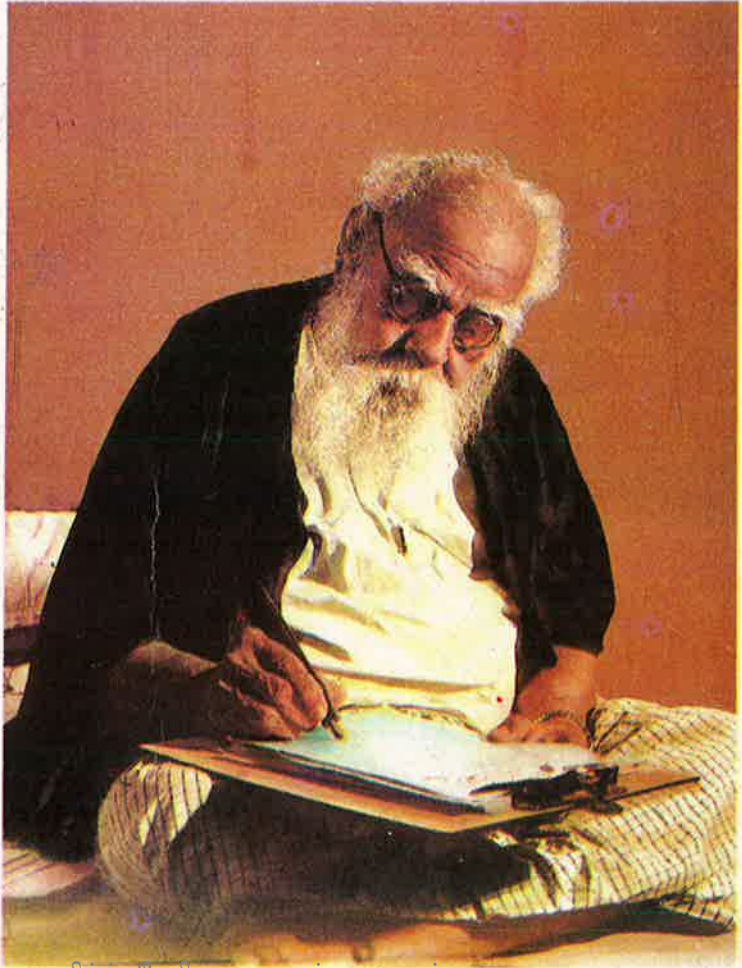

பெரியார் களஞ்சியம்

சுவாமிநாதன்

தமிழ்த் தேசிய ஆவணச் சுவடிகள்
பெரியார் களஞ்சியம் பிரச்சார சிபிஎன் வெளியீடு

பெரியார் களஞ்சியம்

இரண்டாவது தொகுதி

தந்தை பெரியார் ஈ.வெ. ராமசாமி அவர்களது
கட்டுரைகள், பேச்சுகளின் தொகுப்பு

கடவுள்

(2)

தொகுப்பாசிரியர்:

கி. வீரமணி எம்.ஏ.,பி.எல்.,

கீழைக்காற்று வெளியீட்டகம்
10, ஓளலியா சாகிபு தெரு.
எல்லீசு சாலை, சென்னை-600 002.

பெரியார் சுயமரியாதைப் பிரச்சார நிறுவன வெளியீடு

சென்னை - 600 007.

முதற் பதிப்பு - 1978

இரண்டாம் பதிப்பு - 1994

மூன்றாம் பதிப்பு - 1998

© பெரியார் சுயமரியாதைப் பிரச்சார நிறுவனம்

SELECTIONS FROM THE
SPEECHES AND WRITINGS OF

Thanthal Periyar E.V. Ramasami

**Second Volume
On God-2**

Compiled by:

K. Veeramani M.A., B.L.,

Publicatoin of

The Periyar Self-Respect Propaganda Institution

"Periyar Thidal"

50, E.V.K. Sampath Salai, Vepery,

Chennai - 600 007

நன்கொடை (குறைந்த அளவு) ரூ. 45/-

ஒளி அச்சு:

பெரியார் கணினி ஆய்வுக் கல்வியகம்

அச்சிடலோர்

'விடுதலை' ஆஃப் செட் பிரிண்டர்ஸ்,

'பெரியார் திடல்'

50, ஈ.வெ.கி. சம்பத் சாலை,

சென்னை - 600 007.

பொருளடக்கம்

65. கடவுள் கதை	3
66. கடவுள் அவசியமா?	10
67. நான் சொன்னால் உனக்கு ஏன் கோபம் வரவேண்டும்?	13
68. கடவுளும் மனிதனும்	20
69. மனிதன் செத்தால்! பிரகு?	24
70. கடவுளை நம்பும் முட்டாள்களே!	26
71. கடவுள் மறுப்பும்- கோவில் இருப்பும்	28
72. ஏ, கடவுள் நம்பிக்கைக்கார அறிவிலிகளே!	30
73. மனிதன் அயோக்கியனாவது ஏன்?	33
74. கடவுள் நம்பிக்கை ஒழிக்கப்படவேண்டும்	34
75. கடவுள்	37
76. கந்தன்-முருகன் பெயர்களின் காரணங்கள்	41
77. கடவுள் இழிவு	43
78. கடவுள் புரட்டை உணரவேண்டாமா?	47
79. கடவுள் ஏன் "செருப்பால் அடிக்கப்படுகிறார்?"	48
80. மனிதன் கடவுளை நம்புகிறானா?	50
81. கடவுள் இல்லை என்பதை நிரூபிக்கவே செருப்படி கொடுத்தோம்	53
82. மூட நம்பிக்கை	57
83. கடவுளை அடிப்பதும் உதைப்பதும்	61
84. கடவுள்கள் உண்டாக்கப்பட்ட காலம்	66
85. இதிகாசங்களும் ஒழுக்கமும்	67
86. பந்தயம் கட்டிக் கேட்கிறேன்	71
87. கடவுள் என்பது...?	74
88. மனிதனுக்குக் கடவுள், மதம்... வேண்டுமா?	79
89. கடவுள் அவதாரங்கள்	82
90. பிறக்காத கடவுள்களுக்குப் பிறந்த நாள்!	92
91. கோயில் கற்களை சாலை போடுவோம்!	96
92. கடவுள் பக்தி	99

93. பக்தி என்பது முட்டாள்தனம் அல்லது புரட்டு	102
94. இன்றைய நம் "கடவுள்கள்".....	104
95. இழிவை ஒழிக்க வழி	106
96. காப்பி அடிக்கப்பட்ட கடவுள்கள்	110
97. நமது கடவுள்கள்	114
98. கடவுள், மதமும், மக்களும்	117
99. வளர்ச்சிக்கு வழி	123
100. கடவுளும்-நானும்	125
101. கடவுள் பெயரால் இழிதன்மைகள்	127
102. கோவிலில் நடக்கும் அக்கிரமங்கள்!	131
103. வடநாட்டுக் கடவுள்கள்!	134
104. பாட்டன் சொன்னால் கிணற்றில் விழுவிர்களா?	136
105. பூசையால் விளையும் நாசம்!	138
106. அறிவைக் கெடுத்த கடவுள்!	140
107. நமது முன்னேற்றத்திற்குத் தடையான மூட நம்பிக்கைகள்	143
108. கடவுளும்- பண்பும்!	147
109. அறிவுக்குப் பொருந்தாத கடவுள்!	152
110. சரஸ்வதி பூஜை என்பது என்ன?	155
111. கோயில் ஒரு சுரண்டல் சுருவி!	160
112. விஷ்ணுவுக்கும் லட்சுமிக்கும் நடந்த சம்பாஷணை!	162
113. கிருஷ்ணன்- அர்ஜுனன் சம்பாஷணை!	164
114. சின்ன சங்கதி!	168
115. மனிதன் முன்னேற்றத்திற்கு கடவுள் கொள்கையை தடை!	170
116. கபட நாடகக் கடவுள்!	173
117. யார் கோவிலானாலென்ன? யார் கடவுளானாலென்ன?	174
118. தர்மம் அல்லது பிச்சை!	177
119. இரண்டு புரட்டுகள்!	183
120. கடவுள்களின் திருவிளையாடல்கள்!	185
121. சிவனுக்கு கோயில் கட்டினால் கைலாயத்தில் இடமா?	188

122. கண்ணுக்குத் தெரியாத கடவுளால் பயன் என்ன?	191
123. ரங்கநாதர் லாட்டரி அடிக்கிறார்!	197
124. கடவுள் கல்லாக இருப்பதால்தானே இவ்வளவு பொறுமை?	198
125. உண்மையான கடவுளிருந்தால் நரகத்திற்குப்.....	202
126. கடவுள் தர்பார்!	210
127. ஒழுக்கம் உண்டாக கடவுளைப் புறக்கணி!	215
128. கடவுள்போல்!	219
129. காரி உமிழுங்கள்!	222
130. தெய்வீகத் தன்மையும் அறிவும்!	227
131. கடவுள்களை முட்டாள்களாக்குபவர் யார்?	230
132. பகவான் சோதிக்கிறார்!	236
133. முதலில் பிள்ளையாரை உடைப்போம்!	247
134. தோழர்களே! 27.5.53 ஞாபகமிருக்கட்டும்!	249
135. புத்த ஜெயந்தி கொண்டாட	251
136. எல்லா கடவுள்களும் ஒழிந்தே தீரும்!	254
137. புத்தனுக்கும் புத்த ஸ்தாபனத்திற்கும்.....	257
138. பிள்ளையார் உடைப்பு- நீதிபதி தீர்ப்பு!	259
139. அடே குட்டிச் சுவரே! இன்னமுமா சாமி விளையாட்டு?.....	262
140. பகுத்தறிவு முன் கடவுள் நிற்குமா?.....	266
141. நாம் வணங்கும் கடவுள்கள்!.....	272
142. கோயில்கள் ஏற்பட்டது எப்படி?	275
143. தத்துவ விளக்கம்	282

ஈ.வெ.ரா. மணியம்மையார் அவர்களின் பதிப்புரை

நமது அறிவுத் தலைவர் தந்தை பெரியார் அவர்களது எழுத்தும் பேச்சும் நமக்கு மட்டுமல்ல, மனித சமுதாயம் முழுமைக்குமே என் றென்றும் பயன்படக்கூடிய மிகப் பெரிய அறிவு ஆயுதங்களாகும்; பொற்குவியலாகும்.

தந்தை பெரியார் அவர்கள் இறுதி வரை மனம் தளராது அயராது உழைத்து, நமக்கு வைத்துவிட்டுப் போன அறிவுச் செல்வம் 'ஆயிரங் காலத்துப் பயிராக'ப் போற்றிப்

பாதுகாக்கப்பட வேண்டிய அரிய செல்வம் ஆகும்.

அவற்றை ஒரு எல்லைக்குள் இல்லாமல் உலகம் முழுமைக் கும் பரப்பிடுவதுதான் நமது எதிர்காலப் பணியாய் இருக்க வேண்டும் என்று எண்ணி, முதலில் அய்யா அவர்களின் எழுத்துக்களையும், பேச்சுக்களையும் தமிழில் பல தொகுதிக ளாக வெளியிட வேண்டும் என்றும் அந்தத் தொகுதிகளும்சூட எளிய மக்கள் உட்பட எல்லோரும் வாங்கிப் படித்துப் பயன் அடையும் வண்ணம் குறைந்த விலை அமையப் பெற்றதாக இருக்க வேண்டும் என்றும் கருதியே, "பெரியார் களஞ்சியம்" வெளிக்கொணர திட்டமிட்டோம். அய்யா அவர்களது எழுத் தும் பேச்சும் நூல்களாக வெளி வருகையில் அவை "Collected Works" ஆக அமைய வேண்டுமே தவிர, வெறும் "Selected Works" ஆக இருக்கக் கூடாது என்பது எனது கருத்து. அதன்படி இந்நூல் வெளி வருகிறது. இப்பணி தொடர் பணியாக இருக்கும்.

உயர்ந்த தொகுப்பானாலும் பெரியார் சுயமரியாதைப் பிரச் சார நிறுவனம் சார்பாக இதனை வெளியிடும் நாங்கள் அய்யா வின் விருப்பத்திற்கேற்ப மலிவு விலையில் தர வேண்டும் எனத் திட்டமிட்டே இதனை வெளியிடுகிறோம்.

நூலினைச் சிறப்பான வகையில் தொகுத்துத் தந்துள்ள 'விடுதலை' ஆசிரியர் வீரமணி அவர்களது முயற்சியைப் பெரிதும் பாராட்டுவதுடன், தமிழ்ப் பெருமக்கள் இதற்கு பேராதரவு காட்டி ஊக்குவிப்பார்கள் எனவும் நம்புகிறோம்.

அய்யாவின் நூற்றாண்டு விழாவைக் காணப்போகும் நிலையில், அகிலத்தின் பல மொழிகளிலும் இத்தொகுப்புகள் வெளிவரச் செய்வதே நமது அடுத்த முயற்சியாகும்.

சென்னை
20.12.77

செயலாளர்
பெரியார் சுயமரியாதை பிரச்சார நிறுவனம்.

சென்னை 20.12.77 பெரியார் சுயமரியாதை பிரச்சார நிறுவனம்.

தமிழ் தேசிய ஆவணச் சுவடிகள்

தமிழ் தேசிய ஆவணச் சுவடிகள்

தமிழ் தேசிய ஆவணச் சுவடிகள்

புகழுன்...!

ஒப்பாரும் மிக்காரும் இல்லாத ஒரே தலைவரும், ஈடு இணையற்ற சுய சிந்தனையாளருமான தந்தை பெரியார் அவர்களது அழியாத அறிவுச் செல்வங்களை, தலைப்பு வாரியாகத் தொகுத்து, மக்களிடம் 'பெரியார் களஞ்சியம்' என்ற தலைப்பில் தொகுதி, தொகுதியாக தரவேண்டும் என்று திட்டமிட்டுத் துவக்கிய பணியின் காரணமாக வெளிவந்துள்ள இரண்டாவது தொகுதி இந்நூல்!

மூன்று மாத இடைவெளியில் ஒரு தொகுதி என்று திட்டமிட்டு நாங்கள் பணியாற்றினோம் - அன்னை மணியம்மையார் அவர்களது கட்டளைப்படி.

அவர்களது திடீர் மறைவு என்ற அதிர்ச்சிக்கும், பேரிழப்புக்கும் ஆளான நிலையில் தவக்கம் தவிர்க்க இயலாததாகிவிட்டது.

அய்யா தந்த அறிவுச் செல்வங்களை அவனியெங்கும் பரப்பிடுவதே நமது அயராத ஒரே பணி என்ற திட்டமிட்டு இந்தப். பிரசார நிறுவனம் இனி எதிர்காலத்தில் பணியாற்றிடும்.

தந்தையின் நூற்றாண்டு விழாவினைக் கொண்டாட தமிழகமும், பகுத்தறிவு உலகமும் தயாராகிக் கொண்டுள்ள நிலையில், அவர்களது நூற்றாண்டு நிறைவுக்குள் எப்படியும் மேலும் நான்கு தொகுதிகள் வெளிவருவது உறுதி.

குறைந்த விலையில் மிக மிக மலிவுப் பதிப்பில் அவர்தம் அறிவுரைகளை வெளியிட்டுவரும் நாம், இதுபோன்ற நிரந்தரமான ஒரு நூல் தொகுதியும் இருக்கவேண்டுமென்பதற்காகவே, லாப நோக்கின்றி, பிரச்சார அடிப்படையில் இதனை வெளியிடுகிறோம். இன்றைய விலைவாசி நிலையில் இவ்விலை தவிர்க்க இயலாத விலை என்பதை நியாய உணர்வுள்ள வாசகப் பெருமக்கள் புரிந்துகொள்ளக் கூடும்.

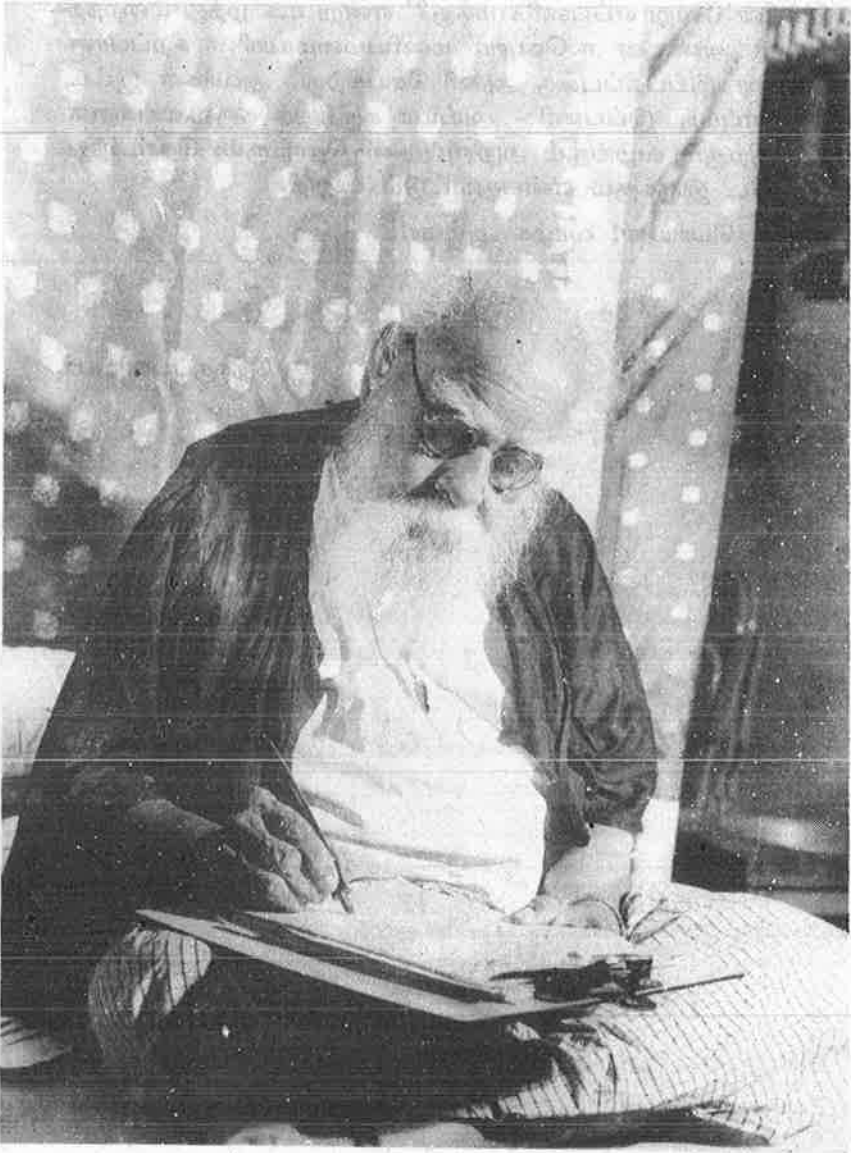
தொண்டு செய்து பழுத்த பழமாகிய தந்தை பெரியாரை தொண்ணூற்று அய்ந்து ஆண்டு காலம் பாதுகாத்து, அவர்கட்குப் பிறகு அவர் கண்ட இயக்கத்தைப் பாதுகாத்து, 'இப்பணி தவிர்க்கின் வேறு எப்பணி எமக்கு?' என்று உழைத்து மறைந்த தலைவர் அன்னை ஈ.வெ.ரா. மணியம்மையாரின் சிறப்பான மதிப்புரை இப்பதிப்புக்கு அணி செய்கிறது. அவர்கள் இட்ட கட்டளைப்படி இப்பணி - அய்யா கருத்துக் கருவூலங்களை அகிலத்திற்கும் வழங்கும் அறிவுப்பணி தொடரும்; தொடர்ந்து கொண்டே இருக்கும் என்பதுமட்டும் உறுதி.

வாழ்க பெரியார்! வாழ்க அம்மா!!

சென்னை
13.6.78

தொகுப்பாசிரியர்

தமிழர் பண்பு மிக்கவராய் கவிஞர் இவரின் திறமை
பெரிசெய்து, புகழ்மலர்ந்து விட்டது. இவரின் கவிதைகள்
இவ்வாறு அமைந்திருக்கின்றன. அவை நமக்கு ஒரு புதிய

கடவுள் கதை

65. கடவுள் கதை

உலக உற்பத்தி "சந்தேகந் தெளிய" சம்பாஷணை

கதை சொல்லுகிறவன்: ஒரே ஒரு கடவுள் இருந்தார்.

கதை கேட்கிறவன்: ஊம், அவர் எங்கே இருந்தார்?

க.சொ: ஆரம்பத்திலேயே அதிகப் பிரசங்கத்தனமாய்க் கேட்கிறாயே, நான் சொல்லுவதை 'ஊம்' என்று கேட்டால்தான் இந்தக் கதை சொல்லமுடியும்.

க.கே: சரி, சரி, சொல்லு. ஒரு கடவுள், அப்புறம்?

க.சொ: ஒருநாள் உட்கார்ந்துகொண்டு என்ன செய்வது என்று யோசித்தார்.

க.கே: சரி, எப்போ?

க.சொ: பாரு, மறுபடியும் இரட்டை அதிகப்பிரசங்கத்தனமாய்க் கேட்கிறாயே.

க.கே: சரி, சரி தப்பு; சொல்லப்பா, சொல்லு.

க.சொ: உலகத்தை சிருஷ்டிக்கலாம் என்று முடிவு கொண்டார்.

க.கே: (அதற்குமுன் உலகம் இல்லை போல் இருக்கிறது. உலகம் இல்லாமலே ஒரு நாள் உட்கார்ந்துகொண்டு யோசித்து இருக்கிறார்ப்போல் இருக்கிறது! அந்தரத்தில் உட்கார்ந்திருப்பார், பாவம்! என்று நினைத்துக்கொண்டு கொஞ்சநேரம் பொறுத்து) சரி, அப்புறம்? (என்று சொன்னான்).

க.சொ: என்ன இந்த மாதிரி நான் சொல்வதைக் கவனமாய்க் கேட்காமல் எங்கெங்கேயோ யோசனையாய் இருக்கிறாயே?

க.கே: இல்லை, நீ சொல்கிறபோதே சில சந்தேகங்கள் தோன்றின. அதைக் கேட்டால் கேட்பித்துக் கொள்ளுகிறாய், அதிகப்பிரசங்கி என்று சொல்லிவிடுகிறாய். ஆதலால் மனதிலே நினைத்துச் சமாதானம் செய்துகொண்டேன்.

க.சொ: அப்படியெல்லாம் சந்தேகம்கூடத் தோன்றக்கூடாது. கதை பாட்டிக்

கதையல்ல; கடவுள் கதையாக்கும். இதை வெகு பக்தி சிரத்தையுடன் கேட்கவேண்டும், தெரியுமா?

க.கே: சரி, அப்படியே ஆகட்டும்; சொல்லு பார்ப்போம்.

க.சொ: எதிலே விட்டேன்? அதுகூட ஞாபகமில்லை, உன் தொந்தரவினால்.

க.கே: சரி, கோபித்துக்கொள்ளாதே. நீ விட்டது எதிலே என்றா கேட்கிறாய்? இரு, யோசனை பண்ணிச் சொல்லுகிறேன். ஒரே ஒரு கடவுள்; அவர் உட்கார்ந்து கொண்டு என்ன செய்வது என்று யோசித்தார். உலகத்தை சிருஷ்டிக்கலாம் என்று எண்ணினார் என்பதில் விட்டாய். அதில் தொட்டுக் கொள். என்னை அதிகப்பிரசங்கி என்கிறாய். எனக்காவது ஞாபகமிருக்கிறது. மகா பக்தனாகிய உனக்கு மறந்து போகிறது; பாவம்! அப்புறம் சொல்லு.

க.சொ: பாவம் என்ன இழவு, உன்னுடைய தொல்லையில் எதுதான் ஞாபகமிருக்கிறது! அப்புறம் என்ன பண்ணினார் என்பதுகூட மறந்து போய்விட்டது. யோசனை பண்ணிச் சொல்கிறேன் பொறு. (சற்றுப் பொறுத்து) முதலில் வெளிச்சம் உண்டாகக் கடவது என்று சொன்னார்.

க.கே: இருட்டில் உட்கார்ந்து கொண்டா இவ்வளவும் நினைத்தார்? பாவம், கடவுளுக்கு எவ்வளவு பிரயாசை நம்மால்? அவர் கருணாநிதி என்பதற்கு இதைவிட என்ன ருசுவேண்டும்?

க.சொ: அதையெல்லாம் நீ தெரிந்துகொள்வதற்குத்தானே இந்தக் கதை சொல்லுகிறேன். இந்த மாதிரி கவனமாய்க் கேள்.

க.கே: சரி, சரி, சொல்லு. உடனே வெளிச்சம் உண்டாய் விட்டதாக்கும். கடவுளுக்கு ஏதோ போட்டி இருக்கும்போல் இருக்கிறது!

க.சொ: என்ன போட்டி?

க.கே: இல்லையப்பா, வெளிச்சத்தைத்தான் கடவுள் சிருஷ்டித்தார். அதற்குமுன் இருந்த இருட்டை எவனோ அயோக்கியப்பயல் கடவுளுக்குத் தொந்தரவு கொடுக்கவேண்டுமென்று போட்டிக்காகச் சிருஷ்டித்துவிட்டு ஓடிப்போய்விட்டான் போலிருக்கிறது! கண்டால் நான் அவனை என்ன செய்வேன் தெரியுமா!

க.சொ: தொலைந்து போகுது, அதைப்பற்றியெல்லாம் கவலைப் படாதே; சொல்லுவதைக் கேளு.

க.கே: சரி, சொல்லு.

க.சொ: அப்புறம் மேடு, பள்ளம் சமன் ஆகவேண்டும் என்று கருதினார்; அதுபோலவே ஆயிற்று.

க.கே: கடவுளுக்கு முன்னால் இருந்த மேடு பள்ளங்களையெல்லாம் சமன் ஆகவேண்டும் என்று சொன்னாராக்கும். அதெல்லாம் சமனாய் விட்டதாக்கும். கடவுள் - நல்ல கடவுள். எவ்வளவு ஞானமும், கருணையும் உடைய கடவுள். மேடு பள்ளம் இருந்தால் நம் கதி என்ன ஆவது? இன்றுபோல் சமுத்திரமும், மலையும், குழியும், குன்றுமாகவல்லவா ஆதி இருக்கும்! ஆதலால் கடவுள் நல்ல வேலை செய்தார்.

ஆனால் அப்புறம், எவனோ புறப்பட்டு மறுபடியும் பழையபடி இருட்டும், மேடு பள்ளமும், குழியும் குன்றும் ஏற்படும்படிச் செய்துவிட்டான் போலிருக்கிறது! இருக்கட்டும், அதைப்பற்றி கவலை இல்லை. கடவுள் செய்த நன்மைகளை நினைத்து மகிழ்ந்து அவருக்கு நன்றி செலுத்துவோம். அப்புறம் என்ன செய்தார்?

க.சொ: அப்புறம், அதாவது வெளிச்சம் உண்டாகி மேடு பள்ளம் நிரவப்பட்ட பிறகு மறுபடியும் யோசித்தார்.

க.கே: சரி, யோசித்தார்.

க.சொ: அதற்குள் ஒருநாள் முடிந்து போய்விட்டது. அடுத்த நாள் அதாவது இரண்டாவது நாள், காற்று உண்டாகக் கடவது என்று சொன்னார்; உடனே காற்று உண்டாய் விட்டது.

க.கே: பிறகு என்ன செய்தார்?

க.சொ: அதற்கும் ஒருநாள் ஆகிவிட்டது. பிறகு முன்றாம் நாள் பூமி உண்டாகக் கடவது என்று நினைத்தார்; பூமி உண்டாயிற்று. அன்றே சமுத்திரம், செடிகள் உண்டாகக் கடவது என்று நினைத்தார். உடனே சமுத்திரம், செடிகள் உண்டாயின.

க.கே: பிறகு?

க.சொ: இதற்குள் மூன்று நாள் முடிந்துவிட்டது. நான்காம் நாள் உட்கார்ந்துகொண்டு யோசித்தார், யோசித்தார். ரொம்ப கஷ்டப்பட்டு என்ன செய்வது என்று யோசித்தார்.

க.கே: அய்யோ பாவம்! கடவுள் நமக்காக எவ்வளவு பாடுபட்டார்! மனிதர்களுக்கு நன்றி விசுவாசம் இருக்கிறதா? போனால் போகட்டும், அப்புறம் என்ன செய்தார்? சொல்லு சீக்கிரம்.

க.சொ: அப்புறம் நான்காம் நாள் ஒரு முடிவுக்கு வந்தார். என்ன முடிவுக்குத் தெரியுமா? சூரியன், சந்திரன், நட்சத்திரங்கள் ஆகியவைகள் உண்டாகவேண்டும் என்று கருதி ஒரேயடியாய் இவ்வளவும் உண்டாகக் கடவது என்று சொன்னார்; உடனே உண்டாகி விட்டன.

க.கே: சரி, சரி, இப்போது புரிந்தது அந்தக் கடவுளின் பெருமை. நான் முன்பு சந்தேகப்பட்டதும், குறுக்குக் கேள்வி போட்டதும் அதிகப் பிரசங்கித்தனம் என்பது வெளியாயிற்று.

க.சொ: பார்த்தாயா, நான் அப்பொழுதே சொல்லவில்லையா, கடைசியரை பொறுமையாய்க் கேட்டால், எல்லாச் சந்தேகமும் விளங்கிவிடும் என்று! எப்படி விளங்கிற்று? சொல்லு பார்ப்போம்.

க.கே: அந்தக் கடவுளின் பெருமை எனக்கு எப்படி விளங்கிற்றென்றால், பூமி உண்டாவதற்கு முன்பே மேடு பள்ளத்தை யெல்லாம் சமன் செய்தது ஒன்று. மற்றும் சூரியன், பூமி ஆகியவை உண்டாவதற்கு முன்பே நாங்கள் கணக்கு எண்ணவும், முதல் நாள், இரண்டாம் நாள், மூன்றாம் நாள் கண்டுபிடிக்கவும் முடிந்தது பார்; இது எவ்வளவு அற்புதமான ிசய்கை. அப்புறம் மேலே சொல்லு. மிகவும் ருசிகரமாகவும், மகிமை பொருந்தியதாகவும் இருக்கிறது இந்தக் கடவுள் கதை.

க.சொ: அதற்குள் என்ன தெரிந்துகொண்டாய்? இன்னும் கேள். எவ்வளவு அதிசயமாயும், ருசியாயும் இருக்கும் பார்! அப்புறம் அய்ந்தாவது நாள் ஆயிற்று. மீன்களும், பட்சிகளும் உண்டாகக் கடவது என்றார்; உடனே ஆகிவிட்டன.

க.கே: இத்தனைக் கோடி கோடி கோடி மீன்களும், ஒரே நாளில் ஆய்விட்டன என்

றால், கடவுள் சக்தியும், பெருமையும் எப்படிப் பட்டவை பார்! அப்புறம்?

க.சொ: அப்புறம்தான் விசேஷமான வேலை செய்கிறார். அதாவது ஆறாவது நாள் உட்கார்ந்து யோசித்து யோசித்து பார்த்து ஒரு முடிவுக்கு வந்து, மிருகங்களும், மனிதர்களும் உண்டாகக் கடவது என்றார். உடனே மிருகங்களும், மனிதர்களும் உண்டாகி விட்டார்கள்.

க.கே: அப்பாடா! கடவுள் வெகு பிரயாசைப்பட்டிருக்கிறாரே ஒரு வாரம்போல்! 6 நாள் விடாமல் கஷ்டப்பட்டு வெளிச்சம், சமம், காற்று, பூமி, சமுத்திரம், செடிகள், சூரியன், நட்சத்திரம், சந்திரன், மீன்கள், பட்சிகள், மிருகங்கள், மனிதர்கள் ஆகிய எவ்வளவு பண்டங்களையும், ஜீவன்களையும் சிருஷ்டித்திருக்கிறார்! என்ன கஷ்டம்! இதற்கு ஆக அவருக்கு களைப்பு, இளைப்பு ஏற்படவில்லையா?

க.சொ: ஓடாதே, சொல்லுகிறேன் கேள். நமக்கு இருக்கிற புத்தி கடவுளுக்கு இருக்காதா? ஏழாவது நாள் ஓய்வு எடுத்துக் கொண்டார். அதனால்தான் இப்போதுகூட ஞாயிற்றுக்கிழமை ஓய்வு நாள் ஆகக் கருதப்படுகிறது.

க.கே: சரி புரிஞ்சது. கடவுள் தயவினால் வேலை செய்யாதவன் கூட இப்பொழுது ஞாயிற்றுக்கிழமை ஓய்வெடுத்துக் கொள்கிறான். கடவுள் எவ்வளவு கருணை உடையவர்! சரி, அப்புறம்?

க.சொ: மனிதரைக் கடவுள் சிருஷ்டித்தாரென்றால் எப்படி சிருஷ்டித்தார் தெரியுமா?

க.கே: அதை கேட்கவேண்டும் என்றுதான் நினைத்தேன். நீ அதை அதிகப்பிரசங்கக் கேள்வி என்று சொல்லி விடுவாயே என்று விட்டுவிட்டேன். ஆனாலும், நல்ல வேளையாய் நீயே சொல்லப் புறப்பட்டு விட்டாய். அதுவும் அந்தக் கடவுள் செயலாகத்தான் இருக்கவேண்டும். சொல்லு, சொல்லு.

க.சொ: முதல் முதலில் ஒரே ஒரு மனிதனைச் சிருஷ்டித்தார். பிறகு அவனுடைய விலா விலிருந்து ஒரு எலும்பை எடுத்து அந்த எலும்பிலிருந்து ஒரு பெண்ணைச் சிருஷ்டித்து இரண்டு பேரையும் ஷோக்காய்

ஒரு நந்தவனத்தில் உலாவச் சொன்னார். அந்த நந்தவனத்தில் சில பழச்செடிகள் இருந்தன. அந்தப் பழச் செடிகளில் ஒரு பழச்செடியின் பழத்தைச் சாப்பிடக் கூடாது என்று கடவுள் அந்த ஆண், பெண் இருவருக்கும் சொல்லி வைத்தார். கடைசியாக அந்த ஜோடி, கடவுள் வார்த்தையைத் தட்டிவிட்டுப் பிசாசு வார்த்தையைக் கேட்டு அந்தப் பழத்தைச் சாப்பிட்டு விட்டது.

க.கே: நில்லு, நில்லு. இங்கே எனக்கு கோபம் வருகின்றது. அந்த கோபம் ஆறினால்தான் மேற்கொண்டு கதை கேட்க முடியும்.

க.சொ: என்ன கோபம்?

க.கே: அதெப்படி அங்கே சாத்தான் வந்தான்? அவனை யார் சிருஷ்டித்தது? மேற்படி 6 நாள் வேலையிலும் கடவுள் சாத்தானைச் சிருஷ்டிக்கவே இல்லையே அந்தப் பயலை வேறு எந்தப் பயலோ சிருஷ்டித்தல்லவா கடவுளுடன் போட்டி போட அந்த நந்தவனத்துக்கு அனுப்பியிருக்க வேண்டும்! அந்தப் பயலைக் கண்டுபிடித்து அவனுக்குத் தகுந்த புத்தி கற்பிக்கவேண்டாமா? ஒரு சமயம் கடவுளும் தனது பெருந்தன்மையில் அந்த சாத்தானையும், அவனைச் சிருஷ்டித்த மற்றொரு சாத்தானையும் சும்மா விட்டிருப்பார். நமக்குப் புத்தியும், ரோசமும் வேண்டாமா? அந்தச் சாத்தானையும், அவனைச் சிருஷ்டித்தவனையும் கண்டுபிடித்துத் தகுந்தபடி புத்தி கற்பிக்காவிட்டால் நமக்கும், மற்ற மிருகங்களுக்கும் என்ன வித்தியாசம்? இதுதான் என்னுடைய ஆத்திரம். இதற்கு ஒரு வழி சொல்லு. எவ்வளவு நல்ல கடவுள்! இவரோடு போட்டி போட்டாங்கள் அயோக்கியப் பசங்கள்! எனக்கு கோபம் வந்து வந்து போகிறது.

க.சொ: ஆத்திரப்படாதே. நான் சொல்லுவதைப் பூராவும் கேள். பிறகு அதைப்பற்றி யோசிக்கலாம்.

க.கே: சரி, சொல்லித் தொலை. நமக்கென்ன மானமா, வெட்கமா, அறிவா, என்ன இருக்கிறது! எவன் வந்து என்ன செய்தாலும் பொறுத்துக்கொண்டு சாமி மாடு மாதிரி தலையை ஆட்டவேண்டியதுதானே! அப்புறம்?

க.சொ: அந்த பழத்தை சாப்பிட்ட இருவருக்கும் இரண்டு ஆண் குழந்தைகள் பிறந்தன.

க.கே: ஆளுக்கு ஒரு குழந்தையா?

க.சொ: இரண்டு பேருக்கும் சேர்ந்து இரண்டு குழந்தைகள் பிறந்தன.

க.கே: சரி, அப்புறம் என்ன ஆச்சுது?

க.சொ: என்ன ஆவது? பிசாசுப் பேச்சைக் கேட்டதால் பிறந்த பிள்ளை யோக்கியமாய் இருக்குமா? அவைகள் ஒன்றோ டொன்று சண்டை இட்டுக்கொண்டு இளையது மூத்ததைக் கொன்றுவிட்டது.

க.கே: காலம் கலிகாலமல்லவா! மூத்தது மோழை! இளையது காளை. கொல்லாமல் இருக்குமா? அப்புறம்?

க.சொ: இளையவனை கடவுள் “உன் அண்ணன் எங்கே?” என்று கேட்டார். இளையவன் “எனக்குத் தெரியாது” என்று சொன்னான். உடனே கடவுள் கோபித்துக்கொண்டு அந்த ஆதி ஆண், பெண் ஆகியவர்களிடத்தில் மறுபடியும் ஒரு குழந்தை உண்டாகும்படிச் செய்தார்.

க.கே: எப்படியோ செய்தார், அப்புறம்?

க.சொ: இதற்குள்ளாகக் கொசுகொசுவென்று குழந்தைகள் பெருகி விட்டன. இவைகள் எல்லாம் அயோக்கியர்களாக இருந்தன. இவைகளில் ஒன்று தவிர மற்றவைகள் எல்லாம் இறந்துபோயின.

க.கே: அய்யோ! அப்புறம் கடவுள் என்ன செய்தார்?

க.சொ: என்ன செய்தார்! மிஞ்சின குழந்தையை, ஒரு கப்பல் தயார் செய்யச் செய்து அதில் கடவுள் முன் உற்பத்தி செய்த பொருள்களையெல்லாம் ஏற்றிக்கொண்டு தண்ணீரில் மிதக் கச் சொன்னார். அந்தப்படியே மிதந்தான். இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் பெரிய மழை பெய்து எங்கும் பிரளயமாக ஆகி உலகமே அழிந்துவிட்டது. இந்தக் கப்பல் மாத்திரம் மிஞ்சிற்று. மீதியான கப்பலினாலும், அதிலிருந்தவர்களாலும் இப்பொழுது காணப்படுகிற உலகமும், அது உள்ள சகலமும் உண்டாயின.

க.கே: அந்தக் கப்பலில் சந்திரன், சூரியன், நட்சத்திரம் முதலிய எல்லாம் ஏற்றப்பட்டு எல்லாம் முழுகிப் போச்சாக்கும்!

க.சொ: ஆம், எல்லாம் அடியோடு முழுகிவிட்டது.

க.கே: போதுமப்பா, இன்னும் இதற்குமேல் சொன்னால் என்னால் கேட்க முடியாது. நல்ல தங்கமான கதை இது.

க.சொ: சரி, அப்படியானால் இப்போது நிறுத்திவிட்டு மற்றொரு நாளைக்கு இன்னொரு கடவுளுடைய கதையை நான் சொல்லுகின்றேன். நீ கேளு.

(சிந்திரபுத்திரன் எனும் புனை பெயரில் 14.2.1970 "உன்மை" இதழில் தந்தை பெரியார் அவர்களால் எழுதப்பட்டது.)

66. கடவுள் அவசியமா?

கடவுள் இருக்கிறதா? இல்லையா? என்பது ஒருபுறமிருக்கட்டும்.

மனிதனுக்கு (ஆறு அறிவு, பகுத்தறிவு, சிந்தனா சக்தி கொண்ட மனிதனுக்கு) கடவுள் அவசியமா என்பதுபற்றி மனிதன் சிந்திக்க வேண்டும். மனிதன் இன்று கடவுளைப்பற்றிச் சிந்திக்கிறான், கடவுளை வணங்குகிறான் என்றால் அவனது பெற்றோர் பயிற்சி, சுற்றுச்சார்பு, பழக்க வழக்கம், அவற்றினால் ஏற்பட்ட எண்ணங்கள், ஆசைகள் முதலியவைகளால் அல்லாமல் வேறு எதனால் கடவுளைக் கருதுகிறான், வணங்குகிறான் என்பதுபற்றி நீங்களே சிந்தித்துப் பாருங்கள்!

கடவுள் என்பது, மதங்கள் போன்று செயற்கைப் பண்டம் என்பது மாத்திரமல்லாமல், கடவுள் எண்ணமே செயற்கை எண்ணம் அல்லாமல் இயற்கையாகத் தோன்றிய எண்ணமென்று யாராவது சொல்ல முடியுமா?

கிருத்தவர் வீட்டில் பிறந்தவன் கிருத்தவன், இஸ்லாம் வீட்டில் பிறந்தவன் இஸ்லாம் (மகமதியன்), பவுத்தன் வீட்டில் பிறந்தவன் பவுத்தன், கடவுள் இல்லை என்கின்ற நாத்திகள் வீட்டில் பிறந்தவன் நாத்திகள். பிறப்பும் அதுபோலவே; இந்தியாவில் பிறந்தவன் இந்தியன், அய்ரோப்பாவில் பிறந்தவன் அய்ரோப்பியன். அதுபோலவே தமிழ் பேசுபவன் வீட்டில் பிறந்தவன் தமிழ் பேசு

கிறான். கன்னடம் பேசுபவன் வீட்டில் பிறந்தவன் கன்னடம் பேசுகிறான். துருக்கன் வீட்டில் பிறந்தவன் துரு (துலு)க்கு பேசுகிறான். இவை போன்றுதான் ஒருவன் கடவுள் - மதம் - நாடு - மொழி உடையவனாகிறான். இவற்றுள் எதுவும் இயற்கையல்ல; அதாவது தானாக ஏற்பட்டு தானாக வந்து புகுந்ததல்ல.

இவற்றுள், எதுவும் மனிதனுக்கு இயற்கையானதுமல்ல என்பதோடு, குறிப்பிட்ட எதுவும் மனிதனுக்கு தனிப்பட்ட அவசியமானதுமல்ல. சந்தர்ப்பம்போல் சரி செய்துகொள்ள வேண்டியதேயாகும். இவற்றுள் எதையும் மனிதன் மாற்றிக் கொள்ளலாம். எது இல்லாவிட்டாலும் மனிதன் வாழலாம். அதுபோலத்தான் மனிதன் கடவுள் (எண்ணம்) இல்லாவிட்டாலும் வாழலாம். உலகில் கோடிக்கணக்கான பேர்கள் கடவுள் இல்லாமல் வாழ்கிறார்கள்.

கடவுள் நம்பிக்கையுள்ள மக்களிலும் ஒருவர்கூடக் கடவுளை கடவுள் (சொல்லப்பட்டிருக்கிற) சக்திப்படி நம்புவதில்லை.

எப்படிப்பட்ட யாரும் தம் சக்திப்படி, தம் செய்கைப்படி, தம் எண்ணப்படி, தமக்கு ஏற்பட்ட வாய்ப்புப்படி அதாவது எதிர்பாராத ஏற்பாடு இல்லாத வாய்ப்புப்படித்தான் பலன் அனுபவிக்கிறார்கள்.

வாய்ப்பு என்பதை சிலர் (அதுதான்) கடவுள் செயல் என்று சொல்லலாம்.

வாய்ப்பு என்பது, ஒரு சந்தைக்கு, ஒரு காட்சிக்கு, காட்சிக் கூட்டத்திற்கு ஒருவன் போகிறான்; அங்கு பெரும் கூட்டமாக மக்களைப் பார்க்கிறான். அப்பெருங் கூட்ட மக்களும் (அங்கு வந்தவர்கள், போகிறவர்கள், உள்ளவர்கள்) அவனை சந்திப்பது போல்தான். இவர்களில் அவனோ, மற்றும் அங்கு வந்தவர்களோ ஒருவரையொருவர் பார்க்க முன் ஏற்பாடு செய்து கொண்டு அங்கு வரவில்லை. சென்ற காரணத்தால் ஒருவரையொருவர் சந்திக்க நேருகிறது. இதுதான் வாய்ப்பு என்று சொல்வதாகும். அகஸ்மாத்தாக நேர்ந்தது என்றும் சொல்வதாகும். இவையெல்லாம் குறிப்பிட்ட அமைப்பு ஆகுமோ?

சந்திப்பது என்பது மனிதனை மாத்திரமல்ல; ஈ, எறும்பு, கொசு, ஆடு, மாடு,

எருமை, யானை, குதிரை, அரசன், திருடன், கொலைகாரன் முதலிய அநேக ஜந்துக்களைக் காண்கிறோம்; அவைகளால் தொல்லைப்படுகிறோம். அவையெல்லாம் முன்னேற்பாடு, தலைவிதி, அமைப்பு, கடவுள் செய்தது என்பதாகுமா? இவற்றிற்கெல்லாம் 'நேர்ந்தது' என்பதல்லாமல் கடவுள் காரணமாக இருக்க முடியுமா? அப்படியானால் அவற்றிற்கு, கடவுளுக்குக் காரணம் வேண்டாமா? அந்த ஜீவப்பிராணிகளுக்குக் காரணம் வேண்டாமா? வெள்ளம் வந்து நாசம் ஏற்பட்டது, இடி விழுந்து நாசம் ஏற்பட்டது, திருடன் வந்து நாசம் ஏற்பட்டது, ரயில் விபத்தில் நாசம் ஏற்பட்டது, பஸ் ஏறி நாசம் ஏற்பட்டது என்பவை போன்ற காரியங்களுக்குக் காரணம் அமைப்பு, முன்னேற்பாடு, தலைவிதி இருக்க முடியுமா? இவற்றால் மனிதனுக்கு மாத்திரமல்லாமல் மிருகங்கள் முதலிய ஜீவன்களுக்கு, வீடு வாசல் முதலிய கட்டிடங்களுக்கு ஏற்படுகிற நாசங்களுக்கு, அவைகளுக்கு அமைப்பு, தலைவிதி, கர்ம பலன் இருக்க முடியுமா? எனவே, இவற்றில் கடவுளுக்கோ, கடவுள்களுக்கோ என்ன வேலை? ஏனந்த வேலை? இதை எப்படி மனிதன் தெரிந்துகொள்வது?

கடவுள் நம்பிக்கையுள்ள மக்களே இப்படிப்பட்ட நாசவேலைக்கு ஆளாகின்றார்களே! அது ஏன்? கடவுள் நம்பிக்கையால் ஏதாவது பாதுகாப்பு ஏற்படுகிறதா? அல்லது மனிதனாவது கடவுளை நம்பி பாதுகாப்புச் செய்துகொள்ளாதவனாக இருக்கிறானா? யாவும் கடவுள் செயல் என்று வெறியோடு கடவுளை நம்புகிறவனுக்கே கடவுள் என்ன செய்யப் போகிறார் என்பது தெரிவதில்லையே!

இப்படிப்பட்ட நிலையில், கடவுள் இல்லையென்று ஒருவன் சொன்னால், உண்டு என்று கூற மனிதன்தான் முயற்சிக்கிறானே ஒழிய, "நான் இருக்கிறேன்" என்று சொல்ல, காட்ட ஒரு கடவுளையும் காண முடியவில்லையே!

இது மாத்திரமா? கடவுளையே திருடிக்கொண்டு போகிறான், திருடன்; கடவுள் மனைவியின் தாலியையும், சீலையையும் திருடிக்கொண்டு போகிறான், பூசாரி. இதைத் தடுக்கவே கடவுள் செயலால் முடியவில்லையென்றால் மனிதனுக்கு கடவுள் எதற்காக வேண்டும்? எதற்காக வேண்டியதாக இருக்கிறது?

அறிவைக்கொண்டு சிந்தித்துப் பார்!

(14.3.1970 "உண்மை" இதழில் தந்தை பெரியார் அவர்களால் எழுதப்பட்டது)

67. நான் சொன்னால் உனக்கு ஏன் கோபம் வரவேண்டும்?

கடவுளை உண்டாக்கியவன் முட்டாள், பரப்பினவன் அயோக்கியன், வணங்குகிறவன் காட்டுமிராண்டி என்று நான் கூறி வருவது கண்டு பார்ப்பனர் நெருப்பின்மேல் நிற்பதுபோல் துள்ளுகிறார்கள், துள்ளிக் குதிக்கிறார்கள், அப்பாவிகளையும், கூலிகளையும் பிடித்து ஏலிவிடுகிறார்கள்.

பெரும் பெரும் போராட்டங்கள் நடத்தப்போவதாக பூச்சாண்டி காட்டுகிறார்கள். இதை நான் வரவேற்கிறேன்; எதிர்பார்க்கிறேன். காரணம், போராட்டம் துவக்கினால் எனது மேற்கண்ட பிரசார வேலைக்கு உதவியாகும் என்பதோடு, மேலும் இத் தொண்டு செய்ய உற்சாகமுட்டி ஊக்கமளிக்கும் என்று கருதுவது தான்.

கடவுளை உண்டாக்கியவன் முட்டாள் என்பதற்காக கோபித்துக் கொள்ளும் சிகாமணிகளே! நான் கடவுளை உண்டாக்கியவன் முட்டாள் என்றால், எதற்காக நீங்கள் கோபித்துக் கொள்ள வேண்டும்? “உண்டாக்கியவன் முட்டாள்” என்றால் உண்டாக்கியவன் யார்? அச்சொல் யாரைக் குறிக்கிறது? கோபிக்கிறவனே! நீ கடவுள் உண்டாக்கப்பட்டது என்பதை ஒப்புக்கொள்கிறாயா? கடவுளை உண்டாக்கியவன் ஒருவன் இருக்கிறான் என்பதை ஒப்புக்கொள்கிறாயா? உனது முட்டாள் தனத்தைக் காட்டத்தான் கோபிக்கிறாய், ஆத்திரப்படுகிறாய், நிற்க, உன் ஆத்திரத்திற்குக் காரணம் ஆதாரம் என்ன?

முண்டமே! நீ நினைக்கிற கடவுள் ஒருவனால் உண்டாக்கப்பட்டது என்கின்றாயா? அல்லது அது ஒருவனால் கண்டுபிடிக்கப்பட்டது என்கிறாயா? அல்லது கடவுள் யாராலும் உண்டாக்கப்படாமல், யாராலும் கண்டுபிடிக்கப்படாமல் தானாக, இயற்கையாக, கடவுள் இஷ்டப்படி கடவுளே தோன்றிற்று என்கின்றாயா? நான் சொல்லுவதில் உனக்கு ஆத்திரம், கோபம் வருவதாயிருந்தால் எதற்காக வரும்? நான் சொல்லுவதை கடவுள் ஒருவனால் உண்டாக்கப்பட்டது என்று நீ கருதினால் தானே உண்டாக்கின

வனை நான் முட்டாள் என்கின்றேன் என்று நீ கோபிக்க வேண்டும்!

மற்றும், கடவுள் ஒருவனால் உண்டாக்கப்பட்டது என்று கருதுகிறவனுக்குத்தானே கோபம், ஆத்திரம் வரவேண்டும்! நீ கோபிப்பதால் கடவுள் ஒருவனால் உண்டாக்கப்பட்டது என்பதை நீ ஒப்புக்கொள்கின்றாய் என்றுதானே அர்த்தம்!

அது மாத்திரமல்லாமல், நீ கோபிப்பதால் கடவுளையும் அவமதிக்கிறாய் என்றுதானே கருத்தாகிறது!

இப்போது நீ நினைத்துப் பார்! கடவுள் உண்டாக்கப்பட்டதா? (கிரியேஷனா) (Creation) அல்லது கடவுள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டதா? (இன்வென்ஷனா) (Invention) அல்லது கடவுள் இயற்கையாய் தோன்றினதா? (நேச்சரா?) (Nature). இதை முதலில் முடிவு செய்துகொள்.

நான் சொல்லுவதன் கருத்து கடவுள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டது மல்ல; தானாகத் தோன்றியிருப்பதுமல்ல; முட்டாளால் உண்டாக்கப்பட்டது என்பதாகும். அதை அதாவது கடவுளை ஒரு மனிதன் உண்டாக்கினான் என்பதாக நீ நினைத்தாலோ அல்லது அதை நீ ஒப்புக்கொண்டாலோதானே, கடவுளை உண்டாக்கினவன் முட்டாள் என்றால் நீ கோபித்துக்கொள்ள வேண்டும்?

நீ இருப்பதாகக் கருதிக்கொண்டிருக்கும் 'கடவுள்' ஒருவராலும் உண்டாக்கப்பட்டதல்ல; "தானாக சுயம்புவாகத் தோன்றியிருக்கிறது" என்பதுதான் இன்று கடவுள் நம்பிக்கைக்காரர்களின் கருத்தாக இருக்கிறது.

ஆகையால், நான் கடவுளை உண்டாக்கியவனை முட்டாள் என்பதோடு, அதற்காகக் கோபிப்பவனை, ஆத்திரப்படுபவனை இரட்டை முட்டாள் என்று சொல்லவேண்டியவனாக இருக்கிறேன்.

இப்படி நான் சொல்லுவதால், கடவுளால் எவன் பெரிய ஜாதியாய் இருக்க ஏற்பாடு செய்துகொண்டிருக்கிறானோ அவனுக்கும், கடவுள் பெயரால் பொறுக்கித் தின்ன வேண்டுமென்று கருதிக்கொண்டிருக்கிறவனுக்கும், கடவுளால் தனது அயோக்கியத்தனங்களை மறைத்துக் கொள்ளவேண்டியவனுக்கும் தான் கோபம் வரவேண்டும். அதை நான் சமாளித்துக் கொள்கின்றேன்.

கடவுளைப் பரப்புகிறவன் அயோக்கியன் என்பதற்கு விளக்கம்

கடவுளைப் பரப்புகிறவன் எவனுமே “கடவுள் தத்துவத்திற்கு” ஏற்ப கடவுளை கற்பித்துக் கொண்டு பரப்புகிறவன், அல்லது பிரச்சாரம் செய்பவன், அல்லது கற்பித்துக் கொள்ளுபவன், அல்லது கடவுளுக்காக என்று கதைகள், புராணங்கள், இதிகாசங்கள், இலக்கியங்கள் எழுதினவர்கள், மற்றும் அதற்காக கோவில்கள் கட்டி அவற்றுள் உருவங்கள் வைத்தவர்கள், கடவுளுக்காக என்று பூசைகள், உற்சவங்கள், பண்டிகைகள் முதலியவைகளை நடத்துகிறவர்கள், செய்கிறவர்கள் யாவருமே நாணயத்தையோ, யோக்கியத்தையோ, ஒழுக்கத்தையோ ஆதாரமாக வைத்து கடவுளைப் பரப்புவதில்லை, நடத்துவதில்லை.

“கடவுளுக்கு உருவமில்லை, குணமில்லை” என்று ஆரம்பித்து, “கடவுள் சர்வ வல்லமை உடையவர், சர்வத்தையும் அறியக்கூடிய சக்தி (சர்வஞ்ஞத்துவம்) கொண்டவர், “கருணையே வடிவானவர்”, “அன்பு மயமானவர்”, “அவரின்றி அணுவும் அசையாது”. என்பன போன்ற கடவுளின் எல்லாக் குணங்களையும், சக்திகளையும், தன்மைகளையும் அடுக்கடுக்காகக் கடவுள்களுக்குக் கற்பித்து மக்களை நம்பச் செய்துவிட்டு, இந்தக் குணங்களுக்கும், தன்மைகளுக்கும் மாறான குணங்களை, தன்மைகளை அதற்கு ஏற்றி அதற்காகக் கோவில்கள் கட்டியும், உருவங்கள் உண்டாக்கி வைத்தும், நடவடிக்கைகளை ஏற்றியும், அவைகளை ஆதாரமாய்க் கொண்டு, பூசை, உற்சவம், பண்டிகை முதலியவைகளைக் கொண்டாடச் செய்வதன்மூலம் கடவுளைப் பரப்புவதென்றால், இக்காரிய முயற்சியில் ஈடுபட்ட மக்கள் அயோக்கியர்களா? அல்லவா? என்று சிந்தித்துப் பார்க்கும்படி கேட்கின்றேன்.

இக்கூட்டத்தார் மக்களை ஏய்க்கவல்லாமல் வேறு எக்காரியத்திற்காக இக்காரியங்களில் ஈடுபடுகின்றார்கள், ஈடுபடவேண்டியவர்களானார்கள் என்று சொல்லமுடியுமா?

இவர்கள் தங்கள் சுயநலத்திற்காக, தங்கள் பெருமைக்காக, தங்கள் வாழ்க்கை நலத்திற்காக, தங்கள் பிழைப்பிற்காக இக்காரியங்களைச் செய்யும் அயோக்கியர்களாக -

முட்டாள்களாக இருந்து வருகின்றார்கள் என்பதல்லாமல் வேறு கருத்து, காரணம் என்ன சொல்ல முடியும்?

இன்று இந்தப்படியான அயோக்கியர்களால் பரப்பப்பட்டிருக்கும் எந்தக் கடவுளை எடுத்துக் கொண்டாலும் அதற்கு வீடு, உணவு, பெண்டாட்டி, வைப்பாட்டி, குழந்தைக் குட்டிகள், நகைகள், சொத்துக்கள், கல்யாணம், உற்சவம், ஊர்வலம் முதலியவை செய்து, கூட்டத்தைக் கூட்டி ஆயிரம், பல ஆயிரம், இலட்சம், பல இலட்சம் ரூபாய்கள் செலவு ஏற்படும்படியும், அதுபோலவே, மக்களுக்கும் நாள் கணக்கில் மெனக்கேடு ஏற்படும்படியும் செய்வதோடு, கோடிக்கணக்கான மக்களை இழிசாதி மக்கள்களாகவும் இருக்கும்படி செய்கின்றனர்.

“அன்பும், கருணையும், ஒழுக்கமும் உள்ள கடவுள்கள்” யுத்தம் செய்ததாகவும், கோடிக்கணக்கான மக்களை, ஆண்களை, பெண்களைக் கொன்று குவித்ததாகவும், வெட்டி வீழ்த்தி சித்திரவதை செய்து நாசமாக்கியதாகவும், விபசாரம் செய்ததாகவும் நடப்பில் நடத்திக்காட்டிப் பரப்புவதென்றால் இப்படிப் பரப்புகிறவர்கள் அயோக்கியர்களா அல்லவா என்று மறுபடியும் கேட்பதோடு, இதற்கு இரையாகிறவர்களை முட்டாள்களாக, மானமற்றவர்களாக ஆக்குகிறார்கள் அல்லவா என்று திரும்பவும் கேட்கின்றேன்.

இப்படி கடவுளைப் பரப்பும் அயோக்கியர்களால் எத்தனை எத்தனை கோடி மக்கள் மடையர்களாகின்றார்கள் என்பதை அறிவாளிகள் முதலில் சிந்திக்கவேண்டும். சாதாரணமாக இந்தியாவை எடுத்துக்கொண்டால், சிறப்பாக இந்துக்களை எடுத்துக் கொண்டால், சுமார் 40 கோடி மக்களும், இந்த விஞ்ஞான காலத்தில் டாக்டர், எம்.ஏ., பி.ஏ., படித்த மக்களும், புலவர்கள், வித்துவான்கள், மகாமேதாவிகள் என்று கூறப்படும், கூறிக் கொள்ளும் மக்களும் இக்காரியங்களில் பரம முட்டாள்களாக

இருப்பதற்குக் காரணம் கடவுளைப் பரப்பினவர்களும், பரப்பி வருகின்றவர்களும், இப்படிப்பட்ட கடவுள் கதை எழுதினவர்களும், இந்தக் கடவுள்களுக்கு கோவில் கட்டி, உருவம், உற்சவம், நடப்பு, தேர்த்திருவிழா நடத்தும் அயோக்கியர்களும்ல்லாமல் வேறு யாராய் இருக்க முடியும்?

இந்த மடையர்கள் எவ்வளவு துணிவோடு ஆண், பெண் கடவுள்களைக் கற்பித்து

அவற்றிற்கு விபசாரத் தன்மைகளை (ஒழுக்க ஈனங்களை)க் கற்பித்துப் பரப்புகின்றார்கள்! என்றால், இவர்களை எத்தனை முறை அயோக்கியர்கள் என்று கூறவேண்டும் என்பதை வாசகர்களே தீர்மானித்துக் கொள்ள விட்டு விடுகின்றேன்.

இப்படி நான் எழுதுவதில் சிலர் “மனம் புண்படாதா?” என்று கேட்கலாம். அயோக்கியர்கள் மனம், மடையர்கள் மனம் புண்படுமே என்று பார்த்தால், ஒரு சிலரால் முட்டாள்களாக ஆக்கப்பட்ட கோடிக்கணக்கான மக்களை அறிவாளிகளாக்க வேறு வழி யாராவது சொல்லட்டுமே பார்க்கலாம்!

“கோவில்கள் கள்ளர் குகை” என்று கூறிய கிறிஸ்து கொல்லப்பட்டாலும், இன்று அவரை நூற்றுக்கணக்கான கோடி மக்கள் “கடவுளுக்கு” மேலாகக் கருதுகின்றார்கள்.

“கடவுளுக்கு உருவம் கற்பித்து வணங்குகிறவர்கள் முட்டாள்கள், மடையர்கள்” என்று கூறிய முகமது நபியை சிலர் துன்புறுத்தினார்கள் என்றாலும், இன்று அவரை பல பத்துக் கோடி மக்கள் கடவுளைவிட மேலாகக் கருதுகின்றார்கள். இவ்வளவு ஏன்?

நம் கண் முன்னால் “கோவில்கள் குச்சக்காரிகள் விடுதி” என்று கூறிய காந்தியை இன்று பார்ப்பனர் உட்பட ஏராளமான மக்கள் “மகாத்மா” என்கின்றார்கள்.

உயிருக்குத் துணிந்து உண்மையை எடுத்துக்கூற மக்கள் இல்லாததால் இன்று நம் நாட்டில் இவ்வளவு முட்டாள்களும், அயோக்கியர்களும், காட்டுமிராண்டிகளும் தோன்றி இந்த விஞ்ஞான காலத்திலும் இருந்துவர இடம் ஏற்பட்டதே தவிர, வேறு காரணம் என்ன? சிந்தியுங்கள்! மற்றும் இந்தப்படியான நம்மை உலகம் - அறிவுலகம் எப்படிப்பட்டவர்கள் என்று கருதும் என்பதையும் சிந்தியுங்கள்! எவ்வளவோ பொறுமைக்கும் மேல்தான் இந்த விளக்கத்திற்கு வந்திருக்கின்றேன்.

கடவுளை வணங்குகிறவன்

காட்டுமிராண்டி

என்பதற்கு விளக்கம்

பொதுவாகச் சொல்கிறேன், உலகிலேயே கடவுளை வணங்குகிற எவனும் கடவுள் என்றால் என்ன? அது எப்படிப்பட்டது? அதன் தன்மை என்ன? குணம் என்ன?

என்பனவாகிய விஷயங்களை உணர்ந்தோ, அல்லது உணர்ந்த தன்படியோ வணங்குவதே இல்லை. மற்றெப்படியென்றால், “கடவுளை” மனிதனாகவே கருதிக்கொண்டு, மனித குணங்களையே அதற்கு ஏற்றிக் கொண்டு, தான் எப்படி நடந்துகொண்டான், தான் எப்படி நடந்து கொள்ளுகிறான், தான் எப்படி நடந்துகொள்ளவேண்டும் என்பனவாகியவைகளைப் பற்றிக் கவலைப்படாமல், தான் நடந்துகொண்ட கூடாத்தன்மைகளுக்குப் பரிகாரம் (பாவ மன்னிப்பு) தேடும் முறையிலும், நியாயமோ, பொருத்தமோ, விகிதமோ இல்லாமல் தனக்கு வாழ்வில் எல்லாத் துறைகளிலும் உயர்நிலையே வேண்டுமென்கிற பேராசைபுடனுந்தாம் கடவுளை வணங்குகிறான்.

இப்படிப்பட்டவனை அயோக்கியன் என்று சொல்லாவிட்டாலும், அறிவாளி என்று சொல்ல முடியுமா?

இப்படிப்பட்ட இவர்கள் வணங்கும் கடவுளை, இவர்களை, இன்றைய நம் ஜனநாயக ஆட்சிக்கும், ஆட்சி பிரஜைகளுக்கும், பிரதிநிதிகளுக்கும் ஒப்பிட்டுச் சொல்லவேண்டுமே ஒழிய, யோக்கியர்கள், அறிவாளிகள் என்று எப்படிச் சொல்ல முடியும்? இம்மாதிரியான கடவுள் வணக்கம் உலகில் ஏற்பட்டபின் இதன் பயனாக இயற்கையான, யோக்கியமான மனிதன் என்று சொல்லக் கூடிய ஒரு மனிதனாவது தோன்ற முடிந்ததா? இருக்க முடிந்ததா? பொதுமக்கள் பயமில்லாமல் வாழ முடிந்ததா? அல்லது கடவுள்களோ, கடவுள்கள் வீடு, வாசல், சொத்துக்களாவது, மக்கள் பயமில்லாமல் வாழ முடிந்ததா? இது பொது விளக்கமாகும்.

இனி நமது மக்கள் கடவுளை வணங்குவதன்மூலம் எவ்வளவு காட்டுமிராண்டிகள், மடையர்கள் என்பதைப்பற்றி விளக்குகிறேன்.

நான் பந்தயம் கட்டிச் சொல்லுவேன், நம் மக்களில் (இந்துக்கள் என்பவர்களில்) கடவுளை வணங்குகிறவர்களில் ஒருவர் கூட அறிவாளரோ, யோக்கியரோ, உண்மை அறிந்தவரோ இல்லை! இல்லை!! இல்லவே இல்லை!!! என்று கூறுவேன். ஏனெனில், எப்படிப்பட்ட கடவுள் பக்தனும் கடவுள் என்று கல்லைத்தான், மனித உருவத்தைத்தான், மாடு, குரங்கு, மீன், ஆமை, பன்றி, கழுகு, யானை முதலிய உருவங்கள் கொண்ட கல்லைத்தான் வணங்குகிறான். அவற்றிலும், மிக மிக முட்டாள்தனமாக

வணங்கப்படும் போக்கு என்னவென்றால், ஒரு தலை, இரண்டு தலை, மூன்று தலை, நான்கு தலை, அய்ந்து தலை, ஆறு தலை, ஆயிரம் தலையும் அவை போன்ற கைகளும் உடைய மனித உருவங்களையும், மற்றும் தலை மனிதன், உடல் மிருகம், தலை மிருகம், உடல் மனிதன் முதலிய உருவங்கள் கொண்ட சிலைகளையும் வணங்குகிறான் என்பதே.

கடவுள் இருப்பதற்கு இப்படிப்பட்ட தோற்றங்கள் எங்கு இருக்கின்றன? ஒவ்வொரு அயோக்கியனும் ஒவ்வொரு கூற்றைக் கற்பித்தால், பலப் பல முட்டாள்கள் இதை ஏற்பது என்றால், இதை வணங்குவது என்றால் இது முட்டாள்கள், காட்டுமிராண்டித்தனமா அல்லவா என்றுதான் கேட்கிறேன்.

மற்றும் கடவுளுக்குப் பெண்டாட்டி, பிள்ளை, வைப்பாட்டி முதலியவைகளுடன் பூஜை செய்து வணங்குவது முதலிய காரியங்களும், கடவுள் மற்றவன் (மனிதனின்) மனைவியைக் கெடுத்தான், மற்றவனைக் கொன்றான், மற்றவனை ஏய்த்து மோசம் பண்ணினான், திருடினான், பதினாயிரம் பெண்டாட்டி, பதினாயிரம் காதலி என்றெல்லாம் கதை கட்டி அதை திருவிழா வாக்கி வணங்குவதும் காட்டுமிராண்டித்தனமா? அறிவுடைமையா? என்று கேட்கிறேன்.

மற்றும் பலர் ஒருவேளை உணவுக்கும் தீண்டாட, தலைக்கு எண்ணெய் இல்லாமல் வருந்த, தினம் அய்ந்து வேளை, ஆறு வேளை பொங்கல் அக்காரவடிசில் முதலியன படைத்தல், பால், நெய், தேன், தயிர், இளநீர், எண்ணெய் அபிஷேகம் என்னும் பெயரால் கல்லுகளின் தலையில் கொட்டிச் சாக்கடைக்கு அனுப்புதல் வடிகட்டிய முட்டாள்தனமா? கடவுள் வணக்கமா? என்று அழுத்திக் கேட்கிறேன். இவற்றால் - இந்த முட்டாள்தனமான கடவுள் வணக்கத்தால் நலம் பார்ப்பனர்க்கு அல்லாமல் (மற்ற யாருக்கும் முட்டாள்கள் பட்டம் அல்லாமல்) பயன் உண்டா என்று கேட்கிறேன்.

மேலும் இதற்காக ஏற்படும் பொருள் செலவு, நேரச் செலவு எவ்வளவு? இந்த நிலை ஒருபுறம் இருந்தாலும் நம் மக்கள் இப்படியே போய்க் கொண்டிருந்தால் நமது பின் சந்ததிகளின் நிலை என்ன ஆவது? என்று கேட்டு இதை முடிக்கிறேன்.

(14.3.1970, 14.4.1970, 14.5.1970 ஆகிய "உண்மை" இதழ்களில் நந்தை பெரியார் அவர்கள் எழுதிய தலையங்கங்கள்)

68. கடவுளும் மனிதனும்

உலக மக்களிடையேயுள்ள அறியாமைகளில் எல்லாம் தலை சிறந்த அறியாமை கடவுளைப்பற்றிக் கொண்டிருக்கும் கருத்துக்களேயாகும். உலகில் கடவுள் பெயரால் உள்ள மதங்களில் குறிப்பிடத்தக்க பெரிய மதங்கள் 3 (மூன்று) என்று சொல்லலாம். அவைகள் முறையே,

கிருஸ்தவ மதம்,
இஸ்லாமிய மதம்
இந்து மதம்

என்று சொல்லப்படுபவைகளாகும். இவைகளில் முதல் இரண்டு மதங்களும் சரித்திர சம்பந்தமான ஆதாரங்களைக் கொண்ட மதங்களாகும்.

முன்றாவது மதமான இந்து மதம் என்பது காலப் போக்கில் கற்பனைக் கருத்துக்களால் பெருக்கி சமயத்துக்கு ஏற்றபடி மக்களுக்குள் புகுத்தி, மக்களை ஏய்க்கும் கதம்பக் கருத்து மதமாகும். இந்த மதக் கோர்வைக்கு 'இந்து மதம்' என்கின்ற பெயர், முன்னைய இரண்டு மதங்களுடைய காலத்திற்கும் பிற்பட்ட காலத்தில் ஏற்பட்ட பெயராகும்.

இது வேத மதமாயிருந்தது, ஆரிய மதம் என்றாகி, பிராமண மதம் என்று கூறப்பட்டு வந்து, கடைசியில் இந்து மதம் என்று சொல்லப்படுவதாகும்.

உலகில் கிருஸ்தவ மதம்தான் மிகப்பெரிய எண்ணிக்கை கொண்ட மக்களைத் தன்னுள் அடக்கிக் கொண்டிருக்கும் மதமாகும்.

அடுத்து இஸ்லாம் மதம் என்பதாகும். இது கிருஸ்தவ மத மக்களின் அளவில் சற்றேறக்குறைய 3-ல் ஒரு பங்குக்குக் குறையாத மக்களைத் தன்னுள் அடக்கிக் கொண்டிருப்பதாகும்.

முன்றாவதான இந்து மதம் என்பது இஸ்லாம் மதத்தைவிட மிகச் சிறிய கூட்டத்தினரைக் கொண்டதாக அதாவது இஸ்லாம் மத மக்களில் சற்றேறக்குறைய நான்கிலொரு பங்குகளைக் கொண்டதாக இருக்கலாம்.

இவை தவிர 'பவுத்த மதம்'மென்ற ஒரு மதம் இருக்கிறது. இம்மதத்திற்கு கடவுள்

கிடையாது என்றாலும், கடவுள் நம்பிக்கை, மதத்துக்கு உண்டான சடங்குகள் பெரிதும் உண்டு என்பதோடு, கிருஸ்தவ மதத்துக்கு அடுத்தபடியாக பெரிய எண்ணிக்கை கொண்ட மக்களைத் தனக்குள் அடக்கிக் கொண்டிருக்கிறது. சீனா, ஜப்பான், சயாம், பர்மா, சிலோன் முதலிய நாடுகளுடன் மற்றும் சில நாடுகளையும் தன்னுள் அடக்கிக் கொண்டிருக்கும் மதமாகும்.

புத்த மதம் என்று சொல்லப்படுவதற்கு மற்றொரு பெயர் சொல்லவேண்டுமானால், அறிவு மதம் என்று சொல்வது பொருத்தமாகும். புத்தி என்ற வடமொழிப் பெயரைக் கொண்ட புத்த மதம் என்பதை, தமிழில் கூற வேண்டுமானால் அறிவு மதம் என்றுதான் கூறவேண்டும்.

இப்படி புத்த மதத்தை அறிவு மதம் என்று கூறுவதற்குக் காரணம் என்னவென்றால், முதலில் கூறப்பட்ட மும்மதங்களுக்கும் கடவுள் என்பதாக ஒன்று உண்டு. ஆனால், புத்த மதம் (அறிவு மதம்) என்பதற்கு கடவுள் என்பதாக ஒன்று கிடையாது. ஏனென்றால், அறிவுக்கு ஏற்ற கொள்கை என்றால், அதில் கடவுளுக்கு இடம் இல்லை. ஆதலால் புத்த மதம், அறிவு மதம் என்று சொல்ல நேர்ந்தது. அறிவுப்படி கூறும்போது புத்த மதத்தை ஒரு மதமென்று புத்தர்கள், அறிவாளிகள் ஒப்புக் கொள்ளமாட்டார்கள்.

மதத்தின் இலக்கணமே, மதம் என்றால் கடவுள் இருந்தாக வேண்டும்; கடவுளை நம்பவேண்டும்; மற்றும் அறிவுக்கு அடங்காத சில விஷயங்களை, கருத்துக்களை நம்பி ஆகவேண்டும்.

ஆதலால், புத்திக்கான கொள்கைகளை, அறிவுக் கருத்துக்களை மதம் என்று சொல்லுவதில்லை. கருத்து, கொள்கை, கோட்பாடு என்று பொதுவாக அறிஞர்கள் சொல்லுவார்கள்.

முற்கூறிய மூன்று மதங்களுக்கும் கடவுள் உண்டு; என்றாலும் இவைகளில் ஒரு கடவுள் மதமும் உண்டு - பல கடவுள் மதமும் உண்டு. இம்மூன்று மதக்காரர்களும் கடவுளை - பல கடவுளைக் கொண்டிருந்தாலும் கடவுளையாகட்டும், மற்றும் தேவர்களை யாகட்டும் ஒன்று என்றும். - பல என்றும் கொள்கையாகக் கொண்டிருந்தாலும்

இவர்கள் எல்லோரும் கடவுளை ஒரே தன்மையாகத்தான் கருதுகிறார்கள். எப்படி என்றால்,

கடவுள் நம்பிக்கைக்காரர்கள் எல்லோரும் கடவுளை மனிதனைப் போல்தான் கருதுகிறார்கள். அதாவது இலக்கணத்தில் அஃறிணை, உயர்திணை என்கின்ற இரண்டு திணைகளில் ஒன்றான உயர்திணைப் பொருளாக, அதுவும் மனிதனைப் போல மனிதனுக்குண்டான எல்லா குணங்களையும் பொருத்தி, மனிதனாகவே, மனிதத் தன்மை உடையவனாகவே, மனித எண்ணமுடையவனாகவே இருந்தாலும், செய்கையில் சிறிது சக்தி அதிகமுடையவனாக கற்பித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

மனிதன் தனது எண்ணத்தை நிறைவேற்ற செய்கையில் ஏதாவது செய்தாகவேண்டும். ஆனால், மனிதன் கற்பித்துக் கொண்ட கடவுள், மனிதனைப் போன்ற எண்ணங்கள் உடையதாகவே இருந்தாலும் அந்த எண்ணங்களை நிறைவேற்ற காரியத்தில் செய்யாமல் “நினைத்த மாத்திரத்தில் ஈடேற்றக் கூடிய” மாதிரி நினைப்பிலேயே செய்துவிடுகிறான். இதுதான் மனிதனுக்கும், மனிதன் கற்பித்துக்கொண்ட கடவுளுக்கும் உள்ள பேதமே தவிர மற்றபடி தத்துவத்தில் ஒரு பேதமுமில்லை. இரண்டு பேரும் (கடவுளும், மனிதனும்) மனிதர்களே தான்; இரண்டு பேரும் மனித சபாவமுடையவர்கள்தான். ஒன்றுக்கொன்று உயர்வு கூறவேண்டுமானால் செய்கையில் ‘சக்தி’ அதிகம் என்பதைத் தவிர எண்ணத்தில் உயர்வான எண்ணம் என்பதாக ஒன்றோ அல்லது தன்மையில் உயர்வான தன்மை என்பதாக ஒன்றோ இருப்பதாக எதுவும் இல்லை; எதையும் காண - அனுபவிக்கத் தக்கதாக கற்பிக்கவில்லை.

கிருஸ்து கற்பித்துக்கொண்ட கடவுளுக்கு “ஒரு குமாரன்” உண்டு. முகமது நபி கற்பித்துக் கொண்ட கடவுளுக்கு “ஒரு தூதன்” உண்டு. அதுபோலவே மனிதனுக்கும், ‘குமாரன்’ உண்டு, ‘தூதன்’ உண்டு.

கடவுள் “இவைகளை எண்ணத்தில் உண்டாக்கிக் கொண்டான்”; அதுவும் ஒரே தடவைதான்.

மனிதன் இவைகளை செயற்கையில் தினமும் உண்டாக்கிக் கொள்கிறான். இப்படியே தான் ஒவ்வொரு காரியமும்.

உதாரணமாக, கடவுள் நன்மை செய்தவனுக்கு நன்மை செய்கின்றான்; தீமை செய்தவர்களுக்கு தீமை செய்கின்றான். மனிதனும் அப்படியே தனக்கு நன்மை செய்தவர்களுக்கு நலம் செய்கிறான்; தீமை செய்தவனுக்கு தீமை செய்கிறான்! அவன் - கடவுள் நினைத்தவுடன் காரியம் ஆகும்படி செய்கிறான். மனிதன் அதற்கு ஆகச் செயல் செய்தவுடன் காரியம் ஆகும்படி செய்கிறான்.

கடவுள் எவ்வளவு தவறு செய்த மனிதனையும் தன்னை பிரார்த்தித்து, தோத்தரித்து, மன்னிப்பு கேட்டுக்கொண்டவனை மன்னிக்கிறான். மனிதனும் அதுபோலவே தன்னைப் பிரார்த்தித்து மன்னிப்பு கேட்டுக்கொண்டவனை மன்னிக்கிறான். கடவுளும் சிலரை மன்னிக்காமல் தண்டிக்கிறான். மனிதனும் அதுபோலவே தண்டிக்கிறான்.

கடவுளும் பழி வாங்குகிறான்.

மனிதனும் பழி வாங்குகிறான்.

இப்படியே மனிதனிடத்திலுள்ள எல்லாக் குணங்களும் கடவுளிடத்திலும் உண்டு. கடவுளிடத்தில் உள்ள எல்லாக் காரியமும் மனிதனிடத்திலும் உண்டு.

மனிதனுக்கும் கிரிமினல் ஆக்ட் உண்டு. கடவுளுக்கும் கிரிமினல் ஆக்ட் உண்டு. மனிதனுக்கு பிற மனிதனைத் தண்டிக்க ஜெயில் உண்டு! கடவுளுக்கும் தண்டிக்க நரகம் உண்டு! மனிதனும் தண்டனை கொடுக்கிறான்! கடவுளும் தண்டனை கொடுக்கிறான்! மனிதனும் மனித - ஜீவனை ஏராளமாகக் கொல்லுகிறான். கடவுளும் ஏராளமான மனிதர்களை - ஜீவன்களைக் கொல்லுகிறான்; அதாவது சாகடிக்கிறான்! மனிதனும் மக்கள் பட்டினிக் கிடப்பதை பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறான்! கடவுளும் ஏராளமான மக்கள் - ஜீவன்கள் பட்டினிக் கிடப்பதை பார்த்துக் கொண்டேயிருக்கிறான்.

பார்ப்பான் துவக்கத்தில் கடவுள், கடவுள் தன்மை என்பதாக எதையும் கற்பித்துக் கொள்ளவில்லை. ஏனென்றால், அந்தக் காலத்தில் அவன் மலைவாசியாக இருந்தான்; ஆனதால் அவன் "ஆகாயத்தில் மறைவாக சஞ்சரித்துக் கொண்டிருக்கிற" பல தேவர்களைக் கற்பித்துக் கொண்டான்.

இவாகளையும் மிக்க கீழ்த்தரமான மனிதத்தன்மை கொண்டவர்களாகவே கற்பித்துக் கொண்டான். இந்தக் கற்பனைத் தேவர்களும் கூட அய்ரோப்பிய காட்டுமிராண்டி மக்களால் பல காரியங்களுக்கு, பல குணமுடையவர்களாகக் கற்பித்து பாலித்துக்கொண்ட தேவர்களையே, அவர்களது பெயர்களை மாற்றி அமைத்துக்கொண்டார்கள். அவைகள் பெரிதும் மக்கள் பயப்படுவதற்கு ஏற்ப, மக்களை அச்சுறுத்துத்தக்க வண்ணம் குணங்களை ஏற்றிக் கற்பித்துக் கொண்டார்கள்.

சைவர்களால் ருத்திரன் என்றும், துர்க்கை என்றும் போற்றப்படும் தேவர்கள் அய்ரோப்பிய காட்டுமிராண்டிகளால் 'தகப்பன் கடவுள்' என்றும் 'தாய்க் கடவுள்' என்றும் ஏற்பாடு செய்து கொண்ட தேவர்களேயாவார்கள். அதையேதான் சைவரும் இன்று 'அம்மைக் கடவுள்', 'அப்பன் கடவுள்' என்று சொல்லுகிறார்கள்.

ஆகவே, கடவுளைக் கற்பித்தவர்கள் எல்லாருமே உலகில் 'உள்ள' எல்லா வஸ்துக்களிலும் கடவுள் பெரியவர் என்று சொல்லிக் கற்பித்தார்களே ஒழிய, மனிதத் தன்மைக்குமேல் கடவுளிடம் என்ன பெருந்தன்மை, என்ன புதுமை, என்ன மேன்மை இருக்கிறது என்று எதையும் - எவரும் நிரூபித்து மெய்ப்பித்துக் காட்டவே இல்லை.

(2.5.1970 "விடுதலை" நாளிதழில் நந்தை பெரியார் அவர்கள் எழுதிய நலையச்சம்)

69. மனிதன் செத்தால்! பிறகு?

மனிதன் செத்துப் போனான் என்பதற்குப் பொருள்: மனிதன் இயங்குவதற்கு ஆதாரமாகவுள்ள சுவாசம் அதாவது மனிதன் மூக்கால், வாயால் உள்ளே இழுத்து வெளியே விடும் காற்றுப் போக்குவரத்து நின்றுவிட்டால், அதாவது அந்தக் காற்றை இழுக்கும், சக்தி அந்த உடலுக்கு இல்லாமல் போனால் செத்துப்

போனான் என்பது பொருள். உடனே மனிதன் பிணமாகி விடுகிறான், இந்த காற்றுப் போக்குவரத்திற்குக் காரணமான உடலிலிருக்கும் சக்தி வேலை செய்யச் சக்தியற்றுப் போய்விட்டால் சுவாசம் நின்று விடுகிறது.

இந்த நிலையைத்தான் மதவாதிகள் மூடும்பிக்கைக்காரர்கள், "ஆத்மா உடலை விட்டுப் பிரிந்து போய்விட்டது" என்று சொல்லு

கிறார்கள் ஆத்மா என்றாலே சுவாசம் (காற்று) என்றுதான் பொருள். அது பிரிவதும் இல்லை. பிரிந்து எங்கும் போவது மில்லை.

உதாரணமாக; ஒரு மனிதனின் மூக்கையும் வாயையும் காற்று போகாமல், வராமல் முடி அழுத்திப் பிடித்துக் கொண்டோமானால் அந்த மனிதன் துள்ளிக் குதித்து ஆடி அமர்ந்து செத்தே போகிறான். இப்படி ஆகிவிடுவதில் “ஆத்மா பிரிகிறது” எங்கே இருக்கிறது? ஆத்மாவை சொன்னவன் “ஆத்மாவிற்கு உருவ மில்லை. அருபம், கண்ணுக்குத் தெரியாதது. சூட்சுமம், கண்டு பிடிக்க முடியாதது” என்றுதான் சொன்னானேயொழிய அதை ஒரு வஸ்துவாக்கவில்லை.

இந்தப்படி முடித்து விட்டுப் பிறகு “அது மேல்லோகத்திற்குப் போய் உருவெடுத்து அதே மனிதனாகிக் கர்மத்தை அனுபவிக்கிறது” என்று புளுகி இருக்கிறான். கிருஸ்தவர்களும், முஸ்லீம்களும் இதில் கொஞ்சம் மாற்றம் செய்து “சரீரத்தை விட்டு ஆத்மா பிரிந்தாலும், விசாரணை- தீர்ப்புக்காலம் வந்தவுடன், பிரிந்த ஆத்மா மறுபடியும் சரீரத்திற்குள் வந்து புகுந்து தீர்ப்பை ஏற்கிறது” (ஜட்ஜ்மென்டை) என்பதாகக் கருதுகிறார்கள்.

இப்படியெல்லாம் மதக்காரர்கள் ஏன் சொல்கிறார்கள் என்றால்,

கடவுளுக்கு மனிதன் மீது ஒரு அதிகாரம் (வேலை) வேண்டுமென்பதற்காகவேயாகும்.

மனிதன் செத்த பிறகு கடவுள் அவனை ஒன்றும் செய்யமுடியாது என்றாகிவிட்டால் கடவுளை எவன்தான் சட்டை செய்வான்? ஏன், எதற்காகச் சட்டை செய்வான்?

ஆனதினாலேயே கடவுள் பெயரால் முட்டாள்களும், பிழைக்க வேண்டிய அயோக்கியர்களும் இந்த ஏற்பாடு செய்து விட்டார்கள். “சரீரத்தை விட்டு ஆத்மா பிரிந்தால்” அது மோட்சத்திற்குப் போவதா? நரகத்திற்குப் போவதா? மறுஜன்மம் எடுப்பதா? பிதிர் லோகத்தில் வாழ்வதா? பேயாய் அலைவதா? செத்தவனுக்காகச் செய்யப்படும் காரியங்களை அனுபவிப்பதா? இவற்றில் எந்தக் காரியத்திற்குச் செத்தவன் ஆளாவது?

செத்தவனைப் புதைத்தால் உடல் முழுவதும் நீராக, மண்ணாக ஆகிவிடுகிறது. நெருப்பில் கொளுத்தினால் சரீரம் முழுவதும் சாம்பலாக ஆகிக் காற்றில் பறந்து மறைந்து விடுகிறது.

இரண்டுமில்லாமல் பூமியில் கிடந்தால் கழுகு, காக்கை, நரி, நாய் மற்றும் மாமிச பட்சிணி ஜீவன்கள் தின்று தீர்த்து விடுகின்றன.

ஆகவே, செத்த மனிதன் எப்படி இருப்பான், எதை அனுபவிப்பான், எங்கே இருப்பான் என்பனவற்றையும், இந்த “அனுபவம்” எல்லாம் மனிதனுக்கு மாத்திரம் தானா? மற்ற ஜீவன்களுக்கும், மற்றும் “செத்துப்போன”- பட்டுப் போன மரம், செடி, கொடி, புல், பூண்டுகளுக்கும் உண்டா என்பதை பும் ஆற்றிவுள்ள மனிதன் சிந்தித்துப் பார்ப்பானாக.

(14.6.1970 “உண்மை” இதழில் நந்தை பெரியார் அவர்கள் எழுதிய கட்டுரை)

70. கடவுளை நம்பும் முட்டாள்களே!

கடவுளை நம்பும் முட்டாள்களே!

அதாவது கடவுள் ஒருவர் இருக்கிறார்;

அவரே உலகைப் படைத்து, காத்து, நடத்தி வருகிறார்;

அவரன்றி ஒரு அனுவும் அசையாது;

அவரே உலக நடப்புக்குக் காரணஸ்தர் ஆவார்

என்றெல்லாம் கருதி வரும் முட்டாள்களே!

கடவுளால் உலகத்திற்கு, மனித சமுதாயத்திற்கு, ஜீவ கோடிகளுக்கு ஏற்பட்ட நன்மை என்ன?

கடவுள் இருக்கிறார் என்றால் ஜீவன்களுக்கு பசி, தாகம், புணர்ச்சி, உணர்ச்சி, ஆசை, கவலை, நோய், வேதனை, சாவு முதலியவை ஏன் ஏற்படவேண்டும்?

பிறப்பு, சாவு, தோற்றம், அழிவு எதற்குத் தேவை?

இவைகளால் உலகமோ, மக்களோ அடைகிற லாபம் என்ன?

கடவுள் தோன்றி எத்துணையோ காலம் ஆகியும், எத்துணையோ காலமாக மக்கள்

கடவுளை நம்பியும் வணங்கியும் வந்தும், “யோக்கியனாகவோ கவலையற்றவனாகவோ ஒரு மனிதனைக் கூட காணமுடியவில்லையே. ஏன்?

கடவுள் பாதுகாப்பு இருந்தால் வீட்டிற்குக் கதவு, தாழ்போடாமலும், பெட்டிக்குப் பூட்டு போடாமலும் அவற்றில் பண்டங்கள் வைக்க முடியவில்லையே, ஏன்? மனிதன் எதனால் “கெட்ட” காரியங்களைச் செய்கிறான்?

ஒரு மனிதனால் மற்றொரு மனிதனுக்கு ஏன் “தீங்குகள்” செய்யப்படுகின்றன?

கடவுள் நம்பிக்கைக்காரர்களிடத்தில் காணப்படும் நற்குணங்கள் என்ன?

மனிதரிடம் காணப்படும் தீய குணத்திற்குக் காரணஸ்தர்கள் யார்?

ஒரு மனிதனுக்கு அவன் “கெட்ட காரியம்” செய்த பிறகு, செய்து விட்டுச் செத்த பிறகு அவனுக்குத் தண்டனையைக் கொடுக்கும் கடவுள், அந்த மனிதனைக் “கெட்ட” காரியம் செய்யாமல் தடுக்க முடியாமல் போவது ஏன்?

“கெட்ட” காரியம் செய்தவனுக்குத் தண்டனை கொடுப்பதானாலும், கெட்ட காரியம் செய்யப்பட்டதால் துன்பம், நட்டம், நோய், மரணம் அடைந்தவனுக்குக் கடவுள் என்ன பரிகாரம் செய்கிறார்?

மனிதனுக்கு நன்மை, தீமை, இலாபம், நஷ்டம், செல்வம், தரித்திரம், சுகம், துக்கம், திருப்தி, அதிருப்தி, கவலை, துன்பம் முதலிய அவஸ்தைகள் எதற்காக ஏற்பட்டும், இருந்தும் வரவேண்டும்?

மனிதன் படும் அவஸ்தைகள் கடவுளுக்குத் தெரியாதா? தெரிந்திருந்தால் இவை கடவுளுக்குத் திருவிளையாடலா?

“நரகத்தை”ப் பாவ காரியத்திற்குப் பரிகாரமாக, தண்டனையாகச் சிருஷ்டித்த கடவுளை விட வேறு அயோக்கியன், கொடியவன், துஷ்டன் உலகில் யாராவது இருக்கமுடியுமா?

இப்படிப்பட்டவனை அன்புருவு, கருணையுருவு என்று சொல்லுகிறவனை விட வேறு மடையன் உலகில் இருக்க முடியுமா?

ஏன் இதைப்பற்றி இவ்வளவு சொல்லுகிறேனென்றால் என் அனுபவத்தில் கடவுளால் உலகமுன்னேற்றமும், மனித சமுதாய ஒழுக்கமும், மனிதத்தன்மையும் பெருமளவிற்குப் பாதிக்கப்பட்டு விட்டதுடன், கெட்டும் வருகிறது என்று உணர்ந்தாலும், இதை வெளிப்படுத்த வேறு ஆள் இல்லையென்று நான் காணுவதாலும், எனக்கு வயது எல்லைக்கு நெருங்குவதாலும் உணர்ந்ததை வெளிப்படுத்தி விடலாம் என்று கருதியதாலேயே யாகும்.

ஆகவே, மனிதன் எவ்வளவுக்கெவ்வளவு சீக்கிரம் கடவுளை மறக்கிறானோ, மறக்கிறானோ அவ்வளவுக் கவ்வளவு சமுதாய முன்னேற்றம் இருக்கிறது என்பது எனது உறுதி.

(14.7.1970 "உண்மை" இதழில் நத்தை பெரியார் அவர்கள் எழுதிய நலையக்கம்)

71. கடவுள் மறுப்பும்- கோவில் இருப்பும்

கடவுள் மறுப்பு அட்டையைப் பார்த்தால் உங்கள் மனம் வேதனைப்படுவதாகக் கூறுகின்றீர்கள்.

கோவில் கட்டடங்களைப் பார்த்தால் எங்கள் மனம் வேகுதே! கடவுள் மறுப்பால் யாருக்கும் எவ்வித நஷ்டமும் இல்லை. கோவில் இருப்பால் மக்கள் பணம், அறிவு, நேரம், முயற்சி எவ்வளவு பாழாகிறது! இவ்வளவு கஷ்டத்திற்கு மக்களுக்கு ஏற்படும் பயன் என்ன? ஒரு கோவிலுக்கு மாதம் பத்து லட்ச ரூபாய் காணிக்கை வருகிறது. மற்றும் சில கோவில்களுக்கு ஒவ்வொன்றுக்கும் மாதம் ஒரு இலட்சம், ஒன்றரை இலட்சம் ரூபாய் வரும்படி வருகிறது என்று கணக்குக் காட்டுகிறார்கள்.

இவ்வளவு வரும்படி யாரால் வருகிறதோ அவர்களுக்கு மாதம் எத்தனை கோடி ரூபாய் செலவாகும்! இப்படி எத்தனை உற்சவம்! இதற்கு மக்களுக்கு ஏற்படும் பயன் என்ன?

இதெல்லாம் யாருடைய பணம்? பாட்டாளி மக்கள் பணம்தானே!

கடவுள் மறுப்பைக் கண்டு புண்படுகிற பார்ப்பனருக்கு இந்தச் செலவில் கோடியில் ஒரு பங்கு கூட இருக்காதே! குடும்பத்தோடு

இந்தப் பணத்தை அனுபவிக்கிற கூட்டம் இந்த புண்படுவதாகப் பாசாங்கு செய்கிற கூட்டம்தானே!

கடவுள் இல்லையென்றால் யாருக்குத்தான் என்ன நஷ்டம்? இருக்கிறது என்கிறவன் கடவுள் இருக்கிறது என்று சொல்லட்டுமே! ஆயிரங்காலமாகக் கடவுள் இருக்கிறது, கடவுள் இருக்கிறது என்று சொல்லிக் கொண்டும் கல்லையும், செம்பையும் கடவுள் என்று காட்டிக் கொண்டும் தானே வந்திருக்கிறான்.

இவ்வளவுதானா! கடவுள் இல்லை என்று சொன்னவர்களைத் தலையை வெட்டியும், கழுவேற்றியும் கொன்று தள்ளிக் கொண்டு தானே இருந்திருக்கிறார்கள்.

கடவுள் இல்லை என்றால், கும்பிடாவிட்டால் வெட்டு, குத்து, கொல்லு என்று கூடச் சொல்லி, பாடி, எழுதி வைத்துக் கொண்டும் தானே வந்திருக்கிறார்கள். கடவுள் இல்லை என்கிறவர் மடங்களை, வீடு வாசல்களை நெருப்பு வைத்துக் கொளுத்திப் பாழாக்கியும் வந்திருக்கிறார்களே!

பதினாயிரக்கணக்கான கோவில்களும், இலட்சக்கணக்கான கடவுள்களும் இருந்தும், அவற்றிற்காகப் பல கோடிக்கணக்கான ரூபாய் ஆண்டுதோறும் செலவு செய்து வந்தும் கண்ட பலன் என்ன? உன் நோய்கள் மறைந்தனவா? கொலைகள் நின்றனவா? திருட்டு, புரட்டு, ஏமாற்றங்கள் ஒழிந்தனவா? அன்பு வளர்ந்ததா? அறிவு பெருகிற்றா? பஞ்சம் நீங்கிற்றா? என்ன கேடு ஒழிந்தது?

மக்கள் தொகையில் 100-ல் 3 பேர் மேல் ஜாதி.

மக்கள் தொகையில் 100-ல் 10 பேர் பிரபுக்கள், பணக்காரர்கள், மற்றவர் ஈன ஜாதி, எளியவர்கள் ஆக இருக்கிறார்கள். வாடி வதங்குகிறார்கள் என்றால், “கடவுள் இருக்கிறார்” என்பவன் எவ்வளவு மடையனாகவும், மோசடிக்காரனாகவும் இருக்க வேண்டும்? பொதுவாகச் சிந்தித்தால் உலகில் கடவுள் இல்லாத நாடுகளும், கோடிக்கணக்கான மக்களும் ஆட்சிகளும் இருக்கின்றனவே, அங்கெல்லாம் அவர்களுக்கெல்லாம் என்ன கேடு ஏற்பட்டு விட்டது?

சர்வ சக்தியுள்ள ஒரு கடவுள் உலகை, மனிதனை நடத்துகிறார் என்றால் அந்தக் கடவுளுக்குத் தன்னை இருக்கிறதாகச்

சொல்லிக் காப்பாற்றும் படி முட்டாள்களையும் அயோக்கியர்களையும் ஏலிவிடுவதுதான் வேலையா? இதற்குப் பெயர் தான் சர்வசக்தியா?

கோயிலை இடிக்கிறவன் அயோக்கியன் என்றால், கோயிலைக் கட்டுகிறவன் இரட்டை அயோக்கியன் என்று ஏன் சொல்லக்கூடாது? ஆகவே, கடவுள் மறுப்பையும், கோவில் மறுப்பையும் கண்டு மனம் வேதனையைடைகிறது. மனம் புண்படுகிறது என்பவர்கள் யோக்கியர்களா என்று சிந்திக்க வேண்டுகிறேன்.

(14.7.1970 "உண்மை" இதழில் தந்தை பெரியார் அவர்கள் எழுதிய கட்டுரை)

72. ஏ, கடவுள் நம்பிக்கைக்கார அறிவிலிகளே!

ஏ, அறிவிலிகளே! நீங்கள் "கடவுள் ஒருவர் இருக்கிறார். அவர்தாம் பிறப்பிற்கும் - சாவிிற்கும், உற்பத்திக்கும்- அழிவிற்கும் காரணமானவர்" என்கிறீர்களே, எதைக் கொண்டு இப்படிச் சொல்லுகிறீர்கள்? அணுப்பூச்சி முதல் யானை, திமிங்கிலம் ஈறாக உள்ள பல கோடி கோடியான ஜீவராசிகளின் தோற்றத்தையும், அவற்றின் துன்பத்தினையும், கொடுர வேதனையையும், சாவையும், அழிவையும் கண்டு கூறுகிறீர்களா? அல்லது தோற்றத்தையும் வாழ்வையும் மாத்திரம் பார்த்து இப்படிச் சொல்லுகிறீர்களா?

ஜெகதீச சந்திரபோஸ் அவர்களின் சித்தாந்தப்படி புல், பூண்டு, செடி, கொடி, மரம் முதலிய தாவரங்களுக்கு ஜீவப் பிராணி போலவே உயிரும், வாழ்வில் இன்ப துன்பங்களும் அழிவும் இருக்கின்றன என்கிறபடி, அவை படும் அவஸ்தையைப் பார்த்து "இவை கடவுளால் உண்டாக்கப்பட்டன" என்றும் சொல்கிறீர்களா?

இந்த ஜீவப்பிராணிகளுக்கும், தாவரங்களுக்கும் தோற்றம், வாழ்வு, அறிவு, அழிவு என்பவை இருப்பதால் அவை துக்கம், தொல்லை அனுபவிக்கின்றன என்பதில் சந்தேகமில்லை. இவற்றிற்குக் காரணம் கடவுள் என்றால்தானே கடவுள் இருப்பதற்கு ஆதாரம் ஆகும்!

அப்படியானால் இவற்றால் கடவுளுக்கு என்ன இலாபம், திருப்தி, கடமை என்று தெரிய வேண்டாமா?

எதற்காகக் கடவுள் இந்த வேலையைச் செய்கிறார் என்பது பற்றி விளங்க வேண்டாமா?

“அதெல்லாம் அவரிஷ்டம்” என்றால் கடவுள் புத்திசாலி, யோக்கியன் என்று கருத முடியுமா?

மற்றும் என்ன அவசியத்தைக் கொண்டு ஒரு கடவுள் இருக்கவேண்டும் என்று கருதுகிறீர்கள்? கடவுள் இல்லாவிட்டால் என்ன காரியம் நடக்காது அல்லது என்ன காரியம் கெட்டுவிடும்?

கடவுள் இருப்பதால் மனிதன் யோக்கியனாக இருக்கிறானா? மனிதனுக்கு நோயில்லாமல், வேதனையில்லாமல், துக்கமில்லாமல், கவலையில்லாமல் இருக்க முடிகிறதா?

கடவுள் இருப்பதால் மனிதன் சாகாமல் இருக்கிறானா? மனிதன் மற்ற ஜீவன்களுக்குத் தொந்தரவு கொடுக்காமல் இருக்க முடிகிறதா? கடவுள் இருப்பதால் உலகில் துஷ்டமிருகங்கள், துஷ்ட ஜந்துக்கள் தோற்றுவிக்கப்படாமல் இருக்கின்றனவா?

கடவுள் இருப்பதால் ஒரு ஜீவனை மற்றொரு ஜீவன் இம்சிக்காமல், கொல்லாமல் இருக்க முடிகிறதா? கடவுள் இருப்பதால் ஒரு ஜீவன் மற்றொரு ஜீவனைக் கொண்டு ஆகாரத்திற்கு உணவாகக் கொள்ளாமல் இருக்க முடிகிறதா?

கடவுள் இருப்பதால் மனித சமுதாயத்திற்கு, அதன் பொருள்களுக்கு, சொத்துக்களுக்கு ஏதாவது பாதுகாப்பு தேவைப்படாமல் இருக்கிறதா? இப்படியாக மனிதனுக்கு, ஜீவராசிகளுக்கு உலகத்திற்கு கடவுளால் ஆகிற “நல்ல” காரியமென்ன? கடவுளால் ஆகாமல் இருக்கிற “கெட்ட” காரியமென்ன?

பொதுவாக மனித சமுதாயம் மனிதனிடமிருந்தே “பாதுகாப்பாய்” இருப்பதற்கு அவனவன் முயற்சியும் அரசாங்கப் பாதுகாப்பும் மிக்க ஜாக்கிரதையும், கவலையும் கொண்டு இருக்க வேண்டியிருக்கிறதா? இல்லையா?

பொதுவாகவே உலகில் கடவுள் நம்பிக்கை உள்ள எந்த மனிதனும், கடவுள் பிரசாரம் செய்கிற எந்த மனிதனும், கடவுளுக்கென்று எந்தக் காரியத்தையும் ஒதுக்கி

வைக்காமல் எல்லா காரியங்களையும் தானே செய்கிறானே ஒழிய, தானே செய்யவேண்டும் என்கின்றானே ஒழிய, கடவுளுக்கு விடுவதில்லையே! தன்னால் ஆகாத காரியத்தையும், தெரியாத காரியத்தையும் “கடவுள் செயல்” என்று சொல்லி விடுகிறான். தெரிந்த, முடிந்த காரியம் எதையும் தானே செய்கிறான். தண்டனைக்கு, வசவுக்கு, பழிப்பிற்குப் பயந்து தன்னால் கூடிய கெட்ட, கெடுதியான காரியத்தைச் செய்யாதிருக்கிறான்.

எனவே உலகுக்கு, மனிதனுக்கு ஜீவன்களுக்குக் கடவுள் தேவையில்லை என்பதோடு, மனிதனும் கடவுளை எதிர்பார்ப்பதில்லை என்றே தெரிகின்றது.

இவை ஒரு புறமிருக்க, பூகம்பங்கள், இடி இடிததல்கள், பெரும் வெள்ளங்கள், புயல் காற்றுகள், விஷ நோய்கள் ஏற்பட்டு மக்களின், ஜந்துக்களின் உயிர்கள் மாள்வதும், சொத்துக்கள் நாசமாவதுமான காரியங்களுக்கு யார் பொறுப்பாளி? இவை ஏன் நிகழ வேண்டும்? இவை நிகழாமல் இருப்பதற்கு வழி என்ன? என்பவை எந்தக் கடவுள் நம்பிக்கைக்காரனுக்காவது தெரியுமா? எவனாலாவது தடுக்க முடியுமா?

இவைகளெல்லாம் “கடவுளால் ஏற்பட்டவை” என்றால் கடவுளுக்கு அவற்றைச் செய்யவேண்டிய அவசியமென்ன? “இவற்றைச் செய்யாவிட்டால்” கெடுதி என்ன என்பன பற்றி எந்தக் கடவுள் நம்பிக்கைக்காரனாவது கூறமுடியுமா?

அட அறிவிலிகளே! கடைசியாய்ச் சொல்லுகிறேன்; என்ன வென்றால், நீங்கள் நினைக்கிற, செய்கிற, நினைத்த, செய்த, ஆசைப்படுகிற எண்ணங்களையும், காரியங்களும் கொண்டு சிந்தித்துப் பாருங்கள்!

“கடவுள் இருக்கிறார்; நாம் செய்த, நினைத்த, ஆசைப்பட்ட காரியங்களை கடவுள் அறிவார்; அவற்றிற்குத் தகுந்த பலன் கொடுப்பார்; அனுபவிக்க வேண்டி வரும்” என்று கடவுள் உணர்ச்சியோடு நம்புகிறீர்களா? யோசித்துப் பாருங்கள்!

(14.8.1970 “உண்மை” இதழில் தந்தை பெரியார் அவர்கள் எழுதிய கட்டுரை)

73. மனிதன் அயோக்கியனாவது ஏன்?

மனித சமுதாயத்தினிடம் ஒழுக்கம், நாணயம் குறைந்து விட்டது. பலாத்கார உணர்ச்சியும் கெடுதல் புத்தியும் வளர்ந்து விட்டது. இதற்கு நமது, மதம், ஜாதி என்பனவாகிய இரண்டும் தான். காரணம்.

கடவுளைப் பற்றி எனக்குக் கவலை இல்லை. ஏனென்றால் கடவுள் என்றால் என்ன என்பது உலகில் யாருக்குமே தெரியாது. அது வெறும் வேஷம்தான்.

மதம், சாதி என்பது யாவருக்குமே தெரியும்; மதம் என்பது மற்ற மதக்காரனிடம் துவேஷம், வெறுப்பு, இழிவுப்படும் தன்மை என்பனவாகும்.

“எந்தவிதமான கூடாத, கேடான காரியத்தைச் செய்தாவது மதத்தைக் காப்பாற்றலாம்- காப்பாற்ற வேண்டும்; அதுபோலவே தானும் வாழ வேண்டும் என்பதாகும். ஜாதியும் அது போன்றதே. இந்துமதம்- பார்ப்பன ஜாதி என்பவை எந்தவிதமான அதர்மத்தைச் செய்தாவது தர்மத்தைக் காப்பாற்று என்பதோடு, பிராமணன் தன்னைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள எந்த அதர்மத்தையும் செய்யலாம் என்பதாகும்.

அதுபோல கிருஸ்துவர், மகமது (இஸ்லாம்) மதங்கள் மனிதன் என்ன பாவத்தைச் செய்தாலும் சடங்கு, பிரார்த்தனை, தொழுகை மூலம் பாவமன்னிப்புப் பெறலாம் என்பது.

இந்த விதிகளுக்குக் கட்டுப்பட்ட மக்களிடம் ஒழுக்கம், நாணயம், யோக்கியம் முதலியவைகளை எதிர்பார்க்கமுடியுமா? எந்த மனிதனாலாவது ஒழுக்கம், நாணயம், நேர்மை, யோக்கியம் ஆகியவைகள் உடையவனாக இருக்க முடியுமா?

பாவத்திற்கு (கேடு செய்ததற்கு) பிரார்த்தனையால், வேண்டுகூலால் மன்னிப்பு கிடைக்கும் என்று கடவுளை, மதத்தை வணங்குகின்ற கொள்கை கொண்ட எவனால்தான் உலகில் யோக்கியனாக இருக்க முடியும்? அதனால் தானே கடவுள்

பக்தர்களிடம் வேஷத்தைத் தவிர ஒழுக்கத்தையோ யோக்கியத்தையோ காண முடிவதில்லை.

இப்பொழுது தெரிகிறதா, மனிதன் ஏன் அயோக்கியனாய் இருக்கின்றான் என்பதற்குக் காரணம்?

ஆகவே கடவுள், மதம், ஜாதி ஆகியவை உலகில் இருக்கும் வரை எவரும் யோக்கியமாய் இருக்க முடியாது.

மனிதனுக்கு ஆசை இயற்கை; அதோடு அதற்காக எது செய்தாலும் மன்னிப்பு உண்டு என்றால் என்ன ஆகும் என்பதை நீங்களே சிந்தித்தும் அனுபவத்தைக் கொண்டும் தெரிந்து கொள்ளுங்கள்.

(தந்தை பெரியார் 82-ஆம் ஆண்டு பிறந்தநாள் “விடுதலை” மலரில் (17.9.1970) தந்தை பெரியார் அவர்கள் எழுதிய கட்டுரை)

74. கடவுள் நம்பிக்கை ஒழிக்கப்பட வேண்டும்

இந்த நாட்டில் நாட்டுப்பற்றோ, மனிதப்பற்றோ உள்ள அரசாங்கமானாலும், பொதுத் தொண்டு செய்யும் ஸ்தாபனங்களானாலும், அல்லது தனிப்பட்ட சமுதாயப் பற்றுள்ள மக்களானாலும் அவர்கள் முதலாவது செய்யவேண்டிய காரியம் நாட்டு மக்களை அறிவாளிகளாகச் செய்து அவர்களது ஆராய்ச்சித் தன்மையைப் பெருக்கவேண்டியதாகும்.

மக்களின் வாழ்க்கைத்தரத்துக்கு ஒரு வழி செய்து அவர்களுக்குக் கவலையோ, குறைபாடோ ஏற்படுவதற்கு இல்லாமல் பொருளாதார சமத்துவமும், சமுதாய சமத்துவமும் ஏற்படும் படிச் செய்யவேண்டும்.

இந்தத் தன்மைகள் உள்ள நாட்டைத் தான் நாடு என்றும், சுதந்திர பூமி என்றும் சொல்லலாம். இவை இல்லாத நாட்டையும் சமுதாயத்தையும் சிறைக்கூடம் என்றும், அடிமைச் சமுதாயம் என்றும் தான் சொல்லவேண்டும்.

சாதாரணமாக அரசர்களால் ஆளப்படும் நாடுகளும், சமுதாயமும் எப்படி வேண்டுமானாலும் இருக்கலாம். ஏனெனில் அரசனுக்கு

ஆட்சி முறை மதமும் சாத்திரங்களுமே தான், மக்களால் ஆளப்படும் நாடுகளுக்கு ஆட்சி முறை அறிவும், சுதந்திரமுமே யாகும்.

மதமும் சாத்திரங்களும் மனிதனின் அறிவையும், சுதந்திரத்தையும் ஒழிப்பதற்கென்றே, மக்களை மடையர்களாகவும், அடிமைகளாகவும் ஆக்குவதற்கென்றே ஏற்பட்ட - ஏற்படுத்தப்பட்ட சாதனங்களாகும். அவைகளும் மக்கள் காட்டுமிராண்டிகளாய் மிருகப் பிராயத்தில் இருந்தபோது ஏற்படுத்தப்பட்டவைகளாகும். எப்படி என்றால், மக்களுக்குப் பயத்தைக் காட்டியே அதாவது பேய்,பிசாசு, பூதம் என்பவைகளைச் சொல்லியே எப்படி மக்கள் பயமுறுத்தப்பட்டார்களோ அதுபோலவே தான் மதத்தையும் சாத்திரங்களையும் கூறி மக்களை பயமுறுத்தி வைத்து விட்டார்கள்.

மதத்திற்கும், சாத்திரங்களுக்கும் கடவுளை எஜமானனாக, மூலகர்த்தாவாக வைத்து உண்டாக்கினார்கள் என்றாலும் கடவுள் வேறு, மதம் - சாத்திரம் வேறு என்றுதான் சொல்லவேண்டும். ஏனெனில், கடவுள் அறியாமையிலிருந்து தோன்றியதாகும்.

மதமும், சாத்திரங்களும் அயோக்கியத்தனத்திலிருந்து அதாவது மக்களை மடையர்களாக்கவும், பயமுறுத்தி அடிமைகளாக்கவும் வேண்டுமென்ற எண்ணத்தின் மீதே உண்டாக்கப்பட்டவைகளாகும்.

உலக அறிஞர்களால் ஒப்புக் கொள்ளப்பட்ட மேல் நாட்டுக் குறிப்பிடத் தகுந்த அறிஞர்களாலேயே இக்கருத்து வலியுறுத்தப் பட்டிருக்கிறது.

அதாவது, கடவுளைக் கற்பித்தவனை மன்னித்து விடலாம். ஏனெனில் அவன் மடையன், அறிவில்லாத காரணத்தால் கற்பிக்க வேண்டியவனானான். ஆனால், மதத்தையும், சாத்திரங்களையும் (ஆத்மா - மோட்சம் - நரகம்) கற்பித்தவன் அயோக்கியன்; இவனை மன்னிக்கவே முடியாது; இவன் மக்களை பயமுறுத்தி வைக்கவேண்டியே இவற்றைக் கற்பித்து இருக்கின்றான் என்பதாகச் சொல்லி இருக்கின்றார்கள்.

கடவுளைக் கற்பறித்தவன் "உலக உற்பத்திக்கு, நடத்தைக்கு ஒரு கர்த்தா இருக்க

வேண்டும்; அந்த கர்த்தாதான் கடவுள்” என்று உத்தேசத்தின் மீது உறுதிப்படுத்திச் சொல்லுகின்றான்.

அதாவது சந்தேகத்தின் பயனை (பெனிபிட் ஆஃப் டவுட்) (Benefit of Doubt) கடவுளுக்குக் கொடுக்கின்றான். ஆனால் மதமும் சாத்திரமும் அப்படி இல்லை. முழுப் பொய்யையே கற்பனை செய்து மக்களை ஏய்ப்பதற்கென்றே, பயமுறுத்தி வைப்பதற்கென்றே பாசுபடுத்தி மதத்தையும், சாத்திரத்தையும் அமைத்திருக்கின்றான்.

இந்த அமைப்புக்கு (இதை அமைப்பு என்பதற்கு) ஆதாரம் என்னவென்றால் பல மாதங்கள், பல சாத்திரங்கள் இருப்பதும், அவை ஒன்றுக்கொன்று முரண்பாடாக (நேர்மாறாக) இருப்பது மேயாகும்.

மற்றும் இப்படிக்க கற்பித்தவர்கள் என்பவர்கள் மனிதத் தன்மைக்கு மேம்பட்டவர்கள் என்பதும், இந்துமத சாத்திரங்கள் இயற்கை பிரத்தியட்ச விதிகளுக்கு மாறுபாடாக இருப்பதும் மற்றொரு ஆதாரமாகும்.

இதை நாம் ஏன் குறை கூறுகிறோம். என்றால், இவை அறிவை மாத்திரமல்லாமல் ஒழுக்கம், நேர்மை, அன்பு, அருள், ஒற்றுமை, சமநிலை முதலியவற்றைப் பாழ் செய்வதோடு, வளர்ச்சியையும் கெடுத்து, விஞ்ஞானத்தை மறைத்து, அஞ்ஞானத்தை வளர்த்து வருகிறது. இதை உணர நாம் வெகுதூரம் போகவேண்டியதில்லை. “நமது” மதத்தையும், சாத்திரங்களையும் எடுத்துக் கொண்டாலே போதுமானதாகும்.

நம் (திராவிடர்) தமிழர்களாகிய மக்களுக்கு (கடவுள் உண்டா? இல்லையா? என்பது வேறு விஷயம்; ஆனால்) மதமே இல்லை. இந்து மதம் நம் மதம் என்று கருதிக் கொண்டிருக்கிறோம். இதுவே ஒரு மாபெரும் “இமயமலை அளவு” முட்டாள்தனமாகும். இந்துமதம் என்றால் என்ன? அதற்குப் பொருள் என்ன?

மதம் என்னும் சொல்லுக்கு கிருஸ்து மதம், இஸ்லாம் மதம் என்பதற்கு உள்ள இலட்சணப்படி, ஆதாரப்படி இலட்சிய ஆதாரம், சரித்திரம் ஏதாவது உண்டா? இந்து மத சாத்திரம், வேதம் என்பதாக இருக்கிறதா?

இந்து மதத்தை பார்ப்பனர் வேத மதம் என்கின்றார்கள். பார்ப்பனர் தங்களை ஆரியர் என்று சொல்லிக் கொள்கின்றார்கள். அதனால் அதை ஆரிய மதம் என்றும் சொல்லிக் கொள்கின்றார்கள். ஆங்கில அகராதிகளில் இந்து மதம் என்றால் பிராமணர் மதம் என்றும், கிருஸ்துவர், மகமதியர் அல்லாதாருடைய மதம் என்றும் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது.

விரிக்கில் பெருகும். ஆகவே, சுருக்கிக் கொள்கின்றேன்.

இந்து மதத்திற்கு ஆதாரம் வேதம், சாத்திரம், புராண, இதிகாசமே! இந்த மதத்தின்படி நாம் கீழான பிறவி - 4-ஆவது, 5-ஆவது ஜாதியினராவோம்! அதனால் மேற்கண்ட மத ஆதாரங்களைப் படிக்கத் தகுதி அற்றவர்களாக ஆக்கப்பட்டிருக்கிறோம். வேத, சாத்திர, புராண, இதிகாச ஆதாரங்கள் பெரிதும் நம் மக்களை இதிலே மயக்கி, அயோக்கியராக்கிப் பல வழிகளிலும் அவமானப்படுத்தியுள்ளன.

ஆகவேதான் கடவுள் நம்பிக்கை, மதம், சாத்திரம், புராணம், இதிகாசம் ஒழிக்கப்பட்டே ஆகவேண்டும் என்று கூறுகின்றோம்.

(14.10.1970 "விடுதலை" நாளிதழில் தந்தை பெரியார் அவர்கள் எழுதிய தலையங்கம்)

75. கடவுள்

மதமும் கடவுளும் மனிதனை முட்டாளாக்கும் கருவிகள்.

மனிதனுக்குள் கடவுளைப் புகுத்துவது மனிதனை முட்டாளாக்கும் டானிக் (வைட்டமின் சத்து) ஆகும். இதை இன்று பார்ப்பனர்கள், சங்கராச்சாரிகள் கடவுள் பிரசாரம் செய்வதில் எடுத்துக்கொள்ளும் முயற்சியில் இருந்தே தெரிந்து கொள்ளலாம்.

கடவுள் மனித நலத்துக்காகக் கண்டுபிடித்த சாதனம் அல்ல. மனிதனை முட்டாளாக்குவதற்குப் பயன்படுத்தும் சாதனமே யாகும். சூரியனை, சந்திரனை, நெருப்பை, நீரை, காற்றை, கல்லை, மண்ணை எந்த மனிதனும் கண்டுபிடிக்கவில்லை. அவற்றின் பெயர்களைத்தான் மனிதன் தெரிந்து கொண்டான்.

இவற்றிற்கு விளக்கம் தேவை இல்லை. காரண காரியங்கள் தேவையில்லை. மனிதன் என்றால் இவைகளை அறிந்தே ஆகவேண்டும்; இவற்றின் பலனை அனுபவித்தே ஆகவேண்டும்.

ஆனால், கடவுள் அப்படி அல்ல; ஒருவன் சொல்லி அதுவும் சொல்லுவது மாத்திரமல்ல; நம்பும்படி செய்து, நம்பும்படி செய்வது மாத்திரமல்ல; நம்பும்படி கட்டாயப்படுத்தி மனித முளைக்குள் புகுத்தியாகவேண்டும்.

இந்தக் கதி சர்வ சக்தியுள்ள “கடவுளுக்கு” ஏற்பட்டது பரிதாபம்! மகா பரிதாபம்!

கடவுள் கதை ஒரு முட்டாளுக்குத் தோன்றிய தோற்றம். இது உலக அறிவையே பாழாக்கிவிட்டது. அதாவது சிறு குழந்தை கையில் கிடைத்த நெருப்புப் பந்தம் வீட்டையே, ஊரையே எரித்து சாம்பலாக்கியது என்பதுபோல் கடவுள் எண்ணம் அறிவையே கொன்றுவிட்டது என்று சொல்லலாம்.

கடவுள் என்பது ‘பிடிக்குப்பிடி நமசிவாயம், (நமசிவாயம் என்றால், இங்கு ஒன்றும் இல்லை; சூனியம் என்றுதான் பொருள்.)

அது “கடவுள்” என்றால் ஒரு “சக்தி”, “சக்திகூட அல்ல”, “ஒரு காரணம்”, “காரணப் பொருள்”, “காரணப் பொருள்கூட அல்ல”, அப்படி நினைப்பது, நினைத்துக்கொள்வது மனிதனுக்கு ஒரு “சாந்தி” என்பதாக கா.சு.வும் (M.L. பிள்ளை), திரு.வி.க.வும் சொன்ன விளக்கம் - இதை பழைய “குடிஅரசு” இதழில் காணலாம். ஆனாலும், இவர்கள் விக்ரிக பூசையும், பட (உருவ) பூசையும் செய்து வந்தார்கள். கடைசியாக மாற்றிக் கொண்டார்கள்.

மனிதனுக்கு எதற்காக கடவுள் தேவைப்பட்டது என்பது எனக்கு இன்னமும் விளங்கவில்லை. அதிலும், கடவுளை நம்பும் எவனும் அதன் சர்வ சக்தியில் நம்பிக்கை வைப்பதே இல்லை. எவனும் சம்பிரதாயத்திற்காக “கடவுள் செயல்” என்கிறானே தவிர, காரியத்தில் மனிதன் செயல் என்றும், தன் செயல் என்றும், இயற்கை என்றும், அகஸ்மாத்த், தற்சம்பவம், ஆக்சிடெண்ட் என்றும்தான் முடிவு செய்துகொண்டவனாகிறான்.

சர்வம் கடவுள். செயல் என்று சொல்லுகின்ற எவனும் சர்வத்திற்கும் தற்காப்பு செய்துகொள்ளாமல் இருப்பதில்லை. சர்வம் கடவுள் செயலாயிருக்கும்போது நாஸ்திகன் - கடவுள் இல்லை என்பவன் எப்படித் தோன்றினான் என்பதுபற்றிச் சிந்திப்பதில்லை.

மற்றும் சர்வத்திலும் வியாபகமாக இருக்கிற கடவுள் மக்களுக்கு ஏன் தான் இருப்பதாக, தன்னைத் தானாகத் தெரிந்து கொள்ளச் செய்ய முடியவில்லை என்பதை சிந்திக்கவே மாட்டேன் என்கிறான்.

கிருஸ்து பாதிரி இந்தக் கேள்விக்குப் பதிலாக “கடவுள் மனிதனுக்கு அறிவைக் கொடுத்துவிட்டான்; அந்த அறிவைக் கொண்டு கடவுளைத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டியது மனிதன் கடமை” என்று சொல்லிவிட்டார்.

உன் அறிவுக்கு எட்டிய கடவுள் ஏன் என் அறிவுக்கு எட்டவில்லை? என்று கேட்டதற்கு, “பாபஜன்மங்களுக்கு எட்டாது” என்று சொல்லிவிட்டார்.

அந்த பாபஜன்மங்களை யார் படைத்தது? படைத்தது கடவுளானால், பாபஜன்மங்களை ஏன் படைத்தார்? கடவுள் பாபஜன்மங்களைப் படைக்கவில்லையானால், பாபஜன்மங்களைப் படைத்தது யார்? என்று கேட்டேன்.

‘சாத்தான் படைத்தான்’ என்றும் மற்றும் அவருக்கே புரியாத எதை எதையோ யோசித்துப் பேசினார்.

இஸ்லாத்தின் கதியும் இப்படித்தான். இந்துவின் கதியே மும்முர்த்திகள், ஓங்காளி, மாரி, காத்தவராயன், மதுரை வீரன், கருப்பண்ணன், ஆழ்வார்கள், நாயன்மார்கள், சமாதி, கல்லுகள், படங்கள், பட்சிகள், மிருகங்கள், மரங்கள், சாணி (முட்டை உருவ) உருண்டைகள், செத்துப்போன மனிதர்கள் முதலிய எத்தனையோ பண்டங்கள் கடவுள்களாக வணங்கத் தக்கவைகளாகவும் இருந்து வருகின்றன.

இவைகளை ஏன் சொல்லுகின்றேன் என்றால், ஒரு சர்வ சக்தியுள்ள கடவுளுக்குத் தன்னைப்பற்றித் தெரிவித்துக் கொள்ள - தன் உருவத்தை விளக்க சக்தியில்லை என்பதைக் காட்டத்தான்.

பிறகு - முன்னென்மம் - பின் ஜென்மம், கருமம், விதி, நரகம், சொர்க்கம், வைகுண்டம், கைலாயம் இப்படி இன்னும் பல - பைத்தியக்காரனுக்குக் கள் ஊற்றினதுபோல் உளறல்மேல் உளறல்கள்.

மனிதனுக்குப் பிறகு முதல் சாவுவரை எத்தனையோ துன்பமும், தொல்லையும் இருக்க, இந்தக் கடவுள், கருமம், மோட்ச - நரகத் தொல்லைகள் ஒருபுறம் மனிதனைச் சித்திரவதை செய்கிறது. மனிதன் (ஜீவ கோடிகள்) பிறப்புக்கும், வாழ்க்கைக்கும், சாவுக்கும் இடையில் அனுபவிக்கும் இன்பம், துன்பம், கவலை, தொல்லை முதலிய காரியங்களுக்கு அவசியம் என்ன? காரணம் என்ன? என்பதை எவனாலும் இதுவரை தெரிந்து கொள்ள முடியவில்லையே! இத்தனைக்கும் மனிதன் கழுதை, குதிரை, நாய், நரி, எருமை, யானை, புலி, சிங்கம், ஈ, ஏறும்பு முதலான எண்ணிறந்த ஜீவராசிகளைவிட அதிகமான அறிவு (பகுத்தறிவு) படைத்தவனாவான்.

இந்தப் பகுத்தறிவின் பயனால்தான் மற்ற ஜீவப்பிராணிகளுக்கு இல்லாத தொல்லையை மனிதன் அனுபவிக்கிறான். காரணம், இந்தப் பாழாய்ப்போன கடவுளால்தான் அதிகத் தொல்லை என்பேன்.

"உள்ளதைப் பங்கிட்டு உண்பது", "உழைப்பைப் பங்கிட்டுச் செய்வது" என்ற நிலை ஏற்பட்டால் கடவுளுக்கு வேலையோ, அவசியமோ இருக்காது.

இப்போது கையில் வலுத்தவன் காரியமாகவும், அயோக்கியன் ஆதிக்கமாகவும் இருப்பதால், மனிதன் அறிவு இருந்தும் தொல்லைக்கும், துன்பத்திற்கும் ஆளாகிறான் - அடிமையாக வாழ்கிறான்.

இனி ஒரு அயம்பது ஆண்டுக்குள் மனிதனுக்கு சராசரி வயது 100 ஆகப் போகிறது. இது உறுதி. இப்பொழுதே பல

நாடுகளில் சராசரி மனித வயது 67 முதல் 74 வரை இருந்து வருகிறது. நமது நாட்டில் 1950-ல் சராசரி வயது 32 ஆக இருந்தது, இன்று 50 ஆக ஆகிவிட்டது! இதற்குக் காரணம், 1940-ல் படித்த மக்கள் நம் நாட்டில் 100-க்கு 9 பேராக இருந்தவர்கள் காமராசர் முயற்சியால் 100-க்கு 50 பேராக ஆனதுதான். அதோடு கூடவே,

“கடவுளும்”, “கடவுள் செயலும்” வெகுதாரம் குறைந்து மறைந்து வருவதும்தான் என்று சொல்லுவேன்.

கடவுள் மறைய மறைய மனிதனுக்கு அறிவு வளரும்; சுதந்திரம் அதிகமாகும். நமது பெண்களுக்குப் பூரண சுதந்திரம் இருக்குமானால் - வாழ்வில் சுயேச்சையும், சமத்துவமும் ஏற்படுமானால் மனிதன் அறிவும், ஆயுளும் எல்லை இல்லாமல் வளர்ந்து கொண்டே போகும்.

முதலில் கடவுள் எண்ணம் மறையட்டும். இன்னும் நம் நாட்டு ஆட்சியாளர்களுக்கு (உண்மையான) தி.மு.க.காரருக்கு கடவுள் நம்பிக்கை கிடையாது. அவர்கள் (தி.மு.க.காரர்) இனியும் இரண்டு லட்சம் மெம்பர்களைச் சேர்க்கவேண்டும். பிறகு இவர்களை அசைக்க எந்த மாஜிகளாலும் முடியாது.

இதுதான் கடவுள் இரகசியம்.

(3.11.1970 “விடுதலை” நாளிதழில் நந்தை பெரியார் அவர்கள் எழுதிய தலையங்கம்)

76. கந்தன் - முருகன் பெயர்களின் காரணங்கள்

கந்தன் என்ற தமிழ்ச் சொல்லுக்கு மூலச் சொல் ஸ்கந்தன் என்ற சொல்லாகும்.

ஸ்கந்தன் என்ற சொல் ஸ்கலிதன் என்பதாகும்.

ஸ்கலிதன் என்ற சொல்லுக்கு மூலக் கருத்து சிவனுடைய வீரியம் (விந்து) கலவி முற்றுப்பெறுவதற்கு இல்லாமல் வெளிப்பட வேண்டியதாக ஆகிவிட்டதால் அந்த வீரியம் பூமியில் விடப்பட்டு ஆறுபோல் ஓடிக் கங்கையில் (சரவணப் பொய்கையில்) ஆறு கிளைகளாகப் பாய்ந்து விழுந்து அந்த ஒழுகிய விந்திலிருந்து (அதாவது ஸ்கலிதமான விந்து) உறுப்பெற்றதால் ஸ்கலிதன் - ஸ்கந்தன்; இவன் கதை ஸ்காந்தம் என்று பெயர் பெறலாயிற்று.

இந்த ஸ்கலிதத்திற்கு ஆதாரம் இராமாயணத்தில் இருக்கிறது.

மற்றும் காஞ்சி புராணத்தில் இருக்கிற இதை மறைக்கச் சைவர்கள், சிவன்

நெற்றியிலிருந்து ஒரு பொறி வந்தது என்று வேறு கதைகள் எழுதிக் கொண்டிருக்கிறார்கள்; என்றாலும், ஸ்கந்தன் விந்துக் கடவுள்தான் என்பதை மேலும் பல ஆதாரங்களில் காணலாம்.

இது தவிர, ஸ்கந்தனுக்கு முருகன் என்று ஒரு பெயர் உண்டு; இந்த முருகன் என்ற சொல்லுக்கு அதைத் தமிழ்ச் சொல்லாக வைத்து முருகு - அழகு என்று பொருள் கூறி அழகையே கடவுள் என்று ஆக்கிவிட்டார்கள் என்பதாகச் சைவப் புரட்டுப் புலவர்கள் கூறுவார்கள். முருகு என்பது தமிழ்ச் சொல்லே அல்ல. ஆதாரப்படி அச்சொல் வட மொழிச் சொல்லேயாகும். முருகு என்பது ஆண் கோழி - சேவலுக்குப் பெயர்; கந்தன் சேவல் கொடி உடையவன். சேவலின் பெயரைக் கொண்டு அழைக்கும் கடவுள்தான் முருகா என்பது. அதைத் தமிழில் உச்சரிக்கும்போது முருகன் என்று உச்சரித்துவிடுகிறார்கள்.

அழகு - அழகன் என்பது விஷ்ணுவின் பெயர்; அது இராமம் - இராமா என்பதன் தமிழ்ச் சொல்லாகும்.

முருக என்பது தமிழில் அழகு என்பதாகி, அந்த அழகு என்னும் சொல்லுக்குச் சைவருக்கு ஒரு கடவுள் முருகன் என்றும், வைணவருக்கு ஒரு கடவுள் இராமன் - அழகன், அழகர் என்றும் ஏற்பாடு செய்துகொண்டார்கள்.

இதுபோலவேதான் கிருஷ்ணன் என்ற கடவுள் பெயரும், கருப்பன் என்ற பெயரிலிருந்து ஏற்படுத்திக் கொண்டதாகும். கிருஷ்ணன் என்றாலே கருப்பு என்றுதான் பெயர். கிருஷ்ணன் என்ற வடமொழிச் சொல்லுக்குத் தமிழில் கருப்பன் - கருப்பண்ணன் என்பதுதான் தமிழ்ச் சொல்லாகும்.

ஆரியரின் வேதகாலம் என்பதில் இந்தக் கடவுள்களோ, இந்தச் சொற்களோ புழங்கப்படவில்லை. ஆரியர்களுக்குத் தமிழர் - திராவிடர் சம்பந்தமேற்பட்ட பிறகே இம்மாதிரி சொற்களையும், கடவுள்களையும் ஏற்பாடு செய்து கொண்டார்கள்.

ஆனாலும்,

இன்றைக்கும் பார்ப்பனர்கள் கந்தன் என்கின்ற பெயரையோ, முருகன் என்ற பெயரையோ, அழகன் என்ற பெயரையோ, கருப்பன் என்கின்ற பெயரையோ தங்களுக்கு வைத்துக்கொள்ள மாட்டார்கள்.

எனவே, இந்தக் கடவுள்களின் மூலங்களைத் துருவினால் பெரிதும் புராணங்கள்போல ஆபாசமாகத்தான் இருக்கும்.

மற்றும் இந்து என்றாலே கருப்பன் என்றுதான் கருத்து. ஆனால், தமிழனுக்குக் கல்வி இல்லை, அறிவு இல்லை, மான-அவமானமும் இல்லை; ஆனதால் எதையும் ஏற்றுக்கொண்டு தலைவணங்கி வந்துவிட்டான்!

(14.12.1970 "உண்மை" இதழில் தந்தை பெரியார் அவர்கள் எழுதிய கட்டுரை)

77. கடவுள் "இழிவு"

இராமன் படத்தை "இழிவுப்படுத்தியதை"ப் பற்றி பார்ப்பனப் பத்திரிகைகள் கற்பனைச் செய்திகளை உண்டாக்கிக் கொண்டு தேர்தலில் வெற்றிபெற இமாலயப் பிரயத்தனம் செய்து மானங் கெடும்படியான தோல்வியை அடைந்தார்கள். "அதன்

பயனாக" என்று சொல்லத்தக்க அளவில் வெற்றிபெற்ற தி.மு. கழகத்தார், இராமனைக் காப்பாற்றி அய்ந்து வருடம் ஆளலாம் என்கின்ற நிலைக்கு வரவேண்டியவர்களாகி விட்டார்கள்.

இராமனை இழிவுப்படுத்தியதாக சொல்லப்பட்ட கற்பனைக் குற்றச்சாட்டிற்கு எந்தவித பதிலும், சமாதானமும் சொல்லவில்லை. காரணம், தி.மு.க. விஷயத்தில் தாட்சண்யம் கொண்டேதான்.

இராமனை இழிவுப்படுத்தியதை யாரும் மறுக்காமலிருந்தும், இழிவுப் பிரச்சாரம் பலமாக, அதி பலமாக செய்யப்பட்டு வந்தும், எதிரிகள் (பார்ப்பனர்) படுதோல்வி அடைந்திருப்பது யாவரும் அறிந்ததேயாகும்.

இப்போது எனது நிலை என்ன என்பதைப்பற்றி சிந்திக்க வேண்டியவனாக இருக்கிறேன்.

இராமன் என்கின்ற பெயரையோ, உருவத்தையோ பார்ப்பனர்கள் பார்ப்பனரல்லாதவர்களை கடவுளாகக் கருதும்படியும் அதன் பயனாகவே பார்ப்பனரல்லாதவ (திராவிட)ர்களை சூத்திரர், இழிஜாதி மக்கள் என்று ஏற்றுக்கொண்டு அதற்கேற்ப நடத்தும்படியும் செய்துவிட்டார்கள்.

இதை மாற்ற வேண்டுமென்கின்ற பிடிவாதக் கொள்கையில் அயம்பது ஆண்டாகத் தொண்டு செய்து வருகிறேன். அதன் பயனாய் இராமன் கடவுள் படம் செருப்பால் அடிக்கப்படவில்லை என்றாலும் பலவிதமான அவமானச் சின்னங்கள் செய்யப்பட்டே வந்திருக்கின்றன. ஆதலால் இப்போதும் அது தொடர்ந்து செய்யப்படவேண்டியிருக்கிறது.

தேர்தலுக்குப் பிறகு நமது மக்களுக்கு இக்காரியம் செய்யப்பட வேண்டும் என்பதில் அதிகமான உற்சாகமும், ஊக்கமும் இருந்து வருகிறது. ஆங்காங்கு கூட்டம் நடத்தி அதில் செய்யவும், ஊர்வலம் நடத்தி அதில் செய்யவும், மாநாடுகள் நடத்தி அதில் செய்யவும், மக்கள் துடிக்கிறார்கள். நானும் மக்கள் அந்தப்படியே நடக்கவேண்டும் என்றே அறிக்கை விட்டு இருக்கிறேன்; சொற்பொழிவுகளிலும் வேண்டுகோள் விட்டிருக்கிறேன்.

இந்தப்படிச் செய்ய ஏற்பாடு செய்யப்பட்ட சில இடங்களில் நம் தோழர்களைப் போலீசார் அழைத்து ஊர்வலத்தில் இக்காரியம் செய்வதை நிறுத்திவிடும்படிக் “கேட்டுக் கொண்ட”தாகத் தெரிகிறது. போலீசார் கேட்டுக்கொள்வதும், தடை விதிப்பதும் இரண்டும் ஒன்று என்பதுதான் எனது கருத்து.

ஆதலால், நமது ஜாதி, மத, கடவுள் ஒழிப்புப் பிரச்சாரத்தில் இப்போதைக்கு அதை மாத்திரம் நிறுத்தி வையுங்கள் என்று தோழர்களை நான் கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறேன். என்றாலும், நமது எதிரிகள் (பார்ப்பனர்) ஜாதி, மதம், கடவுள் காப்பாற்றப்படும், பரப்பும் பிரச்சாரத்தை தொடர்ந்து செய்துகொண்டே இருக்கிறார்கள்.

உதாரணமாக வடநாட்டில் ‘இராம லீலா’ நடக்கிறது. அதில் இராவணன் எரிக்கப்படுகிறான். தமிழ்நாட்டில் சமணர்களைக் கழுவேற்றிய உற்சவம் நடக்கிறது. சூரசம்ஹார உற்சவம்; இவை தவிர கந்தன், கணபதி, இராமன், கிருஷ்ணன் முதலிய கடவுள்கள் பிறந்த நாள் உற்சவங்கள், சில விடுமுறைகள் நடக்கின்றன.

இவைகளையெல்லாம் எதிர்ப்பில்லாமல் நடக்கவிட்டு விட்டு, எதிர்க்காரியம் செய்யாமல் சும்மாவும் இருப்பது என்றால் பிறகு எப்படித்தான், என்றைக்குத்தான் நமது

இழிவு நிலையை - மூட நம்பிக்கையைப் போக்கிக் கொள்வது என்பது எனக்குப் புரியவில்லை.

நாட்டில் ஆயிரக்கணக்கான கோயில்கள் இருப்பதுடன், பல நூற்றுக்கணக்கானவற்றில் ஏராளமான உற்சவங்கள், நாட்கள், நட்சத்திரங்கள் நடந்த வண்ணமிருக்கின்றன. எதிரிகளுக்கு புராணங்கள், பத்திரிகைகள், பிரச்சாரங்கள், காலட்சேபங்கள், நாடகங்கள், சினிமாக்கள், பண்டிகைகள் முதலியவைகள் ஏராளமாக நடந்துவருகின்றன. இந்த நிலையில் நமக்கு பரிகார மார்க்கம் என்ன இருக்கிறது?

இவைகளை ஒழுங்காய் நடத்திக் கொடுக்கும் ஆட்சிதானே நம்மிடம் இருக்கிறது!

இப்போது மக்கள் நமக்கு அனுசூலமாய் இருக்கிறார்கள். இதுபோல் எப்போதும் இருந்ததில்லை; இனி இருக்கப் போகிறார்களா என்பது சொல்ல முடியாத செய்தியாகும். என்னவென்றால் இராமனை தார் பூசி நெருப்பிட்டுக் கொளுத்தியதோடு, "இராமன், முருகன் முதலாகிய கடவுள்களை செருப்பாலடித்ததாக" உருவப்படுத்தி, படம் எழுதி சுவற்றில் ஒட்டி பல லட்சம் பத்திரிகைகளில் வெளியிட்டு இந்தியா முழுவதும் தெரியும்படி, அறியும்படிச் செய்த பிறகு தமிழ்நாட்டிலும், ஆந்திரம், மைசூர் நாட்டிலும் மற்றும் இந்தியாவில் பல இடங்களிலும் நாம் இமாலய வெற்றியும், பார்ப்பனர், ஆத்திகர் படுதோல்வியும் அடையும்படியான நிலை ஏற்பட்டதென்றால், இந்த வெற்றி செருப்படிக்கா அல்லது அது கூடாது என்பதற்காக என்று ஆட்சியாளரையும் மற்றும் பார்ப்பனரையும் கேட்கிறேன்.

நாட்டின் பட்டிதொட்டி, முலை முடுக்குகளிலெல்லாம் ஆள் உயர செருப்படி சுவரொட்டிப் படங்களும், இவை கொண்ட பல லட்சக்கணக்கான பத்திரிகைகளும், இராஜாஜியும், காமராஜர் முதலிய பெருந்தலைவர்கள் என்பவர்களும் பிரச்சாரம் செய்தும் (எதிரிகளுக்கு) செய்தவர்களுக்கு வெட்கப்படத்தக்க தோல்வி என்றால், மக்கள் செருப்படியை விரும்புகிறார்கள் என்று அர்த்தமா, வெறுக்கிறார்கள் என்று அர்த்தமா என்று கேட்கிறேன்.

இந்த இடத்தில் நான் ஆத்திக - நாத்திகப் பிரச்சாரம் செய்ய வரவில்லை. மாண - அவமான சுயமரியாதைப் பிரச்சாரம்

செய்கிறேன். இராமன், கந்தன், கிருஷ்ணன், கணபதி என்பவர்கள் கடவுள்களா? கதைப்படி யோக்கியர்களா? நமக்கும் இவர்களுக்கும் நம்மை இழிவுபடுத்தியதல்லாமல் வேறு சம்பந்தம் என்ன என்று கேட்கிறேன். எது எப்படி இருந்தாலும் இன்றைய தினம் நமது மக்களுக்கு ஜாதி ஒழியவேண்டும், பார்ப்பனர் ('பார்ப்பனர்') ஒழியவேண்டும் என்பதுதான் முக்கிய இலட்சியமே ஒழிய, கடவுள் காப்பாற்றப்படவேண்டும், மரியாதை செய்யப்படவேண்டும் என்பது முக்கியமல்ல. ஆதலால் அதற்கேற்ற காரியங்கள் செய்யப்பட வேண்டியது அவசியமாகும்.

ஆகவே, "கடவுள்" விஷயத்தில் இன்று நம்மால் செய்யப்படும் காரியங்கள் முழுமையும் ஜாதி ஒழிப்புக்காக, நமக்குள்ள ஜாதி ஒழிப்புக்காக, நமக்குள்ள ஜாதி இழிவு நீக்கத்திற்காகவே ஒழிய, யாருடைய மனமும் புண்படவேண்டும் என்பதற்காகவோ, யாருக்கும் மனச் சங்கடத்தை உண்டாக்கவேண்டும் என்பதற்காகவோ அல்ல என்பதை அரசாங்கத்திற்குத் தெரியப்படுத்திக் கொள்கிறேன். மக்களும் இதை நல்லவண்ணம் உணர வேண்டுமென்று வேண்டிக்கொள்கிறேன். நமது எண்ணமெல்லாம், இந்த ஆட்சிக் காலத்திலாவது ஜாதி மூட நம்பிக்கை ஒழியவேண்டுமென்பதேயல்லாமல், எப்படியாவது இந்த ஆட்சி அய்ந்தாண்டுக்கு இருக்கவேண்டும் என்பதே அல்ல.

ஆகையால், ஆட்சியாளர்கள் இந்த வாய்ப்பைக் காலம் கடத்துவதற்குப் பயன்படுத்திக் கொள்ளாமல், காரியம் நடப்பதற்கு ஏற்ற வண்ணம் நடந்துகொள்ள வேண்டுமென்பது எனது ஆசை.

மக்கள் ஆதரவைப்பற்றி ஆட்சியாளர்கள் சிறிதும் சந்தேகப்படவேண்டிய அவசியமில்லை. மக்களைப்பற்றி ஆட்சியாளருக்குத் தெரிந்த அளவுக்குக் குறையாமல் எனக்கும் தெரியும். இப்போது நான் சும்மாயிருந்துவிட்டால் மக்கள் என்னைக் கைவிட்டு விடுவார்கள் என்ற பயம் எனக்கு இருந்து வருகிறது. ஆகையால், எப்படியாவது நம் கடமையைச் செய்யாமல் நழுவிவிடுவது நமக்கு நல்லதல்ல என்றுதான் கருதிக் கொண்டிருக்கிறேன்.

(28.3.1971- "விடுதலை" நாளிதழில் தந்தை பெரியார் அவர்கள் எழுதிய தலையங்கம்)

78. கடவுள் புரட்டை உணரவேண்டாமா?

மதத்தின் பேரால் (ஏன் கடவுளின் பேரால் என்றும் சொல்லலாம்) உலகில் உள்ள எல்லா மக்களும் எல்லா நாட்டிலும் மதங்களின் அவ்வக்காலங்களின்போது காட்டுமிராண்டிகளாய் - மூட நம்பிக்கைக்காரர்களாய் - சிந்தனை அற்ற முட்டாள்களாகவே இருந்திருக்கிறார்கள்.

ஆரியர்கள், அவர்கள் இனத்தார்களான மேல்நாட்டவரை எடுத்துக் கொண்டாலும் கடவுள் - மதம் விஷயமாக இன்று அவர்களும் நாமும் பங்கு கொள்ளும் எந்தக் கருத்தும் சுமார் 4,000 அல்லது 5,000 ஆண்டுகளுக்குமுன் அவைகளுக்கென்றே சொல்லும்படியான சொற்கள் இருந்ததாகவும் தெரியவில்லை. 4,000 ஆண்டுகளுக்கு முன்னதாக என்று சொல்லும்படியான காலத்தில் ஏற்பட்ட ஆரிய வேதம் என்னும் கற்பனைக் கோர்வைகளிலும் கடவுளைப்பற்றியோ, மதத்தைப் பற்றியோ இன்று குறிப்பிடுவதைப் போன்ற சொற்களைக் காணவும் முடியவில்லை.

வேதம் என்பதில் காணப்படும் ஏதாவது “கடவுள் தத்துவம்” கூட - வேதத்துக்கு வியாக்கியானம் செய்தவர்களான சங்கரர், இராமானுஜர், மாத்துவர் முதலிய மத குருமார் என்பவர்கள் தனித்தனியாக அவரவர்களுக்கென்று செய்துகொண்ட வியாக்கியானங்கள்கூட கடவுளைப்பற்றி ஒன்றுக்கொன்று பொருந்தாத வகையில் உள்ளன. அந்தக் கருத்து வேற்றுமைகள்தான் இன்று சங்கர, இராமானுஜ, மாத்துவ மதங்களாக உருப்பெற்றிருக்கின்றன. இவர்கள் மூவர் அல்லாத ஒரு பொது மனிதன் வேதத்திற்கு இன்று வியாக்கியானம் செய்வதானால் வேதத்தில் கடவுளைக் காட்டவோ காணவோ முடியாது.

வேதத்தில் பஞ்ச பூதங்களைத்தான் காணலாம். ஆனால், அந்த பூதங்களுக்கு அக்கால காட்டுமிராண்டி மவுடிகத்திற்கேற்ப ஒவ்வொரு எஜமானர்களை ஏற்படுத்தி, பிறகு அவர்களே அவைகளாக ஆக்கப்பட்டு அதனால் அவர்கள் - தேவர்களாக இருந்திருக்கிறார்கள். இந்திர தேவன், வாயுதேவன்.

வருண தேவன், அக்கினி தேவன், பூமிதேவன் என்று இவை முறையே ஆகாயம், வாயு, அப்பு, தேயு, பிருதிவி என்கின்ற வையான பஞ்ச பூதங்களைக் குறிப்பிடுபவையேயாகும். இவைகளைச் சேர்த்து வைக்கும் இயற்கைக்குப் பலவாறு பெயரிட்டுக் குறிப்பிட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

இவ்வைந்தின் கூட்டினால் ஏற்பட்ட உலகைத்தான் பிரபஞ்சம் என்று பெயரிட்டு அழைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆகவே, இன்று மதம், கடவுள் 100-க்கு 97 பேரான 'இந்து' பாமர, பண்டித, பணக்கார மக்களை என்ன செய்திருக்கிறது. எப்படி நடத்துகிறது என்பதைப் பற்றி எவருக்குமே கவலை இல்லை என்பதுடன், மானமும் இல்லாமல் செய்துவிட்டதைச் சிந்திக்க வேண்டாமா?

(1.4.1971 "விடுதலை" நாளிதழில் நத்தை பெரியார் அவர்கள் எழுதிய தலையங்கம்)

79. கடவுள் ஏன் "செருப்பால் அடிக்கப்படுகிறார்?"

அகில இந்தியத் தோழர்களே!

கடவுள் செருப்பால் அடிக்கப்படுகிறார் என்பதுபற்றி உண்மையாகவே, பிடிவாதமாகவே சில அயோக்கியர்கள் கடவுளின் பெயரால் தங்களைப்போல் தங்கள் மக்கள் எண்ணிக்கையை விட 33 பங்கு அதிகமான மக்கள் எண்ணிக்கை கொண்டதும், இந்நாட்டில் கணக்கிட முடியாத காலத்திலிருந்து மக்கள் யாரையும்விட உயர்நிலையில் வாழ்ந்து வந்த - வாழ்ந்து வருகிற மக்களை ஈனஜாதி என்றும், 5-ஆம் ஜாதி என்றும் கூறிப் பிரிவுப்படுத்தி அதற்கேற்றபடி "ஆதாரங்களை"ச் செய்து கொண்டு அவர்களுக்கு (இந்த மக்களுக்கு) உலக வாழ்வில் சமத்துவமில்லாமலும் சம உரிமை இல்லாமலும் செய்து தாங்கள் மாத்திரம், உயர் வாழ்வு வாழ்ந்துகொண்டு இந்த நிலையைப் பாதுகாக்க, நிலைக்கச் செய்ய கடவுளையும், மதத்தையும், சாஸ்திரங்களையும் ஆதாரம் காட்டி அவைகளைப் "பொறுப்பாக்கி" அதற்கேற்ற அரசையும் உண்டாக்கிக் கொண்டு பலம் பெற்று வாழ்வார்களானால்,

அவற்றால் மானமிழந்து, இழி வாழ்வு வாழச் செய்யப்பட்ட மக்கள் இந்த நிலையில் இருந்து மீள வேண்டுமானால் மக்கள் கடமை என்ன என்பதுபற்றிச் சிந்திக்கும் கடுகளவு மான உணர்ச்சி உள்ள எவனும் இந்தப்படியான ஈன நிலையைப்பற்றிக் கொடுமையும், வேதனையும் அடைந்துவரும் மக்கள் செய்யவேண்டிய கடமையான இன்றியமையாத காரியம் என்ன என்று யோக்கியமாய்ச் சிந்தித்துப் பார்ப்பானானால், அவன் இதைத் தவிர - கடவுளை இழிவுப்படுத்தி கடவுள் எண்ணத்தை ஒழிப்பதைத் தவிர வேறு என்ன காரியத்தைச் செய்ய முடியும்?

அதாவது, பொறுப்பாக்கிய கடவுளை இழிவு செய்து ஒழிக்கவும், ஆதாரங்களை நெருப்பிட்டுப் பொசுக்கவுமல்லாமல் வேறு என்ன செய்வான்? வேறு என்னதான் செய்வது?

தோழர்களே, சிந்தித்துப் பாருங்கள். இதைத் தவிர வேறு ஒரு மார்க்கத்தைக் காணவேண்டுமானால் - கைக்கொள்ள வேண்டுமானால் இந்தப்படி கடவுளையும், ஆதாரங்களையும் பொறுப்பாக்கி அதனாலேயே மற்றவர்களை இழிவுப்படுத்தி வாழ்கிற மக்களைப் பூண்டற்றுப் போகும்படிக் கொண்டு அழித்துத் தீர்க்கவேண்டும்; அதனால் ஏற்படும் பயனை அனுபவிக்கத் துணிவு கொள்ளவேண்டும். இதைத் தவிர வேறு மார்க்கம் இருந்தால் யோக்கியர் சொல்லட்டும். கேட்க, சிந்திக்கத் தயாராய் இருக்கிறேன். இவற்றில் எது எளிது?

முதலாவதாக கடவுள் என்பது உண்மையான - யோக்கியமான - அறிவான கருத்தா? மடையர்களால் தோற்றுவிக்கப்பட்டு அயோக்கியர்களால் தங்கள் சுயநலத்திற்காகவே உருவம், குணம் முதலியவை கற்பிக்கப்பட்டு பரப்பப்பட்ட ஒரு ஈனத்தனமான காரியமே அல்லாமல் வேறு விளக்கமும், பொருளும் சொல்ல முடியுமா? எந்த சங்கராச்சாரிகளோ பண்டாரங்களோ ஆத்திகளோ அதிதீவிர பக்த சிரோமணிகளோ சொல்லட்டுமே - விளக்கட்டுமே பார்ப்போம்!

ஆண்களின் அயோக்கியத்தனத்தாலும் ஆதிக்கத்தாலும் “பெண்கள் பதிவிரதைகளாய் இருக்கவேண்டும்” என்று சொல்லப்படுவதுபோல்தான் “கடவுளுக்கு, மதத்திற்கு, சாஸ்திரங்களுக்குக் கட்டுப்பட்டு நடக்க

வேண்டும்” என்று சொல்லப்படுவதுமே ஒழிய, அதில் அறிவோ யோக்கியமோ நாணயமோ அவசியமோ உண்மையோ தேவையோ என்ன இருக்கிறது?

அவை எப்படியாவது ஒழியும்வரை - ஒழிக்கப்படும்வரை நாம் யார்? ஒழிந்த பிறகு நாம் யார் ஆவோம்? இதை சிந்தித்து அந்தப்படி (கடவுளை செருப்பாலடிப்பது என்பதை) செய்வன் அயோக்கியனா? செய்யாதவன், அறிவற்ற, மானமற்றவன், இழிநிலைப் பற்றி கவலைப்படாமல் வாழ ஆசைப்படுவனா? என்பது பற்றிச் சிந்தியுங்கள்.

இப்படிப்பட்ட இந்தக் காரியங்களால் - பிரச்சாரங்களால் எனக்கு என் சொந்தத்தில் ஆகவேண்டிய காரியம் என்ன?

எனது இந்த 50-60 ஆண்டு தொண்டின் பயனாய் நான் செய்துகொண்ட சுயநல காரியமென்ன?

இதனால் இந்த 50 ஆண்டு காலத்தில் நம் மக்களுக்கு ஏற்பட்ட கெடுதி என்ன? நன்மை என்ன? நம் எதிரிகளின் நிலை குலைந்ததா? உயர்ந்ததா?

மற்றும் நம்மைக் குறைகூறும் ஒவ்வொருவரும் தன் குடும்ப சமுதாயம்பற்றியும், தன்னைப்பற்றியும் சிந்தித்துப் பார்த்து, உயர்ந்தோமா, தாழ்ந்தோமா என்பது பற்றியும் உணர்ந்து, பிறகு உங்கள் இஷ்டப்படி முடிவு செய்துகொள்ளுங்கள்.

(3.4.1971 "விடுதலை" நாளிதழில் தந்தை பெரியார் அவர்கள் வெளிவிட்ட அறிக்கை)

80. மனிதன் கடவுளை நம்புகிறானா?

மனிதனுக்குப் புகுத்தப்பட்ட (கற்பிக்கப்பட்ட) கடவுள் சர்வசக்தியுள்ளது; எல்லாம் வல்லது; யாவுமாயிருப்பது; கடவுளன்றி அணுவும் அசையாது; கடவுளன்றி உலகில் எந்தக் காரியமும்

நடவாது; யாவற்றையும் கடவுளே நடத்துகிறார் - என்றெல்லாம் கடவுளைப்பற்றிக் கூறித்தான் மனிதனுக்கு கடவுள் புகுத்தப்பட்டிருக்கிறது. மனிதனும் இந்தத் தன்மைகள் - சக்திகள் இருக்கின்றன என்கின்ற உண்மையோடுதான் கடவுள் நம்பிக்கைக்காரன் ஆகிறான். ஆனால், வாழ்வில் மனிதன் எந்தத் துறையிலாவது, நடப்பிலாவது

இந்தப்படி நம்பி நடந்துகொள்கிறானா? மனித மற்றும் ஜீவராசிகள் யாவும் ஆண் - பெண் சேர்க்கையால்தான் சூல் ஆகிப் பிறக்கின்றன. இதில் எதுவும், எவனும் கடவுளை நம்புவது மில்லை - கடவுளை எதிர்பார்ப்பதும்மில்லை.

மனித ஜீவன் பிள்ளைபெற மருத்துவம் வேண்டியிருக்கிறது; தாய், பிள்ளைக்குப் பால் கொடுத்தாக வேண்டியிருக்கிறது; பிறகு சோறூட்டவேண்டும்; பெரியதானால் துணி வாங்கி உடுத்தவேண்டும்; பள்ளிக்கு அனுப்பவேண்டும்; உபாத்தியாயர் படிப்புச் சொல்லிக் கொடுக்கவேண்டும்; பையன் கஷ்டப் பட்டு கவலை கொண்டு படிக்கவேண்டும்; பரிட்சையில் தேற வேண்டும்.

இப்படியாக ஒரு துறையில் இவ்வளவு வேலைகளைப் பெற்றோர் செய்தாகவேண்டும். இப்படி மனிதனுக்கு வாழ்வில் எத்தனைத் துறைகள் இருக்கின்றனவோ அத்தனைத் துறைக்கும் பெற்றோர்களும் பிள்ளைகளும் அவரவர் முயற்சித்துப் பாடுபட்டுச் செய்தால்தான் வாழ முடிகிறது.

மற்றும் மனிதன் - உணவு, ஜல-மலம் கழித்தல், உறங்கல், கலவி செய்தல் முதலிய சகல காரியங்களிலும் அவனே முயற்சித்துப் பாடுபட்டு பக்குவப்படுத்திக் கொண்டதான் வாழ்கின்றான். இப்படியே நோய் வந்தாலும் அதற்குப் பரிகாரம் அவனே செய்துகொள்ள வேண்டும். நோயின் பரிகாரத்தன்மைக்கு ஏற்ப குணமடைவது, சாவது முதலியவை மனிதனால் அல்லாமல், இவ்வளவு காரியங்களுக்கும் எவன் கடவுளை நம்பிக் கைகட்டிக் கொண்டிருக்கின்றான்? ஆனால், வாழ்வில் எல்லா நிலையிலும் அறிவற்றதனமாய் கடவுள் செயல் கடவுள் செயல் என்று சொல்லிக்கொண்டும், தனது முயற்சிக்கெல்லாம் கடவுளை வேண்டுவதுபோல் நடித்துக்கொண்டும் இருக்கின்றான் என்பதல்லாமல், எந்த மனிதன் எந்த ஒரு சிறு காரியத்திற்கு கடவுளை நம்பி எதிர்பார்த்து காத்துக் கிடக்கின்றான்? நடந்துகொள்கின்றான்?

மனிதனுக்கு மனிதன் கண்டால் “வாங்க வாங்க! சௌக்கியமா?” என்று கேட்பது போலும், “மகராசியாய் நீடுழி வாழவேண்டும்” என்று ஆசி கூறுவதுபோலும், தொடதற்கெல்லாம் கடவுள் செயல் என்கின்ற சொல் ஒரு சம்பிரதாயச் சொல்லாகய

ஆகிவிட்டது. அதேமாதிரிதான் மனிதன் கோவிலுக்குப் போவதும் சும்பிடுவதும். இதுவும் ஒரு பழக்கத்தில் சம்பிரதாயத்தில் பட்டுவிட்டது.

அப்படியேதான், கோவிலுக்குப் போகும்போது தேங்காய், பழம் மற்ற பொருள் ஆராதனை முதலியவையும் ஏற்பட்டுவிட்டன.

சாமிக்கு வைக்கும் நைவேத்தியம் 'ஆராதனை' பொருள்கள் சாமி சாப்பிடுகிறது என்றோ சாமிக்குப் பயன்படுகிறதென்றோ எந்த அறிவாளியாவது - மடையனாவது சொல்ல முடியுமா? அப்படியேதான் சாமிக்கு உருவங்கள் கற்பிக்கப்பட்டவையும், சாமிக்கு உருவம் உண்டு என்று சாமியைக் கற்பித்தவன் சொல்லவே இல்லையே! குணம் இல்லை; பிறப்பு இல்லை; ஆதி இல்லை; அந்தம் இல்லை; இல்லை - இல்லை என்று சொன்னானே தவிர, சாமிக்கு ஏதாவது இருக்கிறது என்று எவன் சொன்னான்? இப்படி இருக்க, பிறகு எப்படி சாமி (கடவுள்) மனிதனைப்போல, நன்மை செய்தவர்களுக்கு நல்லது செய்வான்; கெட்டது செய்தவர்களுக்குத் தண்டனை கொடுப்பான்?

பிரார்த்தனை செய்தவர்களுக்கு நல்லது செய்வான்; செய்யாதவர்களைக் கவனிக்கமாட்டான் என்பதும், பாவம் புண்ணியம் என்பதும் (கடவுள்) மன்னிப்பு என்பதுமான இப்படிப்பட்ட காரியங்கள் எப்படி கடவுளுடன் சம்பந்தப்படுத்தப்பட்டது? மற்றும் உருவமே இல்லாதவனுக்கு மனித உருவம்; வேண்டுதலே இல்லாதவனுக்கு பெண்டாட்டி, வைப்பாட்டி, பிள்ளை, வீடு, நகை, கல்யாணம் முதலிய இவை எப்படி ஏற்பட்டன?

கருணைசாலி, யாரையும் காப்பாற்றும் உதாரகுணசாலி என்பவனுக்கு கத்தி, வேல், வில், சக்கரம், மழு இவை எதற்கு? மற்றும் அவனை மோட்சத்தில் வைத்தான், இவனை நரகத்தில்

வைத்தான் - இதெல்லாம் எதற்காகச் சொல்லுவது? மற்றும் கடவுள் ஒழுக்க சீலன் என்று சொல்லிவிட்டு, அவன் பெண்டாட்டியைக் கெடுத்தான், இவன் பெண்டாட்டியைப் பலாத்காரம் செய்து ஏமாற்றிக் கெடுத்தான், இரண்டு பெண்டாட்டி, மூன்று பெண்டாட்டி, ஆயிரம் பெண்டாட்டி, பத்தாயிரம் பெண்டாட்டி, பல்லாயிரம் பெண்களிடம் சுகம் அனுபவித்தான் என்பதெல்லாம்

எதற்கு? இவை, மனிதனுக்கு உள்ள கடவுள் நம்பிக்கையைக் காட்டுகின்றதா? மனிதன் கடவுள் நம்பிக்கையால் சுத்த காட்டுமிராண்டி ஆகிவிட்டான் - ஆகிவிடுகின்றான் என்பதைக் காட்டுகின்றதா? இவற்றைக் கடவுள் பிரச்சாரகர்கள் உணரவேண்டும். கடவுள் நம்பிக்கை இருந்தால் மானம், வெட்கம், அறிவு, தெளிவு இருக்கக் கூடாது என்பது நிபந்தனையா என்று கேட்கின்றேன்.

(8.4.1971 “விடுதலை” நாளிதழில் தந்தை பெரியார் அவர்கள் எழுதிய தலையங்கம்)

81. “கடவுள் இல்லை என்பதை நிரூபிக்கவே செருப்படி கொடுத்தோம்”

மனிதன் என்பதற்குப் பொருள் சிந்தனா சக்தியுள்ளவன், அறிவைக் கொண்டு எதையும் சிந்தித்து ஏற்பவன் என்பதாகும். அவன்தான் மனிதனாவான். அறிவைக் கொண்டு சிந்திக்காதவன் மனிதனல்ல; மிருகத்திற்கு ஒப்பானவன் ஆவான். ஆனதனால் நீங்கள் எனது கருத்துக்களைச் சிந்தித்து ஏற்கவேண்டும்.

ஒரு மனிதன் - கடவுள் இல்லை; மதம் இல்லை; நமது முன்னோர்கள் எல்லாம் முட்டாள்கள்; கடவுளைக் கற்பித்தவன் முட்டாள; பரப்பினவன் அயோக்கியன்; வணங்குகிறவன் காட்டுமிராண்டி என்கின்ற தீவிரமான கருத்துக்களை எடுத்துச் சொல்லி வருபவன் - கடவுள் உருவத்தைச் செருப்பாலடித்து வருபவன் - 92 வயது வாழ்வது என்றால், 100-க்கு 90-க்கு மேற்பட்ட மக்களுக்கு மாறான கருத்துடைய ஒருவனை மக்களால் ஒன்றும் செய்ய முடியவில்லை என்பதோடு, மக்கள் மதிக்கிற கடவுளாலேயே ஒன்றும் செய்ய முடியவில்லை.

அவன் 92 வயதுக்குமேல் வாழ்ந்துகொண்டிருக்கிறான் என்றால், நீங்கள் சிந்திக்கவேண்டும். கடவுள் இருந்தால் இத்தனை நாட்கள் இவ்வளவுக்கும் காரணமான ஒருவனை - என்னை வாழவிட்டிருப்பாரா? எனவே, இதிலிருந்தாவது நீங்கள் கடவுள் இல்லை என்பதை உணரவேண்டுமென்பதற்காகவே கழகத்தோழர்கள் எனக்கு பிறந்த நாள் விழா கொண்டாடுகிறார்கள்.

பிறந்த நாள் விழா என்றால் நமது கொள்கைகளை மக்களிடையே எடுத்துச் சொல்லுவதற்காகவேயாகும். சாமியைச் செருப்பாலடிப்பது என்பது சாதாரண விஷயம் என்றாலும், இந்தச் சிறிய காரியம் தேர்தலில் நாம் ஜெயிப்போமா, தோற்போமா என்கிற பயத்தை ஏற்படுத்தி விட்டதே! பார்ப்பனர்களுக்குள்ள தைரியம் எனது படத்தையெல்லாம் செருப்பாலடித்திருக்கிறார்கள்; சிலையை கல்லாலடித்திருக்கிறார்கள்; என்னை ஒழிக்கவே திட்டம் போட்டிருக்கிறார்கள். எனவேதான் இந்த சாதாரண காரியத்தைச் செய்ய பயப்படுகிறார்கள்.

இன்னும் வரவர இது சாதாரண விஷயமாகப் போய்விடும். இளைஞர்கள் எல்லாம் இக்காரியத்தில் ஈடுபட்டு விடுவார்கள். என்னைப் பாராட்டியதற்கு நன்றி தெரிவித்துக் கொள்வதோடு, நமது கொள்கைக்கு மக்களிடையே இவ்வளவு ஆதரவு இருப்பதைக் கண்டு என்னையே நான் பாராட்டிக் கொள்ளுகின்றேன். இந்த நம்முடைய சமுதாயமானது அனாதிகாலம் தொட்டு இருந்து வருகிறது என்றாலும், நாம் அனாதைச் சமுதாயமாகவே இருந்து வருகின்றோம். எப்படிப்பட்ட அனாதைச் சமுதாயமென்றால், தமிழனுக்கென்று ஒரு சரித்திரமே இல்லை; நமக்கென கடவுள் - மதம் - மத சாஸ்திரம் - மதத் தலைவன் எதுவுமே கிடையாது. அவன் பழக்கவழக்கம், சமுதாய அமைப்பு எப்படி இருந்தது என்பதற்கு ஆதாரமே இல்லை.

பார்ப்பான் வந்தபின் ஏற்பட்டவைகள்தான் நமக்கு சரித்திரம். அவன் அதில் நம்மை தனது வைப்பாட்டி மக்களாக்கி (சூத்திரனாக்கிவிட்டான்) ஈனசாதி, 4-ஆவது, 5-ஆவது சாதியாக்கி விட்டான் என்பதோடு, இவைகளையெல்லாம் தமிழன் ஏற்றுக் கொண்டு அதனைத் தன் வாழ்வாகக் கருதிக் கொண்டிருக்கின்றான்.

எவன் ஒருத்தன் முன்னோர் சொன்னதற்கு - சாஸ்திரத்திற்கு மாறாக அறிவைக் கொண்டு சிந்திக்கச் சொல்கின்றானோ அவன் நாத்திகள் என்று சொல்லிவிட்டான். ஆனதால் அவற்றிற்கு மாறாக நம் நாட்டில் எவனுமே சிந்திக்கவேண்டுமென்று கருதவில்லை.

நாம் கடவுளைச் செருப்பாலடிக்கவில்லை. கடவுளைச் செருப்பாலடிக்க யாராலும் முடியாது. காரணம், கடவுள் என்று ஒன்று

இருந்தாலல்லவா செருப்பாலடிப்பதற்கு? நாம்தான் கடவுள் இல்லை என்கின்ற கொள்கையுடையவர்களாயிற்றே! பின் ஏன் செருப்பாலடித்தோமென்றால், கடவுள் இருக்கிறது என்று முட்டாள்தனமாக நம்பிக்கொண்டிருக்கிற மக்களுக்கு கடவுள் இல்லை என்பதை எடுத்துக்காட்டுவதற்காகவே!

திராவிடர் கழகம் - தி.மு. கழகம் என்கின்ற இரண்டும் தமிழர்களின் கட்சியேயாகும். தமிழ் மக்களுக்கென்று பாடுபடுவதற்காகத் தோற்றுவிக்கப்பட்டதுதான் இக்கழகமாகும். மற்ற தெல்லாம் வயிற்றுப் பிழைப்பிற்காக உள்ளவைகளேயாகும். திராவிடர் கழகம், தி.மு. கழகம் இவை இரண்டும்தான் இன உணர்ச்சியோடு பாடுபட்டு வருகிறது.

தி.மு. கழகம் நான்காண்டுகால ஆட்சியில் தமிழர்களுக்கு நிறைய நன்மைகள் செய்திருக்கின்றது. நம் நாட்டில் அரசியல் போராட்டம் என்பது அரசியல் தோன்றிய நாளமுதல் பார்ப்பனர் - பார்ப்பனரல்லாதார் போராட்டமாகவே இருந்து வந்திருக்கின்றது.

இப்போது நடைபெற்ற தேர்தலும் பார்ப்பனர் - பார்ப்பனரல்லாதார் போராட்டமேயாகும். இதனால் நம்மவர்கள் இன உணர்வோடு நடந்துகொண்டுள்ளனர்.

தேர்தலின்போது எதிரிகள் தி.மு. கழக ஆட்சியில் ஊழல் மலிந்துவிட்டது என்று பிரசாரம் செய்தார்கள். உடனே நான், தி.மு. கழக ஆட்சியில் ஊழல் இருப்பதாகவே ஒப்புக்கொள்கின்றேன். ஆனால், காங்கிரஸ் ஆட்சியில் நடைபெற்ற ஊழலை விட, ஒழுக்கக்கேடுகளைவிட இவர்கள் செய்தது ஒன்றும் பெரிதல்ல என்பதைப் புள்ளி விபரத்தோடு எடுத்துக்காட்டி உலகில் காங்கிரஸ்காரனைவிட ஊழல் செய்தவர்கள் யாருமில்லை என்று விளக்கியதும் ஊழல் என்பதை விட்டுவிட்டு சேலம் மாநாட்டில் போடப்பட்ட பெண்கள்பற்றிய ஒரு தீர்மானத்தை எடுத்துக்கொண்டு அதைத் திரித்து பெண்களின் கற்பிற்கே ஆபத்து வந்துவிட்டது என்று பிரசாரம் செய்தார்கள்.

என்னுடைய எண்ணம் கோயிலில் இருக்கிற சிலையை அடிக்கவேண்டியதாகும். காரணம், இக்கடவுளால் பார்ப்பனர்கள் இன்னமும் உயர்சாதியாக இருக்கலாம் என்று பார்க்கிறார்கள். அதற்காகவே அவர்கள் கடவுள்

பிரச்சாரம் செய்கிறார்கள். அவர்கள் பத்திரிகைகள் அனைத்தும் கடவுள் பிரச்சாரம் செய்கின்றன. எவ்வளவு நாட்களுக்கு நம் மக்களுக்கு கடவுள் உணர்ச்சி இருக்கிறதோ அதுவரை பார்ப்பனர்கள் உயர்சாதி; நாம் கீழ்சாதிதான், சூத்திரர்கள்தான், நமது தாய்மார்கள் டார்ப்பானுக்கு வைப்பாட்டிகள்தான். இது மாற வேண்டுமானால் கடவுளை ஒழித்தால்தான் முடியும்.

பார்ப்பனர்கள் எப்போதும் மடையர்கள். சுத்த அன்னக்கா வடி அயோக்கியர்களை - மடையர்களையெல்லாம் சங்கராச்சாரி, புதுப்பெரியவாள் என்று சொல்லி விளம்பரப்படுத்துகின்றார்கள்.

கொஞ்சம் புத்தியுள்ளவனாக இருந்தாலும் கடவுளைப்பற்றி எழுதியவன், கடவுளை ஒழுக்கத்தோடு நாணயத்தோடு ஏற்படுத்தி இருப்பான். ஆனால் பார்ப்பான் கடவுள் என்று ஏற்படுத்திய இராமன், கிருஷ்ணன், கந்தன், கணபதி இவர்கள் பிறப்பைப்பற்றிய கதையைப் பார்த்தாலே அவன் எவ்வளவு முன் யோசனையற்ற மடையன் என்பதைப் புரிந்துகொள்ளலாம்.

நான்தான் கடவுள் இல்லை என்கின்றேனே, பின் நான் ஏன் கடவுளைச் செருப்பாலடிக்கவேண்டுமென்று சொல்கின்றேன் என்றால், பார்ப்பான் உண்டாக்கிய கடவுள்களைத்தான் செருப்பாலடிக்க வேண்டுமென்கின்றேன். அந்தக் கடவுள்கள்தான் நம்மை இழிசாதியாக - சூத்திரர்களாக - பார்ப்பானுக்கு வைப்பாட்டி மக்களாக ஆக்கி வைத்திருக்கின்றன என்பதாலேயேயாகும்.

கடவுள்களின் பெயரால் ஆபாசமான கதைகள், நம்மை இழிவுபடுத்தும் கடவுள்கள் நமக்கு எதற்காகத் தேவை? எதற்காக நாம் இழிமக்களாக இருக்கவேண்டும்? இவர்களால் நம் இழிவைப் போக்க முடியவில்லையென்றால், அடுத்து துலுக்கனையோ, சைனாக்காரனையோ, ரஷ்யாக்காரனையோ கூப்பிட்டு நம் இழிவைப் போக்கிக்கொள்ள வேண்டும். துணிந்தால்தான் ஆகும்.

கடவுளைக் குற்றம் சொல்கின்றான் இவன் என்று எவன் நினைக்கின்றானோ அவனை விட மடையன் எவ்னுமிருக்கமாட்டான். அவனின்றி அணுவும் அசையாது என்கின்ற போது, கடவுள் சொல்லித்தான் நான் செருப்பாலடிக்கிறேன் என்று நம்பவேண்டுமே

ஒழிய, நானாகச் செய்கின்றேன் என்று நம்பக்கூடாதே. அப்படி நம்புவதே கடவுள் நம்பிக்கையற்ற செயல்தானே.

(8.4.1971 அன்று தரம்புரிவிலும், 4.5.1971 அன்று மாயூரம் வட்டம் மாநிரிமங்கலத்திலும் தந்தை பெரியார் அவர்கள் ஆற்றிய உரைகளில் சில பகுதிகள் - "விடுதலை" 8.6.1971, 1.6.1971)

82. மூட நம்பிக்கை

பகுத்தறிவுள்ள மனிதன் இந்த 20-ஆம் நூற்றாண்டில் கடவுள், மதம், வேதம், மதத் தலைவர் என்றெல்லாம் நம்பிக் கொண்டும் ஏற்றுக்கொண்டும் நடப்பது மனித சமுதாயத்திற்கு மிகமிக வெட்கக்கேடான காரியமாகும்.

ஏனென்றால். இவையெல்லாம் 1000, 2000, 3000 ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்ட கால மனிதர்களால் ஏற்படுத்தப்பட்ட கருத்தும், காரியங்களாகும். இவைகள் அறியாமையின் காரணமாகவும் அக்காலக் காட்டுமிராண்டித்தன்மை காரணமாகவும், நல்லெண்ணத்துடனோ அல்லது கெட்ட எண்ணத்துடனோ பல கற்பனையான அதிசயம், அற்புதம் என்பவைகளை உண்டாக்கி, அவற்றின்மூலம் மக்களை நம்பச் செய்து ஏற்பாடு செய்யப்பட்டவைகளேயாகும்.

ஏன் அப்படிச் சொல்கிறேனென்றால், கடவுள், மதம், வேதம், வேத தத்துவம், மதத் தலைவர்கள் என்பவர்கள் ஆகியவை எதுவும் நம்பியாகவேண்டியதே ஒழிய, அறிவுக்கு, ஆராய்ச்சிக்கு, அனுபவத்திற்கு, சாத்தியத்திற்குப் பொருத்தமில்லாததாகவே இருப்பதால்தான் இப்படிச் சொல்கிறேன். அக்காலத்திய எந்த மதத்தை எடுத்துக் கொண்டாலும், அந்த மதத் தலைவர்கள், தன்மைகள் எல்லாம் அறிவுக்கு, ஆராய்ச்சிக்கும், அனுபவத்திற்கும் பொருத்தமில்லாமல் நம்பித் தீரவேண்டியவர்களே யாவார்கள்.

உதாரணமாக:

கடவுளை உண்டாக்கியவன் யார் என்பதே யாருக்கும் தெரியாது. "தானாக உண்டானான்" என்றுதான் சொல்லுவார்கள். எப்போதென்பது யாருக்கும் தெரியாது. இவை இரண்டும் தெரிய முடியாமல் இருப்பதுதான் கடவுள் என்றால் அதைப்பற்றி

அறிவுள்ள மக்களுக்குத் தெரியப்படாமல் போனதற்குக் காரணம் என்ன?

அன்றியும், கடவுள் ஏன் உண்டானார்? ஏன் ஏற்பட்டார்? அவர் வேலை என்ன? அந்த வேலைகளை அவர் ஏன் மேற்கொண்டார்? இவை மனிதனுக்கு மாத்திரம்தானா? இவை இல்லாமல் இருந்தால் என்ன? என்பனபற்றி யாருக்காவது தெரியுமா? “கடவுள் சர்வ சக்தி உள்ளவர்” என்றால் இந்த அடிப்படைக்குக் காரியம்- கருத்துக்கூட மனிதனுக்குத் தெரியும் படி செய்ய சர்வ சக்திக்கு முடியாமல் போனது ஏன்? தவிரவும், சர்வ சக்தியுள்ள கடவுள் இருப்பதாக நம்பவேண்டி இருக்கிறதே ஒழிய தெரிந்துகொள்ள, அறிந்துகொள்ள, காணமுடிவதில் லையே! மற்ற ஜீவராசிகளுக்குச் சொன்னால் தெரியாதே! அது ஏன்?

தவிர, இந்துக்கள் என்பவர்கள் (பார்ப்பனர்களும், பார்ப்பன தாசர்களும்) முதலில் உலக நடப்புக்குக் “கடவுள்”தான் காரணம் என்பதைத் தெரிந்துகொள்ளாமல், மனிதத் தன்மைக்கு மேற்பட்ட குணமுள்ளவர்களான தேவர்கள் என்பவர்கள்தாம் காரணம் என்றும், இந்திரன், வருணன், வாயு, பிரமன், விஷ்ணு, ருத்திரன், எமன், சந்திரன், சூரியன் முதலியவர்கள் உலகத்தை நடத்துகிறார்கள் என்றும் கருதி, சொல்லி நடந்து வந்தார்கள். பிறகு பிர்மா, விஷ்ணு, சிவன் ஆகிய மூன்று கடவுள்கள் என்று ஆக்கினார்கள். பிறகு அவற்றை மனிதனைவிட இழிதன்மை - குணங்கள் உடையவனாக ஆக்கிப் பிரசாரத்தால் நிலை நிறுத்திவிட்டார்கள். இதிலிருந்து ஒரு கடவுள் என்பதும், கடவுள் சர்வசக்தி உடையது என்பதும் பெரிதும் மறைந்துவிட்டன.

அதன் பிறகு இந்த மூன்று கடவுள்களின், அவற்றின் மனைவி, மக்கள்களின் அவதாரம், அம்சம் என்பதாகக் கருதி, 300 கடவுள்கள், 3000 கடவுள்களாக ஆக்கப்பட்டு விட்டன. அதன் பின்பு பார்ப்பனர் தங்கள் வயிற்றுப் பிழைப்பைக் கருதி இந்த ஆயிரக்கணக்கான கடவுள்களுக்குச் சோறு, சிலை, கல்யாணம், சண்டை, சச்சரவு, மக்களைக் கொல்லுதல் என்பன போன்ற காரியங்களைக் கற்பித்து, மக்களுக்குள் புகுத்தி, மக்களைப் பயன்படுத்தி ஜீவித்து வருகிறார்கள். இந்தக் கருத்து தத்துவத்தில் உலகில்

பல பாகங்களில் இருந்தது என்றாலும் இந்தியாவில் மாத்திரம் நிலை பெற்று நடந்துவருகிறது.

மற்ற பாகங்களில் இக்கருத்து பெரிதும் மறைந்து, ஒரு கடவுள், அதற்கு உருவமில்லை, அதற்கு ஒன்றும் தேவையில்லை, கடவுளைப் பிரார்த்தனை செய்வதுதான் கடவுள் காரியம் என்பதாகக் கருதி பலர் நடந்துவருகிறார்கள். இந்தக் கருத்துக்கு ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட மதங்கள், மதத் தலைவர்கள், வேதங்கள் இருந்து வருகின்றன. இந்த மதக்காரர்களுக்குப் பிரார்த்தனை, ஜெபம், தொழுகை முதலியவைதாம் முக்கிய கடவுள் தொண்டாக இருந்து வருகின்றன.

இதற்குக் காலம், தலைவர், வேதம் இருந்தாலும் அவையும் பெரிதும் மூட நம்பிக்கை அடிப்படையில்தான் கற்பிக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

“இந்து மதத்திற்கு”க் காலம் பல ஆயிரம் வருஷங்கள் கொண்ட யுகக் கணக்கில் சொல்லப்படுகின்றது. தலைவர்கள் - ரிஷிகள், முனிகள், தெய்வீகத்தன்மை கொண்ட அவதாரங்கள், புருஷர்கள் என்கின்றான். வேதங்களோ தெய்வங்களால் அசரீரியாய்ச் சொல்லப்பட்ட சப்தங்கள் என்கின்றான். இந்த முன்றையும் ஒப்புக்கொள்ளாவிட்டால் இந்து மதம் (ஆரிய மதம்) என்பது இருப்பதற்கில்லை. அதாவது அசரீரியாய் இருந்த வேதத்தைப் பராசரன் மகன் வியாசன் தொகுத்து உருவாக்கினானாம்.

இந்தப் பராசரன் என்பவன் பாண்டவர்களுக்குப் பாட்டனாம். இந்த வியாசன்தான் பாரதத்தைச் சொன்னானாம். இவன் சொல்ல, கணபதி என்கின்ற கடவுள் எழுதினானாம். இந்தக் கணபதி என்கின்ற கடவுள் எழுதினானாம். இந்தக் கணபதியானை உருவத்தில் பிறந்தவனாம். இவற்றையெல்லாம் நம்பினால்தான் இந்து (ஆரிய)மதம் ஏற்கத்தக்கதாகும். இதுபோல்தான் மற்ற கிறிஸ்து, இஸ்லாம் (முகமது) முதலிய மதங்களுமாகும்.

கிருஸ்துவ மதத் தலைவர் ஏசு கிருஸ்து என்பவர் 2000 ஆண்டுகளுக்குமுன் தகப்பனில்லாமல், பரிசுத்த ஆவிக்குப் பிறந்தாராம். ஆகவே, அவர் கடவுளுக்கு மகனாம் (தேவகுமாரனாம்). அவர் (சிலுவையில் அறையப் பட்டுக்) கொல்லப்பட்டாராம்; செத்தவர்

மறுபடியும் பிழைத்தாராம்; பல அற்புதங்களைச் செய்தாராம்; வியாதிகளைப் பார்வையால் சவுக்கியப்படுத்தினாராம்; ஒரு ரொட்டித் துண்டை ஆயிரக்கணக்கான பேர்களுக்குக் கொடுத்துப் பசியாற்றினாராம்; குருடர்களுக்குக் கண்ணைக் கொடுத்தாராம்; இப்படி இன்னும் பல காரியங்கள் செய்தாராம். இவற்றையெல்லாம் நம்பினால்தான் கிருஸ்தவ மதம் இருக்கமுடியும். அறிவைக் கொண்டு பார்த்தால் தேவனுக்கு, கடவுளுக்குக் குமாரன் எதற்கு? கடவுள் ஒருவனை மாத்திரம் குமாரனாக ஆக்குவது ஏன்? கடவுள் தோன்றி எத்தனையோ காலம் ஆன பிறகு அப்போது (2000 வருடங்களுக்குமுன்) மாத்திரம் எதற்காக மகனை உண்டாக்கினார்? அதற்கு முந்தின காலத்தில் ஏன் உண்டாக்கவில்லை? அப்போதெல்லாம் செத்தவர்கள் இல்லையா? குருடர்கள் இல்லையா? பசித்தவர்கள் இல்லையா? அந்த (கி.பி. 1-ஆவது) வருஷம் மாத்திரம் என்ன சிறந்தது?

கடவுள் செய்யவேண்டியதை - சொல்லவேண்டியதை ஒரு மனிதனைக் கொண்டு மாத்திரம் ஏன் சொல்லவேண்டும்? அதுவும் ஒரு சிலருக்கு மாத்திரம் (நம்பும்படி) ஏன் சொல்லவேண்டும்? அந்தக் காரியங்கள் இப்போது ஏன் நடப்பதில்லை? இன்று ஏன் அவர் வரவில்லை?

இப்பொழுது கிருஸ்துவை ஏற்காதவர்கள், நம்பாதவர்கள், வழிபடாதவர்கள் எனிருக்கிறார்கள்? தேவகுமாரனுக்கு இவ்வளவுதான் சக்தியா?

இதுபோலத்தானே இல்லாம் மதம் என்பதும் சொல்லப்படுகிறது! முகம்மது, கடவுளுக்கு (கடவுளால் அனுப்பப்பட்ட) தூதராம். கடவுளுக்குத் தூதர் எதற்கு? குரான், கடவுளால் தூதருக்கு (நபிக்கு)ச் சொல்லப்பட்ட செய்தியாம். கடவுள் மக்களுக்குச் செய்தி சொல்லவேண்டுமானால் ஒரு மனிதர் (தூதர்) வாயினால்தான் சொல்லச் செய்யவேண்டுமா? கடவுளால் எல்லா மனிதருக்கும் ஏககாலத்தில் தெரியும்படிச் செய்ய முடியாதா? உலகில் மனிதன் தோன்றி எத்தனையோ இலட்சம் ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு ஒரு ஊரிலே, யாரோ ஒரு சிலருக்கு மாத்திரம் சொல்லும்படி ஏன் சொல்லுகின்றார்? மற்றவர்களுக்கு ஏன் தெரிவிக்கவில்லை? முகம்மது நபி என்பதை ஏற்றுக்கொண்டு, அவரை நம்பினவர்களுக்குத்தானே குரான்? மற்றவர்கள்

அதை ஏற்பதில்லையே! மற்றவர்களுக்குப் பயன்படுவதில்லையே! ஏன்?

கடவுள் சொல், அப்படி ஏன் நம்பச் செய்தவர்களுக்கு மாத்திரம் தெரியவேண்டும்? இன்னும் எத்தனை மக்கள் நம்பியாகவேண்டி இருக்கிறது! இதுதான் கடவுள் தன்மையா? இவையெல்லாம் மனிதத் தன்மையா? மனிதக் கற்பனையா? தெய்வத் தன்மையா?

ஒரு சர்வசக்தியுள்ள தெய்வம், தெய்வத்தால் அனுப்பப்பட்ட அவதாரம், அம்சம், மகன், குமாரன், தூதர், வேதம் ஏன் உண்டாக்கவேண்டும்? இருந்தால் இத்தனை வேதங்கள், குமாரர், அவதாரம், தூதர்கள், சமயங்கள், மதங்கள், போதகர்கள் இருக்கவேண்டிய அவசியமென்ன என்பதைச் சிந்தித்தால், இவையெல்லாம் மூட நம்பிக்கை, அதாவது அறிவைக்கொண்டு சிந்திக்காமல் கண்முடித்தனமாய் நம்பவேண்டியவை ஆகின்றனவா இல்லையா? இது மனிதர் என்பவர்களுக்கு ஏற்றதா என்று கேட்கின்றேன்.

இதற்காகக் கோபிப்பதில் பயன் என்ன? மூட நம்பிக்கை ஒழியவேண்டுமானால் மக்களிடம் உள்ள இப்படிப்பட்ட கருத்துக்கள் ஒழியாமல் எப்படி ஒழிய முடியும்? அறிவுள்ளவர்களே! பகுத்தறிவுவாதிகளே! சிந்தித்துப் பாருங்கள்! இது சந்திர மண்டலத்திற்கு மனிதன் போய் வரும் காலம்; காட்டுமிராண்டிக் காலமல்ல. எனவே, சிந்தித்துப் பாருங்கள்! பின் சந்ததி மக்களை மடையர்களாக்காதீர்கள்!

(14.6.1971 "உண்மை" இதழில் தந்தை பெரியார் அவர்கள் எழுதிய தலையங்கம்)

83. கடவுளை அடிப்பதும் உதைப்பதும்

ஆயிரம் ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பே
நடந்ததுதான்

நமது கடவுள்களை அடிப்பதும், உதைப்பதும்; அவற்றுடன் யுத்தம் செய்வதும்; அவற்றை ஒழிக்கப் பாடுபடுவதும்; கடவுள் மனைவியைப் புணர்வதும்; அசுனால்

கடவுள் மனைவி பிள்ளைகளைப் பெறுவதும்; கடவுள் மனைவிகளைக் கண்டவன் புணர ஆசைப்படுவதும், கடவுள் மனைவிகள் மிருகங்களோடு புணர்வதும், கடவுள்கள் கண்டவன் மனைவிகளைப் புணர்வதும் முதலாகிய காரியங்கள் நீண்ட காலமாகவே ஏராளமாக நடந்திருக்கின்றன.

மற்றும் நம் கடவுள்கள் மக்களைக் கொன்றதாகவும்; திருடனதாகவும்; பலப்பல ஆயிரம் பெண்களைப் புணர்ந்ததாகவும்; பெண்களை நிர்வாணமாக்கி வேடிக்கைப் பார்த்ததாகவும்; மக்களை வஞ்சித்துக் கொன்றதாகவும்; ஏமாற்றிக் கொன்றதாகவும்; இந்தப்படியான கீழ்த்தரமான, அயோக்கியத்தனமான, மோசமான காரியங்கள் செய்ததாகவும் ஏராளமான செய்திகள்; கடவுள் நடவடிக்கைகள், கடவுள் சம்பந்தமான ஆதாரங்களில் காணப்படுகின்றன.

இவற்றின் பயனாகத்தான் நமது மக்களுக்கு இப்போது பெரும் அளவுக்குக் கடவுள்மீது வெறுப்பு ஏற்பட்டு மற்ற மக்களுக்கும் தெளிவு ஏற்படும் வண்ணம் (கடவுளை செருப்பாலடிப்பது முதலிய) பல காரியங்களைச் செய்து வருகிறார்கள். இது, இன்னும் நாளாக நாளாக - மக்களுக்கு அறிவும், தெளிவும் ஏற்பட ஏற்பட இப்படிப்பட்ட கடவுள்கள்பற்றி மற்ற பாமர மக்களுக்கும் விளங்கும் வண்ணம் மேலும் பல காரியங்கள் செய்துதான் வருவார்கள்.

இனி இதை யாராலும் நிறுத்தவோ, தடுக்கவோ முடியாது என்பதோடு, வளர்ந்து கொண்டதான் வரும்.

கடவுள்களை பலவிதமாய் அடித்துக் காட்டுவது என்பது தவிர, கோயில்கள் என்பவைகளில், மேடைகள் என்பவைகளில் உள்ள கடவுள்கள் என்பவைகளையும் பின்னப்படுத்தும் அளவுக்கு மக்களுக்கு ஆத்திரமும், உணர்ச்சியும் வந்துதான் தீரும்.

இவற்றால் மக்கள் (முட்டாள்கள், மடையர்கள்) வருத்தப்படுவார்கள் என்று பார்ப்பதும், நிறுத்துவதும் மடமையும், மாணமற்ற தன்மையும் பயங்களித்தனமுமேயாகும். இப்படிப்பட்ட வருத்தம் ஏற்படுமே என்பதற்கு பயந்து அவற்றை (அப்படிப்பட்ட கடவுள்களை) நிலைக்க, இருக்க அனுமதித் தோமானால் இதனால், இப்படிப்பட்ட

மடையர்கள், முட்டாள்கள், மானமற்றவர்கள் என்பவர்கள் இனிமேலும் எத்தனை எத்தனை ஆயிரம் பேர்கள் ஆகிவிடுவார்கள் என்பதோடு, இப்படிப்பட்ட மக்களின் பின் சந்ததிகள் எத்தனை எத்தனை ஆயிரம் இலட்சம் பேர் முடர்களாக, மானமற்றவர்களாக ஆகிவிடுவார்கள் என்பதை சிறிது அளவு சிந்தித்தாலும், உணர்ச்சி உள்ளவர்கள், மனித சமுதாயத்தை நல்ல வழிப்படுத்தவேண்டும் என்று கருதுகிறவர்கள் எவ்வித தியாகத்திற்கும் துணிந்து “கடவுள்களை” ஒழிப்பது மாத்திரமல்லாமல், கோயில்களை இடித்துத் தரைமட்டமாக்கத்தான் துணிவார்கள்.

உண்மையிலேயே இப்படிப்பட்ட கடவுள்களை ஏற்படுத்தியவன் “மக்களை மடையர்களாக ஆக்கவேண்டும்; அதன் பயனாகத் தாங்கள் உயர் வகுப்பாய் இருந்து வாழவேண்டும்” என்பதல்லாமல் வேறு எந்தக் கருத்தைக் கொண்டும் உண்டாக்கி இருக்க மாட்டான் என்பதை அறிவுள்ளவர்கள் சிந்திக்கவேண்டும். மேலும் இந்தப்படியான “கடவுள்களை” இருக்க அனுமதித்தால் மக்கள் நிலை என்ன ஆகும்; இதுவரை என்ன ஆகி வந்திருக்கிறது என்பதுபற்றியும் சிந்திக்கவேண்டும்.

சிந்திப்பது மாத்திரமல்லாமல், மனிதாபிமானமும் அறிவும் உள்ள ஒவ்வொருவரும் தன்னை மனிதன் என்று கருதுவாரானால் தன் கடமை என்ன என்பதையும் சிந்திக்கவேண்டும்.

முட மக்களிடையில் - மானமற்ற மடஜன்மங்களிடையில் இருந்து மனிதத் தொண்டு செய்ய ஒருவன் கருதுவானானால் அதற்குத் தகுந்த விலை கொடுக்கத் தயாராக இருந்தால்தான் அவன் உண்மைத் தொண்டனாக இருக்க முடியும்.

இந்த முகவுரையுடன் தலைப்பு விஷயத்தைப்பற்றிச் சிறிது சிந்திப்போம். அதாவது, சேலம் முட நம்பிக்கை ஒழிப்பு மாநாட்டின்போது இராமனை செருப்பாலடித்த செய்திபற்றிச் சிறிது சிந்திப்போம். இராமனை செருப்பால் அடித்தது சென்ற 20-30 ஆண்டுகளாகத் தான். ஆனால் இராமாவதாரத்திற்கு ஆதிமூலமான விஷ்ணு என்பவனை பலப்பல ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பே காலால் எட்டி உதைத்தான் ஓர் அரசன் என்பதாக “கடவுள்” நடப்புக் கதை இருக்கின்றதே. அதற்கு யார் என்ன பதில் சொல்ல முடியும்?

இரணியன் என்னும் ஓர் அரசன் பார்ப்பனரை அழிப்பதற்கு ஆகவே (விஷ்ணு என்னும்) கடவுளை ஒழிக்கவேண்டுமென்று கருதி, கடவுள் என்கின்ற எண்ண ஒழிப்புத் தொண்டு செய்து வந்தான். அவனை அழிப்பதற்கு ஆக பார்ப்பனர் (“தேவர்கள்” என்பவர்கள்) செய்த முயற்சியால், அந்த இரணியன் என்னும் அரசனின் மகனையே தங்கள் சுவாதீனம் செய்துகொண்டு, தகப்பன் முயற்சிக்கு விரோதமாய் - எதிர்ப்பாய் நடவடிக்கைகள் செய்தார்கள்.

“கடவுள் உண்டு - இல்லை” என்பதுபற்றி, இரணியனுக்கும், மகனுக்கும் வாக்கு வாதம் ஏற்பட்டு; இரணியன் “கடவுள் இருப்பிடங்களை”ச் சொல்லச் சொல்லிக் கேட்க, அதற்கு மகன் பல இடங்களில் ஒரு இடமாகிய ஒரு தூணைக் காட்ட (அங்கும் கடவுள் இருப்பதாக மகன் சொல்லி) தகப்பன் தன் காலால் அதை எட்டி உதைத்தான்- என்பதாகக் காணப்படுகிறது. அந்த உதையை வாங்கிக்கொண்டு அந்தக் “கடவுள்” நேரே வந்து ஒரு காரியமும் செய்யாமல், ஒரு அரைமீருக, அரை மனித உருவத்தில் வந்து இரணியனைக் கொன்றான் என்றும் காணப்படுகிறது. என்றாலும், “கடவுள்” நேராக வரவில்லை.

எது எப்படியானாலும் நம் போன்ற ஒரு மனிதன் “கடவுளை”த் தன் காலால் எட்டி உதைத்திருக்கிறான் என்பது உறுதியாகக் காணப்படுகிறது. அது மாத்திரமா? இராவணன், இராமன் என்னும் “கடவுளை” எதிர்த்துப் போர் நடத்தி, கடவுளையே கஷ்டப்படுத்தி; மற்றொரு கடவுளான இலட்சுமிணனை சாகடிக்கும் நிலைமைக்கு அடித்துச் சாய்த்துவிட்டான் என்றும், அனுமான் சஞ்சீவி மலையைப் பெயர்த்து. எடுத்து வந்து, அதிலிருந்து மருந்தை (மூலிகை) கண்டுபிடித்து பிழைக்கச் செய்தான் என்றும் காணப்படுகின்றது.

மற்றும் பல கடவுள்கள் மனிதர்களால் வெகு தொல்லைகளும் அவமானமும் படுத்தப்பட்டிருக்கின்றன.

இதையெல்லாம் விடப் பெரிய காரியம்: சேலத்தில் செருப்படிப்பட்ட கடவுள் பெண்டாட்டி என்னும் கடவுளையே கூட்டிக் கொண்டு போய் சினை (கர்ப்பம்) ஆக்கி அனுப்பினான் என்றும் அதை புருஷன் என்னும் கடவுளே நேரில் பார்த்துத் தண்டித்தான் என்றும் பல ஆதாரங்கள் காணப்படுகின்றன.

இதற்குமேல் கடவுளையே அவமானப்படுத்தவும் இழிவுப்படுத்தவும் செய்ய வேண்டிய வேலை எது மீதியிருக்கிறது?

மற்றும் கடவுள்களுடைய அயோக்கியத்தனமான இழிவான நடத்தைகளுக்கு ஏராளமான ஆதரவர்கள் இருக்கின்றன. ஆனால் அப்போதிருந்த மக்கள் “கடவுளால்” கொல்லப்பட்டனர் என்று காணப்படுகிறது. இப்போதுள்ள மக்கள் கடவுளை இழிபடுத்தி, ஒழிக்கப்பாடுபடுகின்றனர். கடவுளால் ஒன்றுமே செய்ய முடியவில்லை. மனிதன் - பார்ப்பான்தான் கடவுளைக் காப்பாற்ற வேண்டிய நிலைமை ஏற்பட்டு விட்டது. காரணம் என்னவென்றால், பார்ப்பான் “பிராமண”னாக வாழ வேண்டுமானால் அவன் (பார்ப்பான்) கடவுளைக் காப்பாற்ற வேண்டியதாகி விட்டது. அதாவது பார்ப்பான் இல்லாவிட்டால் கடவுளுக்கு இடமில்லை; கடவுள் இல்லாவிட்டால் பார்ப்பானுக்கு இடமில்லை. இவற்றில் எது ஒழிக்கப்பட்டாலும் இருவரும் ஒழிந்தே போவார்கள். இந்த உண்மையை இரணியனே சொல்லி இருக்கிறான்.

அதாவது-

“ஓ தானவர்களே! இந்த விஷ்ணுவின் சகாயத்தால் நமது எதிரிகளும், அந்நபர்களுமான தேவர்கள் என் சகோதரனைக் கொன்றார்கள். அந்த மகாவிஷ்ணு ஒரு பட்சபாதகன், தந்திரக்காரன். சிறுவன்போல், தம்மைப் போற்றுகிறவன் இஷ்டம்போல் நடப்பவன். இப்படிப்பட்டவனான அந்த விஷ்ணுவை வெட்டி வீழ்த்தப் போகிறேன். விஷ்ணுவைக் கொன்றால் தேவர்களும், தேவர்களின் கூட்டமும் வேரற்ற மரம்போல் வீழ்ந்து விடுவார்கள்.

ஆதலால் நீங்கள் முதலில் “பிராமணர்”கள் இருக்கும் இடம் சென்று அவர்களது தபசு, யாகம், வேத அத்யாயனம், விரதம், தானம் முதலிய இவைகளைச் செய்பவர்களைக் கொல்லுங்கள். “பிராமணர்”களால் செய்யப்படும். அனுஷ்டானமும், யாகமும் மகாவிஷ்ணு இருப்பதற்குக் காரணமாயிருக்கிறது... ஆகையால் எந்த எந்த தேசத்தில் “பிராமணர்”கள் இருக்கிறார்களோ - எங்கெங்கு வேதத்தியானம் செய்யப்படுகிறதோ, எந்த தேசத்தில் வருணாச்சிரமத்துக்கு உரிய கர்மங்கள் அனுஷ்டிக்கப்படுகிறதோ, அந்த தேசத்துக்குச் சென்று

அவர்களை அக்கினியை வைத்துக் கொளுத்துங்கள்; நாசம் செய்யுங்கள்” - என்றான்.

(பாகவதம் 7-வது ஸ்காந்தம் 2-வது அத்தியாயம், பக்கம் 715-716)

(14.10.1971 - “உண்மை” இதழில் தந்தை பெரியார் அவர்கள் எழுதிய தலையங்கம்)

84. கடவுள்கள்

உண்டாக்கப்பட்ட காலம்

நமது கடவுள்கள் என்பவைகள் எல்லாம் புராணக் கடவுள்களேயாகும். சிவபுராணம், விஷ்ணுபுராணம், பிரம்ம புராணம், கந்தபுராணம், விநாயக புராணம், பாரதம், இராமாயணம் முதலியவைகளில் ஏற்பட்ட கடவுள்களேயாகும் இவை.

அவற்றின் காலம் சற்றேறக்குறைய 3000 (மூவாயிரம்) ஆண்டு என்று ஆராய்ச்சியின்படி சொல்லலாம். அக்கால மக்களுக்கு எவ்வளவு அறிவு இருந்திருக்க முடியும்! பெரும்பாலும் காட்டுமிராண்டி மக்களாகவே இருந்திருப்பார்கள்.

கிறிஸ்து முதலிய நபிகள் காலம் எல்லாமே பெரிதும் காட்டுமிராண்டிகள், அதாவது பகுத்தறிவுக்குச் சம்பந்தமில்லாத (முடநம்பிக்கை) காலமாகவே இருந்திருக்கிறது - அதாவது கந்தன், கணபதி கடவுள்களின் பிள்ளைகள்; அதுபோலவே ஏசு கிறிஸ்து கடவுள் குமாரன் (தேவகுமாரன்), முகம்மது நபி கடவுளின் தூதர் (கடவுளால் அனுப்பப்பட்டவர்), அதுபோலவே ராமன், கிருஷ்ணன் கடவுள் அவதாரங்கள் - அவர்களும் அற்புதங்களைச் செய்தார்கள். ஆகவே, இப்படிப்பட்ட எந்தக் கடவுளை, அவதாரங்களை, குமாரர்களை, தூதர்களை நம்புவதானாலும் அவர்களுடைய அற்புத (அதாவது பகுத்தறிவுக்கு ஒவ்வாத, அனுபவத்திற்கு முடியாத) காரியங்களை நம்பினால் தான் ஏற்க முடிந்தவர்கள் ஆவார்கள்.

இவர்கள் மாத்திரமல்லர். மனிதத் தன்மைக்கு அதாவது ஆராய்ச்சிக்கு, சாத்தியத்திற்கு, அனுபவத்திற்கு ஒத்துவராத, நடப்புக்கு இணங்காத எந்தக் காரியத்தையும் ஒத்துக் கொண்டால் ஒழிய எந்த மதமும் எந்த ஆதாரமும் எந்த நபரும் ஏற்றுக் கொள்ளக் கூடாதவர்களே - கூடாதவைகளேதாம் - அதாவது முடநம்பிக்கையேதான் ஆகும்.

ஆதலால்தான் எந்தக் கடவுளும் எந்த அவதாரமும் எந்த மதமும் எந்த மதத் தலைவரும் எல்லாம் மூடநம்பிக்கையில் பட்டவர்களே ஆவார்கள்.

மற்றும் இவர்கள் - இவைகள் எல்லாம் மூடநம்பிக்கையில் பட்டவைகளேயாகும்.

இப்படிப்பட்ட மூடநம்பிக்கைக்கு ஏற்ப, கடவுள், மதம், அவதாரம், தலைவர்கள் எப்படி உண்டாக்கப்பட்டார்கள் என்றால் அந்தக் காலம் காட்டுமிராண்டிக் காலம் ஆனதனால்தான் உண்டாக்கப்பட முடிந்தது. அக்கால மனிதர்களும் காட்டுமிராண்டிகள் ஆனதால் அவைகளை ஏற்றுக் கொள்ள முடிந்தது.

இக்காலத்திலும் மதவாதிகள் - பகுத்தறிவுக்கு ஒவ்வாத - மூடநம்பிக்கைக்கு ஆளான ஆத்திகர்கள் என்பவர்களைத் தவிர மற்றவர்கள் இவற்றை - இவை போன்றவற்றைச் சிறிதும் நம்புவதில்லையே!

(14.4.1972 "உண்மை" இதழில் தந்தை பெரியார் அவர்களால் எழுதப்பட்டது)

85. இதிகாசங்களும் ஒழுக்கமும்

இதிகாசங்களில் சிறந்தவையாக இராமாயணமும், பாரதமும் விளக்கப்படுகின்றன.

இவை பக்தியை அடிப்படையாய்க் கொண்டவையா? அல்லது மனிதன் நடந்து கொள்ள வேண்டிய நடத்தைகளை, ஒழுக்கத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டவையா? என்று சொல்ல முடியாத தன்மையில் - இரண்டிற்கும் பயன்படாத தன்மையில்தான் அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

இவ்விரண்டு நூல்களில் எது முந்தியது? எது பிந்தியது? என்பது விவாதத்திற்குரியதாகவே இருந்த வருகிறது.

(Evolution Theory) எவாலுஷன் தியரி என்றும் வளர்ச்சிக் கொள்கைப்படி பார்ப்போமானால், பாரதக் கதை முந்தியதாகவும், இராமாயணக் கதை பிந்தியதாகவும்தான் சொல்லி ஆக வேண்டும்.

ஆனால் எந்தக் காரணத்தாலோ இராமாயணக் கதை முந்திய நடத்தையாகவும், பாரதக் கதை பிந்திய நடத்தையாகவும் புனையப்பட்டு விட்டது.

இந்தக் கட்டுரையில் அதைப்பற்றிய விவாதத்தை ஒதுக்கி வைத்து விட்டு, அந்தக் கதைகளால் ஏற்படும் பயன் என்ன என்பதைப்பற்றி ஆராயலாம் என்றே கருதி இதை எழுதுகிறேன்.

இதை வலியுறுத்த விஷ்ணுவுக்கு - விஷ்ணு மனிதனாகப் பிறப்பதற்குப் பல சாபங்கள் பல சம்பவங்களால் ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றன; அச்சம்பவங்கள் யாவும் ஒழுக்கம் அற்றவை யாகவோ கற்பிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. ஆதலால் விஷ்ணுவுக்குக் கடவுள் தன்மையோ, இராமனுக்கு மனிதத் தன்மையோ இராமாயணத்தில் கற்பிக்கப்படவில்லை என்று உறுதியாய்க் கூறலாம். எப்படியெனில் விஷ்ணு மனிதனாகப் பிறப்பதற்கு புராணங்களில் பல காரணங்கள் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன.

அவைகளில்,

ஒன்று: விஷ்ணு ஒரு கற்புள்ள அசுரப் பெண்ணைக் கற்பு மிதது விட்டதால் அந்தப் பெண்ணின் சாபத்தால் மனிதனாகப் பிறந்தான் (இது கந்தபுராணம் தக்க காண்டத்தில் உள்ளது).

மற்றொன்று: விஷ்ணு தன் மனைவியுடன் ஒரு பிரதோஷ வேளையில் சுகித்துக் கொண்டிருக்கும்போது (புணர்ந்து கொண்டிருக்கும்போது) அற்புதர்க்கன் என்னும் சிவகணங்களின் தலைவன் அங்கு சென்று, என்ன நீ இப்படி செய்கிறாய் என்று கேட்டான். அதற்கு விஷ்ணு, நீ யாரடா இப்படிக்கேட்பதற்கு? என்றான். இதை அந்த சிவகணத்தலைவன் நந்தியிடம் தெரிவித்தான். நந்தி உடனே விஷ்ணுவுக்கு, பூமியில் பிறந்து மனைவியைப் பிரிந்து தவிக்கும்படி சாபம் கொடுத்தான் (இது 'சிவரகசிய'த்தில் இருக்கிறது)

மற்றொன்று: இதுபோலவே மாலை நேரத்தில் விஷ்ணு தன் மனைவியைப் புணர்ந்து கொண்டிருப்பதைப் பார்த்த பிரகரு முனிவர் மேலும் சென்றபோதும் விஷ்ணு நீங்காமலும், முனிவரை வரவேற்காமலும் இருந்ததால் பிரகரு முனிவர் சாபமிட்டார். (இதுவும் 'சிவரகசிய'த்தில் இருக்கிறது)

மற்றொன்று: ஒரு முனிவன் மனைவியை விஷ்ணு கொன்று விட்டான். அதனால் அந்த முனிவன் விஷ்ணுவுக்கு (ராமன்) தன் மனைவியை இழந்து வருந்தும்படி சாபமிட்டான். (இது இராமாயணம் உத்தரகாண்டத்திலும், ஸ்கந்த புராணம் உபதேச காண்டத்திலும் இருக்கிறது) இந்த சாபங்கள் பலவிதமாகும். தேவர்களுக்காக அதைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு மனிதனாகப் பிறந்தார் என்பது இராமாவதாரக் கருத்து.

இந்தப் பிறப்பு “தசரதனுக்குப் பிள்ளை” என்னும் பெயரில் ‘யாகப் புரோகிதப் பார்ப்பனருக்குத் தன் தாய் கர்ப்பமடையப் பிறந்தான்.” அப்படிப் பிறப்பதிலும் பல இழிதன்மை நடப்புகளும் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கின்றன. உலக கேஷமத்திற்காக இராமனாக விஷ்ணு வந்தான் என்றால் இப்படி ஒழுக்கக்கேடும், இழிவும், அவமானகரமானதும், அசாத்தியமானதுமான நடத்தைகள் ஏன் ஏற்பட்டிருக்க வேண்டும்?

இந்த மாதிரி நூல்களால் (அவதாரங்களால்) மக்களுக்கு என்ன நன்மை ஏற்படும்? மற்றும் இராமன், யாகக் கொலையைத் தடுத்த தாடகையைக் கொல்லுவது எதற்காக? இதனால் மக்களுக்கு ஏற்படும் படிப்பினை என்ன? மற்றும் இராமன் எதற்காக நாடு கடத்தப்பட்டு காட்டுக்குப் போனான்? அவன் நாடு கடத்தப்பட்டதற்குக் காரணம் இராமனின் துரோகமும் இழிதன்மையுமான காரியம்தானே இராமாயணத்தில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

அதாவது அயோத்திய அரசு தசரதனுக்குப் பின் தனக்கு இல்லை என்பதும், அது பரதனுக்கு உரித்தாக்கப்பட்டது என்பதும் இராமனுக்குத் தெரியும். அப்படி இருக்க அயோத்தியின் ஆட்சியை இவன் (இராமன்) இச்சிக்கலாமா?

தகப்பன் அயோக்கியத்தனமாய் நடந்து கொண்டாலும் அவதார புருஷனாகிய இவன் (இராமன்) தகப்பனுக்குப் புத்தி சொல்லித் திருத்த வேண்டாமா?

இவன் எப்படி ஆசைப்படலாம்? இந்த ஆசையில் மக்களுக்கு ஏற்படும் பயன் என்ன? மற்றும் அரசு கிடைக்காமல் போய் விட்டதே என்றும் விசனப்படலாமா? அதற்காக உரியவனாகிய தம்பியையும் தம்பியின் தாயையும் குறைகூறலாமா? வசவு மொழி

கூறலாமா? இந்தச் செய்கையால் மக்களுக்கு என்ன படிப்பினை கிடைக்கும்?

காட்டில் வசிக்கையில் “முனிவர்களுக்கு - பிராமணர்களுக்கு எதிரானவர்களைக் கொல்லத்தான் நான் காட்டுக்கு வந்தேன்” என்று சொல்லுகிறானே, இதனால் மக்களுக்கு என்ன படிப்பினை உண்டாகும்?

வாலியை முதுகுப்புறம், அவனுக்குத் தெரியாமல் நின்று, அவன் வேறு ஒருவனிடம் போராடிக் கொண்டிருக்கும்போது அம்பை எய்திக் கொன்றானே, இதனால் மக்களுக்கு என்ன படிப்பினை - ஒழுக்கம் - வீரம் ஏற்படக்கூடும்?

தன் ஆட்சிக்கு உள்ள குடிமகன் ஒருவன் (சம்பூகன்) “பார்ப்பானைக் கடவுளாக வணங்காமல் கடவுளை நேரில் வணங்கிப் பயன்பெற முயற்சித்தான்” என்று அவனைத் துண்டு துண்டாக வெட்டிச் சித்திரவதை செய்தானே, இதனால் மக்களுக்கு என்ன படிப்பினை ஏற்படக்கூடும்?

இராமனால் கொல்லப்பட்ட ஒரு மனிதனின் தாயாரை, அவள் “தன்னைப் புணரும்படிக் கேட்டாள் - பலாத்காரத்தில் பிரவேசித்தாள்” என்று ஒரு இராஜஸ்திரீயை மூக்கும், முலையும், காதும் அறுக்கச் செய்தானே, அதனால் மக்களுக்கு என்ன படிப்பினை ஏற்படக்கூடும்?

வால்மீகி இராமாயணக் கதையின் உட்கருத்துப்படி இராமன் மனைவி சீதை தானாக இராவணன் பின் சென்றிருக்க, அதை இராமனும் தெரிந்திருக்க வேண்டியவனாக இருக்க, இராவணன் மீது குற்றம் சுமத்திக் கொன்றதன் பயனாய் மக்களுக்கு என்ன ஒழுக்கம், படிப்பினை ஏற்பட முடியும்?

இராவணனோடு சீதை பத்து மாதம் அவன் அரண்மனையில் அந்தப்புரத்தில் இருந்ததும், அவனுக்கு சீதை கர்ப்பமாகி இருந்தது தெரிந்ததும் அவளைத் தன் வீட்டிற்கு அழைத்து வந்து பிறகு அவளைக் கண்ணைக்கட்டி ஆளில்லாத காட்டில் கொண்டு போய் விட்டுவரச் செய்ததால் மக்களுக்கு ஏற்படும் படிப்பினை என்ன?

கடைசியாக, இராமன் எல்லா மக்களைப் போலவே ஆற்றில் இறங்கி செத்து மேல் உலகம் போனான் என்பதனால் மக்களுக்கு ஏற்படும் படிப்பினை என்ன?

இவ்வளவு பயனற்றதும் கேடானதுமான கருத்தை வைத்து ஒரு கதையை அதுவும் மற்றொரு (கந்தப்புராண) கதையிலிருந்து எடுத்துக் கொண்ட கதையை கடவுளுடன் சம்பந்தப்படுத்தி மத நூலாக்கி, இலக்கியமாக்கி, கடவுள் பிரச்சாரத்திற்குப் பயன்படுத்தி உலக மக்களையே மடையர்களாக்கிவிட்டு அதை வேதசாரம் என்று கூறி “பக்திக்காக” - ஒழுக்கத்திற்காக மக்கள் படிக்க வேண்டுமென்றால் இது எவ்வளவு பெரிய மோசடியான காரியம் என்று சிந்திக்க வேண்டுகிறேன்.

மேலும் இராமன் மனிதனாகப் பிறந்தான், சீதை மனுஷியாகப் பிறந்தாள், இராமன் தம்பிமார் மனிதராகப் பிறந்தார்கள் என்று எழுதிவிட்டு, இவர்கள் 1000 வருஷம், 10,000 வருஷம் வாழ்ந்தார்கள், அரசு செலுத்தினார்கள் என்று அதில் - இராமாயணத்தில் எழுதி இருப்பது எப்படி பொருத்தமானதும் உண்மையானதுமாக இருக்க முடியும்? அறிவாளிகள் சிந்திக்க வேண்டும்.

(22.6.1972 'விடுதலை' நாளிதழில் நந்தை பெரியார் அவர்கள் எழுதிய நலையங்கம்)

86. பந்தயம் கட்டிக் கேட்கிறேன்

உலகில் நான் அறிந்தவரையில் நம் நாட்டு மக்களிடம் ('இந்துக்கள்' என்பவர்களிடம்) ஒழுக்கம், நாணயம் என்பது சற்றேறக்குறைய 100-க்கு 99 பேர்களிடம் இருப்பதில்லை. காரணம் என்ன? நமக்கு “கடவுள்” இல்லையா? நாம் 'கடவுள் பக்தி' இல்லாதவர்களா? நாம் மதம் அற்றவர்களா? நமக்கு கடவுள் பயம் இல்லையா? 'கடவுள் நெறி' இல்லையா? நன்மை செய்தால் 'நற்பயன்' கிடைக்கும், தீமை செய்தால் 'தீய பயன்' கிடைக்கும் என்கின்றதான எச்சரிக்கை சாதனங்கள் இல்லையா? நம்மில் பெரியவர்கள் - 'தெய்வீகத் தன்மை' கொண்ட மக்கள் என்பவர்கள் ஏற்பட்டு நமக்கு அறிவுரை கூறியவர்கள் - கூறுபவர்கள், கூறும்படியான நீதிநூல்கள் இல்லையா? அரசாங்கக் கட்டுத் திட்டம், தண்டனை முதலியவைகள் இல்லையா? நமக்கு 'நற்கதி'யளிக்கும்படியான கோயில்கள் இல்லையா? நமக்கு குருமார்கள் - மடாதிபதிகள் இல்லையா? இவைகளும் மற்றும் இவை போன்ற பலவும் ஏராளமாக இருக்கும்போது நமக்கு நம் மக்களுக்கு ஏன்

ஒழுக்கம், நாணயம், இன உணர்ச்சி, பொதுநல உணர்ச்சி, யோக்கியத் தன்மை முதலிய நற்குணங்கள் இல்லை? இப்படிப்பட்ட நிலை ஏற்பட என்ன காரணம் என்பதை மனிதன் சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும்.

எனக்கு பல ஆண்டுகளாகவே இந்தக் கவலை உண்டு என்பதோடு, எனது தொண்டில் இதை - அதாவது மக்களிடம் ஒழுக்கம், நாணயம், யோக்கியப் பொறுப்பு, இன உணர்ச்சி ஏற்பட வேண்டுமென்பதை முக்கிய இலட்சியமாகக் கொண்டு தொண்டாற்றி வந்திருக்கிறேன். அதை முதன்மையாகக் கொண்டு பிரசாரம் செய்து வருகின்றேன்.

எனது இத்தனை ஆண்டு வாழ்வில், 80 ஆண்டு உலக அனுபவத்தில், நாளுக்குநாள் மக்களிடம் ஒழுக்கம், நாணயம், யோக்கியப் பொறுப்பு ஆகிய தன்மைகள் குறைந்துகொண்டே வந்திருப்பதுடன் இன்று அக்குறைவு நிலை உச்சநிலையடையும் வழியில் மனித சமுதாயமானது சென்று கொண்டிருக்கிறது என்பதுதான் எனது கருத்து.

இதுபற்றி நான் மிகவும் கவலையடைகிறேன். இவ்விஷயங்களில் இன்றைய நிலை மாறுமா என்பதில் நான் மிகுதியும் கவலைப்படுகிறேன். மேற்சொன்னபடி எனது பலநாள் 30, 40 ஆண்டுகள் இதற்காகவே நான் செய்துவந்த தொண்டின் காரணமாய் ஏதாவது பயன் ஏற்பட்டிருக்கிறதா என்று பார்த்தால், அடியோடு இல்லையென்றுதான் சொல்ல வேண்டும். ஆகவேதான் மேலும் மேலும் கவலையோடு, இந்த நிலை ஏன் ஏற்பட்டது. இதற்கு என்ன பரிகாரம் என்பதில் நான் மிகுதியும் சிந்திக்க முயற்சித்து, சதா சிந்திக்கிற வண்ணமாகவே இருக்கின்றேன்.

நமக்கு சுயராஜ்யம் வந்து என்ன பயன்? சுதந்திரம் - பூரண சுயேச்சை வந்து என்ன பயன்? நம்மை நாமே ஆண்டுகொள்வ

தில் (ஜனநாயகத்தில்) என்ன பயன்? இந்த நிலையில் வாழும் மக்களுக்கு அந்நிய ஆட்சி ஏற்படுவதில் தீமை என்ன? என்றெல்லாம் என் மனம் சிந்தனையில் - கவலையில் முழுகிக் கிடக்கின்றது!

ஏனெனில் இந்த நாட்டில், பொது வாழ்வில், எல்லா மக்களையும் பொறுத்த பொதுத் தொண்டில் சிறிதும் சுயநலமில்லா

மல் எனக்குள்ள சகலத்தையும் பொதுவுக்கு ஈடுபடுத்திய தொண்டின் பயனாய், தொண்டின் பெயரால் எந்தவித சுயநல நன்மையும் அடையாமல் உண்மையாகவே என்னை ஒரு தொண்டன் - ஒரு தொண்டனுக்காகவே வாழ்பவன், வாழ வேண்டியவன் என்று கருதிக் கொண்டு உண்மைத் தொண்டு செய்து வந்ததில் - வருவதில் எனக்கு மேற்பட்ட தொண்டன் யாரும் இல்லையென்னும் தன்மையில் தொண்டாற்றி வருபவன் நான் என கருதிக் கொண்டு தொண்டாற்றி வருவதால், எனக்கு இந்தக் கவலை, அதாவது நம் மக்களில் யோக்கியமானவன், நாணயமானவன், எந்தத் தரத்திலும் எந்த நிலையிலும் ஏன் ஒருவனைக் கூட காண முடியவில்லை - இருப்பதாகக் கருதக் கூட முடியவில்லை என்பனவற்றைக் கருதக் கூடியவனாக, கவலைப்படக்கூடியவனாக இருந்து வருகின்றேன்.

இந்த நீண்ட நாள் கவலையின் - சிந்தனையின் பயனாக இதற்கு - அதாவது இந்த நாட்டில் இன்று இந்தக் காலத்திலும் ஒரு யோக்கியன், நாணயமானவன், ஒழுக்கமானவன், யோக்கியப் பொறுப்புக்கு ஆளானவன் எந்த தரத்திலும் எவனும் இல்லாமல் போனதற்குக் காரணம் நமது நாட்டில் உள்ள சூழ்நிலை சுற்றுச்சூழல், நமது சமயம், நமது கடவுள்கள், நமது நீதிநெறி, சாத்திரங்கள், தர்மங்கள், இவைபற்றிய புராணங்கள், இதிகாசங்கள், பிரசாரங்கள், பெரியவர்கள், மகான்கள், மகாத் மாக்கள் இன்று இருந்து வரும் அரசாங்கமுறை, அரசியலில் ஈடுபடும் மக்கள் தன்மை, அரசியலில் ஒழுக்கம், மத ஒழுக்கம், சமுதாய அமைப்பு முதலியவைகள்தான் என்கிற முடிவுக்கு வர வேண்டியவனாகிவிட்டேன்.

அது மாத்திரமல்லாமல், மேற்கண்ட காரண காரியங்களில் நல்ல அளவுக்கு மாறுதல் ஏற்படாதவரை - மாறுதல் செய்யப்படாதவரை நமக்கு மேற்கண்ட தீய குணங்களில் எவ்வித மாற்றமும் ஏற்பட முடியாது என்பதுடன், ஏற்படுத்த எவராலும் ஆகாது என்கிற முடிவுக்கு வரவேண்டியவனாகிவிட்டேன்.

நமது கடவுள்களில் ஒன்றுகூட ஒழுக்க மாய், யோக்கியமாய், நாணயமாய், யோக்கியப் பொறுப்புடன் இருந்ததாக கடவுள் சம்பந்தப்பட்ட எந்த ஆதாரங்களிலுமே காண முடியவில்லை - கேட்க முடியவில்லை. அது மாத்திரமல்லாமல், இன்றுள்ள

மக்களில் எந்த இழி மக்களிடமிருந்தும் எப்படிப்பட்ட ஒழுக்க ஈனம், யோக்கிய ஈனம், நாணயமற்ற காரியங்கள் எதுவும் இன்றுள்ள நம் கடவுள்கள் எதனிடமும் இல்லை என்று சொல்லமுடியாத தன்மையில்தானே நம் கடவுள்கள் இருந்து வருகின்றன! ஒழுக்கக்கேடு, நாணயக்கேடு, யோக்கியக் கேடு இல்லாத நம் பதினாயிரக்கணக்கான கடவுள்கள், அவர்களின் பெண்டு பிள்ளைக் கடவுள்களில் ஒரு கடவுளையாவது காட்ட எந்த பக்தனாலாவது, குருமார்களினாலாவது, கடவுள் கதைகளிலாவது முடியுமா என்று பந்தயம் சுட்டிக் கேட்கின்றேன்.

மற்றும் வேத சாஸ்திர, தர்ம புராண இதிகாசங்கள் எதிலாவது இன்று நாம் கூறும் - விரும்பும், ஒழுக்கம், நாணயம், யோக்கியம், நேர்மை, யோக்கியமாய்க் கருதும், நடக்கும் தன்மை மிகுந்திருப்பதாக எந்த பக்தன், குரு, பண்டிதன், புலவன் ஒருவனையாவது காட்ட முடியுமா என்று கேட்கிறேன். அல்லது நமது பெரியோர்கள், முன்னோர்கள், தெய்வீகத் தன்மை பெற்ற ரிஷிகள், மகான்கள், மகாத்மாக்கள் என்பவர்களில் யாரிடமாவது மேற்கண்ட குணங்களோ, அல்லது அறிவோ, பண்போ இருந்ததாக யாராவது காட்ட முடியுமா என்று கேட்கிறேன்; பந்தயம் சுட்டிக் கேட்கின்றேன்.

(31.7.1972 'விடுதலை' நாளிதழில் தந்தை பெரியார் அவர்கள் எழுதிய தலையங்கம்)

87. கடவுள் என்பது...?

கடவுள் என்பது முதன் முதலில் யாரால், எப்போது சொல்லப்பட்டது என்பதற்கு ஆதாரம் இல்லை.

திராவிடர்கள் (தமிழர்கள்) ஆகிய நமக்கு ஆரியனால் (கடவுள்) புகுத்தப்பட்டது என்பதுதான் தெரிய வருகிறது.

நமக்கு (தமிழர்களுக்கு) ஆரியனுக்குமுன் கடவுள் இல்லை என்பதற்கு என்ன ஆதாரம் என்றால், கடவுள் என்பதற்கு தமிழில் ஒரு சொல்லே இல்லை.

கந்தழி என்னும் ஒரு சொல் இருப்பதாகத் தமிழ்ப் புலவர்கள் கூறுகிறார்கள் என்றாலும் "அது பொருளற்ற சொல்" எனத் தகுந்தபடி தான் அதற்கும் பொருள் கூறப்பட்டிருக்கிறது.

அதாவது “ஒரு பற்றும் அற்று உருவம் அற்றதாய் - அருவாய் தானே நிற்கும் தத்துவம் கடந்த பரம்பொருள்” என்ற பொருளைக் கொண்ட சொல்லாகும். தத்துவம் என்ற சொல்லுக்கு உண்மை, சபாவம், பலம், புத்தி முதலிய பல பொருள்கள் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. “இவை கடந்த” என்றால் “இல்லாதது, பொய்யானது” என்றுதான் பொருள் மிஞ்சும், நிலைக்கும்.

ஆகவே, தமிழன் கந்தழி என்ற சொல்லைச் சொன்ன காலத்திலேயே அதற்குக் கடவுள் இல்லை என்ற பொருளைப் புகுத்தித்தான் உண்டாக்கியிருக்கிறான். தத்துவம் கடந்த என்பதில் தத்துவம் என்பது தமிழ்ச் சொல் அல்ல என்பது என் கருத்து.

ஆகவே, கந்தழி என்ற சொல்லுக்கு தமிழில் ஒரு பொருளும் கூறவில்லை. வடமொழியிலும் உண்மை அல்லாதது என்ற பொருளைக் கூறிவிட்டு மற்றும் பஞ்ச பூதம் என்றும் தமிழல் லாத சொற்களே அகராதியில் அடுக்கப்பட்டிருக்கிறது.

மற்றும் தெய்வம், பகவான், ஈஸ்வரன், பராபரன் என்ற சொற்கள் தமிழ் அல்ல என்பது என் கருத்து. ஆகவே, கடவுள் என்பதற்கு தமிழில் சொல் இல்லை என்பது உறுதி. கடவுள் என்ற சொல்லுக்கும் அகராதியில் குரு, அய்யர், வானவர், புத்தேள் என்பவைதான் காணப்படுகின்றன.

புத்தேழ் என்பதைத் தமிழாகக் கொண்டால், புத்தேழ் என்பதற்கும் தெய்வம், புதுமை, புதியவர், புத்தான் எனப் பொருள் காணப்படுகின்றன.

ஆகவே கடவுளுக்கு எப்படிப்பட்ட பொருள் காண்பதானாலும் வடமொழிப் பொருள்களையல்லாமல் அதுவும் வானவர், தேவர்கள் போன்ற பொருள்களே அல்லாமல் இன்று மக்கள் கொண்டிருக்கும் கருத்துக்கு ஒரு சொல் தமிழிலோ வடமொழியிலோ இல்லை என்பது உறுதி.

கடவுள் என்பது தமிழனுக்கு மாத்திரம் இல்லையென்று நான் சொல்ல வரவில்லை. ஆரியனுக்கும் கடவுள் இல்லை.

ஆரியனுக்கு மூல ஆதாரம் வேதம். அந்த வேத காலத்திற்குக் காலம் இருந்தாலும் சமீப காலத்தில் உண்டாக்கப்பட்ட வேதத்தில்கூட

(ஆரியனுக்கு) கடவுள் தத்துவப்படி கடவுள் காணப்படவில்லை. அதில் காணப்படுவதெல்லாம் தேவர்கள்தான். அந்த தேவர்கள் அனைவரும் இந்திரனுக்குக் கீழ்ப்பட்ட தேவர்கள் தான். எனவே, தமிழனுக்கோ, திராவிடனுக்கோ, ஆரியனுக்கோ கடவுள் என்பது இல்லவே இல்லை.

இருக்கும் கடவுள்கள் எல்லாம் தேவர்களில் பொறுக்கி எடுக்கப்பட்டவர்கள்தான். அவர்களும் மிகமிகக் கீழ்த்தரமான தன்மையுடையவர்களே. அதாவது மனிதத் தன்மையிலும் கீழ்த்தரமான தன்மையுடையவர்களே ஆவார்கள்.

அவர்களில் இன்று தமிழன் கொண்டாடும், வணங்கும் கடவுள் என்பவைகளில் எல்லாம் மூலாதாரமாகச் சொல்லப்படும் கடவுள்கள் பிர்மா, விஷ்ணு, சிவன் என்ற மூன்று பெயர் கொண்டவைகளேயாகும். அவைகள் தனித் தனியானவர்கள் என்பதாகக் கருதியே அவரவர் பெயரால் மதமும், உயர்வு - தாழ்வு சக்திகள் படைத்த சமயநூல் புராணங்களும் ஏற்பாடு செய்து பாவிக்கப்பட்டு வரப்படுகின்றன.

இந்த நிலை கடவுள் நம்பிக்கைக்காரர்களின் கடைநிலை என்று சொல்லப்படுவதாகும்.

ஏனென்றால் இம்மூன்று சமயத்தாரும், மூன்று கடவுள்களுக்கும் உருவம், ஆண் - பெண் தன்மை, இவைகளுக்கு மனிதத் தன்மை, மனித குணம் அதுவும் மனிதனின் கீழ்த்தரமான குணங்கள் கற்பிக்கப்பட்டு அதன்படி நடந்து வருகிறவர்களாதலால் இம்மூன்று சமய மக்களும் உலகினரால் காட்டுமிராண்டி மக்கள் என்று சொல்லத்தக்கவர்களாக ஆக்கப்பட்டு விட்டார்கள்.

அது மாத்திரமல்லாமல், கடவுள் நம்பிக்கை உள்ள உலகில் உள்ள மக்கள் யாவருமே மனித குணம் கற்பிக்கப்பட்ட கடவுளைத்தான் வணங்கி வருகிறார்களே தவிர, “கடவுள் குணம்” என்பதானவற்றைக் கற்பித்த கடவுளை வணங்காதவர்களாகத்தான் இருந்து வருகிறார்கள்.

மற்றும் கடவுளை நம்புகிற, வணங்குகிற மக்களில், ஒன்று போன்ற கருத்துடையவர்களும் யாரும் இல்லை.

கடவுள் சொன்னதாக, கடவுளுக்கு ஏற்பட்டதாகக் கூறப்படும், கற்பிக்கப்படும் ஆதாரங்கள் எவையும் ஒன்று போல் இல்லை.

கடவுள் தன்மைகளும் அதுபோலவே தான், அவரவர் இஷ்டப்படி கற்பித்துக் கொள்ளப்படுகின்றன. கடவுள் என்பதாக ஒன்றோ பலவோ இல்லையென்பதற்கு இந்த விஷயங்களே போதுமான ஆதாரங்களாகும்.

உலகில் இப்போது கடவுள் நம்பிக்கைக்காரர்கள் நாளுக்குநாள் குறைந்து கொண்டே வருகின்றார்கள். இதற்குக் காரணம், மக்களுக்கு அறிவுத்தன்மை, ஆராய்ச்சித் தன்மை, சிந்திக்கும் துணிவு ஏற்படுவதும், வளர்ந்து வருவதுமேயாகும். அதாவது இப்போது கடவுள் நம்பிக்கையின் அவசியம் சுயநலக்காரனுக்கும் அயோக்கியனுக்கும்தான் அவசியமாகிவிட்டது; வணங்கும் தன்மை, அறிவுற்ற முடனிடம்தான் அதிகம் காணப்படுகிறது.

இன்று உலக மக்கள் பெரும்பாலோருக்கு கடவுள் நம்பிக்கை இல்லாமல் போய் விட்டது. ரஷ்யா, சீனா, ஜப்பான், சயாம், பர்மா, சிலோன் முதலிய பல பெரும் ஜனத்தொகை கொண்ட நாடுகள் 100-க்கு 100-ம், 100-க்கு 90-ம், 100-க்கு 75 வீதமும் கடவுள் நம்பிக்கை இல்லாத மக்களைக் கொண்ட நாடுகளாக ஆகவிட்டன.

மற்றும் அமெரிக்கா, பிரான்ஸ், இங்கிலாந்து, ஜெர்மனி முதலிய மேல்நாடுகளில் கடவுள் நம்பிக்கை இல்லாதவர்கள் சங்கம் ஏராளமாக ஏற்பட்டு அவற்றிற்குக் கோடிக்கணக்கான மக்கள் அங்கத்தினர்களாக இருப்பதோடு, இலட்சம், பத்து லட்சக் கணக்கில் நூல்கள் பிரசுரித்து உலகம் முழுவதும் பரப்பப்பட்டு வருகின்றன.

இதற்குக் காரணம் என்னவென்றால், பொதுவாகவே அறிஞர்களால் மனித சமுதாய வளர்ச்சிக்கு, விஞ்ஞான வளர்ச்சிக்கு, சிந்தனை வளர்ச்சிக்கு, கடவுள் என்று கருத்து பெரும் தடையாக, கேடாக இருக்கிறது என்ற கருத்து நாளுக்கு நாள் வளர்ந்து வருவதுதான்.

“ஞானிக்கு கடவுள் இல்லை” என்பது 2000 ஆண்டுகளுக்குமுன் ஏற்பட்ட ஆத்திகப் பரப்பு நூல்களிலேயே காணப்படும் சொல்லாகும்.

ஞானி என்ற தன்மைக்கும், கடவுள் தன்மை கற்பிக்கப்பட்டு விட்டபடியால், ஞானம், ஞானி என்பதுபற்றி கடவுள் நம்பிக்கைக்காரர்கள், மூடநம்பிக்கைக்காரர்கள் சிந்திக்காமலேயே போய் விட்டார்கள்.

எண்ணெய் இருந்தால்தான் விளக்கு எரியும் என்பதுபோல, சிந்தனை இருந்தால்தான் உண்மை விளங்க முடியும்.

“கடவுள் சிந்தனைக்கு உரியதல்ல.” ஏனென்றால் “கடவுள் சிந்தனைக்கும், மனதுக்கும் எட்டாதவர்”, “மனம், வாக்கு, காயத்திற்கும் எட்டாதவர்” என்ற நிபந்தனையில் மனிதனுக்குள் கடவுளைப் புகுத்திவிட்டால் மனிதன் எப்படி அறிவு படைத்த ஜீவனாக இருக்க முடியும்? இப்போது உலகம் அறிவுத்துறையை நோக்கி வேகமாக சென்று கொண்டிருக்கிறது.

சாதாரணமாக நமது நாட்டில் இன்று ஆட்சி செய்கிற அரசு கடவுள் இல்லை என்ற கொள்கையுடைய பகுத்தறிவு ஆட்சி யென்றால் அந்தத் தன்மையில் இந்த ஆட்சி ரஷ்யாவுக்கு அடுத்தபடியான ஆட்சியல்லவா?

மற்றும் நம் நாட்டில் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி ஸ்தாபன ரூபமாய் இந்தியா முழுவதும், உலகம் முழுவதும் இயங்கி வருகிறதென்றால், கடவுள் இல்லை என்ற தன்மையில், அறிவு வளர்ச்சி, சிந்தனா சக்தி என்ற தன்மையில் முன்னேற்றமடைந்து வருகிறது என்பது கல்லுப்போல் துலங்கவில்லையா? மற்றும் முதலாளித் தன்மை கொண்ட அய்ரோப்பா, ஆசியா ஆகிய கண்டங்களில் முக்கிய நகரங்களில் கோடிக்கணக்கான மக்களைக் கொண்ட கடவுளை மறுக்கும் சங்கங்கள் ஏராளமாக இருந்து வருகின்றன; மேலும் ஏற்பட்டு வருகின்றன என்றால் இதன் பொருள் என்ன?

ஒரு கைப்பிடிக்குள் அடங்கும் பாதிரிகளும் முல்லாக்களும், ‘ரூய்’ என்றால் சாக்கடைக்குள் புகுந்து ஒளியும் பார்ப்பனர்களும், அழியப்போகும், அழிந்துகொண்டு வரும் கடவுளை, அதுவும் இல்லாத கடவுளை “நிறுத்தி வைத்து ஆணி அடிக்கிறோம்” என்றால் இதில் எப்படி அறிவுடைமை இருக்க முடியும்?

மேல்நாட்டு ஆட்சியாளர்கள் முயற்சியின் கணக்குப்படி இன்று 300 கோடி உலக மக்களுக்குள் 150 கோடிக்கும் குறைந்த மக்கள்தான் “கடவுள் நம்பிக்கைக்காரர்கள்

என்றும் மீதி கோடி மக்களிலும் முக்கால்வாசிப் பேர் பச்சை நாத்திகர் என்றும் மீதிப் பேர்கள் குழப்பகாரர்கள் என்றும் மேல்நாட்டு ஆதாரங்களில் குறிப்பிடப்பட்டிருப்பதைக்கூறி இதை முடிக்கிறேன்.

(5.8.1972 "விடுதலை" நாளிதழில் நந்தை பெரியார் அவர்கள் எழுதிய தலையங்கம்)

88. மனிதனுக்குக் கடவுள், மதம்.... வேண்டுமா?

மனிதன் என்பவன் பகுத்தறிவு உடையவன் சிந்தனா சக்தியோடு எந்தக் காரியத்தையும் செய்யக் கூடிய சக்தி உடையவன். இன்று நல்ல அனுபவங்களையும் வளர்ச்சித் தன்மையையும் பெற்று, நாளுக்குநாள் முன்னேற்றப் பாதையில் சென்றுக் கொண்டிருப்பவன்.

ஒரு மணிக்கு 1000, 2000, 3000 மைல் வீதம் ஆகாயத்தில் பறக்கிறவனாக இருக்கிறான். பத்தாயிரம் (10,000) மைலுக்கு அப்பாலுள்ள மனிதனிடம் பக்கத்தில் இருப்பவனிடம் பேசுவதுபோலப் பேசுகிறவன்.

அது மாத்திரமல்லாமல், அப்படியே பேசுகிற மனிதனை நேருக்கு நேராகக் காணுகிறவனாக இருக்கிறான். சூரிய மண்டலத்தை அளந்துவிட்டான். சந்திர மண்டலத்துக்குப் போய் வந்து கொண்டிருக்கிறான்.

அனேக வியாதிகளுக்கு மருந்துகள், சிகிச்சை முறைகளைக் கண்டுபிடித்து விட்டான். சராசரி அய்ந்து வருஷம், பத்து வருஷமே வாழ்ந்த மனிதர்கள் இப்போது சராசரி 50 வயது முதல் 75 வயது வரையில் வாழ்கிறார்கள்.

இப்படிப்பட்ட மனிதனுக்கு, இவை எல்லாம்- இந்தச் சக்தியெல்லாம் இல்லாத காட்டு மிராண்டிக் காலத்தில் - அதாவது 1000, 1500, 2000, 3000 வருஷங்களுக்கு முன்னால் இருந்த மூட மக்களால் ஏற்பாடு செய்யப்பட்ட கடவுள், மதம், வேதம், இவைகளைக் கற்பித்துக் கூறிய தலைவர்கள் இனியும், இன்றைக்கும் வேண்டுமா? அவைகளால் இனியும், இன்றைக்கும்

வேண்டுமா? அவைகளால் ஏதாவது பலன் உண்டா என்பவைகளைப் பற்றி மனிதன் சிந்தித்துப் பார்க்கவேண்டும்.

முதலவாது, கடவுள் என்றால் என்ன என்று தெரிந்தவன் யாராவது, ஒருவனாவது இருக்கிறானா?

கடவுள் தன்மை இன்னது என்று தெரிந்தவர்களில் ஒருவனாவது அதை நம்பி; அதைப்போல நடக்கிறவன் ஒருவனாவது இருக்கிறானா? மனிதன் கடவுள் செயலை (விதியை) நம்புகிறானா அல்லது தன் செயலை (மதியை) நம்புகிறானா என்று வரையறுத்துக் கூறமுடியுமா?

கடவுள் எங்கும் இருக்கிறான் என்று சொல்லுகிற அறிவுற்றவர்களே, கடவுளுக்குக் கோயில் இருப்பிடம் கட்டுகிறார்கள்.

கடவுளுக்கு உருவமில்லை என்று சொல்லுகிற புத்தி ஈனனே அந்தக் கடவுளுக்கு உருவம்; அதுவும் பல்வேறு உருவங்கள் கூறியிருக்கிறான்.

கடவுளுக்கு ஒன்றும் வேண்டியதில்லை என்று சொல்லுகிற முட்டாள்களே, அந்தக் கடவுளுக்குச் சோறு, பெண்டாட்டி, வைப்பாட்டி முதலியவைகளை அமைக்கிறார்கள்.

கடவுள் யோக்கியர் என்று சொல்லுகிற முட்டாள்களே, அந்தக் கடவுள் அவனைக் கொன்றார், இவனைக் கொன்றார், திருடினார், விபசாரத்தனம் செய்தார், அவன் மனைவியைக் கெடுத்தார், இவன் மனைவியை அபகரித்தார் என்றெல்லாம் கூறி, பண்டிகைகள் நடத்துகிறார்கள்.

இவையாவும், இவை போன்றவையும் ஒரு புறமிருந்தாலும், இப்படிப்பட்ட கடவுளால் மனிதன் அடையும் பயன் என்ன என்று சிந்தித்தால் என்ன பதில் கிடைக்கிறது?

கடவுளினால் ஒன்றும் பயனில்லை என்பது ஒருபக்க மிருந்தாலும், மேற்கண்ட முட்டாள்தனக் காட்டுமிராண்டி, அயோக்கியத்தனங்கள் ஒழிக்கப்படுவதற்காகவாவது கடவுள், மதம் ஒழிக்கப்பட வேண்டாமா என்று கேட்கிறேன்.

ஒழுக்கத் துறையில், அறிவுத்துறையில் இவ்வளவு கேடுகள் இருப்பது மாத்திரமல்லாமல், பொருளாதாரத் துறையில் எவ்வளவு கேடுகள்- நட்டங்கள் ஏற்படுகின்றன? இந்தக் கேட்டிற்குப் பயன் என்ன?

அயோக்கியர்கள், மடையர்கள், சோம்பேரிகள் பிழைக்கிறார்கள்- மக்களை ஏய்க்கிறார்கள் என்பதல்லாமல் நற்பயன் என்ன என்று கேட்கிறேன்.

இவை மட்டுமா?

சமுதாயம் எவ்வளவு பிரிவுற்று சின்னாபின்னப்பட்டுக் குதறிக்கிடக்கிறது!

எதற்காக, “இந்து”, எதற்காகக் கிறிஸ்தவம், எதற்காக முஸ்லீம் முதலிய மதங்கள் வேண்டும்? இவர்களுக்குத் தனித்தனி வேதம், வேஷம், செய்கைகள் முதலியன தேவை இருக்கிறது. இவைகளால் பிரிவினை உணர்ச்சி அல்லாமல் சமுதாயத்திற்கு நலன் என்ன என்று கேட்கிறேன்.

கடவுளாலும் இந்த வேதங்களாலும் பிரிவினை உணர்ச்சி தவிர வேறு பலன் என்ன என்று கேட்கிறேன்.

இவைகள் எல்லாம் ஒருபுறமிருந்தாலும், இவற்றால் மனிதனின் அறிவு கெட்டு, வளர்ச்சி பாழாகி, இந்த இருபதாவது நூற்றாண்டிலும் மனிதன் அறிவிற்கும் சிந்தனைக்கும் ஏற்றபடி வளராமல் தேங்கி கிடக்கின்றான். இது எவ்வளவு பெரிய கேடு? மனித வாழ்வினால், எந்த மனிதன் கவலை, தொல்லை, அடிமைத்தனம் இல்லாமல் இருக்க முடிகிறது? ஏன் பிறக்க வேண்டும்? ஏன் சாகவேண்டும்? இவை இரண்டும் இல்லாமல் செய்து கொள்ள மனிதனால் முடியாதா? பாழும் “கடவுளால்” தான் இது முடியாததாக இருக்கிறதே!

பிறப்பித்தல், சாகடித்தல் (ஆக்கல், அழித்தல்) என்ற இரண்டைத் தவிர “கடவுள்” வேறு வேலை எதைப் பார்க்கிறானாம்? இந்தக் காரியத்திற்கு “ஒரு கடவுள்”, “பல கடவுள்கள்” ஏன்?

ஆகவே, தன்னைப் பகுத்தறிவுள்ள மனிதன் என்று உணர்ந்த எவனும், மனித சமுதாயத்துக்கு ஏதாவது தொண்டு செய்ய வேண்டும் என்றோ; தன் வாழ்நாளில் ஏதாவது ஒரு நல்ல காரியம் செய்தோம் என்று கூறிக் கொள்ளவோ வேண்டுமானால், கடவுள், மதம், வேதங்கள் ஒழிக்கப்படத் தன்னால் கூடியதைச் செய்யவேண்டும்.

இதுதான் அறிவுள்ள மனிதர்க்கு அடையாளம் என்பது எனது கருத்து.

(14.10.1972 “உண்மை” இதழில் தந்தை பெரிவார் அவர்கள் எழுதிய நலையங்கம்)

89. கடவுள் அவதாரங்கள்

அவதாரம் என்ற சொல்லுக்குப் பல பொருள்கள் இருந்தாலும், நாம் மதவுலகில் பயன்படுத்தும் அவதாரம் என்ற சொல்லுக்குப் பொருள் என்னவென்றால், கடவுள் என்னும் பொருள், கடவுளாக வேறு ஒரு பொருளாகத் தோன்றுதல்-உற்பவித்தல் என்பதுதான் பொருளாகக் கொள்ளப்படுகிறது.

அதுவும், விஷ்ணு என்னும் கடவுள், அதன் கருத்தைச் சாதித்துக் கொள்ள, கடவுளாகவே இருந்து சாதிக்காமல், வேறு ஜீவ உருவாகத் தோன்றி தனது கருத்தைச் சாதித்துக் கொண்டது என்பதற்கே பெரிதும் பயன்படுத்தப்பட்டு வருகிறது.

இந்தத் தன்மையில் தான் விஷ்ணு “பத்து அவதாரங்கள் எடுத்தார்” என்று சொல்லப்படுகிறது. பத்து அவதாரங்கள் எடுத்தார் என்று சொல்லப்படுகிறதே ஒழிய, எடுத்த அவதாரங்கள் ஒன்பதுதான் என்று ஆதாரங்களில் வரையறுக்கப்பட்டிருக்கிறது. இதுவே பெரிய புரட்டாகும்.

இந்த ஒன்பது அவதாரங்களுக்கும் சொல்லப்படும் காரணங்கள் மிக மிகப் புரட்டும் மகா பித்தலாட்டமுமேயாகும்.

இதைவிட, அந்த அவதாரங்கள் நடந்துகொண்ட விதங்களோ, எல்லாவற்றையும் விடப் புரட்டு, பித்தலாட்டம் என்று சொல்வதற்குரியன மாத்திரம் அல்லாமல், மகா மகா அக்கிரமங்களையும் அயோக்கியத்தனங்களையும் கொண்டவையாகும்.

மச்சம் (மீன்), கூர்மம் (ஆமை), வராகம் (பன்றி), நரசிம்மம் (சிங்கம்), வாமனன் (குள்ளப் பார்ப்பான்), பரசுராமன் (கோடாலிப் பார்ப்பான்), இராமன், பலராமன், கிருஷ்ணன் என்பதாக ஒன்பது அவதாரங்கள்.

இவைகளில் நான்கு ஜந்துக்கள் (மனிதரல்லாத ஜீவன்கள்), அய்ந்து மனித உரு (மனிதர்கள்). இப்படியாக ஒன்பது அவதாரங்களே எடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இன்னும் ஓர் அவதாரம் நடக்காமலே பத்து அவதாரங்கள் என்று சொல்லப்படுகிறது என்பதுடன், இனிமேல் ஒரு அவதாரம்கல்கி என்பதாக ஏற்படப் போகிறது என்றும் சொல்லப்படுகிறது.

இவை எதற்காக, ஏன் எடுக்கப்பட்டன என்பதற்குச் சொல்லப் படும் காரணங்கள் சிறிதும் அறிவற்றதும் யோக்கியமற்றதுமே யாகும்.

கடவுள் என்பவர் சர்வ சக்தியுள்ளவர், அவர் இஷ்டப்படாமல் ஒரு காரியமுமே நடக்காது; அவர் இஷ்டப்பட்டால், நினைத்தால் எந்தக் காரியமும் தானாகவே நடந்து விடும்- இதுதான் கடவுள் தன்மை என்று கூறப்படுவதாகும்.

பிரம்மா, விஷ்ணு, சிவன் என்கின்ற மூன்று கடவுள்களுக்கும் இந்தச் சக்தியுண்டாம்.

இப்படிப்பட்ட கடவுள் எதற்காக அவதாரம்- மற்றொரு பொருளாக உருவமெடுத்துப் பிறந்து வருவது?

கடவுளால் ஆகாத காரியம் இந்த ஜீவன்களாலும், மனித உருவங்களாலும் ஆக்கப்படுவது என்பது கடவுள் சக்திக்குப் பொருந்துமா?

இந்த அவதாரங்களால் செய்யப்பட்ட காரியங்கள் என்பவை மனித அறிவுக்குப் பொருத்தமானதாகுமா?

மீன் அவதாரம்

முதல் அவதாரமாகிய மீன் அவதாரம் எதற்காக எடுக்கவேண்டும்?

பிரம்மா அயர்ந்து தூங்கும்போது ஒரு இராட்சதன் வேதங்களைத் திருடிக் கொண்டுபோய், சமுத்திரத்துக்குள் ஒளிந்து கொண்டானாம். அவனைக் கொன்று அவனிடமிருந்த வேதங்களை எடுத்துக் கொண்டு வருவதற்காக மீன் அவதாரம் எடுக்க வேண்டி வந்ததாம்!

கடவுளுக்கும் வேதத்திற்கும் சம்பந்தம் என்ன? அதுதான் தானாகத் தோன்றியதும், சப்த ரூபமாக ஒலிக்கப்பட்டதும், அது மக்கள் மனதில் இருத்திக் கொண்டிருப்பதுமான சாதனமாயிற்றே! வேதத்துக்குப் பெயரே “எழுதாக் கிளவி” என்பதாயிற்றே. எழுத்து - சப்த ரூபமாக உள்ளது என்பதை ஒரு ராட்சதன் என்பவன் எப்படித் தூக்கிக் கொண்டு போவான்? எப்படி முடியும்?

அப்படியே ஆனாலும் பிரம்மனுக்கு வேறு ஒன்று தயாரித்துக் கொள்ள முடியாதா? அல்லது பிரம்மனே (கடவுளே) பார்த்து அந்த ராட்சதனிடம், “கொண்டு வந்து வைத்து விட்டுப் போடா” என்றால் அவன் கேட்க மாட்டானா?

அப்படி அவன் கேட்கவில்லையானால், தானாக அவனைக் கொண்டு, அந்த வேதங்களை எடுத்துக் கொண்டு வர முடியாதா?

எப்படியிருந்தாலும் அந்த விஷ்ணு கடவுள் அவதாரம் எடுப்பது எதற்கு?

மேலும் இதுபோன்ற விஷயங்களைக் கவனித்தால்- சிந்தித்தால் இதில் எவ்வளவு புரட்டு, பித்தலாட்டம், பொய் முதலிய கூடாத குணங்கள் நிறைந்திருக்கின்றன என்பது புலனாகிறது.

சர்வசக்தி, சர்வ வியாபகமான கடவுள் என்றதாக இல்லை - விஷ்ணு என்பவனும் கடவுள் அல்ல; கட்டிச் சக்தி கொண்டவனல்ல. இந்த நிகழ்ச்சிக்கு மீனாகிப் போய் ராட்சதனைக் கொண்டு வேதத்தை எடுத்து வந்தான் என்றுதான் சொல்லப்படுகிறது.

இப்படிப்பட்ட விஷ்ணு என்பவனை கடவுள் என்று சொல்லுவது எவ்வளவு அறிவீனம்!

ஆமை அவதாரம்

அடுத்ததாகிய ஆமை (கூர்மம்) அவதாரம் முன் அவதாரத்தை விட எவ்வளவு முட்டாள்தனமும் அயோக்கியத் தனமுமானது என்பதைச் சிந்தித்துப் பாருங்கள்.

தேவர்களும், அசுரர்களும், அமிர்தம் கடைந்தார்களாம் (அமிர்தம் என்பதைச் சாப்பிட்டால், சாப்பிட்டவர்கள் சாகவே மாட்டார்களாம். அவர்களைக் கொல்ல யாராலும் முடியாதாம்).

இதற்காகத் தேவர்கள், சமுத்திரத்தைக் கடைந்தார்களாம். இதற்கு (கடைவதற்கு) மத்தாக ஒரு பெரிய மலையான மேருமலை என்பதைக் கொண்டு வந்து சமுத்திரத்தில் போட்டு, கடைவதற்குக் கயிறாக வாசுகி என்கின்ற ஒரு பாம்பைப் பிடித்து வந்து அதில் சுற்றிக் கடைய ஆரம்பித்தார்களாம்.

சமுத்திரத்தில் போடப்பட்ட மேருமலை தண்ணீருக்குள் அமிழ்ந்து, மூழ்க ஆரம்பித்த

தாம். அந்த மலை தண்ணீருக்குள் அமிழாதிருப்பதற்கு, தேவர்கள் கடவுளை (விஷ்ணுவை) வேண்டிக் கொண்டார்களாம். உடனே விஷ்ணு, ஆமை அவதாரமெடுத்து, தண்ணீரில் மிதந்து, அந்த மேருமலை தண்ணீரில் மூழ்காதபடி, அந்த மலையைத் தன் முதுகில் தாங்கிக் கொண்டாராம். அப்போது மேருமலை மூழ்கவில்லையாம். பிறகு மலையை மத்தாகக் கொண்டு கடையப்பட்டதாம்.

இப்படிக்கடையும்போது, அந்தப் பாம்பு என்னும் கயிற்றை தேவர்கள் ஒருபுறமும் அசுரர்கள் ஒருபுறமாகப் பிடித்துக் கடைந்தார்களாம்.

இப்படிக்கடைந்தபோது, கடலிலிருந்து அமிர்த கலசம் தோன்றிற்றாம். அதை அடைய தேவர்களும் அசுரர்களும் சண்டை போட்டுக் கொண்டார்களாம். அந்தச் சண்டையில் அமிர்தகலசத்தை அசுரர்கள் பறித்துக் கொண்டார்களாம். அதன் பேரில் தேவர்கள் விஷ்ணுவை அணுகி வேண்டினார்களாம். உடனே அந்த விஷ்ணு, தேவர்களுக்காக ஓர் அழகான விபசாரப் பெண் உருவம் கொண்டு தோன்றினாராம்.

அந்தப் பெண் உருவத்தைக் கண்டு அசுரர்கள் புத்தி மயங்கி, அந்தப் பெண் (விஷ்ணு) இடம் அமிர்த கலசத்தைக் கொடுத்து, தங்கள் இருவருக்கும் (அசுரர் - தேவர்) அதைப் பங்கிட்டுக் கொடுக்கச் சொன்னார்களாம்.

அந்த விபசாரப் பெண் (விஷ்ணு) அமிர்த கலசத்தைத் தேவர்களிடம் கொடுத்து, அசுரர்களை ஏமாற்றி விட்டாளாம். இதுதான் கூர்ம (ஆமை) அவதாரக் கதை, தலைப்பு முதல் இறுதி வரை எவ்வளவு முட்டாள்தனமும் அயோக்கியத்தனமும் கொண்டிருக்கிறது பாருங்கள்.

தேவர்கள் அமிர்தம் எடுக்க உப்பு நீரை உடைய சமுத்திரம் எப்படிப் பயன்படும்? பயன்பட்டாலும், சமுத்திரத்தைக் கடைவது என்பது எப்படிச் சாத்தியமாகும்? கடைவதற்குப் பெரிய மலையை உபயோகிப்பது என்பதும், கடைவதற்கு மத்துக் கோல் கயிறாக பாம்பை உபயோகிப்பது என்பதும், அந்த மலையைத் தாங்க, கடவுள் ஆமையாக வந்து தாங்குவது என்பதும் எவ்வளவு முட்டாள்தனமானதும், அயோக்கியப் புரட்டுத் தனமானதும் என்பதைச்

சிந்தித்தால், கடவுள் (விஷ்ணு) என்பதாக ஒன்று இருந்திருக்கமுடியுமா? அதனிடம் கடவுள் சக்தி இருந்திருக்குமா? அப்படி இருந்திருந்தாலும் நியாயம், நீதி, யோக்கியம் என்பதல்லாமல், மோசடி செய்து, அசுரரை ஏமாற்றுவது கடவுள் தன்மை ஆகுமா?

மலையைத் தாங்குவதற்கு, ஆமை உரு எடுக்கவேண்டுமா? ஆமைக்கு மலையைத் தாங்கும் சக்தி இருந்திருந்தால் பூமிக்கு ஏன் மலையைத் தாங்கும் சக்தி இருக்காது?

ஆமை அந்தரத்தில் இருந்து மலையைச் சுமந்ததா? பூமி மீதிருந்து மலையைச் சுமந்ததா? - என்பதை அக்கதையில் அறிய முடியவில்லை.

ஆற்றிவு (பகுத்தறிவு) உள்ள மனிதன், இந்தக் காட்டுமிராண்டித் தனமான, அயோக்கியத்தனமான, வஞ்சகம் நிறைந்த இழிதன்மைக் கதையை நம்புவதானால்தானே கடவுளை நம்ப முடியும்?

இப்படிப்பட்ட கதையினால் கதை எழுதியவர்கள் அயோக்கியர்கள், காட்டுமிராண்டிகள் என்பதைத் தவிர, இக்கதையினால் யாருக்கு என்ன பயன்?

கதையைப் படிக்கிறவர்கள் தாங்கள் வாழ எவ்விதமான அக்கிரமமும், அநீதியும், அயோக்கியத்தனமும் செய்யலாம் என்று கருதுவதை விட வேறு என்ன பாடம் கற்றுக் கொள்ள முடியும்?

மற்றும் கடவுள் என்றால் அயோக்கியனத்தனத்தின் சின்னம் என்பதாகத் தானே கூறமுடியும்?

ஆமை (கூர்மா) அவதாரமென்பது, சாதாரண மூன்றாம் தர மனிதனுக்குக் கூட யோக்கியதைக்குக் குறைவான காரியம் என்று கருதப்படும் அயோக்கியத்தனமான, அக்கிரமமான காரியத்துக்காக எடுக்கப்பட்ட அவதாரமாகவே குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது.

தேவர்களும், அசுரர்களும் கூட்டுச் சேர்ந்து ஒரு காரியம் செய்தால், அதில் வரும் நற்பயனை இருவரும் சமமாகப் பங்கிட்டுக் கொள்ள வேண்டியதுதான் சிரமம். அதை, ஒரு கூட்டத்திற்கு அனுசூலமாகவும், மற்றொரு கூட்டத்திற்கு விரோதமாகவும்,

வும் பயன்படுத்த, கடவுள் ஒரு அவதாரமாய் வருவதென்றால், அந்தக் கடவுளை யோக்கியன், நோர்மையானவன் என்று எப்படிச் சொல்ல முடியும்? அதுவும், ஒரு அவதாரம் - ஒரு விபசாரி அவதாரமாய் வந்து சாதித்துக் கொள்வது என்றால், கடவுளும், கடவுள் இனத்தவரும், பக்தர்களும், ஒவ்வொரு வரும் தாங்கள் காரியத்தைச் சாதித்துக் கொள்ளப் பெண்களை விட்டுக் கொடுத்து, பெண்கள் மூலமாகக் காரியத்தைச் சாதித்துக் கொள்ளலாம் என்கின்ற படிப்பினைக்குத்தான் இந்தக் காரியம் பயன்படும்.

மக்கள் படிப்பினைக்காகக் கடவுள் செயல் என்று கருதும்படி ஏற்பாடு செய்தவர்களின் யோக்கியதை, பழக்க வழக்கங்கள் எப்படிப்பட்டவை என்பதையும் இந்த அவதாரக் கதை விளக்கம் தரவில்லையா? அவதாரங்களின் படிப்பினை இதுதானா?

வராக (பன்றி) அவதாரம்

இனி, பன்றி அவதாரக் கதையையும் கவனிப்போம்.

“பெண்களை விட்டு, “விபசாரம்” செய்தாவது காரியத்தைச் சாதித்துக் கொள்”- என்ற படிப்பினைக்காக மேற்கூறிய அவதாரம் சித்தரிக்கப்பட்டது என்பதோடு, இந்த மலம் சாப்பிட்டு வாழும் பன்றிபோல், எந்த ஈனத் தன்மையான, இழித் தன்மையான, மலம் சாப்பிடும் தன்மைக்குப் போயாவது உன் காரியத்தைச் சாதித்துக் கொள் என்ற படிப்பினைக்குத்தான் இந்த பன்றி அவதாரக் கதை உருவாக்கப்பட்டிருக்கிறது!

உருவாக்கக் கதை என்னவென்றால்-

ஒரு இராட்சதன், தேவர்களுக்குத் தொல்லை ஏற்படுத்துவதற்காக, பூமியையே பாய்போல் சுருட்டி எடுத்துக் கொண்டு ஓடி சமுத்திரத்தில் மூழ்கி ஒளிந்து கொண்டான். அவனைக் கண்டுபிடித்துக் கொண்டு, பூமியை- சமுத்திரத்துக்குள் மூழ்கி இருப்பதை எடுத்து வந்து விரித்துத் தேவர்களைக் காப்பாற்றினார் என்பது.

எப்படி அவனைக் கொண்டு தேவர்களைக் காப்பாற்றினார்? கடவுள் பன்றியாக வந்து காப்பாற்றினார் என்பதாகக் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது.

இந்தக் குறிப்பில் எத்தனை முட்டாள்தனங்கள் காணப்படுகின்றன, பாருங்கள்!

தேவர்களுக்குத் தொந்தரவு கொடுக்க, பூமியைப் பாயாகச் சுருட்டினான் என்றால், அப்படிச் சுருட்டும் போது, தேவர்கள் எங்கே இருந்தார்கள்? சுருட்டியவன், அவர்களை வெளியாக்கி விட்டுச் சுருட்டினானா? அல்லது அவர்களையும் சேர்த்தே சுருட்டினானா?

தேவர்களை வெளியாக்கி விட்டுச் சுருட்டியிருந்தால் அவர்கள் வெளியில் எங்கே இருந்திருப்பார்கள்?

சுருட்டினவன் எங்கே இருந்து சுருட்டியிருப்பான்? அப்போது, பூமியைச் சுருட்டித் தூக்கிப் போனவன் எங்கே இருந்து போயிருப்பான்?

சமுத்திரத்துக்குள் ஒளிந்து கொண்டான் என்றால், சமுத்திரம் எங்கேயிருந்தது? சமுத்திரம் பூமியை விட்டு வெளியே போய் விட்டதா? சமுத்திரத்தை விட்டு பூமியைச் சுருட்டினானா? சமுத்திரத்தில் ஒளிந்தவனைக் கண்டு பிடித்துக் கொல்ல, முந்திய அவதாரங்களைப் போல், தண்ணீருக்குள் வாழும் பிராணிபோல் தானே இந்தக் கடவுள் அவதாரமும் இருக்கவேண்டும்? அப்படிக்கில்லாமல் நீந்த முடியாத, தண்ணீரில் வாழாத பிராணியாகவும் - அதுவும் இழி பிராணியாகவும் ஏன் அவதாரம் எடுக்க வேண்டும்?

அதற்குக் காரணம் என்ன? அது, தன் கொம்பினால், இரண்யகசிபு என்ற மாபெரும் இராட்சதனை, ஒரு ஆட்டின் அளவுள்ள பன்றி எப்படிக் கொல்ல முடிந்தது? கொம்பினால் குத்திக் கொன்றதாம்! அப்படியானால், பன்றிக்கு ஆறு அங்குலத்துக்கு மேல் கொம்பு முளைத்திருந்ததை நாம் பார்த்ததே இல்லை. அந்தச் சின்னஞ்சிறிய கொம்பினால், பூமியைச் சுருட்டித் தூக்கிய இராட்சதனை எப்படிக் கொல்ல முடியும்?

கடவுள் சக்தி என்றால், இராட்சதன் பூமியைச் சுருட்டாமலும், தூக்கிப் போகாமலும் அந்தக் கடவுள் சக்தி செய்ய முடியாமல் போனது எதனால்?

போகட்டும். பூமியைத் திருப்பிக் கொண்டு வந்து விரித்த பன்றிக்கு, அந்த பூமியைப் புணரவேண்டும் என்கிற ஆசை ஏன் வந்தது?

அந்தப் புணர்ச்சியால், பன்றி போலாவது, பூமி போலாவது பிள்ளை பிறக்காமல், அது அசுரன் போல் (நரகாசுரன் என்ற) பிள்ளை பிறந்ததற்குக் காரணம் என்ன?

பூமியை, மிருகமாகிய பன்றி எப்படிப் புணர முடியும்? பூமி பிள்ளை எப்படிப் பெறமுடியும்?

இந்த மாதிரி கட்டுக்கதையால் ஏற்படும்- ஏற்பட்ட பலன் என்ன? படிப்பினை என்ன? பன்றியை விஷ்ணு என்றும், பூமியை விஷ்ணுவின் மனைவி பூமிதேவி என்றும் வைத்துக் கொண்டாலும், இருவருக்கும் அசுரன் ஏன் பிறக்கவேண்டும்?

அப்படிப் பிறந்த குழந்தை (மகன்) தாய்- தகப்பனுடன் ஏன் சண்டை பிடிக்கவேண்டும்? இதற்கெல்லாம் காரணம், நியாயம் எதுவும் வேண்டாமா? அப்படிப்பட்ட கொலை பாதகத்தை மக்கள் எதற்காகப் பாராட்டி, மகிழ வேண்டும்?

மற்றும் இந்த இராட்சதன், பிரம்மாவின் மூக்கின் இடது துவாரத்தில் இருந்து வந்தவனாம். இவனைக் கொல்ல வந்த பன்றியானது பிரம்மாவின் மூக்கின் வலது துவாரத்தில் இருந்து வந்ததாம். இந்த சேதி அந்தக் கதை எழுதியவரின் எவ்வளவு பெரிய முட்டாள்தனமாகும்!

பிரம்மா மூகத்தில் இருந்து பிறந்தவர்கள் பிராமணர், பிரம்மாவின் மூக்கின் இரண்டு துவாரங்களில் வந்தவர்களில் ஒருவன் இராட்சதன், இரண்டாவது, கடவுளின் அவதாரமாகிய பன்றி என்றால் இதைப் பற்றி அறிவுடையவர்கள் என்ன நினைப்பார்கள்? இதுதான் கடவுள் தன்மையா? கடவுள் சக்தியா? இது காட்டுமிராண்டிகளின் மடமைக் கற்பனையே அல்லாது வேறு என்ன?

இந்தக் கதைதான் தீபாவளிப் பண்டிகை என்றால் மனிதன் சிந்தித்துப் பார்த்துக் கொண்டாடவேண்டும்.

நிற்க; மேற்கண்ட அவதாரக் கதைகளின் தத்துவம் என்னவென்று பார்த்தால், முந்தின காலங்களில், எந்த ஆரியனல்லாதான் ஒரு வன் ஆட்சியில் அல்லது, ஆதிக்கத்திலாவது ஆரிய வேதங்களைப் பகிஷ்கரித்து இருக்க வேண்டும். அதுபோலவே ஆரியர்களை நாட்டை விட்டு வெளியாக்கி இருக்கவேண்டும். அவற்றைச் சமாளிக்க ஆரியர்கள்

செய்த முயற்சிகளை, மேற்கண்ட அவதாரக் கற்பனைகளாக்கி இருக்கவேண்டும். இதுதான் என் புத்திக்குப்படுகிறது.

ஏன் என்றால், இப்போதும் இந்த நடப்புகள் நடக்கின்றனவல்லவா? இதுதான் முந்தைய சம்பவங்களாகவும் இருக்கலாம்.

இந்த இரண்டு காரியங்களும், இன்று இல்லாவிட்டாலும், ஏதாவது ஒரு நாளைக்கு நடந்துதான் தீரும். நம்மவர்களில் மானங்கெட்ட ஈன ஜீவன்கள் எப்போதுமே இருந்து கொண்டு தானிருக்கும் என்று சொல்ல முடியுமா?

குறைந்தது இந்தியா முழுவதற்கும் இந்த நிலை ஏற்படாவிட்டாலும், தமிழ்நாடு தனி சுதந்திர நாடு ஆக ஆய்விட்டாலே “தமிழர் பூமியை தமிழன் சுருட்டிக் கொண்டு போய்விட்டான்” என்றுதானே சொல்லப்படும்!

எனவே, இன்றைய நம்நாட்டு நிலைமைதான் பழைய அமைப்புக்கதைகள் முழுவதும் என்று நம்மவர்கள் அறிய வேண்டும்.

விஷ்ணுக் கடவுளின் நான்காவது அவதாரம்

முந்திய அவதாரங்களில் கடவுள் அவதாரமெடுத்து வந்து, தேவர்களுக்கு அனுசூலமாகக் காரியங்களைச் செய்திருக்கிறார்.

நான்காவது அவதாரத்தில் விஷ்ணு கடவுள் அவதாரம் எடுத்து வந்து, கடவுளையே நேரில் காட்டி இருக்கிறார். அதாவது கடவுளை மறுத்த- கடவுளை எதிர்த்து, கடவுளை ஒழிக்க முயற்சி செய்த இரண்டுகசிபு என்கிற ஒரு இராட்சதனைக் கொல்ல கடவுளே நேரில் வந்து கொன்றார் என்று குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது.

இந்த அவதாரக் கதையானது இரண்டு விஷயங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டிருக்கிறது. அதாவது இரண்டன் என்னும்

இராட்சதன் விஷ்ணு கடவுளை ஒழிப்பதற்காகவும் பார்ப்பனர்களை ஒழிப்பதற்காகவும் போராடினான் என்று பாகவத புராணத்தில் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது.

அவை என்னவென்றால், கடவுளுக்கு அவதாரமாகப் பார்ப்பனர்கள் இருக்கிறார்கள். ஆதலால் பார்ப்பனர்களை ஒழிப்பதால் கடவுள் ஒழிந்து விடும் என்பதாகவும்- பார்ப்

பனர்களுக்கு ஆதரவாக விஷ்ணு கடவுள் இருக்கிறது; அந்தக் கடவுளை ஒழித்தால் பார்ப்பனர்கள் ஒழிந்து விடுவார்கள் என்றும் கூறி, இரண்டு காரியங்களையும் செய்ய முற்பட்டிருக்கிறான்.

இந்த உணர்ச்சி இன்று நமக்கு ஏற்பட்டு, இந்த இரண்டு காரியங்களையும், இன்று நாம் செய்து வருகிறோம். என்றாலும் இந்த உணர்ச்சி ஆயிரம் அல்லது இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே பார்ப்பனரல்லாத மக்களுக்கு ஏற்பட்டிருந்ததாகப் பார்ப்பனர் கற்பனை செய்து கொண்டு, அதற்குப் பரிகாரம் செய்ததாக, இந்த நான்காவது அவதாரத்தைப் பயன்படுத்திக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

பாகவதத்தில் இரண்டாம் வாக்காகக் கூறப்பட்டிருப்பது என்ன வென்றால் (பாகவதம் 7-வது ஸ்கந்தம் 2-ம் அத்தியாயம் 4-வது பக்கத்தில்)

“இரண்டாம் தன் படைகளை அழைத்து “விஷ்ணு நாசமடைந்தால் தான், அந்த விஷ்ணுவைப் பிராணனாக உடைய தேவர்கள் நாசமடைவார்கள். ஆகையால் நீங்கள் பூமியை அடைந்து தபசு, எக்யம், அக்கினி ஹோத்திரம் நடத்தும் பிராமணர்களை சம்ஹாரம் செய்யுங்கள்- எந்தெந்த தேசத்தில் பிராமணர்கள் வர்ணாசிரம தர்மங்கள் முதலியன உண்டாகி இருக்கின்றனவோ அந்த தேசங்களுக்குப் போய் அவற்றைக் கொளுத்துங்கள். அங்குள்ளவர்களைச் சேதியுங்கள்” என்று சொன்னான்.

இதைக் கேட்ட தைத்தியர்கள், தானவர்கள் பட்டணங்களையும் பிரஜைகளையும் நாசம் செய்து, ரிஷிகளின் ஆசிரமங்களையும் கேஷத்திரங்களையும் தகித்தார்கள். சிலர் மண்வெட்டிகளாலே தடாகங்கள், கோபுரங்கள் முதலியவைகளைச் சேதித்தார்கள்”- என்று எழுதப்பட்டிருக்கிறது.

மற்றும் இந்த இரண்டாம் கதிபுவை ஒழிக்கும் தந்திரமாக, இரண்டாம் மகானான பிரகலாதனை சுவாதினம் செய்து கொண்டு, அவனால் தகப்பனுக்கு அழிவுகாலம் ஏற்பட்டதாகவும் கதையை முடிக்கிறார்கள்.

எனவே, இந்த நான்காவது அவதாரத்தில் பார்ப்பனர் பச்சையாக, பார்ப்பனர்-

பார்ப்பனரல்லாதார் தன்மைகளை வெளிப்படுத்தி அதற்குப் பரிகாரம் தேடும் முறையையும் வெளிப்படுத்தி விட்டார்கள்.

(14.10.1972, 14.11.1972, 14.12.1972 "உண்மை" இதழ்களில் தந்தை பெரியார் அவர்கள் எழுதிய கட்டுரை)

90. பிறக்காத கடவுள்களுக்குப் பிறந்த நாள்!

எனக்கு இங்கு பிறந்தநாள் விழாக் கொண்டாடுகிறீர்கள். உண்மையிலேயே முதன் முதலாக பிறந்தநாள் விழாக் கொண்டாட ஆரம்பித்தது கடவுள்களுக்குத்தான். உண்மையிலேயே கடவுள்கள் அப்படிப் பிறந்தார்களா, அதற்கு ஆதாரம் உண்டா என்றால் இல்லை. வெறும் பொய்யை அடிப்படையாகக் கொண்டே கடவுள்களுக்குப் பிறந்தநாள் விழாக் கொண்டாடினார்கள்.

விநாயக சதுர்த்தி என்றும், இராம, நவமி என்றும் கொண்டாடுகிறார்கள். இந்த நாட்களுக்கு அரசாங்கம் வேறு விடுமுறை அளிப்பது இன்னும் வெட்கக்கேடானது.

அரசாங்கம் பாமர மக்களின் ஓட்டுகளை நம்பவேண்டிய அரசாங்கமானதால் இவற்றில் எல்லாம் கைவைக்க யோசிக்கிறார்கள்.

இந்தக் கடவுள்களுக்குப் பிறந்தநாள் விழாக்கள் இன்று நேற்றல்ல, சேர - சோழ - பாண்டியர்கள் காலத்திலிருந்தே கொண்டாடி வருகின்றார்கள்.

இந்த ராஜாக்கள் என்பவர்கள் அத்தனைப் பேரும் அசல் மடையர்கள். பார்ப்பான் எப்படிச் சொல்லுகிறானோ அப்படியே கண்ணை மூடிக்கொண்டு ஆட்சி செய்வதுதான் அவர்கள் வேலை. அரசர்கள் வேலை எல்லாம் கோயில் கட்டுவது, குளம் வெட்டுவது, மனுதர்மத்தைக் காப்பாற்றுவது இவைகள் தான்.

மற்ற வேலைகளை எல்லாம் பார்ப்பான் பார்த்துக் கொள்வான். நாடுடைய ராஜாக்கள் யோக்கியதை எப்படி இருந்தது என்பதற்கு

உதாரணம் நமது நாடகங்களில் பார்க்கலாமே. “மந்திரி, மாதம் மும்மாரி பொழிந்ததா?” என்று மந்திரியைக் கேட்டுத்தான் மழை பொழிந்ததைக் கூட அறிந்து கொண்டான். “மக்கள் எல்லாம் வர்ணாசிரம முறைப்படி வாழ்கிறார்களா?” என்று அடுத்த கேள்வியைக் கேட்டுத் தெரிந்து கொள்வான். இவைதான் நமது முன்னோர்களாகிய அரசர்களின் வேலையாக இருந்து வந்தது. அரசன் அப்படி இருந்தாலே குடிகளும் மத விஷயத்தில் அப்படியே ஊறிப் போய்விட்டார்கள்.

நமது இயக்கம் இந்த நாட்டில் 'தோன்றிய காலம் வரை, ஆட்சியிலிருந்து மக்கள் வாழ்வுவரை அத்துணையும் அப்படியே மத, கடவுள் நம்பிக்கைப்படிதான் இருந்து வந்தது. இன்றைக்குத்தான் நமது இயக்கத்தின் தொண்டு காரணமாக நிலைமைகள் திருந்தி வருகின்றன.

நம் நாட்டுக்கோட்டைமார்கள் எல்லாம் அவர்களுடைய சொத்துக்களை அழித்தது எல்லாம் இந்தக் கோயில், மதக் காரியங்களுக்காகத்தான். அவற்றால் பலன் அடைந்தவன் எல்லாம் இந்தப் பார்ப்பனர்கள் தான். இப்போதுதான் நாம் போட்ட கூப்பாட்டின் காரணமாகத் திருந்தி வருகிறார்கள். அந்த இனத்தில் ராஜா அண்ணாமலைச் செட்டியார் அவர்கள்தான் அதற்கு விதிவிலக்கு. அவர் மட்டும் தான் கல்விக் காரியத்திற்காகச் சொத்துக்களை ஏராளமாகச் செலவிட்டார்.

மக்களிடத்தில் கல்வி மீதும், பகுத்தறிவு மீதும் ஆர்வம் உண்டாக்கும் பணியில் ஈடுபட்டதே எங்கள் இயக்கம் தானே!

ஆரம்பத்தில் எங்கள் தொண்டுக்குக் கிடைத்த பரிசு எல்லாம் செருப்பு வீச்சுத்தான். அவற்றை எல்லாம் மீறித்தான் பொதுத் தொண்டு செய்து வந்தோம்.

நீங்கள் கேட்கலாம், கடவுள் இருக்கிறது என்பவர்களை எல்லாம் கடுமையாகப் பேசுகின்றீர்களே, இது சரியா என்று கேட்கலாம்! நியாயம் தான். அதே நேரத்தில், உங்கள் புராணங்களில் கடவுள் இல்லை என்று சொல்லுபவர்களை எவ்வளவு கேவலமாக- இழிவாக எழுதி வைத்திருக்கிறார்கள். கடவுள் இல்லை என்பவன் மனைவியை எல்லாம் கற்பழிக்கவேண்டும், தலையை வெட்டவேண்டும் என்று எல்லாம் எழுதி வைத்துள்ளார்களே! அதற்கு என்ன பதில் சொல்லுகிறீர்கள்?

கடவுள் இருக்கிறது என்பவனைத் தான் கேட்கின்றேன். கடவுள் இருக்கிறது என்று கருதுகிறவன் எல்லாம் மற்றவன் சொல்லி நம்புகிறானே தவிர, அவனுக்கே - அவன் சொந்தப் புத்திக்குப் பட்டு ஏற்றுக் கொண்டு இருக்கிறானா? கடவுளுக்கு ஏன் இவ்வளவு கோயில்கள், உருவங்கள்? கடவுள் அன்பே உருவானவன் என்கிறான். அவன் கையில் ஏன் அரிவாள், கொடுவாள், ஈட்டி எல்லாம்? இவை எல்லாம் கொலைகாரன் கையில் இருக்கவேண்டிய ஆயுதங்கள் அல்லவா?

உருவமே இல்லாத கடவுளுக்குப் பெண்டாட்டி ஏன்? வைப் பாட்டி ஏன்? வருசா வருசம் கலியாணம் ஏன்? போன் வருடம் பண்ணின கல்யாணம் என்ன ஆச்சு? எவன் அவளை அடித்துக் கொண்டு போனான் என்று பக்தன் சிந்திக்கவேண்டாமா? இவற்றையெல்லாம் நம்புவதால் யாருக்கு என்ன பிரயோசனம்? மனித சமுதாயத்திற்கு என்ன லாபம்? பார்ப்பான் இடுப்பில் காசு சேருவதுதான் மிச்சம்.

மற்ற நாட்டுக்காரன் முயற்சி எல்லாம் சந்திர மண்டலத்துக்குப் பிரயாணம் செய்கிறான். இவன் என்னடா என்றால் சாமி என்கிறான், அவனுக்கு வைப்பாட்டி என்கிறான்; தீதி என்கிறான். பார்ப்பான் பஞ்சகவ்யம் என்று கொடுக்கிற மாட்டு முத்திரத்தையும் சாணியையும் கைநீட்டி வாங்கிக் குடிக்கிறான். பக்தியின் பேரில் மாட்டுச் சாணி என்ன, மனித மலத்தைக் கூடக் குடிக்கத் தயாராக இருக்கிறான்.

படிக்காதவன் மட்டுமல்ல, படித்தவனே மதக்கிறுக்கு பிடித்த வனாகத் தானே இருக்கிறான். இந்தக் கல்லூரிகள் எல்லாம் இருப்பதை விட இழுத்து மூடினால் கூட தேவலாம் போலிருக்கிறதே, எம்.ஏ. படித்தவன் கூட கோயில், குளம் என்று குழவிக்கல்லில் முட்டிக் கொள்கிறானே!

இதுதான் படித்ததற்கு அழகா? குழவிக்கல்லில் முட்டிக் கொள்வதற்கு பி.ஏ., எம்.ஏ. தேவையா? பகுத்தறிவைக் கொடுக்காத கல்வி இருப்பதை விட இல்லாமல் இருப்பதே நல்லது என்று எனக்குத் தோன்றுகிறது. இந்தப் படிப்பு இன்றைக்கு எவ்வளவு தூரம் கொண்டு போய் விட்டிருக்கிறது என்றால் நெருப்பு வைப்பது, காலித்தனம் செய்வது என்பதில் கொண்டு போய் விட்டிருக்கிறது.

இத்தகைய வெற்றுப் படிப்பை விட தொழிற்படிப்பு தேவலாம் என்று தோன்றுகிறது.

இன்றைய தினம் நம் மக்கள் ஏராளமாகப் படித்திருக்கிறார்கள். இந்த வளர்ச்சிக்குப் பாடுபட்டது நாங்களா, இல்லை பார்ப்பனர்களா? சமீபத்தில் இறந்து போனாரே ராஜாஜி, அவர்செய்த தொண்டு எல்லாம் பள்ளிக் கூடத்தை இழுத்து முடியுதானே! நாங்கள் தானே எதிர்த்தோம். ராஜாஜியை அரசியலிலிருந்து விரட்டியதே நாங்கள் தானே! எதற்காக விரட்டினோம்? நம் மக்கள் கல்வியில் கையை வைக்கிறாரே என்பதால் தானே.

அப்படி வளர்த்த கல்வி அறிவு வளர்ச்சிக்குப் பயன் படவில்லையென்றால் வேதனையாகத் தானே இருக்கிறது. கல்வி என்பது அறிவு வளர்ச்சியைத் தூண்டுவதற்காகத் தானே இருக்க வேண்டும்! அதை விட்டுவிட்டு, கடவுள் என்றால், மதம் என்றால் அப்படியே நம்புவது என்றால் நமக்கு எதற்குக் கல்வி, அறிவு எல்லாம்?

அப்படித்தான் மான உணர்ச்சியோடு, அறிவு உணர்ச்சியோடு எந்தக் கடவுளைத்தான் உண்டு பண்ணினான்? காட்டுமிரான்: டித்தனமான- அசிங்கமான கற்பனைகளைத்தானே கடவுள்களாக உருவாக்கி எழுதி வைத்திருக்கிறான்!

இந்து இராமனையே தான் எடுத்துக் கொள்ளுங்களேன். அவன் அவனுடைய அப்பனுக்கே பிறந்தவன் இல்லையே. பந்தயம் கட்டிக் கேட்கிறேன்; மறுப்பு இருந்தால் சொல்லட்டுமே! ஆபாசம், அறிவுக்குப் பொருத்தமற்ற தன்மை- இவைகள் தானே நமது கடவுள்களும், புராணங்களும். இவற்றை எடுத்துச் சொல்லும் எங்களை வெறுத்தால் போதுமா? மனிதன் எப்படி அயோக்கியன் ஆனான் என்றால் இந்தக் கடவுள், மதக் காரணங்களால் தான். சர்ச்சுக்குப் போய் மண்டியிடுவதும், பள்ளி வாசலுக்குச் சென்று தொழுவதும் கோயிலுக்குச் சென்று தோப்புக்கரணம் போடுவதும் எதற்காக? செய்த பாவங்களை மேற்கண்ட காரியங்களால் கடவுள் மன்னிப்பாரென்றால் பாவம் செய்ய யார்தான் பயப்படுவார்கள்?

அவனின்றிதான் ஓரணுவும் அசையாதே- அப்படி இருக்கும் போது மனிதனாக எப்படிப் பாவங்களை செய்யமுடியும்? அப்படிப் பாவங்கள் செய்தால் கடவுளும் அங்கு சம்மந்தப்பட்டிருந்தால் தானே முடியும்?

துலுக்கனாக இருந்தாலும் சரி, கிருஸ்தவனாக இருந்தாலும் சரி, இந்துவாக இருந்தாலும் சரி, கடவுள் காட்டுமிராண்டி விஷயத்தில் எல்லோரும் ஒன்றுதானே!

மக்களுக்கு நல்ல உணர்வு ஏற்பட்டு ஆளுக்குக் கையில் ஒரு கடப்பாறையை எடுத்துக் கொண்டு, இருக்கிற கோயிலை எல்லாம்- குழவிக்கல்லை எல்லாம் இடித்துத் தள்ளுகிற காலம் வந்தால் தானே நாடு உருப்படமுடியும். 'சாமி' என்று சொன்னால் வாயைக் கழுவவேண்டும். மதப் புரோகிதன் என்றால் அவனைப் பார்த்துப் பரிகசிக்க வேண்டும். அத்தகைய காலம் கனியும்போதுதான் மனிதன் முழுமனிதனாக வளர்ந்து இருக்கிறான் என்று அர்த்தம்.

இந்தக் குழந்தைகளுக்கு எல்லாம் சாமி என்றால் இன்ன தென்று தெரியாமல் வளர்க்கவேண்டும். அப்படியே சொன்னாலும் சாமி என்றால் காரித் துப்பப் பழக்கவேண்டும். அப்போதுதான் வருங்கால சமுதாயமாவது உருப்படும்.

(10.1.1973 அன்று சிதம்பரம் அண்ணாமலை நகரில் நந்தை பெரியார் அவர்கள் ஆற்றிய உரையில் ஒரு பகுதி - "விடுதலை" 20.1.1973)

91. கோயில் கற்களை சாலை போடுவோம்!

கடவுளைக் கற்பித்தவனை முட்டாள் என்கிறேன். அதற்குக் காரணம் கூறுகிறேன். சரியில்லை என்றால் என்னைத் திருத்த முன் வரட்டுமே; ஏற்றுக் கொள்கிறேன். கடவுளுக்கு ஆதாரம் என்னடா என்று கேட்டால், அதெல்லாம் கேட்காதே, 'நம்பு' என்கிறான். சாணியைப் பார்த்து நாறுகிறதே என்றால், அதெல்லாம் தப்பு- மோந்து பார்க்காதே, நம்பு என்பதுபோலல்லவா கடவுளைப் பற்றிக் கூறுகிறான். கடவுள் இருப்பதாகக் கூறுகிறானே- அவன் உண்மையில் நடைமுறையில், வாழ்க்கையில் கடவுளை நம்புகிறானா? கடவுளை நம்பி எதை ஒப்படைக்கிறான்? கடவுள் இருக்கிறது என்பவனைக் கூப்பிட்டு ஒரு அறை அறைந்தால் அவன் என்ன சொல்லுவான்? அந்த அறைக்குக் காரணம் கடவுள்தான் என்று கூறி பேசாமல் செல்வானா? அல்லது அடித்தவனைத்

திருப்பி அடிக்க முன் வருவானா? எந்தக் கடவுள் பக்தன் கடவுளை நம்பி வீட்டைப் பூட்டாமல் வருகிறான்? கோயில் கதவையே பெரிய பூட்டுப் போட்டல்லவா பூட்டுகிறான்!

சர்வசக்தி உள்ள கடவுள் என்கிறானே, ஒரு சர்வ சக்தி உள்ள கடவுள், தான் இருப்பதைக் கூட நமக்குச் சந்தேக மற தெளிவுபடுத்த சக்தி இல்லாததாகத் தானே இருக்கிறது!

எல்லாம் வல்ல- எல்லாம் உடைய சக்தியுள்ள கடவுளுக்கு காணிக்கை எதற்காக? இலட்சக்கணக்கான ரூபாய் இந்தக் குழவிக் கல்லுக்குக் கொட்டி அழுகிறானே பக்தன், இதைப் பற்றி எவன் வாய் திறக்கிறான்? எவனாவது கொஞ்சம் கள்ளுக்குடித்து விட்டு உளறினால் போச்சு போச்சு என்று கூப்பாடு போடும் அரசியல்வாதி இந்தப் பக்கம் திரும்ப மறுக்கிறானே!

குடிக்கிறவனாவது ஒரு பதினைந்து நிமிஷமாவது ஜம்மென்று இருக்கிறானே! கோயிலுக்குச் சென்று கொட்டி அழுகிற மடையன் எதை அனுபவிக்கிறான்? பார்ப்பான் தானே அதை மூட்டை அடித்துக் கொழுக்கிறான். இதைப் பற்றி எவன் பேசுகிறான்?

நமது சமுதாயம் இயற்கையிலேயே இழிவான சமுதாயமாகப் போய்விட்டது. நம் இழிவுக்குக் காரணம் பார்ப்பான்தான் என்று கூறிக்கொண்டே இனியும் போவதில் ஒன்றும் பிரயோசன மில்லை. பார்ப்பான் ஒழிந்து போய்விட்டான். நமது இழிவை ஒழித்துக் கொள்ள நமக்கே விருப்பம் இல்லாதவர்களாக இருக்கிறோம்.

போட்டி போட்டுக் கொண்டல்லவா நாம் கோயிலுக்குப் போகிறோம். போட்டி போட்டுக் கொண்டல்லவா நெற்றியில் சாம்பலையும் நாமத்தையும் பூசிக் கொள்கிறான். அப்படித்தான் கோயிலுக்குப் போகிறானே - சாமி இருக்கும் இடத்திற்குச் செல்ல யோக்கியதை உண்டா?

சுத்திரப் பயலே, வெளியே நில்லா என்றல்லவா கூறுகிறான். இதைப் பற்றி எவனுக்காவது மான- ரோஷ - வெட்கம் இருக்கிறதா? மானமுள்ளவனாக இருந்தால் கோயில் என்றால் காரித் துப்புவானே! பெண்கள் கையில் விளக்கமாற்றை எடுத்துக் கொள்வார்களே! இந்த 1973லும் இந்தக் கேடுகெட்ட இழிநிலை என்றால்

இதை விட வெட்கக்கேடு ஒன்று உலகிலேயே இருக்கமுடியுமா?

மனிதனுக்குள்ள இந்த இழிநிலையும், ஜாதிக்குப் பாதுகாப்பான சமுதாய அமைப்பும் இந்த நாட்டை விட்டு அடியோடு ஒழியவேண்டுமென்றால் அவற்றிற்கெல்லாம் பாதுகாப்பாக இருக்கிற கடவுள் என்கின்ற எண்ணமே நமது புத்தியை விட்டு அறவே அகலவேண்டும். கடவுளை மறப்பதால் தான்- மறுப்பதால்தான் உண்மை மனிதனாக - சுதந்திர மனிதனாக உலகில் உலவமுடியும்.

இன்றைக்கு உலகம் பூராவும் நாத்திகர் கொள்கை பரவி வருகிறது. ருஷியாவில் கடவுள் என்ற சொல்லையே தூக்கி எறிந்து விட்டான். மேல்நாடுகளிலும் பகுத்தறிவாளர் சங்கம், சிந்தனையாளர் சங்கம், உண்மை நாடுவோர் சங்கம் என்று ஏராளமாக உண்டாக்கி பாடுபட்டுக் கொண்டு வருகிறார்கள்!

இப்போதுதான் நம் நாட்டிலும் அந்த சங்கங்கள் பரவி வருகின்றன. காலவாக்கில் இங்கும் மாறுதல் வந்தே தீரும். அதை யாரும் தடுத்து நிறுத்த முடியாது.

காட்டுமிராண்டிக் காலத்தில் கற்பனை செய்யப்பட்ட கடவுளும், மதமும், சாத்திரமும் அறிவு வளர்ச்சிக்கு முன்னே எத்தனை நாளைக்குத் தாக்குப்பிடிக்க முடியும்? இந்தக் கடவுள் விஷயமும் மத விஷயமும் பொய் என்று கூட நாங்கள் சொல்லவில்லை. இவை நிஜமாக இருக்கமுடியுமா என்று சிந்தித்துப் பாருங்கள் என்றுதானே கூறுகிறோம். சிந்திக்கவேண்டாமா? சிந்திப்பதுதானே மனிதனின் பகுத்தறிவுக்கு அழகு? சிந்திப்பது கூட பாவம் என்றால் நீ எப்படி பகுத்தறிவுள்ள மனிதனாக முடியும்?

பகுத்தறிவைப் பயன்படுத்தி சிந்திக்க ஆரம்பித்ததனால் தான் மற்ற நாட்டுக்காரன் எல்லாம் எவ்வளவோ முன்னேற்றம்

அடைந்துவிட்டான். பகுத்தறிவு மனித சமுதாயத்தில் வளர்ந்தால் தான் அமையும் ஆட்சியும் ஒரு பகுத்தறிவு ஆட்சியாக உறுதியோடு அமையமுடியும். அப்படி அமைகிற ஒரு ஆட்சியால் தான் கோயில் என்கிற பேரால் இருக்கிற குட்டிச் சுவர்களை எல்லாம் உடைத்து சாலைக்கும் ஜல்லிபோட முடியும்- ஆபாசக் களஞ்சியமாக இருக்கக்

சூடிய புராண- இதிகாசங்களுக்கு எல்லாம் தடை போட முடியும்- கல்வியிலும் ஒரு பெரிய மனிதனை உண்டாக்க முடியும்?

எனவே தோழர்களே, எந்தத் துறையிலும் உங்கள் பகுத்தறிவுக்கே முதலிடம் கொடுங்கள். நான் சொல்வதையெல்லாம் அப்படியே நம்பவிடாதீர்கள்.

உங்கள் அறிவுக்குச் சரி என்று பட்டால் ஏற்றுக் கொள்ளுங்கள் இல்லை என்றால் தள்ளிவிடுங்கள்.

(28, 30, 31.1.1973 ஆசிய நாட்களில் சிவகாசி, விருதுநகர், தாந்துக்குடி ஆசிய ஊர்களில் நடைபெரியார் அவர்கள் ஆற்றிய உரையில் ஒரு பகுதி - "விடுதலை". 13.2.1973)

92. கடவுள் பக்தி

உலகில் மனிதனுக்குத்தான் கடவுள் கற்பிக்கப்பட்டிருக்கிறதே. யொழிய மற்ற ஜீவராசிகளுக்கும், புல் பூண்டு தாவரங்களுக்கும் கடவுள் என்கின்ற உணர்ச்சியே கிடையாது. ஆனால் அவையெல்லாம் மனிதர்களைப் போலவே தோன்றி, வாழ்ந்து, செயல்பட்டு அழிந்து மாய்ந்து போகின்றன.

தோன்றி வாழ்ந்து, அழிந்து மாய்ந்து போவதில் மனிதர்களுக்கும் மற்ற ஜீவராசி புல்பூண்டு தாவரங்களுக்கும் மற்ற பொருள்களுக்கும் எந்தவித மாறுதலும் காண முடிவதில்லை.

பிறவியில் இயற்கையாய் உள்ள பேதங்களால் சில மாறுதல்களைக் காண்கிறோம். அம்மாறுதல் அடிப்படையில் பேதம் எதுவும் காண்பதற்கில்லை.

ஜீவநூல், ஜீவ ஆராய்ச்சி வல்லுநர்கள் ஆதியில் அதாவது உலகம் ஏற்பட்ட- தோன்றிய காலத்தில் மனிதனும் மற்ற ஜாதி ஜீவப்பிராணிகளும் ஒன்று போலவே தான் நடந்து வாழ்ந்து வந்தன என்று குறிப்பிடுகிறார்கள். மனிதனுக்கு மற்ற ஜீவராசிகளை விட அறிவுத்திறையில் சிறிது மாற்றம் இயற்கையாக இருந்து வருகிற காரணத்தால் மனிதனுக்கு ஆசைப் பெருக்கெடுத்து வாழ்க்கையில் பெருங்கவலைக்கு ஆளாகி, அதனால் துக்க-சுகத்திற்கும் ஆளாகி உழலுகிறான். ஆசையும், மடமையும் சேர்ந்தே மனிதனுக்குக்

கடவுள் கற்பிக்கப்பட்டு, புகுத்தப்பட்டு, அறிவின் பயனைக் கெடுத்துக் கொண்டு கவலைக்கும், துக்கத்திற்கும் ஆளாகி அழிகிறான்.

மனித சமுதாயத்தில் கடவுள் கற்பனை புகுத்தப்படாமல் இருந்தால் மனிதர் நிலையே இன்று வேறாக இருக்கும். அதாவது கவலையற்ற- துக்கமற்ற வாழ்வு வாழும்படியான நிலைமையை மனிதன் எய்தி இருப்பான்.

இன்று கவலையும் துக்கமும் இல்லாத மனிதனைக் காண்பதே அரிதாயிருக்கிறது. எந்த உயர்நிலையில் இருப்பவனுக்கும் கவலையும் துக்கமும் குடிகொண்டிருக்கிறது. கடவுள் எண்ணத்தை ஒழித்தவர்களுக்கு, கடவுள் இல்லை, எல்லாம் இயற்கை என்று எண்ணியிருப்பவர்களுக்கு துக்கம், கவலை இல்லாமலிருக்கலாம். அப்படிப்பட்டவர்களைத் தான் ஞானிகள், முற்றும் துறந்த மெய்ஞானிகள் என்று சொல்வார்கள். அந்த நிலையை மனிதன் எய்துவது எளிதல்ல. ஞானம் தோன்றும், துறவு தோன்றும். அப்படித் தோன்றியவன் உலகில் மக்களிடையில் வாழ்வதால் அடிக்கடி சறுக்கி விழுந்து கவலைக்கும், துக்கத்திற்கும் ஆளாகி விடுகின்றான் என்றாலும் நாம் அறியாமல், நமக்குத் தெரியாமல் யாராவது இருந்தாலும் இருக்கலாம்.

மோட்சம் என்ற சொல்லுக்கும், முக்தி என்ற சொல்லுக்கும் உண்மையான கருத்து (அர்த்தம்) கவலையற்ற தன்மை, துக்கமற்ற தன்மை என்றுதான் பொருள். மோட்சம் (அல்லது முக்தி) துக்கநாசம். இந்த நிலை (ஒருவர் அல்லது பலர்) இருக்கிறார் என்கின்ற எண்ணமுடையவனுக்கு என்றுமே தோன்றாது.

எவ்வளவுக் கெவ்வளவு கடவுள் கருத்து ஆழமாகப் பதிக்கிறதோ; உடைத்தானவனாய் இருக்கிறானோ அவன் ஆயுள் பரியந்தம் துக்கமும், கவலையும் கொண்டவனாகத் தான் இருப்பான்- பேராசைக்காரனாகவே தான் இருப்பான்.

பொதுவாகவே இன்று பார்ப்போமேயானால் கடவுள் பக்தன் - கடவுளை வணங்குகிறவன் அவன் முட்டாளானாலும் அறிவாளியானாலும் எதற்காக வணங்குகிறான்? ஏதோ ஒரு வேண்டுகோளின் மீது தானே-

எதையோ எதிர்பார்த்து ஆசைப்பட்டுத் தானே வணங்குகிறான்.

எனக்கு ஒன்றுமே வேண்டாம் என்று சொல்லுபவனாய் இருந்தாலும் “உன் பாதாவிந்தம் வேண்டும்” என்றாவது சொல்லித்தானே கும்பிடுகிறான். இவன் யாருக்குச் சமம் என்றால், எனக்குப் பின்புறம் பிடரியல் ஒரு கண் இருக்கவேண்டுமென்று கடவுளை வணங்குகிறவனுக்குச் சமமானவன்தானே!

ஏதாவது ஒன்றை வேண்டித்தானே பக்தி, வணக்கம், பூசை, தொழுகை, பிரார்த்தனை முதலியவையெல்லாம், ஒன்றும் வேண்டாதவனுக்குக் கடவுளிடம் என்ன வேலை?

அதிலும் தவறு செய்தவன்- செய்கிறவன்- பேராசைக்காரன் ஆகியவர்களுக்குத்தான். கடவுள் பக்தி, பூசை முதலியவை அதிகமாக இருப்பதைக் காண்கிறோம்.

எனக்குச் சமார் பத்து ஜெயில்களில் இருந்த அனுபவம் உண்டு. கொலைக் கைதி முதல் ஒவ்வொரு கைதியும் அவன் வன் அறைகளில் ஏதாவது ஒரு சாமிப்படம், சிலர் ஏதாவது ஒரு புராணம், பக்தி நூல் வைத்து பூசை, பிரார்த்தனை செய்துகொண்டு இருப்பதைத்தான் பார்த்தேன்.

ராஜமுந்திரி (கோதாவரி) ஜெயிலில் ஒரு கைதி- கொலை செய்தவன்- ஆயுள் தண்டனை அடைந்தவன். அவன் காலை 10 மணிக்குக் குளித்து விட்டு அரைமணி நேரம் ஒற்றைக்காலில் நின்று கொண்டு கைகளைத் தலைக்கு மேல் தூக்கிக் கூப்பிக் கும்பீட்டுக் கொண்டு எதையாவது சொல்லிக் கொண்டே நிற்பான். அவன் படித்தவன்; கொஞ்சம் பணக்காரனும் கூட எதற்காக இவ்வளவு பக்தி, பூசை என்று கேட்டதற்கு, ‘சீக்கிரம் விடுதலையாவதற்கு’ என்று சொன்னான்; இப்படி எத்தனையோ கைதிகள் குளித்தவுடன் சாம்பலைப் பூசிக் கொண்டு சாமி கும்பிடுவதைப் பார்த்தேன்.

லஞ்சம் வாங்கும் சைவன், லஞ்சம் வாங்கும் வைணவன், லஞ்சம் வாங்கும் முஸ்லீம், லஞ்சம் வாங்கும் கிறிஸ்தவன் முதலிய இவர்கள் பெரிதும் பூசை வணக்கம், தொழுகை, பிரார்த்தனை இவைகளில் மிகக் கண்டிப்பாகத் தவறாமல் நடந்து கொள்கிறார்கள்.

அதிக பக்தி, பூசை, தானம், தர்மம், உபயம், கட்டளை உள்ள வியாபாரிகளைப் பற்றிக் கேட்கவே வேண்டாம். ஆகவே,

மனிதனிடம் கடவுள் நம்பிக்கை - 'கடவுள் பக்தி இருப்பதெல்லாம் ஆசைக்காகத்தானே ஒழிய, மனிதனை ஒழுக்கமுடையவனாக்கவோ, மற்றவர்களுக்குப் பயன்படும்படிச் செய்யவோ அல்ல என்பதை ஒவ்வொருவரும் நம்பவேண்டுமாய் வேண்டுகிறேன்.

(30.3.1973 "விடுநலை" நாளிதழில் தந்தை பெரியார் அவர்கள் எழுதிய தலையங்கம்)

93. பக்தி என்பது முட்டாள்தனம் அல்லது புரட்டு

பக்தி என்றால் என்ன? கோவிலுக்குப் போய் கடவுளைக் கும்பிடுவதும், வீட்டில் கடவுளை நினைத்து நாமம், விபூதி அணிந்து கடவுளைக் கும்பிடுவதும், பார்ப்பனரிடம் மிக்க விசுவாசம் காட்டி அவர்களுக்கு மரியாதை செய்து காசு, பணம், பொருள் கொடுப்பதும், ராமாயணம், பாரதம், பாகவதம், கந்தபுராணம், பெரிய புராணம், திருவிளையாடல் புராணம் முதலிய மத நூல்களைப் படிப்பதும், படிக்கக் கேட்பதும் அல்லாமல்- வேறு எதைப் பார்ப்பனர்கள் பக்தி என்கிறார்கள்?

ஸ்தல யாத்திரை, தீர்த்த யாத்திரை செய்வது புண்ணியம் என்பார்கள். பிரபந்தம், தேவாரம் படிப்பது பெரிய பக்தி என்பார்கள்.

பக்தியைப் பற்றி விளக்கப் போவோமானால், இப்படி ஏதாவது இன்னும் பல நடப்புக்களைத்தான் சொல்லலாமே. யொழிய, பக்திக்கும் அறிவுக்குமோ அல்லது எந்தவிதமான ஒழுக்கம், நாணயம், நன்றி, உபகாரம், நேர்மை முதலிய மனிதப் பண்புகள்- அதாவது மற்ற மனிதனிடம் நாம் நடந்து கொள்ள வேண்டிய எந்த ஒரு நற்குணத்தையாவது முக்கியமாகக் கூறமாட்டார்கள்.

இந்த மேற்கண்ட குணங்கள் தான் மனிதனிடம் இருக்கவேண்டிய அவசியமான பண்புகளாகும் என்று மக்களிடையில் பிரச்சாரம் செய்யப்பட்டு வந்திருக்குமானால், இவ்வளவு ஒழுக்கக்கேடு, நாணயக்கேடு, நேர்மைக்கேடு ஏற்பட்டிருக்கவேண்டிய அவசியமே இருந்திருக்காது.

இன்றைக்கு நாம், எத்தனை மக்களிடம் விபூதி, நாமம், கோவில் செல்லுதல், வீட்டில் பூசை செய்தல், வாயால் சிவநாமம், ராமநாமம் உபசரித்தல் முதலிய பக்திக் குணங்களைக் காண்கிறோம்- அவற்றில் ஒரு பங்குக் கூட யோக்கியதையையோ, ஒழுக்கத்தையோ, நாணயத்தையோ, நேர்மையையோ காணமுடிவதில்லையே, என்ன காரணம்?

சாதாரணமாக, பக்தி என்பது ஒரு மனிதனுக்கு வெறும் பச்சை சுயநலமே ஒழிய அதனால் மற்ற மக்கள் எவருக்கும் எவ்விதப் பயனுமில்லை. ஒரு மனிதனுடைய பக்தியினால் ஏதாவது பலன் கிடைப்பதானாலும் பக்தி செலுத்தும் மனிதனுக்கு மாத்திரம் பலன் உண்டாகலாமே தவிர, வேறு எந்த மனிதனுக்கும் அதனால் எந்தவித பயனும் ஏற்படுவதற்கும் இடமே இல்லை.

ஆனால்-

மனிதனுடைய ஒழுக்கம், நாணயம், நேர்மை முதலானவை அவற்றை உடைய மனிதனுக்குப் பெருமையளிப்பது மாத்திரமல்லாமல், அவனைச் சுற்றியுள்ள எல்லா மக்களுக்கும் நன்மை அளிக்கும் காரியமாகும். உதாரணமாக ஒரு மனிதன் பக்தியற்றவனாக இருந்தால், அதனால் யாருக்கும் எவ்விதக் கெடுதியும் ஏற்படப் போவதில்லை.

ஆனால்-

ஒரு மனிதன் ஒழுக்கமற்றவனாக இருந்தால், நாணயமற்றவனாக இருந்தால், நேர்மையற்றவனாக இருந்தால், அவனைச் சுற்றியுள்ள, அவன் சம்பந்தப்பட்டுள்ள எல்லா மக்களுக்கும் தொல்லை, துன்பம், நட்டம், வேதனை உண்டாகுமா இல்லையா?

மற்றொரு மனிதனுக்குக் கேடு செய்வது என்பதுதானே ஒழுக்கக்கேடு, நாணயக்கேடு, நேர்மைக் கேடாக முடிகிறது.

உலகிலே- பாழாய்ப் போன எந்தக் கடவுளும் உலகத்தில் மக்களுக்குக் கேடு செய்த எப்படிப்பட்ட அயோக்கியனையும் மன்னிக்கவும், முடியாவிட்டால் தண்டிக்கவும் தான் தகுதி உடைய கடவுளாக இருக்கிறதே தவிர, எவனையும், எந்த ஜந்துவையும்,

மற்ற மனிதனுக்கு மற்ற ஜந்துவுக்குத் துன்பம் செய்யாமல் இருக்கும்படியான சக்தி இல்லாதவையாகத் தானே இருக்கின்றன.

மக்களுக்குக் கேடு செய்யாதவனைத் தண்டித்தால் தண்டிக்கப்பட்ட மனிதன் இனிமேல் கேடு செய்யாமல் இருக்கத்தான் அந்தத் தண்டனை பயன்படலாமே ஒழிய துன்பமோ- கேடோ அடைந்தவனுக்குக் கடவுளால் என்ன பரிகாரம் செய்ய முடிகிறது? நல்லபடியாய் பக்தி செய்தவனுக்குக் கேடு, துன்பம் வந்தாலும் இதுதானே முடிவு?

ஆகையால், பக்தியால் மனிதனுடைய குணமாவது மாறுகிறதா? மற்ற மனிதனுக்குக் கேடு செய்யாமல் இருக்கவாவது பயன்படுகிறதா?

ஆகவே, பக்தி என்பதெல்லாம் முட்டாள்தனமும், புரட்டும், பயனற்ற தன்மையும் கொண்டதல்லாமல் வேறு என்ன என்று கேட்கிறேன்.

(17.4.1973 "விடுதலை" நாளிதழில் நத்தை பெரியார் அவர்கள் எழுதிய தலையங்கம்)

94. இன்றைய நம் "கடவுள்கள்"

இன்றைய நம் கடவுள்கள் எல்லாம் சுமார் 2000-3000 வருஷங்களுக்கு மேலான, மக்கள் காட்டுமிராண்டிகளாய் இருந்த காலத்தில் கற்பிக்கப்பட்டவைகளாகும். அந்தக் காலத்தில் மக்களுக்கு அறிவுமில்லை, மானமுமில்லை என்று இருந்தாலும், முறையும் இல்லாத காலம் என்றே சொல்லலாம்.

எந்தக் கடவுளை எடுத்துக் கொண்டாலும் அவற்றின் கற்பனை நாகரிகமான முறையாய்க் கூட ஆக்கப்படவில்லை என்பதோடு, அதனதன் செய்கைகளும் நடப்புகளும் கூட அநாகரிகமும் மடமையும் பொருந்தியதாகவே தான் கற்பிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. "கடவுள் ஒன்றுதான்; அதற்கு உருவமில்லை; அதற்கு ஒன்றுந் தேவையில்லை; அது சர்வவல்லமை உடையது; கருணையும் அன்பும் உடையது" என்றெல்லாம் சொல்லப்பட்ட தேயொழிய "நம் கடவுள்கள்" எல்லோரும் மேற்சொல்லப்பட்ட கருத்துக்களுக்கு மாறாகவே தான் கற்பிக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

பிரம்மா, விஷ்ணு, சிவன் ஆகியவர்களுடைய கற்பனை பல கருத்துக்களையும் ஒன்றுக்கொன்று மாறான கருத்துக்களையும் கொண்டதாக இருந்தாலும் அவற்றிலிருந்து தோன்றியதான கணபதி, கந்தன், ராமன், கிருஷ்ணன் முதலிய கடவுள்கள் மிக மிக ஆபாசமாகவும், அசிங்கமாகவும், ஒழுக்கக் கேடாகவும், அநாகரிகமாகவுமே கற்பிக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

கணபதி அழுக்கு உருண்டையிலிருந்து தோன்றினான். சிவனும் பார்வதியும் யானை வடிவில் புணரத் தோன்றியவன் கந்தன், சிவனும் பார்வதியும் பதினாயிரக் கணக்கான வருஷங்களாகப் புணர்ந்தும் கருத்தறிக்காமல், சிவன் இந்திரியத்தை பூமியில் விட்டதினாலும், தேவர்களையும் விஷ்ணு பிரம்மாவாதி களை கையில் வாங்கிக் குடிக்கச் செய்ததினாலும் தோன்றியவன் என்று கற்பிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

இராமன் என்ற கடவுள் தசரதன் என்ற ஒரு 60 ஆயிரம் வயதான கிழவனுக்குப் பிறக்கச் செய்ததாகவும் அதற்காக அரசன் பார்ப்பனருக்குப் பணம் (கூலி) கொடுத்தான் என்றும் அப்படிப் பிறந்தவன் தான் இராமன் என்றும் கற்பிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இராமனுடைய தகப்பன் தன்னுடன் பிறந்த தங்கையாகிய கோசலையை மணந்து கொண்டவன் என்றும் கோசலத்தில் கோசலராஜன் மகள் என்றும், தசரதன் கோசலதேச அரசன் என்றும் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது.

இராமன் இப்படி இருப்பதோடு, இராமன் மனைவி சீதையாரோ பெற்று காட்டில் போடப்பட்ட பெண் என்றும், மற்றொரு ஆதாரத்தில் சீதை, தசரதன் மகள்- ராமனின் தங்கை ஆவாள் என்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. மற்றும் சீதை, இராவணன் என்பவனுடன் சென்று அவனோடு பலநாள் தங்கி வாழ்ந்து அவனுக்குக் கர்ப்பமாகி அதை இராமன் அறிந்து அவளைக் காட்டிற்கு அனுப்பினான் என்றும் கூறப்பட்டிருக்கிறது. கிருஷ்ணன் என்பவன் விஷ்ணுவின் மார்பில் உள்ள மயிர்களில் இரண்டு மயிரைப் பிடுங்கி தேவர் களுக்குக் கொடுக்க அவற்றிலிருந்து உண்டானான் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

இவர்களுடைய நடத்தைகள் மனிதத் தன்மைக்கும் யோக்கியதைக்கும் மாறாகவே குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. மற்றும் பிரம்மாதன் மகளையே மனைவியாகக் கொண்டு

பாழகிறான் என்றும் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. மாரியம்மன் என்கிற கிராமக் கடவுள், ஒரு ரிஷியின் மனைவி விபசாரம் செய்ததால் கணவனால் தெரிந்து தண்டிக்கப்பட்டு வீட்டில் ருந்து விரட்டியடிக்கப்பட்டு பறத்தெருவில் தஞ்சம் புகுந்து பஞ்சமருக்குக் கடவுளாக ஆக்கப்பட்டவள் என்றும் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது.

பஞ்சபாண்டவர்கள்- அவர்கள் தாய் பலரிடம்- 5,6 பேர்களிடம் கலவி செய்து பலருக்குப் பிறந்தவர்கள் என்றும் அவர்கள் போகப் பெண்ணாகிய துரோபதை ஒருவனை மணந்து அய்வருக்கு போகப் பெண்ணாக நடந்து வந்தாளென்றும் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. மற்றும் சிவன் மனைவி, விஷ்ணு மனைவி காமம் மீற யானை, குதிரை ஆகியவற்றைப் புணர்ந்தார்களென்றும் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. மற்றும் பல ரிஷிகள் மான், குதிரை, பட்சி முதலிய ஜந்துக்களுடன் புணர்ந்து சந்ததி உண்டாக்கிக் கொண்டார்கள் என்றும் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. நமது “கடவுள்கள்” மாத்திரமல்லாமல் நமது மதமென்பது இவை போன்ற அசிங்கமும் ஆபாசமும் கொண்ட விஷயங்களையே தொகுத்துப் புனைந்ததாகவே இருக்கிறது.

நமது கடவுள்களால் நாம் காட்டுமிராண்டிகள் என்பது அல்லாமல், நமது மதவாதிகளால் நாம் ஈனப்பிறவிகள்- பார்ப்பனரின் தாசிமக்கள் என்பதாக ஆகி அந்தப்படியே இருந்தும் வருகிறோம். நாம் நம் கடவுள்களை வணங்குவதன்மூலம் தீண்டப்படாதவர்களாக ஆகி கர்ப்பக் கிரகத்திற்கு வெளியில் நின்று வணங்கி வருகின்றோம். இப்படியாக தமிழர்களாகிய - திராவிட மக்களாகிய நம் நிலை 2000-3000 ஆண்டுகளாக இருந்து வருகிறது. இதற்கு என்ன பதில்- பரிகாரம் சொல்கிறீர்கள்? சிந்தியுங்கள்; மான உணர்ச்சியுடன் சிந்தியுங்கள்.

(2.7.1973 “விடுதலை” காளிநழில் தந்தை பெரியார் அவர்கள் எழுதிய தலைவங்கம்)

95. இழிவை ஒழிக்க வழி

நான் மனித சமுதாயத் தொண்டு செய்கிறவன். சமுதாயத் தொண்டு செய்கிறவனுக்கு நாட்டுப் பற்றோ ஜாதிப் பற்றோ இலக்கியப் பற்றோ எந்தப் பற்றும் கூடாது.

தோழர்களே! நமது சமுதாயம் உலகத்தில் தாழ்த்தப்பட்ட இழிவான சமுதாயம். அரசியல் பெயராலும் மதத்தின் பெயராலும் வயிறு வளர்ப்பவர்கள் பெருமையாக நாட்டையும், மொழியையும் பேசிக் கொள்ளலாம். நம்மிடம் உயர்வானது ஒன்றும் இல்லை. நம்முடைய மொழியினால் ஒரு காரியமும் நம்மால் செய்ய முடியாது. நமது இலக்கியங்கள் எல்லாம் 2000 வருடங்களுக்கு முந்தியவை. வள்ளுவன் காலம் காட்டுமிராண்டிக்காலம். அதேபோல கடவுளும் மனிதன் மடையனாக இருந்தபோது உற்பத்தி செய்யப்பட்டவை. இயேசுவும் அல்லாவும் ராமனும் கந்தனும் 2000, 3000 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு ஏற்பட்டவைகள்.

அந்தக் காலங்களில் 5 வருடம் கூட மனித ஆயுள் இல்லையே. இந்தக் கடவுளும் சாத்திரங்களும் ஒழிந்து அறிவு வளர்ந்த பிறகு ஆயுள் வளர்ந்துள்ளதே. இன்றைக்கு சுயமரியாதை இயக்கம் வந்த பிறகு மனிதனின் சராசரி வயது 50 ஆக உயர்ந்தது. கடவுள் ஒழிந்து அறிவு ஆதிக்கம் செலுத்திய தால்தான் இப்போது மனிதன் வாழ்கிறான், வளர்கிறான்.

1952-ல் சராசரி வயது 25, 1973-ல் சராசரி வயது 52. 27 வயது இந்த 21 ஆண்டில் உயர்ந்திருக்கின்றோமே! அன்று கோயில் இல்லையா? கடவுள் இல்லையா? சங்கராச்சாரி இல்லையா? சிறிஸ்து பிறந்த முதல் ஆண்டில் உலக ஜனத்தொகை 20 கோடி. இன்று 350 கோடி. இந்தப் பாழாய்ப் போன கடவுள் இல்லாமல் இருந்தால் அன்றைக்கே மனிதன் உயர்ந்திருப்பான்.

நான் பந்தயம் கட்டுகிறேன். மேடையீது வந்து சொல்லுங்கள். யாருக்காவது கடவுள் நம்பிக்கை இருக்கிறதா? சர்வசக்தி உள்ள கடவுள் இருக்கிறது என்று துணிவுடன் சொல்கிறாயா? கும்பிட்டால் கடவுள் நம்பிக்கையா? சாம்பல் அடித்துக் கொண்டால் கடவுள் நம்பிக்கையா? அவனே சம்பாதிக்கிறான், சண்டை போடுகிறான், வாழ்க்கையை வளர்க்கிறான். கடவுளை நம்பி எவன் உட்கார்ந்து கொண்டு இருக்கிறான். என்னுடைய 15 வயதில் கடவுளை இல்லை என்று சொன்னவன் தானே நான். இப்பவும் சொல்கிறேன். நீங்கள் 100, 120 வருடம் சாகாமல் இருக்கப் போகிறீர்கள். 5 லட்சம், 3 லட்சம் பேர் இருக்கும் போது அக்காலத்தில் பல ஆயிரம் பேர் சாவார்கள். இப்போது 30, 40 லட்சம் பேர்

இருக்கும் போது 4,5 பேர்தானே காலரா வந்து சாகிறார்கள்?

மனிதன் முட்டாளாவதற்கு - உலகம் வளராமல் இருப்பதற்குக் காரணம் கடவுள்தானே! நமக்குப் பல்லாயிரக்கணக்கான கடவுள், கோயில் - இத்தனை பேரும் இருந்து என்ன செய்தார்கள்? சாமிக்குக் கல்யாணம், கோயில், குளம், திருவிழா, ஒழுக்கக்கேடு இதைத்தானே செய்தார்கள்? இன்று மேல்நாட்டான் சந்திரமண்டலம் போகிறான். நீ பி.ஏ., எம்.ஏ., படித்து சந்திரனை பாம்பு விழுங்குகிறது என்கிறாயே! நீ படித்தவன் தானா?

சர்வசக்தி உள்ள சாமியை ஒருவன் இல்லை என்று சொல்லுகின்றான் என்றால் நீ உட்கார்ந்து கொண்டு அழலாமா? சர்வசக்தி உள்ள சாமி, இல்லை என்று ஏன் சொல்ல வைக்கவேண்டும்? நான் இருக்கிறேன் என்று சொல்ல வேண்டாமா? திராவிடர் கழகம் இல்லை என்றால் நீங்கள் இவ்வளவு உயர்ந்திருப்பீர்களா? சுயமரியாதை இயக்கம் தோன்றி கடவுளை செருப்பால் அடித்து நொறுக்கியதால் தானே நாம் எல்லாம் மனிதன் ஆனோம்.

தோழர்களே! கடவுளை உண்டாக்கியவன் என்ன சொன்னான்? கண்ணுக்குத் தெரியாது. கைக்குச் சிக்காது, புத்திக்கு எட்டாது என்கிறான். தமிழ் மகான்களே இதைத்தானே சொன்னார்கள். அறிந்து கொள்ள முடியாதவன், ஒரு அணு அளவு கூடத் தெரிந்துகொள்ள முடியாதவன் என்று சொல்கிறான். நமது மடையர்களைத் தவிர, கடவுளுக்குப் பெண்டாட்டியும் வைப்பாட்டியும் குழந்தையும் இருக்கிறது என்று எவன் சொன்னான்? கருணையே வடிவான கடவுள் என்று சொல்லிக் கொண்டு கொலைக்காரனுக்கு வேண்டிய ஆயுதங்கள் எல்லாம் கடவுளுக்குக் கொடுத்திருக்கிறான். அன்பே உருவானவன் என்கிறான்; ராட்சசர்களையும் மற்றவர்களையும் கொன்று கசாப்புக் கடை வேலை செய்கிறான். எந்தக் கடவுள் கொலை செய்யாதவன்?

தேவர்களைக் காப்பாற்ற கடவுள் வந்தான் என்கிறான். தேவர்கள் எல்லாம் பார்ப்பனர்கள் தானே, நாம் எல்லாம் அசுரர்கள். நம்மை அழிக்க - பார்ப்பானைக் காக்க கடவுள் வந்தான். கடவுள் உண்டாக்கிய காலத்தில் மனிதன் நாகரிகம் அடையவில்லை. தோழர்

களே! இன்றைய தினம் நாம் எல்லாம் யார்? சூத்திரர்கள் தானே? சூத்திரன் என்றால் பார்ப்பாளின் தாசிமகன் என்று சட்டம் சொல்கிறது, சாஸ்திரம் சொல்கிறது. ஒரு நாட்டிலே பெரும்பாலான மக்கள் ஏன் இழி மகனாக இருக்கவேண்டும்?

இன்று நம்மை மற்றவன் சூத்திரன் என்று சொல்ல மாட்டான்; சொல்ல முடியாது. ஆனால் நம்மை நாமே சூத்திரன் என்று ஒத்துக் கொள்கிறோம். நாம் சொல்கின்ற சாதிகள் எல்லாம் ஏது சாஸ்திரத்திலே? சட்டத்திலே? வைசிய, ஷத்திரியன் கூட கோர்ட்டிலே போய்விட்டது. பிராமணன், சூத்திரன் தான் இருந்து கொண்டு வருகிறது. மற்றவர்கள் எல்லாம் பேசிக் கொள்ளலாம்; ஆனால் இந்தியாவில் நாம் எல்லாம் சூத்திரர்கள் என்றுதானே இருக்கிறது.

இந்தியாவிலே உள்ள அத்தனை பேரும் இந்துக்கள். இந்துக்கள் என்றால் சூத்திரன், பிராமணன். நான் சொல்லுகிறேன்; இந்த உலகம் உள்ளவரை நீங்கள் தாசிமக்கள் தான். இந்தியா என்றால் இந்து. இந்து என்றால் சூத்திரன். சூத்திரன் என்றால் தாசிமகன். இது என்றைக்கு ஒழிவது? நாம் எல்லாம் இந்துக்கள் அல்லவென்று கெசட்டில் வெளியிட்டு விடவேண்டும். நாம் இழிவை ஒழிக்கவேண்டாமா? பணக்காரனாகி விட்டால் போதுமா? மந்திரியாகி விட்டால் போதுமா? உத்தியோகம் வாங்கிவிட்டால் போதுமா?

இதையும் தவிர, நம்மை நாமே தீண்டத் தகாதவர்களாக ஆக்கிக் கொண்டிருக்கிறோம். கோயிலுக்குப் போகும் நீ, கர்ப்பக் கிரகம் வரை போகிறாயா? காரணம், சாமி தீட்டாகப் போய்விடும் என்று கூறுகிறாய். அப்படியானால் நீ தீண்டப்படாதவன் என்று ஒத்துக் கொள்கிறாயே! நம்மை நாமே தானே இழிவுப் படுத்திக் கொள்கிறோம்.

மற்றவன் இழிவை சொல்லவிடாமல் நாம் தடுத்து விட்டோம். இனி நமது இழிவை ஒழிக்க நாம் தான் மாறியாகவேண்டும். ஒவ்வொருவரும், சாம்பல் அடிக்க மாட்டேன், நாமம் போடமாட்டேன் என்று முன்வரவேண்டும். கோயிலுக்குப் போகிறவனைப் பார்த்துக் காரித்துப்ப வேண்டும். சுதந்திரம் வந்து 26 ஆண்டுகள் ஆகியும் சூத்திரனாக இருக்கலாமா? நாம் வீணாய்ப் பதவி பெற போட்டி போட்டுக்

கொண்டு இருக்கிறோமே தவிர சமுதாய இழிவை ஒழிக்க வேண்டாமா?

கம்ப்யூனிஸ்ட் எவனாவது சாதி பற்றிக் கூறுகிறானா? கடவுள் பற்றிப் பேசுகிறானா? உனது இழிவை ஒழிக்க இந்தக் கம்ப்யூனிஸ்ட் செய்த காரியம் என்ன? நாளைக்கே காங்கிரஸ் வந்தாலும் என்ன செய்வார்கள்? சூத்திரன் இல்லை என்பார்களா? சூத்திரனே கிடையாது என்று சட்டம் போடுவார்களா? பதவிக்கு வருவார்கள்; வாழ்க்கையை வசதியாக்கிக் கொள்வார்கள். 1952-லே காங்கிரசுக்காரன் 2000 பள்ளிக் கூடத்தை மூடினானே! 1938-லும் மூடினானே!

ஆகவே தோழர்களே, கடவுள், மதம், சாஸ்திரம். சம்பிரதாயம், சாதி எல்லாம் காட்டுமிராண்டிக் கால அமைப்பு. இது தொடர்ந்து காப்பாற்றப்பட்டு வருகிறது. இது என்றைக்கு மாறுவது? எனவே, நான் இனி இந்து என்று சொல்லிக் கொள்வதில்லை. சாம்பல் அடிப்பதில்லை, கோயிலுக்குப் போவதில்லை என்று உறுதி எடுத்துக் கொள்ளவேண்டும். இந்த இழிவுக்குக் காரணம் நாம்தான். நாமே இழிவிலிருந்து நீங்க வேண்டும்.

(25.8.1973 அன்று சென்னை புது வண்ணாரப்பேட்டையில் நந்தை பெரியார் அவர்கள் ஆற்றிய உரைவில் ஒரு பகுதி- "விடுதலை"- 26.8.1973)

96. காப்பி அடிக்கப்பட்ட கடவுள்கள்

மனிதன் காட்டுமிராண்டியாக இருந்து கொஞ்சம் கொஞ்சமாக மாற்றம் பெற்று மனிதனாக வளர்ந்து வருகிறான். ஆதிகாலத்தில் மனிதன் மிருகத்துக்கும் அவனுக்கும் வித்தியாசம் தெரியாத அளவுக்கு வாழ்ந்தான். இரண்டாயிரம் முவாயிரம் வருடங்களுக்கு முன்பு மனிதனுக்கு ஆயுளே இரண்டு அல்லது மூன்று வயதுதான். கிருஸ்து பிறந்த ஆண்டிலே உலகிலேயே மக்கள் தொகை இருபது கோடிதான். 1950-ல் மனிதன் சராசரி வயது 25 தான். இன்றைக்கு 1973-லே நமக்கு சராசரி வயது அய்யம்பத்தி இரண்டு.

உலகத்திலேயே வெறும் 50 லட்சம் மக்கள் மட்டும் வாழ்ந்த காலம் உண்டு. அந்தக் காலத்திலே கடவுள் என்ற எண்ணமுங்

கூடத் தோன்றவில்லை. வேதத்தில் கூட கடவுள் என்ற சொல் கிடையாது. இரண்டாயிரம் மூவாயிரம் வருடங்களுக்குள் தோன்றியதுதான் இந்தக் கடவுள் சங்கதி. அதுவும் இந்தக்கடவுளை நமது ஆள் உண்டாக்கவில்லை. வெள்ளைக்காரன் தான் இந்தக் கடவுளையே உண்டாக்கியவன். அதைப் பார்ப்பான் ஒன்றுக்குப் பத்தாய்ப் பெருக்கி விட்டான். ஒரு கடவுள் பெயர் கூடத் தமிழ்ப் பெயரே கிடையாது. இங்கு இருக்கிற கடவுள்களின் பெயர்கள் எல்லாம் வடமொழிச் சொற்கள் தான். கடவுள் என்ற சொல்லே தமிழில் கிடையாது. தமிழனுக்குக் கடவுளே இல்லை. இன்றைக்கும் தமிழ்ச் சொல்லில் உள்ள ஒரு கடவுளும் கிடையாது.

வெள்ளைக்காரனும் காட்டுமிராண்டியாக இருந்த காலத்தில் தான் கடவுளைக் கற்பித்தான். அந்தக் கடவுளுக்கு நிறம் மஞ்சள் வர்ணம் என்றும் சொன்னான். அந்தக் கடவுளைக் காட்டு மனிதனாக சிங்காரித்தான். அதற்கு உடை என்னடா என்றால் புலித்தோல் என்றான். தலை எல்லாம் சடை, காது எல்லாம் பெரிய ஓட்டை, நகைகள் எல்லாம் பாம்புகள், குடி இருக்கிற இடமோ சுடுகாடு, கையில் இருக்கிற கருவிகளோ மண்டை ஓடுகள். இவை எல்லாம் மனிதனுக்கு இருக்கக் கூடிய யோக்கிய தையா? இவை எல்லாம் காட்டுமிராண்டித்தனமான சின்னங்கள் அல்லவா?

வெள்ளைக்காரன் கடவுள் ஜூபிடர். பார்ப்பான் அதற்குக் கொடுத்த பெயர் இந்திரன்.

வெள்ளைக்காரன்	-	மைனாஸ்
பார்ப்பான் வைத்த பெயர்	-	எமன்
வெள்ளைக்காரன்	-	நெப்பியூன்
பார்ப்பான்	-	வருணன்
வெள்ளைக்காரன்	-	லூனஸ்
பார்ப்பான்	-	சந்திரன்
வெள்ளைக்காரன்	-	சைனேஸ்
பார்ப்பான்	-	வாயு
வெள்ளைக்காரன்	-	ஜூனஸ்
பார்ப்பான்	-	கணபதி

வெள்ளைக்காரன்	- அப்பாலோ
பார்ப்பான்	- கிருஷ்ணன்
வெள்ளைக்காரன்	- மெர்கூரி
பார்ப்பான்	- நாரதன்
வெள்ளைக்காரன்	- மார்ஸ்
பார்ப்பான்	- கந்தன்

இப்படியாக வெள்ளைக்காரனைப் பார்த்துக் காப்பி அடித்த வன் தான் இந்தப் பார்ப்பான். அப்படிக்க காப்பி அடித்த கடவுள்களுக்கும் கதைகள் எழுதி, புராணங்கள் எழுதி பார்ப்பான் வயிறு வளர்க்க ஆரம்பித்துவிட்டான். அதை அப்படியே தமிழன் நம்பி ஏற்றுக் கொண்டு விட்டான்.

அப்படி ஏற்றுக்கொண்ட கடவுள்களில் ஒன்றுதான் இந்த விநாயகன். விநாயகன் என்ற சொல்லே தமிழ் கிடையாது. கடவுளுக்கு நாட்டில் என்ன பொதுவாக இலக்கணம் சொல்கிறார்கள்?

கண்ணுக்குத் தெரியாது, கைக்குச் சிக்காது, புத்திக்கும் எட்டாது என்கிறான். அப்படியானால் எப்படி கடவுளை நம்புவது என்று கேட்டால், நம்பு என்கிறான். நம்பு என்பதில் தான் கடவுளை வைத்து இருக்கின்றான். கிறிஸ்தவனும் துலக்கனும் அதைத்தான் சொல்கிறான். கண்ணுக்குத் தெரியாத கடவுளுக்கு எப்படி உருவத்தை உண்டாக்கினான்? கருணையே வடிவானவர் என்கிறான். அவர் கையில் ஏன் சூலாயுதம், வேலாயுதம், அரிவாள், மண்வெட்டி, கோடாரிகள் எல்லாம்? இவைகள் எல்லாம் கருணையின் சின்னங்களா? கொலைகாரப் பசங்களுக்கு இருக்கவேண்டிய கருவிகள் எல்லாம் கடவுளுக்கு எதற்கு?

ஒன்றும் வேண்டாத கடவுளுக்கு என்னத்துக்கு ஆறுகால பூசை? எந்த மடையன் கடவுள் சோறு தின்னுவதைப் பார்த்தான்? பார்த்து இருந்தால் சொல்லட்டுமே! கடவுளுக்கு ஒழுக்கத்தையாவது நல்ல முறையில் கற்பித்து இருக்கிறானா? எந்தக் கடவுள் இன்னொருத்தனுடைய மனைவியைக் கெடுக்காமல் இருந்திருக்கிறான்? விபச்சாரம் செய்யாத கடவுள் ஒன்றாவது உண்டா? இருந்தால் சொல்லட்டுமே; ஏற்றுக் கொள்கிறேன்.

கடவுள் பிறப்பைப் பற்றித்தான் எழுதி வைத்து இருக்கிறானே- கொஞ்சமாவது யோக்கியம் வேண்டாமா? விநாயகன் பிறப்பு எவ்வளவு ஆபாசமானது! சிவனும் பார்வதியும் காட்டிற்குப் போனார்களாம். அங்கு ஆண் யானை ஒன்றும் பெண் யானை ஒன்றும் கலவியில் ஈடுபட்டுக் கொண்டு இருந்ததாம். அதைக் கண்ட அந்த இருவருக்கும் இச்சைப் பிறந்ததாம். உடனே இருவரும் ஆண்- பெண் யானைகளாக உருவெடுத்துக் கலவியில் ஈடுபட்டு இச்சையைத் தீர்த்துக் கொண்டார்களாம். அப்போது ஒரு குட்டிப் பிறந்ததாம் யானை முகத்தோடு அவன்தான் விநாயகனாம். இதை நம்புகிறீர்களா? அறிவுள்ளவன் ஏற்றுக் கொள்ள முடியுமா? இதை இன்றைக்கும் பார்ப்பான் பிரச்சாரம் செய்கிறான் என்றால் நம்மை முட்டாளாகவும் சூத்திரனாகவும் ஆக்குவதற்குத் தானே!

பார்ப்பானின் இந்தக் கடவுள்களை ஏற்றுக் கொண்டால் நாம் சாத்திரப்படி சூத்திரன் தானே. இந்தியாவில் கிறிஸ்தவன், துலுக்கன், பார்ப்பான் தவிர, அத்தனைப் பேரும் சூத்திரன் தானே- சாத்திரத்தில் மட்டுமல்ல- இன்றைய சட்டப்படியும் இந்த இழிநிலை. இந்து என்று நாம் ஒப்புக் கொள்ளும் வரை - இந்தியா என்ற ஒன்று இருக்கும் வரை நாம் சூத்திரன் தானே, இந்த ஆட்சி உள்ளவரை நாம் இந்துதானே. இந்த ஆட்சி ஒழிந்து ஒரு வெள்ளைக்காரனோ ஒரு ஜப்பான்காரனோ ஆட்சி செய்தால் ஒழிய நமது சூத்திரத்தன்மை எப்போது ஒழியப் போகிறது.

தோழர்களே! இன்றைக்கு நாம் சூத்திரர்களாக இருக்கிறோம் என்றால் அது பார்ப்பானால் மட்டுமல்ல- நாமே அதை ஒத்துக் கொண்டு இருக்கிறோம். பார்ப்பான் நம்மை சூத்திரன் என்று சொல்ல பயந்து விட்டான். ஆனால் நாமே நாம் இந்து என்று ஒப்புக் கொண்டு கோயில்களுக்குச் செல்வதன் மூலமாகவும், நெற்றியில் சாம்பலைப் பூசிக் கொள்வதன் மூலமாகவும் சூத்திரன் என்பதை ஏற்றுக் கொண்டு இருக்கிறோம். 1973-ஆம் ஆண்டிலே இன்னும் நாம் கோயிலின் கர்ப்பக்கிரகத்திற்குள் நுழையக் கூடாத ஜாதியாக வாழ்ந்து கொண்டு இருக்கிறோம் என்றால் இதை விட ஈனத்தன்மை நமக்கு என்ன வேண்டும்? அவனவன் மந்திரியாகப் போகவும் பெரிய மனிதனாகவும் ஆசைப்படுகிறானே தவிர இந்தப் பிறவி இழிவை ஒழிக்க யார் முன் வருகிறான்?

இன்றைக்கு இருக்கிற அரசாங்கம் நமது அரசாங்கம் என்று பேர். என்னத்துக்காக இந்த பண்டிகைகளுக்கு எல்லாம் லீவு விடவேண்டும்? நம்மை இழிமகள் என்று முத்திரைக் குத்திக் கொள்ளவா? துணிச்சலாச இந்த லீவுகளை எல்லாம் காண்சல் செய்யவேண்டும்.

இந்த அரசாங்கங்கூட இந்த இடிந்துபோன கோயில்களை எல்லாம் பழுது பார்த்துப் புதுப்பித்துக் கொண்டு இருக்கிறது. என்ன அர்த்தம்? நம்மை என்றென்றும் தேவடியாள் மக்களாகக் கச் செய்யும் முயற்சினானே இது? வெட்கப்படவேண்டாமா? இளைஞர்களே! நன்றாகக் நாமத்தையோ போட்டுக் கொண்டு போனால் அவனுக்கு மானம் வருவது போல காரித் துப்புங்கள்.

‘நீ இன்னும் ஏன் பார்ப்பானுக்கு வைப்பாட்டி மகனாக இருக்க ஆசைப்படுகிறாய்?’ என்று கேளுங்கள்.

இவ்வளவு துணிச்சலாக என்னைத் தவிர வேறு எவன் சொல்லப் போகிறான்? வேறு எவனுக்குக் கவலை?

இன்னும் எத்தனை நாளைக்கு நான் சொல்லிக்கொண்டு இருக்கப் போகிறேன்? இன்றைக்குத் துணிந்து வந்து முயற்சிக்க வில்லை என்றால் உங்களுடைய சந்ததிகளும் தலைமுறைக்கும் தலைமுறைக்கும் சூத்திரிகள் தானே!

எங்களுடைய இயக்கம் இந்த நாட்டில் தோன்றிப் பாடுபட வில்லை என்றால் - இந்தக் கடவுளைச் செருப்பாலடித்துச் சாத்திரங்களைக் கொளுத்தி எரிக்கவில்லை என்றால் நமக்குப் படிப்பு ஏது? உத்தியேகம் ஏது? இன்றைக்கு நூற்றுக்கு நூறு நம்முனாகவே இந்த நாட்டை ஆட்சி செய்கிறார்களே, இது ஈப்படி வந்தது? நம்முடைய முயற்சியால் அல்லவா!

(29.8.1973 அன்று சிதம்பரத்தில் நந்தைபெரியார் அவர்கள் ஆற்றிய உரையில் ஒரு பகுதி “விடுதலை” - 5.9.1973)

97. நமது கடவுள்கள்

சிவன்

நமது கடவுள்களில் முதலாவது கடவுள் என்பதாக சிவனைக் குறிப்பிடுகிறார்கள். பொதுவாகவே நமது கடவுள்களின் காலம் சிவனைப் பொறுத்தவரை 3000

ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்டதாக இருக்கலாம் என்றாலும் “முதல் கடவுளாக” ஏற்படுத்திக்கொண்ட சிவனை அக்காலத்திற்கு ஏற்ற ஒரு காட்டுமிராண்டி மனிதனாகத்தான் அக்காலத்தவர்கள் கற்பித்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். காட்டுமிராண்டிக் கடவுள் என்றால் காடுகளில் திரிந்த காட்டுமிராண்டி மனிதனாகவே கற்பித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

அதாவது,

சிவன் காட்டில் உள்ளவன், அவனது உடை ஒரு மிருகத்தின் (புலி) தோல், அவனுக்குக் காட்டான்போன்ற தாடியும்; தலை சடை மயிருமாகும். தலையில் வைக்கும் பூ காட்டுப்பூவான கொன்றைப் பூ, எருக்கம் பூவாகும். கைகளில் ஒரு கையில் மான் குட்டியும், மற்றொரு கையில் மழுவுமாகும். கழுத்தில் மாலையாகப் போட்டுக்கொண்டவை இடுகாட்டில் சிடக்கும் தலை மண்டை ஓடுகளாகும். பயன்படுத்தும் பாத்திரமும் மற்றொரு கையில் கபாலம் என்னும் ஒரு மண்டை ஓடு ஆகும்.

அவனுடைய உணவு காட்டு மிருகங்களும் காட்டுப் பண்டங்களுமாகும். மலைக்காட்டில் வசிக்கின்றவனைப் போல் கற்பித்த தால் அவன் தலையிலிருந்து ஒழுகும் தண்ணீர் (கங்கை) வெள்ளம் ஆகும்.

வானத்தில் இருக்கும் சந்திரன் இவன் தலையில் காணப்படுவதாகும். இவனது மனைவியும் கழுத்தில் மண்டை ஓடும் கையில் கபாலமும் பயங்கரமான உருவமும் கொண்டவள் (துர்க்கை) ஆகும். இவனது வாகனம் காளை மாடாகும். இவன் பிள்ளையும் யானையுடன் புணர்ந்து பெற்ற யானைத்தலை கொண்ட கணபதியுமாகும். இவனது விளையாட்டு என்பது பேயோடு தாண்டவமாடும் பேயாட்டமாகும். இவன் தொழில் பிச்சை எடுப்பதும் கொலைத் தொழிலும் (சம்மாரம்) ஆகும். இவன் மனைவியும் அதே தொழிலைக் கொண்டவள் என்பதோடு, மனித மாமிசம் உண்டவள் ஆகும்.

இவனுக்கு அறிவும் மிகக் குறைவேயாகும். அதாவது பல சமயங்களில் விஷ்ணுவின் உதவியால் பிழைத்திருக்கிறான். இவைகளைக் குறிப்பிடுவதின் காரணம் என்ன வென்றால், மனிதன் கடவுளைக் கற்பித்தது காட்டுமிராண்டி போல, காட்டுமிராண்டிப் புத்தி கொண்டு என்பதைக் காட்டுவதற்கே ஆகும்.

விஷ்ணு

மகாவிஷ்ணு என்று அழைக்கப்படும் கடவுள் பற்றி சிந்திப்போமானால், இவன் (விஷ்ணு) மனித சமுதாயத்தில் சிறிது நாகரீகம் ஏற்பட்ட பிறகு கற்பித்துக்கொண்ட கடவுளாகும். அதிலும் பாரதகால விஷ்ணுவுக்கும் இராமாயண கால விஷ்ணுவுக்கும் அதிக பேதமுண்டு. அதாவது பாரதகாலம் இராமாயண காலத்தைவிட முந்திய காலமாகும். பாரத காலத்தில் கற்பு என்பது பழக்கத்தில் முக்கியத்துவம் பெற்று இருக்கவில்லை.

இந்த விஷ்ணுவின் உற்பத்திக்கு ஒரு குறிப்பிட்ட தன்மையோ, காலமோ கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை. என்றாலும், நடை, உடை, பாவனைகளில் சிறிது நாகரீகம் காணப்படுகின்றது. விஷ்ணு என்னும் கடவுள் நகரத்திற்குள் நகர வாழ்வோடு ஆடம்பரமான தன்மையோடு கற்பிக்கப்பட்டிருக்கிறதுடன், சிவன் கற்பிதம்போல அவ்வளவு முட்டாள்தனம் கற்பிக்காமல் விஷ்ணுவை சிறிது அறிவாளியாகவும், தந்திரசாலியாகவும் கற்பிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

சிவனை எடுத்துக்கொண்டால் அவன் பிள்ளைகள் கணபதி, கந்தன் என்பவைபோல் விஷ்ணுவை எடுத்துக்கொண்டால் அவனது அவதாரங்களைத்தான் எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும். அந்த அவதாரங்கள் ஒழுங்காக கற்பிக்கப்பட்டதாகச் சொல்ல முடியாது. அதாவது அவதாரம் பத்து எடுத்ததாகச் சொல்லி ஒன்பது அவதாரங்கள்தான் கற்பிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அந்த ஒன்பதும் ஆரிய - திராவிடப் போராட்டங்களையே கருத்தில் கொண்டு கற்பிக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

என்றாலும், அவற்றில் இரண்டு அவதாரங்களைத்தான் முக்கியப்படுத்தி முக்கியமான கடவுளாகவும் ஆக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அதாவது, சிவன், மூலக்கடவுள்களாகவும் அவன் பிள்ளைகள் கணபதி, கந்தன் முக்கிய கடவுள்களாகவும், நடராஜன், சோமசுந்தரம், அண்ணாமலை, ராமனாதன் முதலியவை உபகடவுள்களாகவும் கற்பித்துக்கொண்டனர்.

அதுபோலவே, வைணவர்களும் விஷ்ணு என்பதை மூலக்கடவுளாகவும், கிருஷ்ணன், இராமன் என்பதை - அவதாரங்களில் இரண்டை மாத்திரம் அதாவது கிருஷ்ணன், ராமன் என்பவற்றை முக்கிய கடவுள்களாக

வும், ஸ்ரீரெங்கநாதர், வெங்கடாஜலபதி, வரதராஜன் முதலிய வற்றை உபகடவுள்களாகவும் கற்பித்துக்கொண்டார்கள். இவையெல்லாம் நல்ல நாகரீகம் ஏற்பட்ட காலத்தில் உண்டாக்கிச் சொல்லப்பட்டவை என்றாலும் இவற்றில் கூறப்படும் கதைகள் மிகமிகக் காட்டுமிராண்டித்தனமான முட்டாள்தனம் கொண்டவையே.

பிரம்மா

முன்றாவதான பிரம்மா என்னும் கடவுள் பயனற்ற - பிரபலமற்ற கற்பனைக் கடவுளேயாகும். அதற்கு எந்தவித முக்கியத்துவமும் கிடையாது.

பிரம்மாவை சிவன் கற்பித்தான், பிரம்மாவை விஷ்ணு கற்பித்தான், சிவன் விஷ்ணுவை, பிரம்மாவைப் பிறப்பித்தான் என்பது போன்ற முழுமுட்டாள்தனமான கட்டுக்கதைகள் ஏராளம் உண்டு. இவர்களது மனைவிமார்கள் பற்றி அசிங்க ஆபாசக் கதைகள் ஏராளம் உண்டு.

இவை தவிர, “சிறு தெய்வங்கள்” என்னும் பேரால் கற்பிக்கப்பட்ட கடவுள்கள் ஏராளம் உண்டு.

இந்தக் கடவுளால் என்ன பயன் என்று பார்த்தால் அறிவாளிகளுக்கு ஒரு விஷயம்தான் தோன்றும். அதாவது உலகில் கீழ்த்தரமான காட்டுமிராண்டி மக்களும், அயோக்கியர்களும் ஏராளமாய் இருக்கிறார்கள் என்று மற்றநாட்டு மக்கள் தாராளமாகப் பேசிக் கொள்ளக்கூடிய தன்மை ஏற்படத்தான் பயன்படும்.

(7.9.1973 “விடுதலை” நாளிதழில் தந்தை பெரியார் அவர்களால் எழுதிய தலையங்கம்.)

98. கடவுள், மதமும், மக்களும்

மதம் என்பது ஒரு கட்டுப்பாடு. மதத்தில் ஈடுபட்ட ஒரு மனிதன் அவன் எவ்வளவு அறிவாளியாய் இருந்தாலும் அந்த கட்டுப்பாட்டுக்கு அடங்கி நடக்கவேண்டும் என்பதைத்தவிர, மற்றபடி அந்த மனிதனுக்கு எந்தவிதமான பயனும் ஏற்படப்போவதில்லை. ஒரு மதவாதிக்கு மதம் காரணத்தால் ஏற்பட்ட கடவுள், மோட்சம், நரகம்,

வேதம், மததர்மம், மதத்தலைவன் என்பனவெல்லாம் அந்த அதாவது, அவன் சார்ந்திருக்கிற மதக் கட்டுப்பாட்டினால் ஏற்பட்டவையே ஒழிய, உண்மைப் பொருளோ, உண்மைத் தத்துவமோ அல்ல என்பதோடு, அவை எல்லாம் செயற்கையே ஒழிய இயற்கையுமல்ல.

ஒரு மதவாதிக்கு அவன் எந்த மதத்தைச் சேர்ந்தவனாக இருந்தாலும், அவனுக்குக் கடவுள் அது எப்படிப்பட்ட கடவுளானாலும் அது செயற்கைக் கடவுளே ஆகும். இதில் இயற்கை, செயற்கை என்பதற்கு என்ன விளக்கம் என்றால், இயற்கை என்பது உணவு உட்கொள்வது, மலஜலங் கழிப்பது, பார்ப்பது, கேட்பது, முச்சுவிட்டு இழுப்பது, பேசுவது, வலிகாண்பது, பசி தோன்றுவது, தூங்குவது, விழித்திருப்பது, “காம உணர்ச்சி”, துக்கம், சுகம், சூரியன், சந்திரன், வெளிச்சம், இருட்டு, பஞ்சப்பூதங்கள் முதலியவை இயற்கையாகும். இவை எல்லா மக்களுக்கும் பொது என்பதோடு, யாராலும் மறுக்க முடியாதவை. மற்றபடி இத்தன்மைகளல்லாத கடவுள், மதம், மோட்சம், நரகம், சன்மானம், தண்டனை, செல்வம், சிறுமை, பெருமை, பக்தி, பிரார்த்தனை, வேதம் முதலியவை அடியோடு கற்பனையேயாகும்.

இந்த இயற்கை, செயற்கைகள் அறியப்படுவதற்கு ஆதாரம் முறையே பிரத்தியட்ச அறிவும் - பிரத்தியட்ச அறிவுக்குப் புறம்பான நம்பிக்கையுமேயாகும்.

ஆகவே, இன்று உலகில் உள்ள எப்படிப்பட்ட மதக்காரனும், கடவுள் உணர்ச்சிக்காரனும், நம்பிக்கைவாதி ஆவானே ஒழிய, அறிவுவாதி ஆகவேமாட்டான். உதாரணமாக “கிறிஸ்து” என்றால் “பைபிள்” என்றால் கிறிஸ்துவை ஏற்று அவரில் நம்பிக்கை வைத்து பைபிளை ஒப்புக்கொண்டவருக்குத் தான் “கிறிஸ்துவே” தவிர, “பைபிளே” தவிர அவை, நம்பிக்கையில்லாதவருக்கு உண்மையாய், தத்துவமாய் இருக்க முடியாது.

அதுபோலவே, “முகம்மது நபி” என்றால், “குரான்” என்றால் முகமது நபியை ஏற்று, அவரின்மீது நம்பிக்கை வைத்து குரானை ஒப்புக்கொண்டவருக்குத்தான் நபியே தவிர, குரானே தவிர, நம்பிக்கை இல்லாதவருக்கு எப்படி நபியாகவும்,

குரானாகவும் இருக்கமுடியும்? அப்படியேதான் மற்ற மதங்களும், வேத சாஸ்திரங்கள் முதலியவையுமாகும். ஆகவே, நம்பாதவனுக்கு, ஏற்காதவனுக்கு எது எது இல்லையோ அவை எல்லாம் பெரிதும் செயற்கையே ஆகும். கடவுளும், கடவுள் நம்பிக்கையும் அதில்பட்டதுதான்.

ஒரு மனிதனை மற்றொரு மனிதன் “நீ கிறிஸ்துவை நம்பித்தான் ஆக வேண்டும்? பைபிளை நம்பித்தான் ஆக வேண்டும்; இல்லாவிட்டால் நரகத்தில் அழுந்துவாய்” என்று சொல்லப்பவனும், “நீ நபியை நம்பித்தான் ஆக வேண்டும்; இல்லாவிட்டால் எரி நரகில் அழுந்துவாய்” என்று சொல்லப்பவனும் எவ்வளவு அறிவற்றவனாவானோ அவ்வளவு அறிவற்றவனே ஆவான், ஒரு மனிதனைப் பார்த்து, “நீ கடவுளை நம்பித்தானாக வேண்டும்; மோட்ச - நரகத்தை நம்பித்தானாக வேண்டும். இல்லாவிட்டால் நீ நரகத்தில் அழுத்தப்படுவாய்” என்று சொல்லுகிறவனும் என்பதை மதவாதிகளும் உணர வேண்டும். கடவுளும் மதமும் அறிவற்றவனைத்தான் ஆட்டும் என்பதோடு, நம்பிக்கைக்காரனை வெறியனாகவும், பைத்தியக்காரனாகவும்கூட ஆக்கிவிடும்.

ஆனால், எப்படிப்பட்ட தன்மையுள்ள கடவுளும் மதமும் பகுத்தறிவுவாதி இருக்கிற பக்கம் எட்டிக்கூடப் பார்க்க முடியாது.

எப்போதுமே நான் கடவுளையும் மதத்தையும் அவை சம்பந்தப்பட்டவை எவற்றையுமே, “வெங்காயம்” என்றுதான் சொல்லுவேன். வெங்காயம் என்றால் வித்து இல்லாதது. வெறும் சதை. அச்சொல்லின் பொருள்; வெங்காயம் - வெறும் காயம்; உயிரற்ற உடல்; விதை இல்லாதது; உரிக்க உரிக்கத் தோலாகவே - சதையாகவே வந்து முடிவில் சூனியமாய் விதை இல்லாத தன்மையாய் முடிவது என்பது பொருள்.

ஆகவே, விதை - வித்து இல்லாத காரணத்தால்தான் அதற்கு வெங்காயம் என்ற பெயர் உண்டாயிற்று. அது போன்றவைதான் கடவுளும் மதமும்மாகும். இச்சொற்களுக்கு இயற்கைப் பொருளே இல்லை. கற்பிக்கிறவர்கள் சொல்லும் பொருள்தான்.

ஆனால், சூரியன், சந்திரன் முதலானவைகளை அப்படிச் சொல்ல முடியுமா?

முடியாது. ஏனென்றால் அவை உண்மையானவை. எவ்வளவு மடையனும், எப்படிப்பட்ட பகுத்தறிவாதியும் அவைகளை மறுக்க மாட்டான் என்பதோடு, “எனக்கு அவை இல்லை” “என் கண்ணுக்கு - என் புத்திக்கு அவை தென்படவில்லை” “நான் ஒப்புக்கொள்ளமாட்டேன்” என்று சொல்லவே மாட்டான். இதுதான் இயற்கைக்கும் - உண்மை பனைக்கும் ஏற்ற உதாரணமாகும்.

மற்றும், கடவுள், மதவாதியாக இருப்பவர்கள் “ஒரு மனிதன் மதத்தை ஏன் மறுக்கிறான்?” என்பதைப்பற்றி சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும். அது போலவே ஒரு மனிதன் கடவுளை ஏன் மறுக்கிறான் என்பதையும் (கடவுள்வாதி) சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும்.

மற்றும் கடவுள், மதவாதிகள், கடவுள் - மத மறுப்பாளர்களை விட எந்த விதத்தில் அறிவாளிகள்? எந்த விதத்தில் உயர்ந்த இந்திரியங்களை (மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி ஆகியவைகளை) உடையவர்களாக இருக்கிறார்கள்? என்பதையும் சிந்தித்து பார்க்க வேண்டும்.

மனிதனுக்கு மிக அருமையான அறிவும், பகுத்தறியும் சக்தியும், ஆழ்ந்து சிந்திக்கும் தன்மையும், அனுபவத்திற்கு ஏற்ப நடக்கும் உரிமையும் இருக்கும்போது கடவுள் எதற்காக வேண்டும்? என்பதையும் மனிதன் நல்ல வண்ணம் சிந்தித்தப் பார்க்க வேண்டும்.

கடவுள் என்ற பொருளுக்கு மனிதன் கற்பித்து இருக்கும் குணம் என்னவென்றால், கடவுள் யாவற்றையும் படைத்து (படைத்ததோடல்லாமல்) யாவற்றையும் நடத்துகிறவன் என்பதாம்.

அதாவது நன்றோ செய்வேன், தீதோ செய்வேன், நானா அதற்கு நாயகன், நீ நடந்துகிறபடி நடத்தப்படுகிறவன்தானே? என்பதுதான் கடவுள் நம்பிக்கைக்காரர்கள் கடவுளைப்பற்றி மக்களுக்குச் சொல்லும் இலட்சணம்.

இந்தக் கருத்து ஒரு கடுகளவாவது மனிதனுக்குப் பயன்படுகிறதா? மற்ற மனிதர்களுக்குத்தான் சொல்லப்படுகிறதே ஒழிய எவனுக்காவது தன் விஷயத்தில் நம்பவோ நம்பி நடக்கவோ வாழ்க்கையில் கொள்ளவோ பயன்படுகிறதா?

மக்கள் மடையர்களாக இருந்தவரையில் அதாவது சிந்திக்கும் தன்மை இல்லாதவர்களாக இருந்தவரையில் - இருக்கிறவரையில் கடவுளுக்கு சர்வ சக்தி, சர்வ செயல் "இருந்திருக்கலாம்". இன்று அறிவாளிக்கு - அறிவுவாதிக்கு அந்த எண்ணம் சரி என்று தோன்ற முடியுமோ?

தவிர்வும் கடவுளும் மதமும் மனிதனுக்குப் பல ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்குமுன் கற்பிக்கப்பட்டவை அல்லது தோன்றியவை என்பதை யாரும் மறுக்க முடியாது. அக்காலக் கற்பனையானது காலக்கிரமத்தில் மாறுதலடைந்துகொண்டே வந்திருக்கிறது என்பதையும் யாராவது மறுக்க முடிகிறதா?

இந்த நிலையில் 2000 ஆண்டுகளுக்கு முந்தைய கிறிஸ்துவ மதமும் கிறிஸ்துவக் கடவுளும், 1500 ஆண்டுகளுக்கு முந்தைய நபி மதமும், முகம்மது நபி கடவுளும் மாத்திரம் சீர்திருந்தி மாற்றம் அடைந்துள்ளபோது, பலப்பல ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முந்தைய ஆரியக் கடவுள்களும் ஆரிய மதமும் மாற்றமடையக்கூடாது என்றால் அது எப்படிப் பகுத்தறிவுக்குப் பொருத்தமாக இருக்க முடியும்?

இவைகள் எல்லாம் மனிதர்களால் அமைக்கப்பட்டனவே அன்றி மனிதப் பிறவியில் மனிதத் தன்மைக்கு மேற்பட்ட சக்திகொண்டு ஒரு மனித உருவால் அமைக்கப்பட்டது என்று சொல்லப்படுமானால், அது பெரும்புரட்டாகத்தான் இருக்க முடியுமே ஒழிய, அப்படிச் சொல்லுவதில் சிறிதாவது உண்மையோ, அறிவுடைமையோ இருக்காது என்பதுடன், அதில் யோக்கியப் பொறுப்பும் இருக்க முடியாது என்று வற்புறுத்திக்கூறுவேன், ஏனென்றால், இன்றைய மக்கள் தன்மை - இன்றைய விஞ்ஞான அறிவு சக்தித்தன்மை 10000, 5000, 2000, 1500 ஆண்டுகளுக்கு முன் இருந்ததைவிட எத்தனையோ மடங்கு அதிகமானது.

அக்காலக் கடவுளும் மதமும் இவைகளைக் கற்பித்தவர்களும் அக்கால மனிதத் தன்மைக்கு மேற்பட்டவர்களும் "ஏழைகளுக்கு உதவிசெய்தால் உனக்கு "மோட்சம்" "சன்மானம்" கிடைக்கும்" என்று சொன்னார்கள். அவர்களால் சொல்லப்பட்ட வேத சாஸ்திரங்களும் அப்படியே சொல்கின்றன. இன்றைய வெகு சாதாரண விஞ்ஞான அறிவு, ஏழைகள் ஏன் இருக்கவேண்டும்? அவர்கள் பிறப்பிக்கப்பட என்ன அவசியம்? அவர்கள் யாரால்

எதனால் பிறப்பிக்கப்பட்டாலும் சரி, இன்று அவர்கள் கண்டிப்பாக மனித உலகத்தில் இருக்கக்கூடாது” என்று கூறுகிறது. இதற்கு யாரால்தான், எந்தத் தெய்வீகப் புருஷனால்தானாகட்டுமே என்ன பதில் சொல்ல முடியும்?

ஆகவே, கடவுள், மதம், தெய்வீகப் புருஷர்கள் என்பவற்றை எப்படிப்பட்டவர்களானாலும் பாதுகாக்க வேண்டுமானால் அவரவர்களைப் பொறுத்தவரை அடக்கமாக வைத்திருந்தால் காக்கப்பட்டவர்கள் ஆவார்கள். அப்படிக்கின்றி, தான் பெரிய கடவுள் பக்தன், மத பக்தன் என்கின்ற கர்வங்கொண்டு அவற்றைக் காப்பாற்ற வெளிக்கிளம்புவானேயானால், அவன் கண்டிப்பாக அவைகளை ஒழிக்க - அவற்றின் “பெருமை”யை அழிக்கப் புறப்பட்டவனே ஆவான்.

கடவுள், மதம், தெய்வீகப் புருஷர்கள் என்பவற்றில் கடவுளைவிட மோசமானது, மக்களை அலைக்கழித்து வேற்றுமை உணர்ச்சியை உண்டாக்குவது மதமாகும். மதத்தைவிட மக்களுக்கு மடமையையும் அகம்பாவத்தையும் உண்டாக்குவது தெய்வீக சக்தி. அதாவது, மனிதத் தன்மையைவிட மேற்பட்ட சக்தி உள்ள மனிதன், மனிதப் பிறவி என்பதாகும்.

எனவே, பெரிய ஆட்கள் அதாவது 25 வயதுக்கு மேற்பட்டவர்களிடம் இந்த கடவுள், மத உணர்ச்சி இருந்தாலும், 24 அல்லது 30 வயதிற்கு உட்பட்ட மக்களிடம் கண்டிப்பாக இந்த உணர்ச்சி இருக்கவே கூடாது என்பது என் ஆசை.

அப்படி இந்தக் கடவுள், மத உணர்ச்சி இல்லாமல் இருந்தால் தான் மனிதப் பண்பு, மக்கள் யாவரையும் ஒன்றுபோல கருதும் உணர்ச்சி, நேர்மை, நல்லதைப் போற்றவும், தீயதைக் கண்டிக்கவுமான துணிவு, யாவரையும் ஒன்றுபோல கருதிச் செய்யும் பொதுத்தொண்டு உணர்ச்சியும் ஏற்பட முடியும்.

இன்று இவை சுத்த சுத்தமாய் இல்லாததற்குக் காரணம் இந்தக் கடவுள், மதம், மனிதத் தன்மைக்கு மேற்பட்ட தன்மையுள்ள மனிதப் பிறப்பு என்கின்ற உணர்ச்சிதான் என்பது எனது தாழ்மையான முடிந்த முடிவு!

(21.9.1973 “விடுதலை” நாளிதழில் தந்தை பெரியார் அவர்கள் எழுதிய தலையங்கம்.)

99 வளர்ச்சிக்கு வழி

மனிதன் பகுத்தறிவும், சிந்தனா சக்தியும் உடையவனாக இருந்தும் வளர்ச்சியடையாமலிருப்பதற்குக் காரணம் கடவுள், மத என்பவைகளேயாகும்.

இவை உள்ளவரை வளர்ச்சி என்பதைக் காணமுடியாது.

அறிவைக் கெடுத்ததுதான் கடவுள். வளர்ச்சியைக் கெடுத்தது தான் மதம். “உலகம் அமைப்புக்கும், நடப்புக்கும் கடவுள் காரண”மென்றால், மனிதனால் அமைப்பிலும் நடப்பிலும் எப்படி மாறுதலைக் காணமுடியும்?

அமைப்பு என்பவையெல்லாம் மனிதன் காணக்கூடியவைகளேயாகும். அவை யாவும் மனிதனால் மாற்றக்கூடியவைகளாகும். அதற்கு மனிதனுடைய முயற்சி அவசியமாகும். அமைப்பெல்லாம் கடவுளால் ஏற்பட்டது என்று கருதப்படுமானால், மனிதனுடைய முயற்சிக்கு இடம் எப்படி ஏற்பட முடியும்?

அமைப்புக்கும், நடப்புக்கும் கடவுள் சக்தி எவ்வளவு, மனித சக்தி எவ்வளவு என்பது இன்னமும் இந்த மனிதனிடமும் முடிவு பெறாத காரியமாகவே இருந்து வருகிறது. நிற்க.

மனிதன் காட்டுமிராண்டிப் பருவத்தவனாயிருந்த காலத்தில் ஏற்படுத்தப்பட்டவைகள் கடவுள், மதம், வேதங்கள் முதலியன. அவை இன்றும் மனிதனை ஆட்சி செய்வதால் மனிதன் வளர்ச்சி அடையாமல் காட்டுமிராண்டிப் பருவத்தவனாகவே இருக்கிறான்.

இன்று மனிதனுக்கு எதற்காகக் கடவுளும், மதமும், வேதமும் வேண்டியிருக்கின்றன?

ஒரு மனிதன் இன்று கடவுளையோ மதத்தையோ வேதத்தையோ பார்க்கிறான், கவனிக்கிறான் என்றால் ஆயிரக்கணக்கான ஆண்டுகளுக்கு முன்பு மனிதன் நிலை என்ன என்பதைப்பற்றி சிந்திக்கிறான் என்பதும், அங்கு செல்ல ஆசைப்படுகிறான் என்பதுதானே அதன் கருத்தாகும்.

இந்து மதம் என்பதை எடுத்துக்கொண்டால் அதற்குக் காலம், கர்த்தா, கொள்கை என்ன என்று யாரால் சொல்லமுடியும்? இது ஒன்றே போதுமே இந்து சமுதாயம் என்கின்ற மனித சமுதாயம் காட்டுமிராண்டி, மடசமுதாயம் என்பதற்கு! இந்த நாளிலும் ஒரு மனிதன் இந்துவாக இருக்கின்றான் என்றால் இதைக் காட்டுமிராண்டிச் சமுதாயம், காட்டு மிராண்டிப் பருவம் என்றுதானே சொல்ல வேண்டும் - இந்த ஆண்டில் ஒரு மனிதன் பூமியிலிருந்து மணிக்கு 5000 மைல் வீதம் பறந்து 2,35,000 மைல்களைக் கடந்து சந்திரமண்டலத்தை அடைந்து அங்கிருந்து அடையாள சாமான்களுடன் இறங்கி வந்துவிட்டான் என்பதை தெளிவாக உணர்ந்தோம்.

ஆனால், இந்து மதக்காரன் என்பவனுக்கு எத்தனைப் பேருக்குச் சந்திரன் என்றால் என்ன என்று தெரியும்? இந்துக்கள் என்பவர்களுடைய சந்திரன் சம்பந்தமான கதைகளும், கற்பனை நடப்புகளும், இன்றும் அவைகளைப் பின்பற்றி நடந்துவரும் முறைகளும் இந்துக்கள் என்பவர்கள் காட்டுமிராண்டிகள், அடிமுட்டாள்கள் என்பதற்கு பெரும் எடுத்துக்காட்டாக இல்லையா?

இந்துக்களில் புலவர்கள், வித்துவான்கள், மேதாவிகள், பி.ஏ., (B.A.) எம்.ஏ., (M.A.) டாக்டர்கள் (Doctors) இருக்கிறார்கள் என்றால் இவர்கள் எல்லோரும் தானே அந்த இனத்தைச் சேர்ந்தவர்களாகுகிறார்கள். இந்த நிலையில் உள்ள மனிதனைப் பகுத்தறிவு வாதியாக ஆக்க வேண்டுமானால் வாயினால் சொல்லி எந்தக் காரியத்தை - கருத்தைத் திருத்த முடியும்?

பலாத்காரச் செயல்களில் இறங்காவிட்டாலும், நாச வேலையிலாவது இறங்காவிட்டால் எப்படி மாறுதலைக் காணமுடியும்? இம்மாதிரி மாறுதலுக்கு மனிதன் காரியத்தில் பிரவேசிப்பது என்றால் முதலாவது ஒவ்வொரு “புரட்சி வேலைக்காரரும்”

தனக்கு எதிர்ப்படுகிறவர்களுடைய நெற்றியில் அணிந்திருக்கும் நெற்றிகுறியினை அழிக்க வேண்டும். தெருவில் இருக்கும் ‘கடவுள் உருவம்’ என்கின்ற எதனையும் எடுத்து கிணற்றில், குட்டையில் போட வேண்டும்.

“கடவுள்” என்பது தவிர மற்ற யானை, குதிரை, பூதம் முதலிய உருவங்களை இடித்

துத்தள்ள வேண்டும். இப்படிச் செய்வதானது ஒரு பிரச்சாரத் தன்மைக்கு உதவியாக இருக்கும் என்கின்ற கருத்தினிம்து கூறுகிறேனேயல்லாமல், இது யார் மனதையும் புண்படுத்துவ தற்காக அல்ல என்பதை ஒவ்வொருவரும் உணர வேண்டும்.

(3.11.1973 "விடுதலை" நாளிதழில் தந்தை பெரியார் அவர்கள் எழுதிய நலையங்கம்)

100. கடவுளும் - நானும்

கடவுளைப்பற்றி நான் எதிர்ப்பாய் இருக்கிறேன் என்றால், ஏன் அப்படி இருக்கிறேன் என்று ஒரு கடவுள் பக்திக்காரரும் சிந்திப்பதில்லையே!

நான் ஏன் கடவுள்களை ஒழிக்க வேண்டுமென்கிறேன்? கடவுளை உண்டாக்கிக் கொண்ட எவருமே யோக்கியமான அல்லது யோக்கியத்தன்மையுடைய கடவுளை ஏற்படுத்திக் கொள்ளவில்லையே!

அவரவர் சுயநலத்திற்கேற்ப, முட்டாள்தனத்திற்கேற்ப, ஒழுக்கமற்ற, நேர்மையற்ற, சக்தியற்ற கடவுள்களையும், தங்கள் தங்கள் சுயநலத்திற்கேற்ற கடவுள்களையும், தம் எதிரிகளை ஒழிக்க வேண்டுகிற ஆவலுக்கேற்ற கடவுள்களையும் உண்டாக்கிக்கொண்டால், அவற்றை, அதை அவற்றால் பாதிக்கப்படுபவர்களும், அறிவாளிகளும் ஏற்றுக்கொள்ள முடியுமா? சுயநலமற்றவர்கள் ஏற்றுக்கொள்வார்களா?

உலக மனித சமுதாயத்திற்கு ஒருவன் தொண்டு செய்ய வேண்டுமானால், முதல் தொண்டாக இப்படிப்பட்ட கடவுள்கள் ஒழிப்பு வேலையில் இறங்கினால்தானே அவன் உண்மையான - யோக்கியமான - அறிவாளியான தொண்டனாக இருக்க முடியும்?

உதாரணமாக, ஒரு மனிதன்தான் மற்ற மனிதனைவிட மேலான - மேல் பிறவியான உயர்சாதி மனிதன் என்று சொல்லிக் கொண்டு, அதற்காகவென்று ஒரு கடவுளையோ, பல கடவுள்களையோ கற்பித்துக் கொண்டு, அதுவும் அயோக்கியத்தனமான, ஒழுக்கங்கெட்ட கடவுள்களைக் கற்பித்துக் கொண்டு, அவைகள்தான் என்னை - எங்களை உயர்சாதியாய்ப் பிறப்பித்தது

என்றால், அந்த உயர்சாதி அல்லாத மற்றவன் அதனால், அவற்றால் இழி சாதி, கீழ் சாதியாக ஆக்கப்பட்டவன் அந்த அவற்றிற்கு ஆதாரமாகக் காட்டப்படும் கடவுளை - கடவுள் களை ஒழிக்க, அழிக்க, சின்னப்படுத்த முன்வராதவன் மனிதனா வானா, அறிவாளியாவானா, மாணமுள்ளவனாவானா, தன்னை மனிதன் என்று சொல்லிக்கொள்ள தகுதியுடையவன் ஆவானா?

கடவுள் நம்பிக்கைக்காரர்கள் யாராகத்தான் இருக்கட்டுமே, அவர்களை, 'எதற்காக கடவுள் ஏற்பட்டது? அதனால் உனக்கு என்ன பலன்?' என்று கேட்டால், என்ன பதில் சொல்லுவான்? அவன் ஏதாவது ஒரு பதிலைச் சொல்லுவானானால், 'அதனால் எல்லா மக்களும் பயனடைகிறார்களா? மகிழ்ச்சியடைகிறார் களா? யாராவது துக்கம், வேதனை, இழிவு, கவலை அடையா மல் இருக்கிறார்களா?' என்றால், என்ன பதில் சொல்லுவான்? மகிழ்ச்சி, நலம் மேன்மையடைந்திருக்கும் எவனும் "கடவுள் சித்தத்தால்" என்பான். அவை இல்லாதவன், அவற்றிற்கு நேர்மாறான துன்பம், தொல்லை, கவலை அடைந்து கொண்டி ருப்பவன் முட்டாளாய் இருந்தால், 'கடவுள் சித்தம்' என்பான். ஏன் அப்படியென்றால், 'என் கர்மம்' என்பான். இப்படிப்பட்ட அயோக்கியர்களுக்காக, நாமும் இவர்களோடு சேர்ந்துகொண்டு இந்தக் கடவுள்களைக் காப்பாற்றுவதா?

"உயர்சாதிக்காரன் நலன் அனுபவிப்பவன் கடவுளைக் காப் பாற்றினால், "தாழ்ந்த" சாதிக்காரன், கேடு அனுபவிப்பவன் கடவுளை ஒழிப்பது என்பதுதானே நியாயமும், நேர்மையும், அறிவுமாகும்?

அப்படிக்கில்லையானால், அவன் அடிமை, மாணமற்றவன், கூலி, சுயநலக்கார மடையன் என்றுதானே சொல்லப்படவேண் டும்?

ஆகவே, தோழர்களே!

கவலையும், துன்பமும், இழிவும் உள்ள வர்களே, சிந்தியுங்கள். உங்களுக்கு விமோச னம், விடுதலை, மனிதத் தன்மை கடவுள் ஒழிப்பிலும், அழிப்பிலும், இழிவுபடுத்துவ திலும் இருக்கிறது.

இதனால் யோக்கியமான - அறிவாளி யான யார் மாணமும் புண்பட இடமில்லை. சுயநலத்திற்காகச் சிலர் ஆத்திரப்படலாம்.

‘மனம் புண்படுகிறது’ என்று சொல்லலாம். அதைப் பற்றிக் கவலைப்படாதீர்கள்; சிறிதும் அச்சப்படாதீர்கள். நாம் யாரையும் மனம் புண்படுத்துவதற்காக இதைச் சொல்லவில்லை; செய்ய வில்லை. இதற்காக, அறிவுற்றவர்களால், சுயநலக்காரர்களால் நமக்குத் தொல்லை ஏற்பட்டால் மகிழ்ச்சியோடு ஏற்று, மானத் தோடு பாய்ந்தொழுங்கள், யார்மீது வெறுப்பு, குரோதம் கொள்ளாதீர்கள்!

(‘கடவுள் ஒரு கற்பனையே’ எனும் நூலிலிருந்து)

101 கடவுள் பெயரால் இழிதன்மைகள்

உலகத்திற்கு எத்தனை கடவுள்! அதில் உள்ள எத்தனையோ மதங்களில் ஒரு மதமாகிய இந்துமதம் என்பதற்கு எத்தனை வேதங்கள்! அவைகளுக்கு எத்தனை கடவுள்கள்! இந்தக் கடவுள்களை ஆராதிக்கிற - வணங்குகிற மக்களுக்கு எத்தனை கட்சிகள். ஒவ்வொரு கடவுள்களின் குறிகளுக்கு எத்தனை அடையாளங்கள்! அவைகளுக்காக எத்தனை சண்டைகள்! இந்தக் கடவுள்களுக்கு எத்தனை கோயில்கள்! எத்தனை ஆகாரங்கள்! எத்தனை கலியாணங்கள்! எத்தனை பெண்டு பிள்ளைகள்! எத்தனை அக்கிரமமான நடவடிக்கைகள் என்பது போன்றதையும் கவனியுங்கள். இந்தக் கடவுள்களின் பக்தர்களுக்குள் எத்தனை வித்தியாசங்கள்! எத்தனை சாதிகள்! எத்தனை உயர்வு தாழ்வுகள்! இவைகளில் எல்லாம் ஒரே ஒரு வகுப்பார் மாத்திரம், அதுவும் விரல் விட்டு எண்ணிவிடத் தகுந்த வெகு சிலர் மாத்திரம் எல்லாவற்றிற்கும் பெரியவர்கள், உயர்ந்தவர்கள், உரிமையுள்ளவர்கள் என்கிற நியாயம் ஏன்?

கடவுள் எல்லோருக்கும் பொதுவானவர், அவர் எங்கும் உள்ளவர் என்கிற தத்துவம் நம்முடைய மதத்துவ கடவுளுக்கும் உண்டானால், நாம் கடவுள்கிட்டப் போகக்கூடாது, மற்றவர்கள் கோயில்களுக்குள் வரக்கூடாது, மற்றொருவர் மாத்திரம்தான் கடவுளைத் தொடலாம். கழுவலாம், வேஷடி துணி கட்டலாம் என்கிற கொடுமைகள் அதற்கு ஏற்படுத்த முடியுமா?

நாம் இந்த மதத்தை ஒப்புக்கொண்டு, அதில் கண்ட சாமிகளையும் ஏற்றுக்கொண்டு, அதற்காக கோயிலும் கட்டி, சொத்தும் விட்டு, நாம் வணங்கவும் தினம் போய் வருவதினால் நமக்கு ஏற்படுகிற பலன் என்ன என்பதைப் பற்றி சற்று யோசித்துப் பாருங்கள்!

ஒரு லக்ஷம், அய்ந்து லக்ஷம், பத்து லக்ஷம் ரூபாய்கள் என்பதாக செலவு செய்து கோயில்கட்டி, அந்தக் கோயில் 100 வருஷம், 1000 வருஷம், 10000 வருஷம், 100000 வருஷம் என்கிற காலம் நிலைத்திருக்கச் செய்வதில் என்ன நிலைத்திருக்கச் செய்கிறோம் என்பதை சற்று பொறுமையாய் யோசித்துப் பாருங்கள்! “இந்த கோயிலில் உள்ள சுவாமியிடம் போகக்கூடாத ஒரு நீச்சன் நான், அந்த சாமிக்கு நேரே பூஜை செய்யக்கூடாதா ஒரு இழிந்தவன் நான், என்னைவிட ஒரு பெரிய ஜாதி இருக்கிறது. அவர்களைவிட தாழ்ந்த ஜாதியாகிய நான் நிற்பதற்கு இந்த இடம்” என்று பலபல விதமாக நம்மை நாமே இழிவுப்படுத்திப் பிரித்து, அதை ஒப்புக்கொண்டு “அந்தக் கல்லும் கோயிலும் கோயிலுக்குள் இருக்கும் சுவாமியும் உள்ளவரை என்னுடைய இழிவும், நீச்சத்தனமும், தாழ்வும் நிலைத்திருக்கத்தக்கது. இதற்கு என் பின் சந்ததிகளும் கட்டுப்பட்டிருக்க வேண்டும்! இத்தனை லட்சம் செலவு செய்து கோவில் கட்டி, கும்பாபிஷேகம் செய்தது மாத்திரமன்றி என்னைவிட இன்னொரு ஜாதியான் உயர்ந்தவன் என்பதை நிலை நிறுத்தவும், அவன் பசியினால் சாகாமல் இருக்கவும், அவனுக்கு உபயோகப்படும்படியாக அந்த சாமியின் பெயரால் இத்தனை லட்சம் ரூபாய் சொத்துக்களை எழுதிவைக்கிறேன்! இதை அவன் கூட்டத்தார் மாத்திரம் சாப்பிட்டுக் கொண்டு, பிள்ளை பிள்ளை தலைமுறையாய் கற்பகோடி காலத்திற்கு கல்லும் - காவேரியும், புல்லும் - பூண்டும் உள்ளவரைக்கும் மேல்ஜாதியாயிருந்து வர்வேண்டியது” என்று செய்வதாகிறதேயல்லாமல் வேறு

என்ன என்பதையும் கவனித்துப் பாருங்கள். இது தவிர இந்த மாதிரி கோயில்களுக்கு மற்றவர்களையும் எவ்வளவு செலவுகள் செய்யச் சொல்லுகிறோம். அதனால், மக்களுக்கு ஏற்படுகிற செலவுகள் எவ்வளவு என்பதைப் பாருங்கள். “சர்க்கார் நம்மிடம் வரி வாங்குகிறார்கள், கொள்ளை அடிக்கிறார்கள், அது செய்யவில்லை, இது செய்ய

வில்லை வீண் செலவு செய்கிறார்கள், மக்களுக்கு படிப்பு இல்லை ஒழுக்கம் இல்லை” என்று சத்தம் போடுகிறோமே! அப்படிப்பட்ட நாம் இந்த சாமிகள் பெயரால் அடிக்கப்படும் கொள்கைளை கொஞ்சமாவது கவனிக்கிறோமா? அல்லது அவைகளை நிறுத்தவாவது பாடுபடுகிறோமா என்பதை யோசிக்க வேண்டாமா?

திருநெல்வேலி ஜில்லாவில் உள்ள ஒரு 45 கோயில்களை மாத்திரம் கணக்குப்போட்டுப் பாருங்கள்! திருநெல்வேலி கோயிலுக்கு வருஷம் ஒன்றுக்கு 70 ஆயிரம் ரூபாய் வரும்படி. சங்கரன் கோயிலுக்கு வருஷம் 50000 ரூ. வரும்படி, குற்றாலம் கோயிலுக்கு 40000 ரூ. திருச்செந்தூர் கோயிலுக்கு ஒன்றரை லட்சம் ரூ. வரும்படி, ஆக நான்கு கோயிலுக்கு மாத்திரம் சுமார் மூன்று லட்சம் ரூபாய்க்குக் குறையாமல் வரும்படி வருகிறதாக இந்த தேவஸ்தான நிர்வாகிகளால் கேள்விப்பட்டேன். இது தவிர இந்தக் கோயில்களுக்கு வருகிற பக்தர்கள் போக்குவரவு, தேங்காய், பழம், நெய், தயிர், பஞ்சாமிர்த அபிஷேகம், மேள தாளம், தாசி, சதிர், பாட்டுக்கச்சேரி, உத்சவம் முதலியவைகளில் செலவு செய்யும் பணம் எவ்வளவு? இவைகள் எல்லாம் எதற்காக உபயோகப்படுகிறது என்பதையும் யோசியுங்கள்: நீங்கள் கீழ்ஜாதி, பூஜை பண்ணுகிறவனும் சிலரும் மாத்திரம் உயர்ந்த ஜாதி, ஆதலால் நீங்கள் கொடுக்கவேண்டியது, மற்ற வன் சாப்பிட வேண்டியது என்பதல்லாமல் வேறு எதற்கு உபயோகப்படுகிறது என்பதை நன்றாய் கவனியுங்கள், இந்த மாதிரி செய்யும்படி உங்களை எந்த சாமி கேட்கிறது, அல்லது கட்டளை இடுகிறது?

சில வயிற்றுச் சோற்றுச் சாமி உங்களை ஏமாற்றுவதும், நீங்கள் ஏமாறுவதும், நிஜமாலும் உள்ள சாமிகள் “நமக்கு இப்படியும் முட்டாள் பக்தர்கள் உண்டா” என்று பல்லைக் காட்டிக்கொண்டு சிரிப்பதும் அல்லாமல் வேறு என்ன கிடைக்கிறது?

(11.9.27 'குடிஅரசு' இதழில் மதப்புரட்டுபற்றி தந்தை பெரியார் எழுதியது.)

102. கோவிலில் நடக்கும் அக்கிரமங்கள்!

“திராவிடன்” பத்திரிகை கோவில்களைப்பற்றி ஸ்ரீமான் சி. விஜயராகவாச்சாரியார் எழுதியதற்கு சமாதானம் எழுதுவதாவது:

ஸ்ரீமான் விஜயராகவாச்சாரியார் கடும் வர்ணாசிரமக்காரர். பிறவியில் உயர்வு தாழ்வு உண்டு என்று கருதிக் கொண்டிருக்கிறவர். எனவே அவர் மகாத்மானவைக் கண்டிப்பதில் அதிசய மில்லை. அன்றியும் இவர் கோவில்களின் மூலம் பார்ப்பனர்களின் வாழ்வு இன்னது என்று தெரிந்தவர், இந்து மதம் என்கிற பெயர் இல்லாவிட்டால் இந்நாட்டில் பார்ப்பனருக்கு எவ்வித மரியாதையும் இல்லாததோடு குணத்தைப்பற்றி மக்களை வகுப்பதின் மூலம் பார்ப்பனர்கள் திண்டாதவர்களாகிவிடக் கூடும் என்பதையும் உணர்ந்தவர். ஆதலால் இவர் தன்சமூகத்தின் வாழ்வுக்காக அப்புக் கட்டுவதில் கவலை எடுத்துக்கொள்ள வேண்டியது இவர் கடமை. ஆனால் நாம் அக்கோவில்கள் விபச்சார விடுதிகள் என்பதை விளக்க இதை உபயோகித்துக் கொள்ள வேண்டியவர்களாய் இருக்கிறோம்.

மகாத்மா காந்தி இப்போதைய கோவில்களின் நிலைமையைப் பற்றித்தான் அவ்விதம் கூறுகிறார் போல் தோன்றுகிறது. ஆனால் நாம் ஆதியில் உள்ள கோயில்களைப்பற்றியும், அதிலுள்ள சுவாமிகளைப்பற்றியும், அங்கு நடக்கும் அக்கிரமங்களைப் பற்றியும், அவைகள் ஆதியில் எப்படி ஏற்பட்டது என்பதைப் பற்றியுமே கவனித்து அப்படிச் சொல்லுகிறோம். உதாரணமாக ஆரிய சமூகத் தலைவர் அதாவது வேகத்தைக்

கூட ஒப்புக்கொள்ளுகிறவரான சுவாமி தயானந்த சரஸ்வதி அவர்கள் எழுதியிருக்கும் சத்தியார்த்தப் பிரகாசத்தில் இவ்விஷயத்தை நன்றாய் விளக்கி இருக்கிறார். மற்றும் சைவக் கடவுளைப்பற்றி இந்துக்கள் என்று சொல்லிக்கொள்ளும் சைவர்களையும், வைணவர்களையும், வைணவக் கடவுள்களைப்பற்றி அதே இந்துக்கள் என்று சொல்லிக்கொள்ளும் சைவர்களையும் கேட்டாலும், அல்லது

அவரவர்கள் வேதசாஸ்திர புராண ஆதாரங்களைக் கொண்டு எழுதி முழங்கியிருக்கும் சைவ மத கண்டனம் என்னும் புஸ்தகங்களைப் பார்த்தாலும் தெரிவரும்.

அன்றியும் அந்தக் கடவுள்கள் அன்னிய ஸ்திரீகளிடம் தினமும் அக்கோவில்களில் படுப்பதும், அக்கடவுளுக்கு வைப்பாட்டிகளாக விபச்சாரப் பெண்கள் ஏற்படுத்தப்படுவதும் அவர்கள் சுவாமிக்குத் தொண்டு செய்வது என்னும் பேரால் தங்களை அலங்கரித்துக்கொண்டு தினமும் கோவிலுக்கு வருவதும், அவர்களைப் பார்க்கவிட புருடர்கள் பக்தியின் பேரால் சாமி கும்பிட என்று அங்கு வந்து சம்மதம் ஏற்படுத்திக்கொள்ளுவதும், இவர்களைப் பார்த்து குல ஸ்திரீகளும் அலங்கரித்துக்கொண்டு வருவதும், அவர்களைப் பார்த்து நிஜமாகவே பக்திக்காக வந்த புருஷர்களும் பக்தி கெட்டு அக்குலப் பெண்களை சுவாதீனம் செய்ய முயற்சிப்பதும், ஒருவருக்கொருவர் காதல் ஏற்பட்டு தினப்படி முக தரிசனத்தாலேயே ஒருவித காதல் திருப்தியை அடையக் கருதி இருவரும் பெரிய பக்தர்களாகி தினமும் கோவிலுக்குப் போக ஏற்பாடு செய்து கொள்ளுவதுமான காரியங்களை ஒவ்வொரு மனிதனும் ஸ்திரீயும் தங்கள் தங்களுடைய வாலிப பருவத்தை நினைத்துப் பார்த்துக்கொண்டால் இவை கண்டிப்பாய் ஞாபகத்துக்கு வரும் என்றே சொல்லுவோம்.

இது தவிர, சுவாமி தாசி வீட்டுக்குப் போதல், வேறு பெண்களை சிறையெடுத்து வருதல், வேறு பெண்கள் மீது காதல்கொண்டு மாறு வேஷம் போட்டுக் கொண்டுபோய் அப்பெண்களை கற்பழித்து விட்டு வருதல், ஆண்சாமிகள் லேயே ஒரு சாமிக்கு மற்றொரு சாமிமேல் மோகம் ஏற்பட்டு ஒருவருக்கொருவர் கலந்து பிள்ளை உண்டாக்குதல் முதலான இந்து மத வேத சாஸ்திர புராணங்களைக் கொண்டு கோவில்கள் கட்டி இம்மாதிரி சாமிகளை அவைகளில் வைத்திருத்தல், இம்மாதிரி நடவடிக்கைகளை உற்சவமூலம் நடத்தல் ஆகிய காரியங்களை கோவிலின் தத்துவங்களைப்பற்றி நாழும் மகாத்மாவும் கூறுவதை நன்றாய் ருஜு செய்யும். அன்றியும் கோவில் யோக்கியதை இப்படியானால், உற்சவங்கள் என்பவைகள் எதற்கு உபயோகப்படுத்தப்படுகிறது என்று பார்த்தால் அதிலும் கோவில்கள் எவ்வளவு தூரம் விபச்சாரம் விடுதி என்பது புலப்படும்.

மேலே சொல்லப்பட்ட மாதிரியான கருத்துக்கள் கொண்ட உற்சவத்திற்குப் போகும் பெண்ணும், ஆணும் தங்களை அலங்கரித்துக்கொண்டு போவதும், ஒருவரை ஒருவர் நாடித் திரிவதும், அன்னிய ஸ்திரீகள் சினேகமும், அன்னிய புருஷர்கள் சினேகமும் கொண்ட ஆண், பெண்கள் கோவில்களையும், உற்சவங்களையும் சங்கேத ஸ்தலங்களாக உபயோகித்துக் கொண்டு போவதும் யாவரும் அறியாமலிருக்க முடியாது. சிற்சில ஊர்களில் உற்சவக் காலங்களில் கோவில்களுக்கு வெளியில் உள்ள சுற்று விடுதிகளுக்கு விபசாரத்தின் பொருட்டு வாடகைகள் அதிகம் ஏற்படுத்துவதும் யாவரும் அறிந்ததே. அதாவது சுகாதார வசதிக்கு ஆக ஏற்படுத்திக் கொள்ளப்படும் நீலகிரி, கொடைக்கானல், குற்றாலம் முதலிய இடங்களில் உள்ள கட்டிடங்களுக்கு எப்படி ஒரு வருஷத்திய வாடகை இரண்டு மாதங்களுக்கு வாங்கிக் கொள்ளப்படுகிறதோ அதுபோலவே ஒரு சிறு அறைக்கு ஒரு வாரத்திற்கு 10, 15 ரூபாய் வீதம் குட்கூலி ஏற்படுகிறது. இந்த வாடகைகள் கோவிலுக்கு வரும் ஆண், பெண் பக்தர்களாலேயே சரிக்கட்டப்பட்டும் 100, 200 ரூபாய் சம்பாதித்துக் கொண்டும் போகப்படுகிறது.

உற்சவ காலங்களில் சுவாமி கோவில்கள் மாத்திரமல்லாமல் அர்ச்சகர்கள் வீடுகளிலும், சில விபசார வீடுகளாக ஆக்கப்பட்டு விடுகின்றன என்று சொல்லவேண்டியிருக்கிறது. நல்ல அழகிய பெண்ணை மணந்த அர்ச்சகர்களிடமே அதிக யாத்திரைக்காரர்கள் போய்ச் சேருகிறார்கள். அதிக கட்டளைக்காரர்களும் ஏற்படுகிறார்கள். இதன் காரணம் என்ன? நமக்குத் தெரிய பல சமயங்களில் யாத்திரைக்காரர்களை தங்கள் வீட்டின் நடையில் படுக்க விட்டு விட்டு, பெண்களை கூப்பிட்டு “இன்று ராத்திரி எனக்கு கோவிலில் படுக்கை முறை, ஆதலால் காலையில் தான் வருவேன், வீதிக்கதவை ஜாக்கிரதையாக தாள் போட்டுக்கொள்! என்று சொல்லிப் போகிற அர்ச்சகர்களையும் நேரில் பார்த்தவர்கள் இருக்கிறார்கள்.

இவைகளில் எதை நமது ஸ்ரீ விஜயராக வாச்சாரியார் அவர்கள் மறுக்கிறார்கள் என்றும் கேட்கிறோம். இவர்களை கோவில்லை விட்டுத் தள்ளுவதற்கு என்ன சட்டம் இருக்கிறது என்று கேட்கின்றோம். இவைகளை யாராவது வெளியில் எடுத்துச் சொன்னால் அவர்களைப்பற்றி ஜனங்களுக்கு சாமி,

பூதம், பேய், பிசாசு, கோவில், குளம் முதலியவைகளிடம் அதிலும் பாமர மக்களுக்கு ஏற்பட்டிருக்கும் குருட்டு நம்பிக்கையை ஆதாரமாய் உபயோகித்துக் கொண்டு “கோவிலைத் திட்டுகிறார்கள், நாஸ்திகம் பேசுகிறார்கள்” என்று தூற்றி மனதறிந்து அக்கிரமமாய்ப் பேசி பாமர மக்களை ஏமாற்றுகிறார்களே ஒழிய அவர்கள் இம்மாதிரியான அக்கிரமங்களை மறுக்க காரணம் காட்ட முடியுமா என்று மறுபடியும் கேட்கிறோம்.

கோவில்களில் கட்டளைகள் ஏற்படுத்துவதின் யோக்கியதைகள் அநேகமாய் என்ன என்று பாருங்கள்! கட்டளைக்காரன் பணம் கொடுப்பதும், வருஷத்திற்கு மும்முறை அர்ச்சகர் வீட்டில் சாப்பிட்டுவிட்டு படுத்திருந்து போவதுமல்லாமல் மற்ற படி 100-க்கு 75 கட்டளைகளின் கருத்தும், தத்துவமும் என்ன என்று கேட்கின்றோம். கட்டளைக்காரன் நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறபடி கட்டளை “பூஜை” நடக்கின்றதா “அர்ச்சனை” நடக்கின்றதா “அஷ்டோத்திரம்” நடக்கின்றதா “மண்டல பூசை” நடக்கின்றதா என்றும் கேட்கிறோம்.

கட்டளை அர்ச்சகர் ஊரெல்லாம் பணம் வசூலிக்கப்போவதும் அர்ச்சகர் வீட்டில் அவரது சம்சாரம் வீட்டுக்கு தூரமாகி அதாவது பகிஷ்டையாகி வேறு வேலை இல்லாமல் இருக்கும் காலத்தில் விபூதி, குங்குமம், வில்வம், மஞ்சள், நாமக்கட்டி, திருச்சூரணம், துளசி இலை இவைகளை தனித்தனி சிறு சிறு பொட்டலங்களாகக் கட்டி விலாசமெழுதி வைத்திருக்கும் கவர்களில் அச்சப் போட்டு வைத்திருக்கும் காகிதத்துடன் போட்டு தபாலில் போடுவதுமல்லாமல் வேறு என்ன காரியம் நடக்கின்றது? இவ்வர்ச்சனைகளுக்கு பலன் என்ன என்றும் கேட்கின்றோம்? இந்தக் கோவில், சாமி, உற்சவம், கட்டளை இவைகளுக்கு யாருடைய பணம் போகிறது? எவ்வளவு பணம் போகிறது? இவ்வளவு பணங்களும் எதற்கு உபயோகப்படுகிறது? என்று பகுத்தறிவைக் கொண்டு பார்ப்பதுடன் இதனால் சுவாமிக்காவது, பக்தனுக்காவது என்ன காரியம் உண்டாகிறது என்பதையும், வாஸ்தவத்திலேயே கோவிலில் கடவுள் இருப்பாரானால் இவ்வக்கிரமங்கள் ஒரு இடத்திலாவது ஒருவராலாவது செய்ய இடம் ஏற்படுமா என்பதையும் கவனிக்கவேண்டுகிறோம்.

இவைகள் தவிர கிராமக்கோவில்களில் நடக்கும் அக்கிரமங்களைப்பற்றியோ

வென்றால் அது சொல்லத் தொலையாது. அர்ச்சகர் குடி இருப்பு, படுக்கை, சாப்பாடு முதலியவைகள் கோவில்களிலேயே வைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். தூரமான பெண்களும் அங்கேயே படுக்கிறார்கள். சுவாமி பேரால் ஏற்படுத்தப்பட்ட தீர்த்தங்கள் எல்லாவற்றிலும் இந்த தூரமான பெண்கள் துணிகள் துவைக்கப்படுகின்றன, ஸ்நானபானமும் செய்யப்படுகிறது. சுவாமிகள் தீர்த்தம் முதலியவைகளும் அதிலிருந்தே எடுத்து சாமிக்கு ஸ்நானமும், சமையலும் செய்யப்படுகின்றன. இவைகளில் எதை ஸ்நான விஜயராகவாச்சாரியார் மறுக்கிறார் என்று கேட்கிறோம். இது விஷயத்தில் மாத்திரம் எங்கும் சுவாமி இருப்பதாக ஒப்புக்கொள்ளும் ஸ்ரீ விஜயராகவாச்சாரியார் அவர்கள் “தீண்டாதவர்கள்” கோவிலுக்குப் போக ஏன் சம்மதிப்பதில்லை என்று கேட்கின்றோம்? சிங்கம், கரடி, நாய், நரி, பன்றி, பாம்பு, தேள், பூச்சி, புழு, மலம் முதலியவைகள் மலிந்து கிடக்கும் மலைமேல்கூட ஏறக்கூடாது என்கிறார்களே! அது ஏன் என்றுதான் கேட்கின்றோம்.

(9.10.1927 'குடிஅரசு' இதழில் தந்தை பெரியார் எழுதியது).

103. வடநாட்டுக் கடவுள்கள்!

கடவுள்கள் என்பது ஒவ்வொரு நாட்டுக்கொவ்வொரு விதமாகவும் இருந்து வருகின்றன. சாதாரணமாய் இந்தியாவிற்கே பிரதான “புண்ணிய பூமிகளான” காசி, ஜகநாதம், பண்டாரிபுரம் முதலிய கேஷத்திரங்களிலுள்ள சாமி கோவில்களில் யார் வேண்டுமானாலும் உள்ளே சென்று சாமியைத் தொட்டு பூசை செய்யவும், கட்டி அழுது தனது குறைகளைச் சொல்லிக் கொள்ளவும் உரிமை பெற்ற சாமிகளாகவே இருக்கின்றன. ஆனால், திண்ணாட்டிலோ அதே சாமிகளைத் தொடாத போதிலும் கிட்டப் போய் கும்பிட்டாலும் அல்லது சிலர் கோவிலுக்குள்ளே புகுந்துவிட்டாலும் உடனே அச்சாமிகள் செத்துப் போய்விடுகின்றன. ஆனால், பார்ப்பானுக்கு பணமும், சோறும் கொடுத்தால் மறுபடியும் அவைகள் உயிர் பெற்றுவிடுகின்றன. எனவே, நமது திண்ணாட்டுச் சாமிகளின் சக்திகள்கூட நமது பார்ப்பனர்களிடம் எவ்வளவு அடிமைப்பட்டுக் கிடக்கின்றன என்பது கவனிப்பவர்களுக்கு விளங்காமல் போகாது.

இப்போது மத்திய மாகாணத்தில் வார்தாவென்னுமிடத்தில் உள்ள சாமிகள் காசி முதலியவைகளிலுள்ள சாமிகளைப் போலவே தங்கள் சக்தியை பிராமணனிடமிருந்து விடுதலை செய்துகொண்டதாகத் தெரிய வருகின்றது. அதாவது வார்தாவில் உள்ள லக்ஷ்மி நாராயணசாமி கோவிலுக்குள் தீண்டாதவர்கள் எனப்படுபவர்கள் போய் கும்பிடலாம் என்று அங்குள்ள மக்கள் தீர்மானித்து அந்தப்படியே இந்த ஒரு வாரமாக எல்லோரும் உள்ளே போய் கும்பிட்டு வருகிறார்களாம்.

இதுவரை அந்தக் கோவிலில் உள்ள ஒரு சாமிகூட சாகவில்லையாம்; இன்னும் சில இடங்களிலும் இதுபோலவே நடைபெற்றும் வருகின்றதாம்.

ஆனால், நம் தென்னாட்டு சாமிகளுக்கு மாத்திரம் பார்ப்பனர்கள் கையிலிருந்து தப்பிக்க இன்னும் சக்தி ஏற்படவில்லை என்கிறதானது நமக்கு மிகவும் வெட்கக்கேடான காரியமாய் தோன்றுகின்றது.

“கடவுள் நெறியையும், கடவுள் தன்மையையும் ராமசாமி நாயக்கனும், சுயமரியாதைக் கூட்டத்தாரும் பாழாக்குகின்றார்கள்” என்று சொல்லுவதற்கு மாத்திரம் நமது நாட்டில் ஆட்கள் ஏராளமாய் இருக்கின்றார்களேயொழிய, மற்றபடி இக்கூட்டத்தாருக்குள் மற்றவர்கள் போனாலும் அதைத் தொட்டாலும் கடவுள் செத்துப் போவார் என்கின்ற கொள்கை, கடவுள் தன்மைக்கும் கடவுள் நெறிக்கும் ஏற்றதா என்பதை ஒருவராவது கவனிக்கின்றாரா என்று பார்த்தால் அடியோடு இல்லை என்றேதான் சொல்ல வேண்டியிருக்கின்றது. இரீயாவது நமது தென்னாட்டுக் கோவில்களின் நிர்வாகிகள் கவனித்து தங்கள் தங்கள் நிர்வாகத்திலுள்ள கோவில்களில் இருக்கும் கடவுள்களை பார்ப்பன அடிமைத்தனத்திலிருந்து வடநாட்டு சாமிகளைப் போல விலக்கி சுதந்திரமுள்ள சாமிகளாகவும் இருக்கத் தக்கதான நிலையில் இருக்கும்படி செய்வார்களா என்று கேட்கின்றோம்.

(2.9.1928 'குடிஅரசு' இதழில்
தந்தை பெரியார் எழுதிய தலையங்கம்)

104. பாட்டன் சொன்னால் கிணற்றில் விழுவீர்களா?

கோவிலென்னும் மடத்திலிருக்கும் கல்லிற்கு விவாகம் செய்யும் மூட சிகாமணிகள் உள்ள மட்டும் நமது நாடும், நம் மக்களும் ஏன் அடிமை அடையமாட்டார்கள்? இவர்கள் மாட்டு மாமிசம் உண்ண நினைத்தால் கோமேதக யாகம்; குதிரை மாமிசம் உண்ண நினைத்தால் நரபலி யாகம்; ஆட்டிறைச்சி உண்ண நினைத்தால் அசுவமேத யாகம்; மனிதர்களின் மாமிசம் உண்ண நினைத்தால் அவிர்ப்பாகம் கொடுக்க அயக்கியம் செய்கிறோம் - என்று எனக்கு முன் பேசிய கண்ணப்பர் சொன்னதை நினைத்துப் பாருங்கள்! மேலும், மதுவையும் அருந்தி, புலாலும் புசிக்கும் இந்த பார்ப்பனர்களை மட்டும் ஏன் கோவிலுள்ள சாமிகள் ஏற்றுக்கொள்கின்றன? நாம் பேசினால் ஏன் செத்து விடுகிறது? என்று கேட்கிறேன்.

இரவிலெல்லாம் தாசிபிடம் துயின்றுவிட்டு, பகலில் கோவிலுள்ள சாமிகளுக்கு மணியாட்டுகிறார்களே பார்ப்பனர்கள், இவர்களை இவ்விதமான அயோக்கியத்தனம் ஏண்டா செய்தாய் என்று எந்தக் கல்லாவது கேட்கின்றதா? இல்லவே இல்லை! பண்டரிபுரத்திலுள்ள பாண்டூரங்களை யாவரும் கட்டித் தழுவி தொழுகவும், காசிபிலுள்ள விஸ்வனாதன் ஆலயத்திலுள்ள லிங்கத்தை யாவரும் கட்டித் தழுவினால் மட்டும் அந்த சாமிகளெல்லாம் சாகமாட்டேன் என்கிறது. ஆனால், மதுரையிலுள்ள மீனாட்சி ஒரு நாடார் சகோதரரை தன் பக்கம் நின்று தரிசிக்கக் கண்டால் செத்து விடுகிறது. உலகத்தவர்கள் எல்லாம் கொண்டாடின மகாத்மா காந்தி என்பவரையும், லாலாலஜபதி என்பவரையும், திருவனந்தபுரத்து சாமியும், கன்னியாகுமரி கல்லும் கண்டு செத்துவிட்டது. இன்னும் இம்மாதிரி எவ்வளவு சொல்லலாம்.

ஆனால், இந்தப் பாழும் கற்களுக்கு செலவிடும் கும்பாபிஷேகம், திருவிழாவிற்குச் செலவு செய்யும் பணங்களை ஏழை மக்கள் படிப்புக்குச் செலவு செய்தால் பயன் தரும். ஆகையால், வெறுங்கல்லில் ஒன்றுமில்லை

என்றுதான் அநேக சித்தர்கள் பாடியுள்ளார்கள். அபிஷேகக் கட்டளை பாலாபிஷேகம், நெய், சந்தனம், தைலம், அரைப்பு பஞ்சாமிர்தம், தயிர், இன்னும் எத்தனை அபிஷேகங்கள் நம்மவர்கள் பிரார்த்தனை செய்து, பாழுங் கல்லின் தலையில் கொட்டி, பார்ப்பான் கொடுக்கும் கொஞ்ச சாம்பலுக்கு ஆசைப் படுகின்றார்கள் என்று யாராவது யோசிப்பதுண்டா? யோசித்திருக்கலாம்; இது அறிவீனம் என்று தெரிந்திருக்கலாம். ஆனால், எங்களுடைய மாதா சொன்னது, எங்கள் பிதா சொன்னது, எங்கள் பாட்டன் நடத்திய வழக்கம் என்று சொல்லி விடுகிறீர்கள்! இது இக்கால வழக்கில் செல்லாதது. உங்கள் பாட்டன் உன்னைக் கிணற்றில் விழுந்து விடு என்றால் நீ விழுந்து விடுவாயா? உன் புகுத்தறிவால் நினைத்துப் பார்ப்பாயல்லவா? எந்த கிறிஸ்து மதத்தவர்கள் இப்பொழுது சாமியைக் கும்பிட வீண் செலவு செய்கிறார்கள்?

வாரத்துக்கு ஓர் முறை வஸ்திரத்தைத் துவைத்துக்கொண்டு, காணிக்கைக்குக் கால் அணா இருந்தால் போதும் - ஐட்காவண்டி ஓட்டும் அப்துல் ரகிமான் சாகிப்பாய் இருந்தாலும் சரி, நமது மாகாணம் ஹோம் நெம்பர் முகம்மது உஸ்மானாயிருந்தாலும் சரி, தொழ வேண்டுமானால் கொஞ்சம் தண்ணீரைத் தெளித்து ஓர் வஸ்திரத்தை விரித்து மேற்கு திக்கை நோக்கி மூன்று முறை தலையை கீழே வைத்து எழுந்திருந்தால் சாமியைக் கும்பிட்டு விடுவார்களே! இவர்களுக்கு பணச் செலவுமில்லை, வீண் நேரம் போக்குமில்லையல்லவா?

ஆனால், புராணத்தைப் பார்த்தால், சிவன் பார்வதிக்குச் சொன்னார்; உமை சைவ புராணிகருக்குச் சொன்னார்; அவர் ஜெனமே ஜெயனுக்கு சொன்னார்; ஜெனமே ஜெயன் நாரதருக்குச் சொன்னார், என்றிருக்கின்றதே ஒழிய யாராவது நேரில் உலகத்தவருக்குச் சொன்னார்களா? வேதத்தைப் பார்ப்பான் தவிர யாரும் பார்க்கக் கூடாது. வாசிப்பதைக் கேட்கக் கூடாது, கேட்டாலும், பார்த்தாலும், படித்தாலும், சொன்னாலும், நாக்கை அறுக்க வேண்டும் - கண்ணைப் பிடுங்க வேண்டும் - ஈயத்தைக் காய்ச்சி காதில் ஊற்றவேண்டும் என்று மனு என்னும் பார்ப்பான் எழுதி வைத்த ஸ்மிருதியில் வெளியாகிறது. இந்தவிதமான கஷ்டத்துடன் உயிரற்ற கல்லை நாம் ஏன் கும்பிடவேண்டும்?

உங்கள் பெற்றோர்கள் உங்களை சுயமரியாதை இயக்கத்தில் விடச் சம்மதிக்கமாட்டார்கள். ஏனென்றால் சாமி கடித்துவிடும் என்றும், பயம் என்றும், இருள் பிடித்து கடித்துவிடும் என்றும் திட்டமாய்ச் சொல்லலாம். இவைகளை நீங்கள் பொருள்படுத்தாது உங்கள் மனத்திற்குப் பட்டதை தேசத்திற்கு செய்வதற்கு பின்வாங்காதீர்கள். பெண் மக்களும் இவ்வியக்கத்தில் ஈடுபட்டுழைக்கவேண்டும்.

(26.1.1929 அன்று தெய்வநாண்பட்டியில் நடந்த கூட்டத்தில் தந்தை பெரியார் பேசியது - 'நிராவிடன்' இதழில் வெளியானது)

105. பூசையால் விளையும் நாசம்!

கடவுள் என்பது என்ன? அது எதற்காக வேண்டும் என்பதாக ஆராய்ந்து பாருங்கள். குருட்டு நம்பிக்கையால் கடவுளுக்கென்று பணத்தை செலவு செய்து பாழ்படுத்துகின்றோம்! கிறிஸ்துவர்களும், மகமதியர்களும் சாமி கும்பிடுவதில்லையா? அவர்கள் கடவுளுக்காக என்ன செலவு செய்கிறார்கள்? நாம் சுவாமிக்காக உற்சவமும், பொங்கலும், பூசையும் செய்யவேண்டும். மேலும் இவைகளை சாமிக்கு எடுத்துச் செல்லவும், ஊட்டவும் தரக்கூடிய வேறு ஏற்படுத்துகிறோம். இதனால் நமது பணம் வீணாகிறது, அறிவு மோசமாகிறது. கடவுள் நமக்கு அவசியந்தான். ஆனால், எந்த விஷயத்தில்? நாம் தப்பிதம் செய்தால் கடவுள் கோபித்துக் கொள்வார் என்ற முறையில் கடவுளை வைத்துக் கொள்வதில் நமக்கு ஆட்சேபணை இல்லை. ஆனால், கும்பிடுவதற்கும், பூசை செய்வதற்கும், தேரில் வைத்து உற்சவம் செய்வதற்கும், தேவடியாள்களை விட்டு நடனம் செய்வதற்கும், பொங்கல் புளியோதரை சாப்பிடுவதற்கும் கடவுளை உபயோகப்படுத்துவதென்றால் அப்படிப்பட்ட கடவுள் இருக்கக் கூடாது.

ஏனென்றால், ஒரு பாபம் செய்த பிறகு, சாமிக்கு அர்ச்சனையும், பூசையும் செய்தால் பாபம் போய்விடும் என்ற எண்ணத்தை மக்களிடையே கடவுள் ஏற்படுத்துவாரேயானால், பாபம் அதிகரித்து, சாமிக்கு லஞ்சம் கொடுத்து பாபத்தைப் போக்கி தாம் தப்பித்துக் கொள்ளலாம் என்ற அபிப்பிராயத்தில் மக்கள் கடவுளைப் பயன்படுத்திக் கொள்

கின்றனர். அதனால், மக்களின் ஒழுக்கம் கெடுவதற்கு கடவுள் அநுசூலமாயிருக்கின்றது. மக்கள் குற்றம் செய்யாமல் பார்த்துக் கொள்ளவேண்டியது கடவுளின் கடமை. அப்படி குற்றம் செய்துவிட்ட பிறகு, லஞ்சம் வாங்கிக் கொண்டு மன்னிக்கலாம் என்ற கடவுளை ஒழிக்க வேண்டியதுதான்.

கடவுளை வணங்குவதற்கு தேங்காய், பழம், சூடம், பொங்கல் இவைகளெல்லாம் எதற்காக வேண்டும்? நீங்கள் கடவுளிடத்தில் அன்பு பூண்டிருப்பதாக அவருக்கு நன்றாகத் தெரியும். அப்படிப்பட்டவருக்கு இவையெல்லாம் எதற்காக? முன்காலத்தில் கிராமங்களில் பயிர் நன்றாக விளைந்தது; அதை ஊர்கட்கு அனுப்பாமல் அந்த கிராமத்து தொழிலாளர்கட்கு கொடுத்து சும்மா இருக்கவிடாமல் கோவில்களைக் கட்டினார்கள். ஆனால், இப்போது அக்கடவுளுக்கு எதற்காக செலவு செய்யவேண்டும்? சாமிக்காக செலவிடும் பொருளை படிப்பு விஷயத்திற்காகவும், ஆஸ்பத்திரிகள் கட்டுவதற்காகவும், உபயோகிங்கள். கோவில் ரூ.50 ஆயிரம் போட்டு கட்டாவிட்டால் சாமி இந்த உலகத்தில் இருக்காதா? நமது தயவினால் சாமி இருக்கவேண்டியதில்லை. உலகில் உள்ள மக்களில் முன்றில் ஒரு பங்கு பவுத்தர்களும், முன்றில் ஒரு பங்கு கிறிஸ்தவர்களும் இருக்கின்றனர். அவர்கள் தாம் சொத்துக்களை பள்ளிக் கூடங்கட்கும், பொது விஷயங்கட்கும் செலவிடுகின்றனர்.

சாமிக்கு கற்பூரம் எதற்காக கொளுத்தவேண்டும்? கோயிலை கரியாக்குவதற்காகவா? முன்காலத்தில் தீபம் தூபம்தான் இருந்தது. கற்பூரம் இருந்ததாக தெரியவில்லை. கற்பூரம் கொளுத்தும் வழக்கம் இடைக்காலத்தில் ஏற்பட்டதென யூகிக்க இடமிருக்கின்றது. பார்ப்பனர்கள் ஐப்பான் தேசத்துக்காரருடன் ஒப்பந்தம் பேசி நாங்கள் சூடம் கொளுத்த ஏற்பாடு செய்கிறோம்; நீ செய்து அனுப்பு என்பதாக தரகு பேசி செய்திருப்பார்கள் - என சந்தேகிக்கிறேன். நாம் சாமிக்காக எவ்வளவோ கோடிக்கணக்காக செலவிட்டும் அந்தச் சாமி நமக்கு ஊசிக்கூட செய்ய சொல்லிக் கொடுக்கவில்லை. காகிதம், பென்சில் எல்லாவற்றிற்கும் மற்றவர்களை எதிர்பார்க்க வேண்டியிருக்கிறது.

(14.3.1929 அன்று வால்குடி அருகிலுள்ள நகர் என்னும் கிராமத்தில் தந்தை பெரியார் செய்த சொற்பொழிவின் ஒரு பகுதி - 'திராவிடனில்' வெளியானது).

106. அறிவைக் கெடுத்த கடவுள்!

சுயமரியாதை இயக்கம் கடவுள் உண்டா - இல்லையா? என்கின்ற விஷயத்தில் சற்றும் கவலை எடுத்துக் கொள்வதே இல்லை. மற்றபடி நமது மக்கள் கடவுளுக்கு கற்பிக்கப்பட்டிருக்கும் குணங்களைப்பற்றியும், கடவுள்களுக்கு என்று செய்யப்படும் பூசை, அபிஷேகம், உற்சவம் முதலிய செலவுகளைப்பற்றியும்தான் நான் மிகுதியும் ஆசேஷிக்கின்றேன். கடவுளுக்கு இவ்வளவு பெரிய கோவில் எதற்கு? உற்சவத்திற்கு லக்ஷக்கணக்கான ரூபாய்கள் செலவு எதற்கு? மேல்நாட்டார் நம்மை விட காட்டுமிராண்டிகளாய் இருந்தவர்கள், இப்போது உலகத்தில் பெரும்பகுதியை ஆளச் சக்திகொண்டு விட்டதற்கு இம்மாதிரியான பெரிய கோவில்களும் உற்சவமும் செய்வதில் பணம் செலவழித்ததாலா? அல்லது இவற்றிற்கு பணம் செலவழிப்பதை நிறுத்திக்கொண்டு அவற்றை கல்விக்கும், ஆராய்ச்சிக்கும் செலவழித்ததாலா? என்பதை யோசித்துப் பாருங்கள்.

நமது நாட்டில் உள்ள கற்கள் எல்லாம் சாமிகள், மரஞ்செடிகள் எல்லாம் சாமிகள், ஆறு, மலை, குளம், குட்டை, இடி, மின்னல், மழை, நட்சத்திரம், வானம், சந்திரன், சூரியன், காற்று, நெருப்பு, தண்ணீர், பிளேக்கு, பேதி, அம்மை முதலிய காணப்படும் பொருள்கள் - குணங்கள் எல்லாம் சாமிகளாய் கற்பிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இது மக்களுக்கு அறிவு வளர்ச்சி இல்லாத காலத்தில், காரண காரியங்கள் அறிய முடியாத காலத்தில், 'சைன்ஸ்' என்னும் விஞ்ஞான அறிவு இல்லாத காலத்தில், காட்டுமிரான் டிப் பருவத்தில் ஏற்பட்ட நிலைமையாக இருக்கலாம்.

உதாரணமாக வேதகாலம், புராண காலம் என்று சொல்லப்பட்ட காலம் - மனிதனுக்கு சற்றுக்கூட அறிவு வளர்ச்சியும், பகுத்தறிவு விசாரமும் இல்லாத காலம் என்பதற்கு உதாரணம் வேண்டுமானால் எனக்குத் தோன்றுவதைச் சொல்லுகின்றேன். உலகம் என்பதைப்பற்றி சொல்லும்போது இந்தியாவுக்கு அப்புறம் ஒன்றையுமே வெகுவாய்கண்டதாக எவருமே எதிலுமே குறிக்கவேயில்லை. வேதக்காரர்களுக்கு இமயமலையோடு உலகம் முடிந்துவிட்டது. அதன்மீது செல்ல முடியாததால் அதுவே கைலாயமாகி

விட்டது. இமயமலையின்மீது பனிக்கட்டிகள் உறைந்து கலந்து மலையையே அடியோடு முடிக்கொண்டதாலும் சூரிய வெளிச் சத்திற்கு அது வெள்ளையாய் பளிங்குபோல் காணப்பட்டதாலும் அதை வெள்ளியங்கிரி என்றும் அங்கிருந்து நதி (கங்கை) வருவதால் சிவனின் தலையில் இருந்து வருவதாகவும் இம்மாதிரி சீறு குழந்தைகளுக்குச் சோறு ஊட்ட பாட்டிகள் கதை சொல்லுவதுபோல் மூடக் கதையாய் உளறிக் கொட்டிவிட்டார்கள்.

வெள்ளைக்காரர்கள் வந்த பிறகுதான் இமயமலையின்மீது ஏறிப் பார்த்து வருகின்றார்கள். இமயமலை இன்னது என்று உணர முடியாத, சென்று பார்க்க முடியாத மூடங்கள், மேல் ஏழுலோகம், கீழ் ஏழுலோகம் இருக்கின்றது என்பதும், கங்கையின் உற்பத்தியைக் கண்டுபிடிக்க முடியாத மூடங்கள், பாற்கடல், தயிர்க்கடல் இருப்பதாகச் சொல்லுவதும் எவ்வளவு மடமை என்பதும் அதை நம்புவது அதைவிட எவ்வளவு முட்டாள்தனம் என்பதும் நான் உங்களுக்கு எடுத்துக்கூற வேண்டிய தில்லை.

மற்றும் கல்வியைக் கடவுளாக மதித்து அதற்காக கோடிக்கணக்காய்ப் பணம் செலவு செய்துவரும் நாட்டில் ஆண்களில் 100-க்கு 10 பேர்கூட, பெண்களில் ஆயிரத்திற்கு 10 பேர்கூட படித்தவர்கள் இல்லையானால் உண்மையிலேயே கல்வி என்பதாக ஒரு கடவுள் இருந்து நமது பூஜையை ஏற்றுக் கொண்டு வருகின்றது என்று நம்புகின்றீர்களா? காளி, கருப்பன், வீரன் என்று வீரத் தன்மைக்குக்கூட கடவுள்களைச் சிருஷ்டித்து அதை வணங்கிவரும் மக்கள் துப்பாக்கி சத்தத்தைக் கேட்டவுடன் காய்ச்சல் வருவதானால் ஒரு வீரக் கடவுள் இருந்து பூஜைகளை ஏற்கின்றது என்று நம்புகின்றீர்களா? வியாதிகளையெல்லாம் தெய்வமாகக் கும்பிட்டு அவற்றிற்கு கோவில், பூஜை, உற்சவம் செய்து வந்ததும் நமது நாட்டில் வியாதிகளும், சாவு கணக்குகளும் மற்ற நாட்டாரைவிட ரெட்டிப்பாய் இருந்து வருகின்றது. இந்த வியாதி தெய்வங்கள் என்பவைகள் உண்மையிலேயே நமது பூஜை, உற்சவம், செலவு ஆகியவைகளை ஏற்றுக்கொண்டது உண்மையானால் இப்படி நடக்குமா என்று கேட்கின்றோம்!

மற்றும் இதுபோலவே தொட்டதற்கெல்லாம் கடவுளை ஏற்படுத்தி அதற்குப் பூஜை, உற்சவம் செய்வதில் நமது பக்தியும், பண

மும், நேரமும், ஊக்கமும் பாழாகின்றதே அல்லாமல் காரியத்தில் ஏதாவது கடுகளவு பயன் உண்டா என்று கேட்கின்றேன்!

விவசாய விஷயத்திலும் மாடு கடவுள், ஏர்கடவுள், உழவு கடவுள் ஆகிய கடவுள்களுக்கு பூஜை, உத்சவங்கள் செய்து பணம் செலவழிக்கின்றேமே ஒழிய காரியத்தில் என்ன பலன் அடைகின்றோம்? ஏரும், உழவும், மாடும் கடவுளாகக் கருதப்படாத ஆஸ்திரேலியா தேசத்தில் ஒரு ஏக்ராவில் 3000 ரூபாய் முதல் 1000 ரூபாய் வேளாண்மை எடுக்கின்றார்களாம். நாம் இன்னும் ஏர் பூட்ட அய்யரைக் கூப்பிட்டு நேரம் பார்த்துக் கொண்டிருக்கின்றோம். இன்னும் எவ்வளவோ வழிகளில் நாம் மூடர்களாகவே, காட்டுமிராண்டிகளாகவே இருக்கின்றோம்.

நாம் எந்த அரசாங்கத்தை ஒழிக்கவேண்டுமென்கின்றோமே அந்த அரசாங்க தேச பக்தர்கள் தங்கள் தேசங்களில் ஆராய்ச்சித் துறையில் இறங்கி அநேக அற்புதங்களைக் கண்டுபிடித்து இரசுவாதம்போல் செல்வத்தைப் பெருக்கி, பிரஜைகள் எல்லோரும் அரசு போகத்தை அடைய ஏற்பாடு செய்து, உலகத்தில் பெரும்பாகத்தை ஆட்சிப் புரிகின்றார்கள். அன்றியும், அவர்களது தர்மம் நம்மைப் போன்று உத்சவத்திலும், பூசையிலும், வாகனத்திலும், சும்பாபிஷேகத்திலும் தடி ராமன்களுக்கு அன்ன சத்திரத்திலும், தீதியிலும், அறுபதாங்கலியாணத்திலும் செலவாக் கப்படாமலும், அவர்கள் நாட்டு ஆராய்ச்சிக்கு செலவு செய்தது போக மீதியை நமது நாட்டில் நமது மக்களுக்கு நன்மைக்கான பிரசவ ஆஸ்பத்திரி, குஷ்டரோக ஆஸ்பத்திரி, க்ஷயரோக ஆஸ்பத்திரி, கண்ணாஸ்பத்திரி, பள்ளிக்கூடம், அனாதை ஆஸ்பதம், கைத் தொழிற்சாலை, புஸ்தகச் சாலை முதலான விஷயங்களுக்கு செலவு செய்யப்படுகின்றது. எனவே, எந்த நாட்டார் முன்னுக்கு வருவார்கள் என்பதை நீங்களே யோசியுங்கள்.

ஒரு மனிதனுடைய ஒழுக்கத்தை திருத்துப்பாடு செய்வதற்கு மாத்திரம், அதுவும் அறிவில்லாதவனுக்கு பயத்தை உண்டாக்கி அவனுடைய நடவடிக்கைகளை திருத்த என்று கடவுள் என்கின்ற உணர்ச்சி வேண்டுமானால் எனக்கு ஆட்சேபணையில்லை. மற்றபடி மக்களின் பணத்தையும், நேரத்தையும், அறிவையும் கொள்ளை கொண்டுவிட்டு யாதொரு பயனும் இல்லாமல் கல்லைப் போல் நெட்டுக்குத்தாய் நின்று கொண்டிருக்க மாத்திரம்

கடவுள் உணர்ச்சியும், உருவமும் வேண்டுமானால் அதை நான் அரை வினாடியும் ஒப்புக்கொள்ள முடியாது. எனவே, இது தான் எனது நாஸ்திகம் என்பது. இதைப்பற்றி நீங்கள் எப்படி நினைத்துக் கொண்டாலும் எனக்குக் கவலை இல்லை. என் அபிப்பிராயத்தை உங்களுக்குத் தெரிவித்து விட்டேன். ஏற்கவும் தள்ளவும் உங்களுக்கு பூரண சுதந்திரம் உண்டு.

மற்றபடி பார்ப்பனர்களைப் போல் சிவன் - பார்வதிக்குச் சொன்னான், நாரதன் விஸ்வாமித்திரருக்கு சொன்னார், பாராசர் சொன்னார், நம்பாவிட்டால் நரகம், நம்பினால் மோகஷம் என்று சொல்லி உங்களை நான் ஏய்க்கவில்லை. ராமசாமி என்னும் பெயர் கொண்ட ஒரு மனிதன், அதுவும் எழுத்து வாசனை இல்லாதவன், பள்ளிக்கூடத்தில் படிக்காதவன் சொல்லுகின்றான் என்பதாகக் கருதி, நான் சொன்னவற்றை உங்கள் சொந்த புத்தியைக் கொண்டு அலட்சிப் பார்த்து சரி என்று தெரிந்தால் நடவுங்கள்!

(24.3.1929 'குடிஅரசு' இதழில் நந்தை பெரியார் அவர்கள் எழுதிய நலையங்கம்)

107. நமது முன்னேற்றத்திற்குத் தடையான மூட நம்பிக்கைகள்!

நமது நாட்டைப்பற்றி முற்காலத்தில் இருந்த நிலை என்பதாக அதற்கு பிரத்தியட்ச சாட்சியம் இல்லாத இந்தக் காலத்தில் எவ்வளவு பெருமையாகப் பேசிக் கொண்டாலும் இன்றைய பிரத்தியட்ச நிலையை உணர்ந்து இது நமது முற்போக்கா - பிற்போக்கா? என்பதை முதலில் உங்கள் ஞாபகத்திற்குக் கொண்டுவர விரும்புகின்றேன்!

அறிவில் நமது மக்களிடையே சராசரி அறிவுகூட இல்லை. அதிலும் சிறந்த மூடர்கள் என்பவர்கள் பண்டிதக் கூட்டங்களிலேயே பெரும்பான்மையோராக இருந்தால் மற்றவர்களைப்பற்றி நாம் யோசிக்கவும் வேண்டுமா?

ஆராய்ச்சி விஷயத்தில் வெளிநாட்டார்களின் ஆராய்ச்சியோ மின்சாரத்தின் மூலமும், தண்ணீர் ஆவியின் மூலமும், எண்ணெயின் சூட்டின் மூலமும் அவர்கள் செய்கின்ற

அற்புதங்களுக்கு அளவே இல்லை! ஒவ்வொரு துறையிலும் நாளுக்கு நாள் முன்னேறுகின்றார்கள்! செத்தவனைப் பிழைக்க வைக்க முயற்சித்துப் பலன் கண்டு கொண்டு வருகின்றார்கள். நட்சத்திர மண்டலத்திற்குப் போக முயற்சிக்கிறார்கள். மணிக்கு 500 மைல் வேகம் பறக்கப் பார்க்கிறார்கள். ஒரு வாரத்தில் 5000 மைல் சீமைக்குப் போகிறார்கள். ஒரு மணிநேரத்தில் 10,000 மைல்களுக்கப்பாலுள்ள செய்தியை அறிகின்றார்கள்! ஒரு பீரங்கி வெடியில் பதினாயிர கணக்கான மக்களை உயிர் வாங்கும்படியான யுத்த முறைகளைக் கண்டுபிடித்திருக்கிறார்கள். கண்மூடித் திறப்பதற்குள் மின்னி மறையும் மின்னலி லிருந்து மின்சாரமெடுக்கின்றார்கள். தண்ணீர் வீழ்ச்சியிலிருந்தும், சூரிய வெப்பத்திலிருந்தும் மின்சாரம் உண்டாக்குகிறார்கள்.

எண்ணெய் இல்லாமல், நெருப்பில்லாமல், தண்ணீர் இல்லாமல் கடிகாரத்திற்குச் சாவி கொடுத்தால் அது ஓடிக் கொண்டிருப்பதுபோல் தானாக சாவி கொடுப்பதன்மூலம் ஓடும்படியான மாதிரியில் இயந்திரங்களையும், வண்டிகளையும் செய்ய முயற்சித்து வருகிறார்கள்.

ஆனால், நமது நாட்டு ஆராய்ச்சிக்காரர்கள் என்பவர்களுக்கோ என்றால் புல்லிலும், பூண்டிலும், கல்லிலும், மண்ணிலும் எப்படி பக்தி செலுத்துவது என்கின்ற வேலையே இன்னமும் முடிவு பெறாமல் இருக்கின்றது. மோட்சத்திற்குப் போகின்ற வழிகளைப்பற்றியே இன்னமும் பலருக்கு ஆராய்ச்சி முடிவு பெறவில்லை!

கடவுளுடைய எண்ணிக்கைகளும், பெயர்களும் அவர்களுடைய லீலைகளும், பெண்டு, பிள்ளை, வைப்பாட்டிகளும் இன்னமும் கணக்குக் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுக் கொண்டே இருக்க வேண்டி இருக்கிறது.

நாமத்தின் நடுவில் இடும் மஞ்சள் திருச்சூரணத்திற்கும், சிவப்புத் திருச்சூரணத்திற்கும் உள்ள பெருமை, சிறுமை வித்தியாசங்களுக்கும், பாதம் வைத்து இடும் நாமத்திற்கும், வளைவாய் இடும் நாமத்திற்கும் உள்ள பிரதானங்களுக்கும் உள்ள வித்தியாசம் கண்டுபிடிக்க நமது ஆராய்ச்சியால் முடியாமல் வெளிநாட்டு நிபுணர்களின் உதவியை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கின்றது.

நம்மை மோட்சத்திற்கு அனுப்ப அவதாரம் செய்த சமயாச்சாரிகள் சரித்திரமும் எண்ணிக்கையும் எப்படி நமக்குக் கிடைத்தது என்னும் விஷயம் யாரோ ஒருவர் சொல்வதை நம்புவதன்மூலம் தான் அறியக்கூடும் என்கின்ற நிபந்தனைகளை ஒப்புக்கொண்டாலும் என்ன சொல்லுவது என்கின்ற விஷயம் இன்னும் ஆராய்ச்சியில் இருந்து வருகிறது.

எந்த எந்த பாஷை, எந்த எந்த புத்தகம் யார் யார் படிக்கலாம் என்கின்ற விஷயமும், எந்த எந்த ஊரில் எந்த எந்த கடவுளை யார் யார் எவ்வளவு தூரத்திலிருந்து பார்க்கலாம், கும்பிடலாம் என்கின்ற விஷயமும், எந்த எந்த ஜாதியார் எவ்வளவு எவ்வளவு தூரத்தில் இருக்கவேண்டும் என்ற விஷயமும், எந்த எந்த மாதிரிக் குடும்பம் யார் யார் வைத்துக்கொள்ளவேண்டும், எந்த எந்த மாதிரி வேஷ்டி யார் யார் எப்படிக்கட்டிக்கொள்ளவேண்டும், யார் யார் எங்கிருந்து சாப்பிடவேண்டும் என்கின்ற விஷயமும் இன்னமும் ஆராய்ச்சியிலும், தர்க்கத்திலுமே இருந்து வருகிறது.

மற்றும் ஒரு ஜாதி ஆணும் ஒரு ஜாதி பெண்ணும் கூடினால் என்ன ஜாதி மனிதன் பிறப்பான்? என்பது இன்னமும் ஆராய்ச்சியில் இருக்கிறது. நம்மைப் போன்ற யாராவது “என்ன அய்யா மற்ற நாட்டார்கள் எவ்வளவோ முற்போக்கடைந்திருக்கும் போது நாம் இன்னமும் இந்த ஆராய்ச்சியில் இருப்பது சரியா? என்று கேட்டால் உடனே கோபம் வந்து, “அட போ, உனக்கென்ன தெரியும்? நீ எவ்வளவு படித்திருக்கிறாய் - எங்களுக்குப் புத்தி சொல்ல வந்துவிட்டாய்! மேல்நாட்டு ஆராய்ச்சி இரண்டு நாளைய வாழ்வு. அது இகத்தைப் பொறுத்தது. இன்றைக்கிருப்பவர் நாளைக்கு இருக்கமாட்டார்கள். இதெல்லாம் வாவென்றால் வரும், போ என்றால் போகும். மனிதன் எதற்காகப் பிறந்தான்? அவன் வந்த வேலையை அல்லவா அவன் கவனிக்கவேண்டும்? அது தான் ஆத்மார்த்தம், மோட்சாதனம் என்று சொல்லி ஏதோ ஒன்றை தனக்கும் புரியாமல் மற்றவர்களுக்கும் புரியாமல் பேசுகிறார்கள்.

யாராவது தட்டிப் பேசினால் “தோஷம், தோஷம்” என்று கன்னத்தில் அடித்துக் கொள்கின்றார்கள்.

எனவே, நமது நாட்டு முன்னேற்றம் எப்படி இருக்கிறது? மற்ற நாட்டு முன்னேற்றம் எப்படி இருக்கிறது என்பதை இதிலிருந்து யோசித்துப் பாருங்கள்.

மனிதனுக்கு மனிதன் இழிவாகவும், அவமானமாகவும், கரு தத்தக்கபடி கீழ்ஜாதி, மேல்ஜாதி பிரித்துப் பஞ்சமன் என்றும், மிலேச்சன் என்றும், சூத்திரன் என்றும் அழைக்கப்படுவதும், சமூக வாழ்வில் சுயமரியாதைக்கு ஈனமான நிலையில் தாழ்த்தப் பட்டும் - கொடுமைப்படுத்தப்பட்டும் இருக்கின்றார்கள். அது போலவே ஒரு வகுப்பு மனிதர்கள் தங்களை உயர்ந்த பிறவிகள் என்றும், பூலோக தேவர்கள் என்றும் சொல்லிக்கொண்டு மற்ற மக்களை தாழ்த்தி அவர்கள்மீது ஆதிக்கம் செலுத்தி வருகின்றார்கள்.

நாட்டுச் செல்வத்தின் பெரும் பாகம் ஏழைகளுக்கும், கையா லாகாதவர்களுக்கும், தொழிலுக்கும், கல்விக்கும் உபயோகப்பட டாமல் வெறும் கோயில் கட்டவும், கல்லைக் கடவுளாக்கவும் அதற்கு கல்யாணம், உற்சவம், தேர் திருவிழா, தினம் பல தடவை பூஜை, அபிஷேகம், நகை, வாகனம், தீவட்டி, விளக்கு, சதர்மேளம், ஊர்வலம் ஆகியவைகளுக்காகச் செலவழிக்கப்படு கிறதே!

இந்த நிலைமையை இப்படியே வைத்துக் கொண்டிருப்பதால் நமது நாடு முற்போக்கடைய முடியுமா என்பதை நீங்களே யோசித்துப் பாருங்கள். இவைகளைத் திருத்தி இந்த வழியில் வீண் ஆகும் செலவுகளை மற்ற நாடுகளைப்போல் கல்விக்கும், ஆராய்ச்சிக்கும், தொழிலுக்கும் செலவிடவேண்டுமென்று சொன்னால், அதை நாத்திகம், மத தர்ம விரோதம் என்று சொல்லுகின்றார்கள்.

மற்ற நாட்டார் தங்கள் நாட்டில் 100-க்கு 100 பேரையும் படிக்க வைத்து அவர்கள் அத்தனை பேருக்கும் தாராளமாய்

தொழில் சம்பாதித்துக் கொடுத்து பிச்சைக்கா ரர் என்பவர்களே தங்கள் நாட்டில் இல்லா மல் செய்து நாம் இன்னது என்று கண்டுபி டிக்க முடியாத மாதிரியில் அவர்கள் ஆராய்ச் சியின் மூலம் அற்புதங்களைக் கண்டுபிடித்து வெளிநாட்டுச் செல்வங்கள் எல்லாம் தங்கள் நாட்டிற்கே வரும்படிச் செய்துகொண்டு வரு கிறார்கள். நாம் இப்படியே இருந்தால் முன்

னேற முடியுமா? மற்ற நாட்டார்கள் முன்னிலையில் மானத் தோடு வாழ முடியுமா? நமது எதிரிகள் பழக்க வழக்கமென்பதையும், பெரியோர்கள் போன வழி என்பதையும், கடவுள் கட்டளை என்பதையும் ஆயுதமாக வைத்துக்கொண்டு நம்மை முன்னேறவொட்டாமல் தடுத்து வருவதற்கு நீங்கள் இனியும் இடங் கொடுக்கக் கூடாது.

உங்கள் புத்திக்கு சரியென்றுப் பட்டதை தைரியமாகச் செய்யுங்கள். அது நாத்திகமானாலும், மகாபாதகமென்று கூறப் பட்டாலும், நரகம் கிடைக்குமென்று அச்சுறுத்தினாலும் ஒரு சிறிதுகூட அந்தப் பூச்சாண்டிகளுக்குப் பயப்படக் கூடாது. அப்பொழுதுதான் நாம் முன்னேற முடியும்.

(13.6.1929 - "குடிஅரசு" இதழில்: கந்தை பெரியார் அவர்கள் எழுதியது)

108. கடவுளும் - பண்பும்!

உலகமும், உலகத்தில் காணப்படுவனவும் தெய்வீகத் தன்மையால் ஏற்பட்டவை என்றால், இக்கணக்கற்ற தெய்வீகத் தன்மைகள் ஒவ்வொன்றாக சிறிது சிறிதுகாலமே இருந்து பின்னர் மறைந்து போவானேன்? தெய்வீகத்தன்மை என்பதுவே அநித்தியமா? சும்மா இருந்த கடவுள் தீரென்று இவ்வுலகத்தை தோற்றுவிப்பானேன்? தோற்றுவிக்கும்படியான அவசியமோ, காரணமோ என்ன அவர் மூளையில் பாய்ந்தது? ஒவ்வொன்றையும் நினைத்து நினைத்து ஒவ்வொன்றாகச் செய்தாரா? இந்த நினைப்புகள் அவர் மண்டையில் ஏன் புகுந்தன? தீரென்று ஒரு நாட் காலையில் தூங்கி எழுந்தவுடன் எனக்கு ஒரு உலகம் வேண்டும் என்று காரணமின்றி எண்ணியவுடன் இவ்வுலகம் தோன்றிவிட்டதா? கடவுள்தான் உலகத்தைப் படைத்தார் என்னும் ஆஸ்திகர்கள் இதற்கு விடையளிக்கட்டும்!

பார்ப்பனர் மனிதனுக்கு ஒழுக்கத்தனமே என்பது இல்லை, ஆதலால் ஒழுக்கத்தை நிலை நிறுத்த கடவுள் என்ற எண்ணமும் - நம்பிக்கையும் வேண்டும் என்கிறார்கள். முதலாவது ஒழுக்கம் என்பது என்ன வென்று இவர்கள் சொல்லட்டும்.

ஒரு மனிதன் ஒழுக்கம் என்று நினைப்பதை மற்றவனும் நினைக்கின்றானா? ஒரு தேசத்தார் கொண்டுள்ள ஒழுக்கத்தை பிறதேசத்தார் ஆதரிக்கிறார்களா? பார்ப்பான் குடியிருக்கும் வீட்டில் தமிழன் குடியிருக்கலாகாது என்ற ஒழுக்கமும், பார்ப்பனன் அக்கிரகாரத்தில் பறையன் நடக்கக் கூடாது என்ற ஒழுக்கமும், சைவன் கும்பிடும் கோயிலில் வள்ளுவன் கும்பிடலாகா தென்ற ஒழுக்கமும், வடகலைக்காரன் கோயிலில் தென்கலைக் காரன் போகக் கூடாதென்ற ஒழுக்கமும், பார்ப்பனன் சிறுவனும், பார்ப்பனரல்லாச் சிறுவனும் சமமாக உட்கார்ந்து உண்பதைக் கண்டால் ஒரு மாதம் பட்டினிக் கிடப்பேன் என்ற ஒழுக்கமும், ஒரு ஜாதிப் பெண்களுக்கு மட்டும் பொட்டுக்கட்டி விபசாரிகள் ஆகலாமென்ற ஒழுக்கமும், பத்து வயது பெண்ணை விதவையாக்கி அவளை ஆயுட் பரியந்தம் விதவையாக வைத்திருந்து அவள் கள்ளத்தனமாய் புணர்ந்து ஈன்ற மகவை சாக்கடையிலே நிந்து பன்றிக்கு இரையாக்கிவரும் ஒழுக்கமும், எல்லா தேசத்து மக்களுக்கும் அவசியந்தானா? இவ்வாத்திக ஒழுக்கங்களைக் காப்பாற்ற ஒரு கடவுள் அவசியந்தானா என்றும் கேட்கிறேன்.

இதே மாதிரி ஒரு நாட்டை அடிமைப்படுத்த பிற நாட்டார் கத்திகளும், துப்பாக்கிகளும், பீரங்கிகளும், வெடிகுண்டுகளும் செய்து ஆயிரமாயிரமான மக்களை வெட்டி வீழ்த்தி அரசு புரியும் ஒழுக்கமும், அதைக் காப்பாற்ற ஒரு கடவுளும் அவசியந்தானா என்று கேட்கிறேன்.

அப்படியானால் திருடனுடைய “திருட்டு” ஒழுக்கத்திற்கும், பேராசைக்காரனுடைய “செல்வ” ஒழுக்கத்திற்கும், அமெரிக்கருடைய “நீக்ரோ” ஒழுக்கத்திற்கும், பிரிட்டிஷாருடைய “ஏகாதிபத்திய” ஒழுக்கத்திற்கும், பார்ப்பானனுடைய “யாக” ஒழுக்கத்திற்கும், பச்சாகாரக்கோனுடைய கொள்ளை ஒழுக்கத்திற்கும், நம்பூதிரியுடைய “வைப்புச் சம்பந்த” ஒழுக்கத்திற்கும் ஒவ்வொரு கடவுள் வேண்டாமா என்று கேட்கிறேன்.

உண்மையில் ஒரு கடவுள் இருப்பதானால், அக்கடவுள் மெய்யாகவே சர்வ வியாபியுமானால் அவர் இருக்கிறதைக் குறித்து உலகத்தில் பலர் ஏன் அவநம்பிக்கைக் கொள்ளவேண்டும்? மனிதனுடைய உள் எத்திலோ, கண்களின் முன்னிலையிலோ, பிரத்தியட்சத்தில் நிலைக்கட்டிக் கொள்ள முடியாத கடவுளும் ஒரு

கடவுள்தானா? அக்கடவுளுக்கு சர்வ சக்தன் என்றொரு பெயரும் கூடவா?

கடவுள் இருப்பது உண்மையானால் அவரைப்பற்றி பலர் பலவிதமாக நம்புவானேன்? “மக்களே என்னைத் தவறுதலாக நம்பி, நீங்கள் வீணாக மனக் கசப்பும், மதவெறியும், மதப்போரும் ஏற்படுத்தி, அதனால் ஒருவரையொருவர் மாய்த்து வீழ்த்த வேண்டாம்! இதோ எனது உண்மை நிலை இது; எனது நோக்கங்கள் இவை; என்னை நீங்கள் கலக்கமின்றி அறிந்து கொள்ளுங்கள்” என்று அக்கடவுள் சொல்லக்கூடாதா? அவ்விதம் சொல்லி நாட்டில் சமாதானத்தை நிலை நிறுத்தாத கடவுளும் ஒரு புத்திசாலிதானா?

சில பேர் கடவுள் எங்கே - எப்படி என்று கேட்டு சந்தேகிக்கவும், சில பேர் கடவுள் ஒருவர்தானென்று சொல்லவும், சில பேர் கடவுள் பலவுள என்று பேசவும், மற்றும் சில பேர் ‘நானே கடவுள்’ என்று வேதாந்தம் பேசவும், வேறு சிலர் கடவுள் இல்லை என்று கூறவும் இவ்விதமாக மக்களுக்குள் சதா மனக் குழப்பத்தை விளைவித்துக் கொண்டிருக்கும் ஒரு ‘நல்ல கடவுளும்’ இருக்க முடியுமா?

சில பேர் “கடவுள் குணத்தைப் பற்றியும், அவர் இருப்பதுபற்றியும் எவ்விதமான சந்தேக விளக்கங்களும் எமக்குத் தேவையில்லை! எம்முடைய உணர்வின்லே அவரை நாங்கள் உணர்கிறோம்! எம்முடைய அகக்கண்ணாலும் - புறக்கண்ணாலும் அவரை நாங்கள் நேரில் தரிசிக்கிறோம்! அவர் எந்த நேரமும் எம் கண்முன் தோன்றி நிற்கிறார்!” என்று ஒரே அடியாய் அடித்துவிடுகிறார்கள்.

“கடவுளை நம்பினால்தான் கடவுள்” என்று சொல்லி வயிறு வளர்க்கும் முட்டாளைவிட இவன் படுமோசக்காரன். இவன் கண்முன் தோன்றும் அவருடைய விருத்தாந்தங்கள் எப்படி? உருவம், இருப்பிடம் எல்லாம் எப்படி? அவரது உத்தேசங்கள் என்ன? என்று கேட்டால் அவரை நீ இப்போது எனக்குக் காட்டி என்னையும் நம்பச் செய் என்றால், அவன் “அதுவெல்லாம் நான் செய்ய முடியாது! கடவுளைக் கண்டால் அதைப்பற்றி பிறரிடம் பேசமாட்டார்கள். ஏனெனில் கடவுளைக் கண்டவுடன் உள்ளமெலாம் கடவுள் என்

ணமாகவே நிறைந்து போய்விடும், வேறு எண்ணங்கள் அவனிடம் கிடையாது” என்று சொல்லிவிடுகிறான்.

தான் புகுந்த இடத்தில் பிறிதொன்றையும் இல்லாமலும் புகவொட்டாமலும் செய்யும் சக்தி கடவுளுக்கு இருப்பது நிச்சயம் என்றால், அவர் சர்வ வியாபி என்பது பொருத்தமானால், மனிதனுடைய உளத்தின்மீது கடவுளுக்கு மெய்யாகவே ஆதிக்கமிருக்குமானால், எல்லா மனிதர்களும் கடவுள் எண்ணத்தில் முழக்கி கிடக்கக் காண்கிலோமே! இவன் சொல்வது வெறும் பிடிவாதமல்லவா? அடவாதமும், மோசடியும் அல்லவா? கடவுளை 'நேரடியாக' நம்பவேண்டுமாம்! எதன் மூலமாகவும் எதைக் கொண்டும் அதாவது காரண காரிய மூலமாகக் கடவுளை நம்பக் கூடவில்லையே என்றால், அறிந்துகொள்ள முடியாத, தெரியாத ஒன்றை எப்படி 'நேராக' நம்பிவிடுவது?

ஒரு குழந்தை பிறந்தவுடன் எந்தக் கடவுளை நம்புகிறது? அதற்கு ஏதாவது கடவுள் எண்ணமுண்டா? கிருஸ்தவன் வீட்டில் பிறந்த குழந்தை வளர்ந்து பெரிதாகப் பெரிதாக தனது பெற்றோர் நம்பும் கிருஸ்தவக் கடவுளையும், அதேபோல முகம்மதியக் குழந்தை முகம்மதியக் கடவுளையும், சைவக் குழந்தை சைவக் கடவுளையும், வைணவக் குழந்தை வைணவக் கடவுளையும், சென்னை மாநகரத்தின் சந்து பொந்துகளில் பிறந்த குழந்தை வேப்பிலை மாரியையும், சேரிகளில் பிறந்த குழந்தைகள் காடன், மாடன், கறுப்பனாகிய பயங்கரமான கடவுள்களையும் நம்புகின்றன. சர்வ சக்தனான ஒரு கடவுள் இருக்கும் உலகத்திலே இப்படியும் கடவுள்கள் மாறுபடலாமா?

கடவுள் இருப்பது ஒன்று மெய்யாக இருக்கவேண்டும். அல்லது பொய்யாக இருக்கவேண்டும். மெய்யானதாயிருந்தால் காரண காரியங்களாலே அறியப்படத்தக்கதாயிருக்கவேண்டும். நமது பகுத்தறிவினாலே தாராளமாக ஆராய்ந்து பார்த்து கண்டுபிடிக்கப்பட வேண்டும். அன்பான கடவுள் இருக்கும்போது, அன்பான கடவுளால் உலகம் படைக்கப்பட்டிருக்கும்போது, உலகத்தில் நாம் நாடோறும் அனுபவித்துவரும் ஏற்றத் தாழ்வுகளும், பூத பௌதிக விசாரத்துன்பங்களும், இன்னல்களும், வறுமையும், பிணியும் போகும். வலியோர் ஆதிக்கமும், எளியோர் அடிமை வாழ்வும் நசுக்கப்படுதலும் எப்படி என்று ஆராயவேண்டும்!

இவற்றையெல்லாம் போக்கி, உலகத்தில் இன்ப நிலையும், அன்பு மயமும் ஏற்படச் செய்யவேண்டும். கள்ளனைப் போல் ஒளிந்து நிற்கும் கடவுளை வெளியில் இழுத்து என்ன சங்கதி என்று கேட்கவேண்டும். இதற்கு ஆத்திகர்கள் முன்வர வேண்டும்.

இதற்கெல்லாம் அக்கடவுள் அடங்காதவர் என்றால், அறியப் படாதவர் என்றால், காணப்படாதவர் - தனது குணங்களையும் உத்தேசங்களையும் வெளிப்படுத்த முடியாதவர் என்றால், துன்பங்களைப் போக்க முடியாதவர் என்றால், எரிமலைகளை முடிவிட முடியாதவர் என்றால், புயல் காற்றை நிறுத்தமாட்டாதவர் என்றால், யுத்தங்களை நிறுத்தாதவர் என்றால், விஷக்காற்று களை அழிக்க முடியாதவர் என்றால், விஷபேதிகளைக் குழி தோண்டிப் புதைக்க முடியாதவர் என்றால், நல்ல மழையையும், நல்ல பருவத்தையும் தந்து நல்ல தானிய விளைவைச் சதா காலமும் தவறாமல் கொடுத்து மக்களை ஒருவேளை கஞ்சிக்கு தவித்திடாமல் காத்து ரட்சிக்க முடியாதவர் என்றால், காவித் துணியையும், கடுக்காய் கொட்டைகளையும், பருத்தி நூலையும் போட்டுக் கொண்டும், பழைய பஞ்சாங்கத்தையும், காய்ந்த புல்லையும் வைத்துக்கொண்டும், பிறர் உழைப்பால் வயிறு வளர்த்து பிறரை ஏய்த்திடும் மனிதரையும், ஆப்கன் அமீரை நாட்டைவிட்டு துரத்திய கொடிய மூல்லாக்களின் குருட்டு மத வெறியையும் அடக்க முடியாதவர் என்றால், மாதம் ஆயிரமாயி ரமாய் பணம் பெற்றுக்கொண்டு கடவுள் பெயரைச் சொல்லி அரசர்களையும் ஏய்த்திடும் பெரிய பெரிய மகந்துக்களையும், போப்புகளின் ஏமாற்றும் குணத்தையும் கண்டிக்க முடியாதவர் என்றால், கண்டிப்பாய் அக்கடவுளுடைய எண்ணத்தை மனித வர்க்கம் என்று கைவிடுகிறதோ அன்றே அது மேன்மையுறும் நாளாகும். அன்றே மனிதனது அறிவு தனது உச்சத்தில் பிரகாசிக்கும்.

அறிவு என்ற பொன்னை கடவுள் என்ற களிம்பு முடி நிற்கிறது. அக்களிம்பைப் போக்கி பொன்னறிவு கொண்ட மனித வர்க்கம் அறிவுச் சுடர் வீசி ஆனந்தத்தில் மூழ்கும் நாள் எந்நாளோ?

(7.7.1926 'குடிஅரசு' இதழில் தந்தை பெரியார் அவர்கள் எழுதியது.)

109. அறிவுக்குப் பொருந்தாத கடவுள்!

மதத்தையும், கடவுளையும் போதித்தவர்கள் எல்லாம் வெறும் முட்டார்களாவென்று கேட்கலாம். மதத்தையும், கடவுளையும் போதித்தவர்களில் ஒருவராவது அறிவுடையவராக இருந்திருக்க மாட்டாரென்று என்னால் சொல்ல முடியாது.

மதங்கள் ஏற்பட்டதெல்லாம் கால தேச வர்த்தமானத்திற்குத் தகுந்தபடி ஏற்பட்ட கட்டுப்பாடான கொள்கைகள். அதாவது மதங்கள் இப்போதுள்ள கால, தேச, வர்த்தமானத்திற்குப் பொருந்துமா? அல்லது பொருந்தாதா? அவை வேண்டுமா? அல்லது வேண்டாமா? என்பதை ஆராய்ந்து முடிவு கட்ட வேண்டுமேயல்லாமல், அவை நாம் ஒன்றுஞ் செய்துவிடக் கூடாதென்று இருத்தல் ஒரு சிறிதும் பொருத்தமுடையதாகாது. ஒரு கூத்தாடி ஒரு மாங்கொட்டையைப் போட்டு கையடக்க வேலையினால் சிறிது நேரத்தில் ஒரு பெரிய மாஞ்செடியை உண்டாக்கிவிடுகிறான். அதைப் பார்த்த ஓர் சிறு பையன், அவன் மந்திரத்தால் மாங்காய்ச் செடியை உண்டாக்கினா ளென்று சொல்லுவான். அறிவு வந்த ஓர் பெரிய பையன் அது மந்திரத்தால் உண்டானதல்ல, கையடக்க வேலைதான் என்று எவ்வளவு உறுதியாகச் சொல்லுவானோ அதைப்போல அறிவும், விஞ்ஞானமும் வளர்ச்சி அடைந்துகொண்டிருக்கிற இக்காலத்திலுள்ள பெரியோர்கள் மதம் என்பது யாது? கடவு ளென்பது யாது என்பதை ஆராய்ந்து, அவை வேண்டுமா அல்லது வேண்டாமாவென்பதை யோசித்து முடிவு கட்டாமல் எங்ஙனமிருப்பார்கள்?

முன்காலத்தவர்கள் கடவுளையும், மதத்தையும் ஏற்படுத்தி னார்கள். அவர்கள் அதை ஏற்படுத்தியதற்குக் காரணம், அவர்க ளுக்கு அறிவு வளர்ச்சியும், விஞ்ஞான உணர்ச்சியும் ஏற்பட்டதும், கடவுளென் றும், மதமென்றும் கால, தேச, வர்த்தமானத் திற்குத் தகுந்தபடி ஏற்படுத்திக் கொண்டா ர்கள். அறிவு வளர்ச்சியும், விஞ்ஞான உணர்ச் சியும் அடைந்தபோதுதான் ஒருவனுக்கு கட வுள் உணர்ச்சி ஏற்படும். அறிவு குறைவாயி ருக்கும்போது கடவுளுடைய ஆதிக்கம் குறைந்துகொண்டே வரும்.

வைதீகக் கோஷ்டியைச் சேர்ந்த ஒருவன் நஷைத்திரத்தைக் கடவுளென்றும், சூரியனைக் கடவுளென்றும், சந்திரனைக் கடவுளென்றும், தண்ணீரைக் கடவுளென்றும், காற்றைக் கடவுளென்றும், அக்னியைக் கடவுளென்றும், சொல்லுகிறான். அவ்ளிடம் கிரஹன்ம் வருவதற்குக் காரணத்தைக் கேட்டால் சூரியனையோ அல்லது சந்திரனையோ நாகம் வந்து தீண்டி மறைக்கிறதென்று சொல்லுகிறான். அதன் காரணத்தையே பூகோள சாத்திரம் அறிந்த ஒருவனிடம் கேட்டால் சந்திரனையோ, அல்லது சூரியனையோ பூமி சுற்றுவதினால் ஒன்றுக்கொன்று ஏற்படும் ஸ்தானங்களினால் பூமியினுடைய நிழல் மறைக்கிறதென்று சொல்லுகிறான்.

பூகோள சாத்திரக்காரனிடம் வைதீகக் கோஷ்டிக்காரன் போய் சூரியனையோ அல்லது சந்திரனையோ பாம்பு தீண்டி மறைக்கிறதென்று சொல்லுவானேயாகில் பூகோள சாத்திரி, வைதீகனைப் பார்த்து சிரித்து ஏளனஞ்செய்வான். அதோடு அவனைப் பைத்தியக்காரனென்றும் நினைப்பான். அறிவைச் செலுத்தும் போது சூரியன் ஏதோ ஒரு சக்தியினால் வெளிச்சத்தைக் கொடுக்கிறது, ஏதோ ஒரு சக்தியினால் காற்று அடிக்கிறது என்ற உணர்ச்சி ஏற்படுகிறது. அந்தச் சக்தி கடவுள்தானே என்று கேட்கலாம். அதற்கு நான் பதில் சொல்லுவதாவது, அந்த சக்தியை ஆராய்ந்து அறிவுக்கு அதற்கப்பால் தெரியாத நிலையில் அதை ஒத்துக்கொள்ளத்தான் வேண்டியதிருக்கிறது. அதையும் அறிவால் ஆராய்ந்து தெரியக்கூடிய பக்குவம் வரையிலும் அதைச் (சக்தியை) சொல்லித்தான் தொலைக்கவேண்டியதிருக்கிறது. அந்தச் சக்தியைக் கடவுளென்றாவது, அல்லது வேறு எந்தப் பெயரை வைத்தாவது எவன் எப்படி கூறினாலும் சொல்லிக் கொண்டு போகட்டும்.

அநேகமாக எல்லோரும் நம் இயக்கம் நல்லதொரு இயக்கமென்றே சொல்லுகிறார்கள். ஆனால், கடவுள் உண்டு என்று உங்கள் இயக்கம் சொல்லுகிறதா? அல்லது இல்லையென்று சொல்லுகிறதாவென்று கேட்கிறார்கள். அவர்களிடத்திலேயே கடவுளென்பது யாது? அந்தக் கடவுளுடைய இலக்கணமென்னவென்று கேட்டால் பதில் சொல்லுவதற்கு அவர்களே விழிக்கிறார்கள். பதில் சொல்லுவதற்கு முடியாமலே ஏதா சிலவற்றைச் சொல்லி வைக்கிறார்கள்.

“கடவுளென்பவன் உலகத்தை நடத்துகிறான்; அவனின்றி ஓர் அணுவும் ‘அசையாது’ என்று பதிலைச் சொல்லி வைக்கிறார்கள். அப்படியானால் அவர்களைக் “கடவுள் என்னதென்று நம்பச் செய்யக் கூடாத அந்தக் கடவுள் - என்ன கடவுள்?” என்றுதான் நான் கேட்கிறேன். வேண்டுமானால் எல்லாம் ஏதோ ஒரு சக்தியால் மட்டும் நடக்கிறது என்று சொல்லலாமேயொழிய வேறு எதுவுஞ் சொல்லுவதற்கு மார்க்கமில்லை.

இப்படியிருக்கும்போது கம்மாள் செய்த ஓர் சிறு குழவிக்கல்லையும், செம்புப் பொம்மையையும் எப்படிக் கடவுளென்று சொல்லுவது? பின்னும் எல்லாவிதமான காரியங்களையும் கடவுள் தலையில் போடுகிறவர்களெல்லாம் அறிவற்றவர்களாகவும், மடையர்களாகவும் இருப்பார்களென்றே சொல்ல வேண்டியிருக்கிறது. ருஷியாவில் கடவுள் மறுப்புச் சங்கத்தார் மாஜிக்காண்டரன் மூலமாக பொது ஜனங்களுக்குக் கடவுளில்லை என்று போதித்து வருவதோடு, இறந்துபோன மனிதனை பிழைக்கவேண்டிய ஆராய்ச்சியும் செய்து, கடவுளோடு போட்டி போட்டுக்கொண்டும் வருகிறார்கள்.

ஆராய்ச்சி செய்வதில் தைரியமாகவும், வேகமாகவும் போக வேண்டும். இப்பொழுது அமெரிக்க தேசத்தார் இந்தியாவிலுள்ள ஒருவனைப் படம்பிடிக்க வேண்டுமானால் அங்கிருந்து கொண்டே படம் ஒரு நிமிஷத்தில் பிடித்துவிடக்கூடிய அற்புதங்களையெல்லாம் கண்டுபிடித்துக் கொண்டு வருகிறார்கள். இதற்கெல்லாம் காரணம் மேல்நாட்டார் விஞ்ஞான ஆராய்ச்சியில் முனைந்து செல்வதேயாகும்.

நமது நாட்டில் இப்பொழுது இருப்பதாய் சொல்லப்படும் கடவுள்கள் நம்மை உறிஞ்சிவிடுகின்றன. வாழ்வது கடவுளுக்காக வென்கிறான், பணம் சம்பாதிப்பது கடவுளுக்காக வென்கிறான், சாகிறதும் கடவுளுக்காக வென்கிறான். கடவுளுக்காக பொருளைத் தேட சகலவிதமான பொய்களையும் - களவுகளையும் செய்கிறான். பொய்யைச் சொல்லியோ, களவு செய்தோ பணம் தேடியதும் அந்தப் பணத்தில் 100 ரூபாய்க்கோ அல்லது 150 ரூபாய்க்கோ ஓர் அபிஷேகம் அலங்காரம் சுவாமிக்குச் செய்து விட்டால் பாபம் தொலைந்து போய்விட்டதென்றும் நினைத்துக் கொள்ளுகிறான். நாங்கள் சொல்வதெல்லாம் இங்ஙனம் சாமிக்கு

எதுவும் செய்யவேண்டிய அவசியமில்லை. நம்மிடருந்து சாமி எதையும் விரும்புவது இல்லை. அவரைப்பற்றிய கவலை நமக்கு வேண்டியதாயிற்றுதான் சொல்லுகிறோம்.

தண்ணீர் நல்ல வசதியாகவுள்ள இடத்திலே ஒருவன் மூன்று வேளை குளிப்பதுதான் சுத்தமென்று சொல்லவேண்டியதிருக்கும். தண்ணீர் கிடைக்காத சஹாரா பாலைவனத்திலே மணலையெடுத்து மேலே தேய்த்துக் கொள்வதுதான் சுத்தமென்று சொல்லவேண்டியதிருக்கும். இந்தியன் ஒருவன் மலங்கழிக்கவிருந்தால் தண்ணீர் விட்டு தேய்த்துக் கழுவதுதான் சுத்தமாகக் கருதப்படும். ஆனால் ஓர் வெள்ளைக்காரன் மேல்நாட்டில் மலங் கழித்தால் காகிதத்தை வைத்து துடைப்பதுதான் சுத்தமெனக் கருதப்படும். அவன் தண்ணீர் விட்டு சுத்தப்படுத்திக் கொள்வதற்குச் சிறிதும் இயலாது. காரணம் அவனுடைய தேசத்தின் சீதோஷணம் மிகவும் குளிர்ச்சி. அதுவுமன்னியில் அவனுடைய உடை தண்ணீர்விட்டு சுத்தப்படுத்துவதற்கு இடங்கொடுக்காத நிலையில் ஓர் தடையாகவுமிருக்கிறது. ஒவ்வொரு காரியமும் இடத்திற்குத் தகுந்தபடி, தேசவர்த்தமானத்திற்குத் தக்கபடி நடைபெறுமேயல்லாமல் வேறல்ல.

அதைப்போலவே மதமும் கால, தேச, வர்த்தமானத்திற்குத் தகுந்தபடி ஏற்படுத்தப்பட்டது. அந்த மதம் இப்பொழுதுள்ள கால, தேச, வர்த்தமானத்திற்கு அவசியமா? அல்லது அதை சீர்திருத்தவேண்டுமாவென்பதை ஆராய்ந்து தக்கன செய்ய வேண்டுமேயல்லாது அது எங்கள் முன்னோர்களால் ஏற்படுத்தப்பட்டது. அதை ஒன்றுஞ் செய்துவிடக் கூடாது என்று சொல்லுவது அறிவுக்குப் பொருத்தமுடையதாகத் தெரியவில்லை.

(திருநெல்வேலி மாவட்டம் சுயமரியாதைத் தொண்டர் மாநாட்டில் தந்தை பெரியார் அவர்கள் பேசியது, 27.7.1929 'திராவிடன்' இதழில் வெளியானது).

110. சரஸ்வதி பூஜை என்பது என்ன?

சரஸ்வதி பூஜை என்பது ஒரு அர்த்தமற்ற பூஜை! கல்வியையும், தொழிலையும் ஒரு பெண் தெய்வமாக்கி அதற்கு சரஸ்வதி

என்று பெயர் கொடுத்து அதை பூஜை செய்தால் கல்வி வரும், வித்தை வரும் என்று சொல்லி நம்மை நமது பார்ப்பனர்கள் ஏமாற்றி கல்வி கற்க சொந்த முயற்சியில்லாமல் சாமியையே நம்பிக்கொண்டு இருக்கும்படி செய்துவிட்டு, நாம் அந்த சாமி பூஜையின் பேரால் கொடுக்கும் பணத்தைக் கொண்டே அவர்கள் படித்து பெரிய படிப்பாளிகளாகிக் கொண்டு, நம்மை படிப்பு நுகர முடியாத மக்குகள் என்று சொல்லிக்கொண்டு இருக்கிறார்கள்.

முதலாவது சரஸ்வதி என்னும் சாமியின் சொந்த யோக்கியதையைக் கவனித்தால் அது பார்ப்பனர்களின் புராணக் கதைகளின் படியே மிக்க ஆபாசமானதாகும். அதாவது சரஸ்வதி என்கின்ற ஒரு பெண் பிரம்மனுடைய சரீரத்தில் இருந்து உண்டாக்கப்பட்ட பிறகு அவளுடைய அழகைக் கண்டு அந்த பிரம்மனாலேயே மோகிக்கப்பட்டு அவளைப் புணர அழைக்கையில் அவள் பிரம்மனை தகப்பன் என்று கருதி அதற்கு உடன்படாமல் பெண் மான் உரு எடுத்து ஓடவும், பிரம்மன் தானும் ஒரு ஆண் மான் உருவெடுத்து அவளைப் பின்தொடர்ந்து ஓடவும், சிவன் வேடன் உருவெடுத்து ஆண் மானைக் கொல்லவும், பிறகு சரஸ்வதி அழுது சிவபிரானால் மறுபடியும் உயிர்ப்பிக்கச் செய்து, பிரம்மனுக்கு மனைவியாக சம்மதித்ததாக சரஸ்வதி உற்பவக்கதை சொல்லுகிறது.

அதாவது தன்னை பெற்றெடுத்த தன் தகப்பனையே மணந்து கொண்டவள் என்று ஆகிறது. மற்றொரு விதத்தில் பிரம்மாவுக்கு பேத்தி என்று சொல்லப்படுகின்றது. அதாவது பிரம்மா ஒரு காலத்தில் ஊர்வசியின்மீது ஆசைப்பட்டபோது வெளியான இந்திரியத்தை ஒரு குடத்தில் விட்டு வைக்க, அக்குடத்திலிருந்து அகத்தியன் வெளியாகி அவ்வகத்தியன் சரஸ்வதியைப் பெற்றான் என்று சொல்லப்படுகின்றது. இதனால் பிரம்மனுக்கு சரஸ்வதி மகன் வயிற்றுப் பேத்தி ஆகிறாள். எனவே, சரஸ்வதியின் பிறப்பும், வளர்ப்பும், நடவடிக்கையும் மேற்படி பார்ப்பனப் புராணப்படி மெத்த ஆபாசமும், ஒழுக்க ஈனமுமானதாகும்.

நிற்க இந்த யோக்கியதையுடைய அம் மாளை எதற்காக மக்கள் பூஜை செய்கிறார்கள் என்பது இதைவிட மிகவும் வேடிக்கையான விஷயமாகும். அதாவது சரஸ்வதி வித்தைக்கு அதிபதியான தெய்வமாதலால்

வித்தையின் பயன் தொழிலென்றும், தொழிலுக்கு ஆதாரமானது ஆயுதங்கள் என்றும் ஒரு நாளைக் குறித்துக்கொண்டு அந்த நாளை விடுமுறையாக்கி புஸ்தகங்களையும், ஆயுதங்களையும் வைத்து பூஜை செய்கிறார்கள். இந்த பூஜையில் அரசன் தனது ஆயுதங்களையும், வியாபாரி தனது கணக்குப் புத்தகங்கள், திராசு, படிக்கல், அளவு மரக்கால், படி, உழக்கு, பெட்டி முதலியவைகளையும், தொழிலாளிகள் தங்கள் தொழில் ஆயுதங்களையும், இயந்திர சாலைக்காரர்கள் தங்கள் இயந்திரங்களையும், மாணாக்கர்கள் புத்தகங்களையும், குழந்தைகள் பொம்மைகளையும், தாசிகள் தங்கள் ரவிக்கைகளையும், சீலைகளையும், நகைகளையும், வாத்தியக்காரர்கள் வாத்தியக் கருவிகளையும் மற்றும் இதுபோலவே ஒவ்வொருவர்களும் அவரவர்கள் லட்சியத்திற்கு ஆதாரமாக வைத்திருக்கும் சாமான்களை வைத்து பூஜை செய்கின்றார்கள். இதனால் அந்த தினத்தில் தொழில் நின்று அதனால் வரும் வரும்படிகளும் போய் பூஜை செலவு முதலிய ஆடம்பரங்களுக்காக தங்கள் கையில் இருக்கும் பணத்திலும் ஒரு பாகத்தை செலவு செய்தும், போராவிட்டால் கடன் வாங்கியும் செலவு செய்வதைவிட யாதொரு நன்மையும் ஏற்படுவதாக சொல்லுவதற்கே இல்லாமல் இருக்கின்றது.

ஆயுதத்தை வைத்து பூஜை செய்து வந்த - வருகின்ற அரசர்களெல்லாம் இன்றைய தினம் நமது நாட்டில் ஆயுதத்தை வைத்து பூஜை செய்யாத வெள்ளைக்கார அரசனுடைய துப்பாக்கி முனையில் மண்டி போட்டு சலாம் செய்துகொண்டு 'இஸ்பேட்' ராஜாக்களாக இருந்து வருகின்றார்களே ஒழிய ஒரு அரசனாவது சரஸ்வதி பூஜை, ஆயுத பூஜை ஆகிய பூஜையின் பலத்தால் தன் காலால் தான் தைரியமாய் நிற்பவர்களைக் காணோம்.

சரஸ்வதி பூஜை செய்யும் வியாபாரிகளில் ஒரு வியாபாரியாவது சரஸ்வதிக்குப் பயந்து பொய் கணக்கு எழுதாமலோ, தப்பி நிறைநிறுக்காமலோ, குறை அளவு அளக்காமலோ இருக்கிறார் என்று சொல்ல முடியாது. அதுபோலவே கைத் தொழிலாளிகளும் தங்கள் ஆயுதங்களிடத்தில் வெகு பக்தியாய் அவைகளைக் கழுவி, விபூதி, சந்தனம், குங்குமப் பொட்டு முதலியவைகள் போட்டு விழுந்து கும்பிடுவார்களே தவிர ஒருவராவது நாணயமாய் நடந்துகொள்கின்றார்கள்

என்றாவது அல்லது அவர்களுக்கு தாராளமாய் தொழில் கிடைக்கின்றது என்றாவது சொல்லுவதற்கு இல்லாமலே இருக்கின்றார்கள். அது சொல்லுவதற்கு இல்லாமலே இருக்கின்றார்கள். அதுபோலவே புஸ்தகங்களையும், பென்சிலையும், கிழிந்த காகிதக் குப்பைகளையும் சந்தனப் பொட்டு போட்டு பூஜை செய்கின்றார்களே அல்லாமல் காலோ, கையோபட்டுவிட்டால் தொட்டு கண்ணில் ஒத்திக் கும்பிருகின்றார்களே அல்லாமல் நமது நாட்டில் படித்த மக்கள் 100-க்கு 5 பேர்களுக்குள்ளாகவே இருந்து வருகின்றார்கள்.

இவ்வளவு ஆயுத பூஜை செய்தும், சரஸ்வதி பூஜை செய்தும், இவ்வளவு விரதங்கள் இருந்தும் நமது அரசர்கள் அடிமைகளாக இருக்கின்றார்கள், நமது வியாபாரிகள் நஷ்டம் டைந்து கொண்டு வருகிறார்கள். நமது தொழிலாளர்கள் தொழிலில்லாமல் பிழைப்பைக் கருதி வேறு நாட்டிற்கு குடி போகின்றார்கள். நமது மக்கள் நூற்றுக்கு அய்ந்து பேரே படித்திருக்கிறார்கள். சரஸ்வதியின் ஜாதியைச் சேர்ந்த பெண்கள் ஆயிரத்திற்கு ஒன்பது பேரே படித்திருக்கிறார்கள்.

இதன் காரணம் என்ன?

நாம் செய்யும் பூஜைகளை சரஸ்வதி தெய்வம் அங்கீகரிக்கவில்லையா? அல்லது சரஸ்வதி தெய்வத்திற்கும் இந்த விஷயங்களுக்கும் ஒன்றும் சம்பந்தமில்லையா? அல்லது சரஸ்வதி என்கின்ற ஒரு தெய்வமே பொய் கற்பனையா? என்பவையாகிய இம்மூன்றில் ஒரு காரணமாகத்தான் இருக்கவேண்டும்.

என்னைப் பொறுத்தவரையில் இவைகள் சுத்த முட்டாள்தனமான கொள்கை என்பதே எனது அபிப்பிராயம்.

வெள்ளைக்கார தேசத்தில் சரஸ்வதி என்கின்ற பேச்சோ, கல்வி தெய்வம் என்கின்ற எண்ணமோ சுத்தமாய் கிடையாது.

அன்றியும் நாம் காகிதத்தையும் எழுத்தை யும் சரஸ்வதியாய் கருதி தொட்டுக் கண்ணில் ஒத்திக் கொண்டும், நமக்கு கல்வி இல்லை. ஆனால் வெள்ளைக்காரன் மல உபாதைக்குப் போனால் சரஸ்வதியைக் கொண்டே மலம் துடைத்தும், அவர்களில் நூற்றுக்கு நூறு ஆண்களும், நூற்றுக்கு அறுபது பெண்களும் படித்திருக்கிறார்கள். உண்மையிலேயே சரஸ்வதி என்று ஒரு தெய்வமிருந்தி

ருக்குமானால் பூசை செய்பவர்களை தற்குறிகளாகவும் தன்னைக் கொண்டு மலம் துடைப்பவர்களை அபார சக்தி வாய்ந்த அறிவாளிகளாகவும், கல்வி மாண்களாகவும் செய்யுமா என்பதை தயவு செய்து யோசித்துப் பாருங்கள்.

உண்மையிலேயே யுத்த ஆயுதம், கைத்தொழில் ஆயுதம், வியாபார ஆயுதம் ஆகியவைகள் உண்மையிலேயே சரஸ்வதி என்னும் தெய்வ அம்சமாயிருக்குமானால் அதை பூசை செய்யும் இந்த நாடு அடிமைப்பட்டும், தொழிலற்றும், வியாபாரமற்றும் கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டிருக்கவும், சரஸ்வதியை கனவிலும் கருதாததும் சரஸ்வதி பூசை செய்கின்றவர்களைப் பார்த்து முட்டாள்கள், அறிவிலிகள், காட்டுமிராண்டிகள் என்று சொல்லிக் கொண்டிருக்கும் நாடு சுதந்திரத்துடனும், வியாபாரிகள் அரசாட்சியுடனும், தொழிலாளர் ஆதிக்கத்துடனும் இருக்க முடியுமா என்பதையும் யோசித்துப் பாருங்கள். இந்தப் பூஜையின் மூலம் நமது முட்டாள்தனம் எவ்வளவு வெளியாகின்றது பாருங்கள்.

ராஜாக்கள் கொலுவிருப்பது, பொம்மைகள் கொலுவிருப்பது, சாமிகள் கொலுவிருப்பது, இதற்காக ஜனங்கள் பணம் செலவு செய்வது, பத்து லட்சக்கணக்கான ரூபாய்களுக்கு பொம்மைகள், சந்தனம், குங்குமம், கற்பூரம், சாம்பிராணி; கடலை, பொரி, சுண்டல், வடை, மேள வாத்தியம் வாழைக் கம்பம், பார்ப்பனர் களுக்கு தட்சணை, சமாராதனை, ஊர்விட்டு ஊர்போக ரயில் சார்ஜ் ஆகிய இவைகள் எவ்வளவு செலவாகின்றது என்பதை எண்ணிப் பாருங்கள். இவைகள் எல்லாம் யார் வீட்டுப் பணம்? தேசத்தின் செல்வமல்லவா என்றுதான் கேட்கின்றேன். ஒரு வருஷத்தில் இந்த ஒரு பூஜையில் இந்த நாட்டில் செலவாகும் பணமும், நேரமும் எத்தனை கோடி ரூபாய் பெறுமானது என்று கணக்குப் பார்த்தால் மற்ற பண்டிகை, உற்சவம், புண்ணிய தினம், அர்த்தமற்ற சடங்கு என்பவைகளின் மூலம் செலவாகும் தொகை சுலபத்தில் விளங்கி விடும். இதை எந்தப் பொருளாதார இந்திய தேசிய நிபுணர்களும் கணக்குப் பார்ப்பதே இல்லை.

(ஈரோடு உண்மை நாடுவோர் சங்கத்தில் தந்தை பெரியார் அவர்கள் பேசியது - 20.10.1929 'குடிஅரசு' இதழில் வெளியானது.)

111. கோயில் ஒரு சுரண்டல் கருவி!

சகோதரர்களே! நமது தமிழ்நாட்டில் சுயமரியாதை மகாநாடு நடந்து 8,9 மாதங்கள் ஆகிவிட்டன. அடுத்து பம்பாயில் சுயமரியாதை மகாநாடு நடந்து 3,4 மாதமே ஆயின. ஆனால், பம்பாய்க்காரர்கள் இதற்குள் சக்தியாக்கிரகம் துவக்கிவிட்டார்கள். சக்தியாக்கிரகம் அன்றியும் வடநாட்டில் இல்லாமலும் பல கோயில்கள் எல்லோருக்கும் திறந்துவிடப்பட்டு விட்டன. நாமோ மற்றொருவர் செய்த சக்தியாக்கிரகத்தைப் பாராட்டுவதில் முனைந்திருக்கின்றோம். இதை நினைக்கும்போது நம்மை நாம் வாய்ப்பு பேச்சு வீரர்கள் என்றே சொல்லிக் கொள்ள வேண்டும்.

நிற்க, சிலர் நம்மை உங்களுக்குத்தான் இந்த மாதிரி கடவுள்களிடத்தில் நம்பிக்கையே இல்லையே அப்படி இருக்க எதற்காக கோவிலுக்குள் போக சக்தியாக்கிரகம் செய்ய வேண்டும் என்று கேட்கின்றார்கள். ஆனால் சகோதரர்களே! நாம் மாத்திரமல்ல, இப்போது எங்கு பார்த்தாலும் ஆஸ்திரேலியர்கள் என்று சொல்லிக் கொள்பவர்கள்கூட நம்மைப் போலவேதான் அதாவது கோயிலில் இருப்பது கல்லும், செம்புமே ஒழிய அவை கடவுள்கள் அல்லவென்பதை தாராளமாய் ஒப்புக் கொள்கிறார்கள்.

ஆனால், கடவுளை மனிதன் நினைக்க, ஞாபகம் வருவதற்காகவே கோயிலும் அதனுள் இருக்கும் கல், செம்பு, காரை, மரம், படம் முதலிய சிலை உருவங்களும் பெரியோர்களால் செய்து வைத்த ஏற்பாடுகளாகும் என்றும், பாமர மக்களுக்கு இதைச் சொன்னால் புரியாதென்றும், கடவுள்கள் என்றும் சொல்ல வேண்டியிருக்கின்றது என்று சொல்லப்படுகின்றது என்பதாக தத்துவார்த்தம் சொல்லுகின்றவர்களைப்பற்றி நான் என்ன நினைக்கின்றேன் என்றால், ஒன்று இவர்கள் கடவுளை மிகக் கேவலப்படுத்துபவர்களாயிருக்க வேண்டும் அல்லது கடவுள் தன்மை இன்னது என்பதை அறியாத மூடர்களாயிருக்க வேண்டும். இந்த இரண்டும் இல்லாவிட்டால் பொது ஜனங்களை ஏமாற்றும் அயோக்கியர்களாயிருக்க வேண்டும் என்பதேயாகும்.

ஏனெனில், எல்லாம் வல்லவரும் எங்கும் இருப்பவரும் சர்வ இயங்குதலுக்கும் காரண

மான கடவுள் என்பவரை ஆற்றிவுள்ள மனிதனுக்கு ஞாபகப்படுத்த மற்றொரு மனிதன் முயற்சி வேண்டுமென்றால் அதுவும் அதற்கு ஒரு கட்டடமும், கல் உருவமும் வேண்டுமென்று ஒருவன் சொல்வானானால் அவன் கடவுள் என்பதற்கு மேல் கண்ட எல்லாம் வல்ல சக்தியையும், எங்கும் உள்ள சக்தியையும் ஒப்புக் கொண்டவனாவானா என்று கேட்கின்றேன்.

ஆதலால் ஒரு சமயம் கோயில்கள் மூடர்களால் கட்டப்பட்டது என்று சொல்வதானால் நமக்கு ஆட்சேபனை இல்லை. அப்படிக்கில்லாமல் கோயில்கள் அறிவாளிகளால் கட்டப்பட்டது என்று சொல்வதானால் கண்டிப்பாய் அந்த அறிவாளிகள் என்பவர்கள் சூழ்ச்சியும் வஞ்சகமும் நிறைந்தவர்களாய்த் தானிருக்க வேண்டும். ஏனெனில் அந்தக் கோயில்கள் இப்போது அந்தப் பெரியோர்கள் என்பவர்களின் ஆதாரப்படி (ஆகமப்படி) நடந்து வருவதாகவே இருக்கின்றது. அந்த ஆகமங்கள் என்பவைகளே மனிதன் அந்தக் கோயிலுக்குள் போகவும் அங்குள்ள சாமியை வணங்கவும் பல நிபந்தனைகளைக் கொண்டதாக இருக்கின்றது.

அந்நிபந்தனைகள் மனிதத் தன்மைக்குச் சிறிதும் பொருத்தமில்லாததாயிருக்கின்றன. அதில் ஒரு சிறிதும் ஒழுக்கத்திற்கும் பக்திக்கும் ஆதாரமானதும், கடவுள் ஞாபகம் வருவதற்கு ஆதாரமானதுமான காரியங்கள் இல்லவே இல்லை. அங்குள்ள கடவுள்களைப் பார்த்தால் கடவுள் ஞாபகம் வருமென்றால் அங்குள்ள தாசிகளைப் பார்த்தால் தாசிகள் ஞாபகம் வராதா என்று கேட்கின்றேன். மற்றும் அங்கு கடவுளை வணங்க வரும் மற்ற பெண்களைப் பார்த்தால் பெண்கள் ஞாபகம் வராதா என்று கேட்கின்றேன். உணர்ச்சியற்ற சூழவிக்கல்லை பார்த்த மாதிரத்தில் கடவுள் ஞாபகம் வருவதானால், உயிருள்ள ஜீவன்கள் பெண்கள் தங்களை பிறர் பார்க்க வேண்டுமென்றே அலங்கரித்துக் கொண்டு வந்து நின்றால் ஏன் அந்த ஞாபகம் வராதது?

அன்றியும் அங்கு கடவுளுக்கு நடக்கும் மற்ற காரியங்களையும் பார்த்தால் ஏன் பார்க்கின்ற மனிதனுக்கு மற்ற ஞாபகமும் வராதது என்று கேட்கின்றேன். கோயிலைப் பற்றி என்னுடைய கண்ணியமான அபிப்பிராயமெல்லாம் கோயில்கள் கண்டிப்பாக பாதைக்கும், ஒழுக்கத்திற்கும் ஏற்பட்டது

அல்லவென்றும், மக்களை மூடர்களாக அடிமைப்படுத்தவும், உயர்ந்த ஜாதி, தாழ்ந்த ஜாதி என்கின்ற ஜாதி வித்தியாசத்தை நிலை நிறுத்தவும், ஒரு கூட்டத்தார் பாடுபடாமல் இருந்து கொண்டு சோம்பேறித்தனமாய் வயிறு வளர்க்க வேண்டி, பொதுஜனங்கள் பாடுபட்டு சம்பாதித்தப் பணத்தைக் கொள்ளை அடிக்கவும் வசதி செய்து கொள்வதற்காகவே ஏற்பட்டதாகும்.

முன் காலத்தில் இருந்த அரசர்கள் மூடர்களும் அயோக்கியர்களும் மாயிருந்ததால் இம்மாதிரி கோயில் சூழ்ச்சிக்கு அவர்களும் அனுகூலமாயிருந்து வந்திருக்கின்றார்கள். சில அரசர்களுக்கு இம்மாதிரியான கோயில் மூலமாகவே ஆட்சியும் அனுகூலமும் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. ஆகையால் கோயில்கள் என்பது சோம்பேறிக் கூட்டமும் அரசர்களும் சேர்ந்து தங்கள் சுயநலத்திற்காக பாமர மக்களை ஏமாற்றுவதற்குச் செய்த சூழ்ச்சியேயாகும்.

(சென்னை நேப்பியர் பூங்காவில் நடந்த பொதுக் கூட்டத்தில் தந்தை பெரியார் அவர்கள் பேசியது - 27.10.1929 "சூடிஅரசு" இதழில். வெளியானது.)

112. விஷ்ணுவுக்கும் லட்சுமிக்கும் நடந்த சம்பாஷணை!

மகாவிஷ்ணுவான ஸ்ரீரங்கம் ரங்கநாதர்:-

அட என் அருமைக் காதலியாகிய லட்சுமி! இந்த உலகத்திலும், மேல் உலகத்திலும் உள்ளவர்களுக்கெல்லாம் அய்சுவரியம், கொடுத்துவரும் செல்வ தெய்வமாகிய உன்னையே நான் மனைவியாய் கொண்டிருந்தும் என்னையே நீ சாப்பாட்டிற்கு லாட்டிரிசீட்டு போடும் படியாய் செய்துவிட்டாயே! இது யோக்கியமல்ல?

லட்சுமியான ஸ்ரீரங்கநாயகி:-

நாதா! என் பேரில் என்ன தப்பு? நீங்கள் என் ஒருத்தியோடு மாத்திரம் இருந்தால் பரவாயில்லை! இன்னமும் எத்தனையோ பேர்களை மனைவியாகக் கொண்டிருக்கிறீர்கள். இதெல்லாம் நீர் நன்றாய் நெய்யும், தயிரும் சாப்பிட்டதால் உமக்கு கொழுப்பு

ஏறியதினால் தானே? உங்கள் பக்தர்களுடைய பெண்களையெல்லாம் கூட கைவைத்து விட்டீர்கள்! இப்படிப்பட்ட உம்மை சாப்பாட்டிற்கு லாட்டரி போடும்படியாக ஏன் செய்யக்கூடாது?

விஷ்ணு:- அய்யய்யோ! அதனாலா இப்படி செய்துவிட்டாய்? நான் இதை ஒரு தப்பாக நினைக்கவே இல்லையே! இப்படி செய்வதும் ஒரு லட்சுமிகடாகஷம் என்று தானே நினைத்திருந்தேன். உனக்கு கோபமாயிருந்தால் நாளைய தினமே அவர்களையெல்லாம் விரட்டியடித்து விடுகிறேன்.

லட்சுமி:- விளையாட்டுக்குச் சொன்னேன்; கோபித்துக் கொள்ளாதீர்கள்! இன்னும் எத்தனை வேண்டுமானாலும் சேர்த்துக் கொள்ளுங்கள்! எனக்கு அதைப்பற்றி கவலையில்லை!

விஷ்ணு:- பின்னையேன் லாட்டரி சீட்டு போடச் செய்தாய்?

லட்சுமி:- வேறு சிலருக்கு, அதாவது லாட்டரி சீட்டு போடுபவர்களுக்கு செல்வத்தை கொடுப்பதற்காக லாட்டரி சீட்டின் மூலமாய் செல்வத்தை சேர்ப்பதற்கு அப்படிச் செய்யச் சொன்னேன்.

விஷ்ணு:- அப்படியானால் அது எனக்கல்லவா அவமானமாய் இருக்கின்றது! எங்கு பார்த்தாலும் ஸ்ரீரங்கம் ரங்கநாதர் லாட்டரி சீட்டு என்று அல்லவா பணம் வசூல் செய்கின்றார்கள்! இந்த அவமானத்தில் உனக்கும் பங்கில்லையா?

லட்சுமி:- அடேயப்பா! இதில் தானா உமக்குப் பெரிய அவமானம் வந்துவிட்டது? உங்கள் பேருக்கு உங்கள் முன்னால் பொட்டுக்கட்டி உங்கள் தாசியென்று பெயரும் செய்து கண்ட கண்ட பசங்கள் எல்லாம் கொளுத்துகிறார்களே! அதிலில்லாத அவமானம் தானா உமக்கு லாட்டரி சீட்டில் வந்துவிட்டது? பக்தர்களின் பெண்களை தாங்கள் கைப்பற்றுவதும், தங்கள் தாசிகளை பக்தர்கள் அனுபவிப்பதும் தங்களுக்கும் பக்தர்களுக்கும் உள்ள பந்தத்துவமாகும்.

விஷ்ணு:- அதெல்லாம்தான் இப்போது நமது உண்மை பக்தர்களாகிய சுயமரியாதைக்காரர்கள் தோன்றி சட்டசபை மூலமும் 'குடி அரசு' மூலமும் நிறுத்தி நமது மானத்தைக் காப்பாற்றி விட்டார்களே! இனி என்ன பயம்? ஏதோ சில கெழுநூ கிண்டு இன்னம் கொஞ்ச நாளைக்கு இருக்கும்.

அப்புறம் நம்ம பேரால் இந்த அவமானமான காரியமாகிய அக்கிரமங்கள் நடக்காது.

லட்சுமி:- அப்படியானால் அது போலவே இந்தக் காரியமும் (அதாவது லாட்டரி சீட்டு போட்டு நமக்கு சோறு போடும் காரியமும்) அவர்களாலேயே சீக்கிரம் நிறுத்தப்பட்டு விடும். கவலைப்படாதீர்கள். இன்னும் கொஞ்ச நாளைக்குப் பொறுத்துக் கொண்டிருந்தால் போதும்!

(‘சித்திரபுத்திரன்’ என்ற புனைப்பெயரில் 9.3.1930 ‘குடி அரசு’ இதழில் தந்தை பெரியார் அவர்கள் எழுதியது.)

113. கிருஷ்ணன்- அர்ஜுனன் சம்பாஷணை!

அர்ஜுனன்:- ஹே! கிருஷ்ணா! புராணங்களில் தேவர்களுக்கோ, இந்திரனுக்கோ, பரமசிவனுக்கோ கஷ்டமும் ஆபத்தும் வந்தக் காலங்களில் எல்லாம் நீ (அதாவது விஷ்ணு) பெண் வேஷம் போட்டுக்கொண்டு போய் அவர்களின் எதிரிகளை மயக்கி வஞ்சித்து வசப்படுத்தினதாகவே காணப்படுகின்றனவே! அது மாத்திரமல்லாமல் அந்தப் பெண் வேஷத்தோடேயே நீ ஆண்களிடம் சம்போகம் செய்ததாகவும் அதனால் உனக்குப் பிள்ளைகள் கூடப் பிறந்ததாகவும் காணப்படுகின்றதே! இது உண்மையா? அல்லது இதற்கு ஏதாவது தத்துவார்த்தம் உண்டா? தயவு செய்து சொல் பார்ப்போம்.

கிருஷ்ணன்:- ஓ! அர்ஜுனா! நீ சொல்லுகிறபடி புராணங்களில் இருப்பது உண்மையே. ஆனால் நான் அந்தப்படி ஒரு நாளும் செய்ததே இல்லை. அன்றியும் நானே பொய்யாக இருக்கும்போது பிறகு “நான்” பெண் வேஷம் எப்படிப்போட முடியும்? அப்படிப் போட்டாலும் எப்படி

கலவி செய்ய முடியும்? ஒரு சமயம் திரு. அ. இராகவன் சொல்லுவதுபோல் ஆண் ஆண் கலவி செய்ததாகவே வைத்துக் கொண்டாலும் பிள்ளை எப்படி பெற முடியும்? “கேழ்வரகில், நெய் வடிகிறது என்று சொன்னால் கேட்பவருக்கு மதி வேண்டாமா? சொல்லுகிறவன் சொன்னால் கேட்பவனுக்குப் புத்தி வேண்டாமா? பிள்ளை ஏன்

புராணங்களில் அந்தப்படி எல்லாம் சொல்லப்பட்டு இருக்கின்றது என்று கேட்டால் அதற்குத் தத்துவார்த்தம் உண்டு.

அரு: அந்த தத்துவார்த்தம் என்ன? எனக்குச் சற்று சொல்லு பார்ப்போம்!

கிரு: அந்த மாதிரி எழுதின தத்துவார்த்தம் என்னவென்றால் மனிதன் பெண் இச்சையில் கட்டுப்பட்டவன் என்பது நிச்சயம். நேர்வழியில் வேலை செய்து வெற்றி பெற முடியாத காரியங்களிலும், எதிரியை ஹெயிக்குப் போதிய சக்தி இல்லாத காலங்களிலும் ஒருவன் வெற்றிபெற வேண்டுமானால் இந்த வழி மிக சலபமான வழி என்பது “பெரியோரின்” கருத்து. அதாவது ஒரு நல்ல அழகிய பெண்ணை கூட்டிப் போய் காட்டியோ, அல்லது அவனுக்கு கூட்டிவிட்டோ அதன் மூலம் எவ்வித வெற்றியையும் பெறலாம் என்பதே இதன் தத்துவார்த்தமாகும். இது முக்தி அல்லது வெற்றி பெறும் இரகசியங்களில் ஒன்று என்பதை காட்டுவதற்காக எழுதப்பட்டதாகும். இப்பவும் உலக வழக்கில் சக்தியில்லாதவன், தகுதி இல்லாதவன் ஏதாவது ஒரு பதவியையோ, பொருளையோ அடைந்திருந்தால் அதற்குப் பொது ஜனங்கள் திடீரென்று கற்பிக்கும், அல்லது நம்பியே சொல்லும் வழக்கச் சொல்லைப் பார்த்தால் நன்றாய் விளங்கும். அதாவது “சக்கரத்தின் மகிமையினால்” சம்பாதித்துதான் வெற்றி பெற்றான் - பதவி பெற்றான் என்று சாதாரண பாமர மக்களே கூடச் சொல்லுவதைப் பார்க்கிறோம். சக்கரம் என்றால் என் (விஷ்ணு) ஆயுதத்திற்குப் பெயர் பெண்கள்...க்கும் பெயர். எவ்வளவோ பேருக்கு இந்தத் தத்துவார்த்தம் இப்போது உண்மையிலேயே பயன்படுவதையும் பார்க்கின்றோம்.

ஆதலால் வெற்றி பெறுவதற்கு வழி என்பதைக் காட்டும் தத்துவப் பொருளாகவே “பெரியோர்கள்” இப்படி எழுதி வைத்தார்கள். புராணங்களில் உள்ள ஒவ்வொரு வரிக்கும், எழுத்துக்கும் இதுபோலவே தத்துவார்த்தங்கள் உண்டு. அது தெரியாமல் நமது சுயமரியாதைக்காரர்கள் அவற்றைப் பரிகாசம் செய்கின்றார்கள். ஆனால் அந்தப் பழக்கமும், வழக்கமும் தத்துவார்த்தை பின்பற்ற வேண்டிய அவசியமுமாகியவைகளெல்லாம் சுயமரியாதைக்காரருக்கு அல்ல. புராண மரியாதைக்காரருக்கு என்பதை மறந்து விடாதே.

அரு: சரி, சரி! இப்போது எனக்கு விளங்கிற்று. ஆனால் இதுபோலவே இன்னும் ஒரு சந்தேகம்; சற்று தயவு செய்து அதையும் விளக்கினால் உனக்கு “புண்ணியம்” உண்டு.

கிரு: அதென்ன சொல்லு பார்ப்போம்!

அரு: அதேமாதிரி மற்றும் பல புராணங்களில் சிவன் ஒரு சன்னியாசி ரூபமாக வந்து ஒருவனின் பெண் சாதியை கேட்டான் என்றும் அந்தப்படியே அவன் கொடுத்தானென்றும் சொல்லப்படுகின்றதே; அதன் ரகசியம் என்ன?

கிரு: இது தெரியவில்லையா?

அரு: தெரியவில்லையே!

கிரு: சன்னியாசிகளுக்குச் சாப்பாடுப் போட வேண்டியது கிரகஸ்தன் கடமை. பிறகு பெண் வேண்டுமானால் சப்ளை செய்ய வேண்டியதும் கிரகஸ்தன் கடமையாகத்தானே இருக்க வேண்டும்! அதனால்தானே 32 தர்மங்களில் பெண் போகமும் ஒன்று என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது! ஆகவே அந்தப்படி சன்யாசிக்கு பெண்களைக் கொடுக்கும்போது மனதில் சங்கடம் இல்லாமல் தாராள மனதுடன் உதவுவதற்காகவே சிவன் சன்யாசி ரூபமாய் - ஒரு சிவனடியார் ரூபமாய் வந்து கேட்டார் என்று அதாவது சன்னியாசியாகவோ, சிவனடியாராகவோ ஒருவன் வீட்டிற்கு வந்தால் அவன் கேட்டவுடனேயே கொடுக்க வேண்டும் என்பதற்காகவே அதாவது “இந்த சன்னியாசி - சிவனடியார் ஒரு சமயம் சிவபிரானே இந்த வேடம் தரித்து வந்தானோ” என்று எண்ணிக் கொண்டு பேசாமல் கொடுத்து விட்டும் என்றும் அதற்காக மனதில் எவ்வித விகல்ப புத்தியும் இருக்கக் கூடாது என்றும் கருதியே இந்தப்படி சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இது இப்போதும் சில புராண மரியாதைக்காரர்கள் வீடுகளில் நடைபெற்று வருகிறதை நான் அடிக் கடி பார்க்கின்றேன்.

தவிரவும், குருசாமியார், பாகவதாள், பரதேசி, அடியார்கள் இப்படிப்பட்டவர்கள் அநேக வீடுகளில் இருந்து கொண்டு நன்றாய் சாப்பிட்டுக் கொண்டு அந்தந்த வீட்டுக் காரருக்கு இந்த “புண்ணியமும்” கொடுத்துக் கொண்டு வருவதைப் பார்க்கின்றேன். சிலர் தெரிந்தே விட்டுக் கொண்டிருக்கின்றார்கள், சிலர் தெரியாததுபோலவே காட்டிக்

கொண்டுமிருக்கிறார்கள். இதெல்லாம் அவரவர்கள் புராணங்களில் வைத்திருக்கும் பக்திக்கும், மரியாதைக்கும் தகுந்தபடி இருக்கும்.

அரு: சரி. இந்தச் சந்தேகமும் ஒருவாறு விளங்கிற்று. இன்னமும் ஒரு சந்தேகம் இருக்கின்றது. அதை இப்போது விளக்குகின்றாயா?

கிரு: என்ன அது: சொல்லு பார்ப்போம்!

அரு: அதாவது புராணங்களில் அக்கிரமமான, வஞ்சகமான புரட்டான காரியங்கள் செய்யவேண்டிய பொழுதெல்லாம் கடவுள் பார்ப்பன வடிவமாகவே வந்ததாக காணப்படுகின்றதே; இதன் தத்துவமென்ன?

கிரு: இந்த மாதிரி காரியங்கள் செய்வதற்கு அவனே (பார்ப்பனனே) தகுந்தவன் என்பதும், அது அவன் சபாவம் என்பதும், அப்படிச் செய்வதினால் வேறு எவ்விதமான பாவமோ, நரகமோ ஏற்படுமென்று எழுதி இருக்கும் சாஸ்திரங்கள் எல்லாம் பொய், புரட்டு, சுயநலத்திற்காக எழுதப்பட்டவை என்பதை அவன் தெரிந்தவன் என்றும் இப்போதும் யாருக்காவது இந்த மாதிரி அக்கிரமமான காரியங்கள் செய்து ஏதாவது ஒரு காரியத்தைச் சாதிக்கவேண்டுமானால் அவற்றிற்கு பார்ப்பனர்களே தகுந்தவர்கள் என்றும், அவர்கள் எவ்வித பாதகமான, அவமானமான காரியங்களையும் செய்ய பயப்பட மாட்டார்கள் என்றும் அவற்றில் கைதேர்ந்தவர்கள் என்றும் காட்டுவதற்காகவே அந்தப்படி எழுதப்பட்டதாகும். இதை அறிந்தே அநேக புராண மரியாதைக்காரர்கள் இப்படி காரியங்கள் செய்வதற்காகப் பார்ப்பனர்களை தங்கள் காரியஸ்தராகவோ, மற்ற காரியங்களுக்கு பொறுப்பாளிகளாகவோ வைத்துக் கொண்டு இருக்கிறார்கள். சம்பளத்துக்கு வைத்துக் கொண்டும் இருக்கிறார்கள். சம்பளத்துக்கு வைத்துக் கொள்ள சக்தி இல்லாதவர்கள் சிநேகிதர்களாகவாவது வைத்துக் கொண்டு இருக்கிறார்கள். கவனித்துப் பார்த்தால் இது நன்றாய் விளங்கும்.

அரு: இன்னம் ஒரு சந்தேகம்?

கிரு: என்ன சொல்லு?

அரு: கடவுளைப் படைத்தார்களல்லவாமனிதர்கள்?

கிரு: ஆம்.

அரு: அப்படிப் படைத்தவர்கள் கடவுள் மனிதனுக்குள் இருப்பதாகவோ அல்லது மனிதனுக்குள் இருக்கும்படியாக ஆவாகனம், கும்பாபிஷேகம் முதலியவைகள் செய்து மனிதனுக்குக் கொடுப்பதும், மனிதனுக்குச் செய்வதும் கடவுளுக்குச் செய்தது, கடவுளுக்குக் கொடுத்தது என்று கருதும்படி செய்யாமல் கல்லுக்குள் கடவுளை ஆவாகனம் செய்து, அதற்குக் கும்பாபிஷேகம் செய்து கல்லைக் கும்பிடும்படி ஏன் செய்தார்கள்?

கிரு: அதன் இரகசியம் என்னவென்றால், மனிதனுக்குள் கடவுளை ஆவாகனம் செய்தால் நைவேத்தியம் செய்யும் சாமானையெல்லாம் மனிதன் சாப்பிட்டு விடுவான். அன்று கொள்வான். அப்புறம் நடுவில் இருப்பவனுக்கு ஒன்றும் கிடைக்காமல் போய்விடும். ஆதலால்தான் கல்லிலும், செம்பிலும் ஆவாகனம் செய்து அதற்கு தனக்கு வேண்டியதையெல்லாம் நைவேத்தியம் செய்யச் செய்து தான் எடுத்துக் கொள்வது. ஆகவே இந்த மாதிரி செய்ய வேண்டியது குறுக்கே இருப்பவர்களுக்கு அதாவது பூசாரிகளுக்கு அவசியமாயிற்று. அந்தப் பூசாரிகளுக்கே இந்த மாதிரி கடவுளை உண்டாக்கவேண்டிய அவசியமும் ஏற்பட்டது. ஆகவே பூசாரி ஆதிக்கம் குறைந்தால் தான் கடவுள்கள் உற்பத்தியும் குறைந்துவிடும், கடவுள் மஹிமைகளும் ஒழிந்துவிடும்.

அரு: சரி, இவைகள் எனக்கு ஒருமாதிரி விளக்கமாயிற்று. இன்னும் சில விஷயங்கள் தெரிய வேண்டியிருக்கின்றன. ஆனால் அவைகளை சாவகாசமாய் பேசுவோம்.

கிரு: சரி.

(21.12.1930 'சூடிஅரசு' இதழில் 'சிந்திரபுத்திரன்' என்ற புனைப் பெயரில் தந்தை பெரியார் அவர்கள் எழுதியது.)

114. சின்ன சங்கதி!

முடர்களே! முடர்களே! ஒரு சின்ன சங்கதி! கோவிலின் மீதிருக்கும் கலசம் திருட்டுப் போகின்றது, அம்மன்கள், விக்கிரகங்களின் கழுத்திலிருக்கும் தாலிகள் திருட்டுப் போகின்றது, விஷ்ணு விக்கிரகத்தின் நெற்றியில் இருக்கும் நடுநாமம் (தங்கத்தில் வைத்தது)

திருட்டுப் போகின்றது. சிவன் விக்கிரகத்திலிருக்கும் நெற்றிப் பட்டை, மற்ற விக்கிரகங்களை கீழே தள்ளி அதிலிருக்கும் தங்கம், முத்து, ரத்தினம் திருட்டுப் போகின்றது. இவைகளின் வாகனத்தில் தேரில் நெருப்புப் பிடிக்கின்றது, அச்சு ஒடிகின்றது, இவைகளின் பயனால் பலர் சாகின்றார்கள்! முடர்களே! இவற்றைப் பார்த்தும், கேட்டும் கூடவா அந்த இடங்களில், அந்த விக்கிரகங்களில், அந்தத் தேர் வாகனங்களில் “புனிதத்தன்மை, தெய்வத்தன்மை, அருள் தன்மை, ஆண்டவனை ஞாபகப்படுத்தும் தன்மை” முதலியவைகள் இருக்கின்றதாக நினைக்கின்றீர்கள்? உங்களிலும் முடர்கள் இனியும் எங்காகிலும் உண்டா? தயவு செய்து சொல்லுங்கள்!

இன்னும் ஒரே குட்டி சங்கதி! வட்டி வாங்குகின்றவன் கோடசுவரனாகிறான். வட்டி கொடுப்பவன் நாசமாய், பாப்பராய் போகிறான் என்பதைப் பார்த்தும் - கேட்டும் இன்னமுமா பாழாய்ப் போன கடவுள் இருக்கிறார் என்று கருதுகிறீர்கள்?

இன்னும் ஒன்றுதான்; அப்புறம் ஒன்றுமில்லை. துளியூண்டு சங்கதி! காவடி எடுத்துக் கொண்டு போனவன் காலராவிடில் செத்தப் பிறகுகூடவா நாசமாய்ப் போன சாமி இருக்குதுன்னு நினைக்கின்றீர்கள்?

முடர்: சும்மா இப்படியெல்லாம் பேசிவிட்டால் போதுமா? இந்த உலகத்தைப் படைத்ததற்கு ஏதாவது ஒரு காரணம் வேண்டாமோ? அதுதான் கடவுள்.

பதில்: சரி அப்படியானால் அந்தக் காரணத்தை - கடவுளை உண்டாக்கினதற்கு மற்றொரு காரணம் வேண்டாமா? அதுதான் சுயமரியாதை இயக்கம்! (பகுத்தறிவு).

முடர்: கடவுளைப் படைப்பதற்கு ஒரு காரணம் கேட்பது முட்டாள்தனமாகும்!

பதில்: அப்படியானால் உலகப் படைப்புக்கு காரணம் தேடிக் கொண்டிருப்பது அதைவிட இரட்டிப்பு முட்டாள்தனமாகும்!

முடன்: உங்களோடு யார் பேசுவார்கள்!

பதில்: சரி! நல்ல காரியமாச்சுது “சனியன்” தொலைந்தது! ஆனால் காணாத இடத்தில் குலைக்காதே!

(4.1.1931 ‘குடி அரசு’ இதழில் ‘செந்திரபுத்திரன்’ என்ற புனைப்பெயரில் தந்தை பெரியார் அவர்கள் எழுதியது.)

115. மனிதன் முன்னேற்றத்திற்கு கடவுள் கொள்கையே தடை!

நான் பேசும் விஷயம் உங்கள் மனத்திற்கு திருப்தியாய் இருக்காது. ஆனாலும் உங்கள் மனதை புண்படுத்த வேண்டும் என்று நான் பேச வரவில்லை. ஆனால் பயன் என்ன என்று யோசித்துப் பார்க்கும்படி கேட்டுக் கொள்ளவே நான் சில விஷயங்களைப் பேசுகின்றேன்.

இன்றைய உற்சவமும், கொண்டாட்டமும் என்ன கருத்தைக் கொண்டது? சுப்பிரமணியசாமிக்கு கல்யாணம்; கல்யாணம் செய்து கொண்ட சாமி தேர்மீது ஊர்கோலம் வருகின்றார். இதற்காக இத்தனை ஆயிரம் ஜனங்கள் வீடு, வாசல், வேலை, வியாபாரம் முதலியவைகளை விட்டு விட்டு வந்து இன்று இங்கு கூட்டத்தில் நெருக்கப்படுகிறார்கள். பலர் காவடி தூக்கி ஆடுகிறார்கள். சாமிக்குக் கல்யாணம் என்பதில் ஏதாவது அறிவு இருக்கிறதா? வருஷந்தோறுமா கல்யாணம் செய்வது?

இந்தக் காவடி தூக்கிக் கொண்டு கண்டபடி குதிப்பதிலும் உளறுவதிலும் ஏதாவது அர்த்தம் இருக்கிறதா? இதை அன்னிய மதக்காரனோ, அன்னிய தேசத்தானோ பார்த்தால் என்ன சொல்லுவான்? வேறு மதக்காரன் இந்தப்படி ஆடினால் நாம் என்ன சொல்லுவோம்? நமது அறிவுக்கும், நாகரீகத்திற்கும் இதுதானா அடையாளம்? எத்தனை வருஷ காலமாக இந்தப்படி முடக் கொள்கையில் ஈடுபட்டு வருகிறோம்! என்ன பலனைக் கண்டோம்? மனிதனுக்கு முற்போக்கே கிடையாதா? 2000, 3000 வருஷத்திற்கு முந்திய நிலை நம்மிடம் சிறிதும் மாறவில்லை. இம்மாதிரி நடவடிக்கை நம்மை மிருக பிராயக்காரன் என்று காட்டுவதுடன், நமது பணம் எவ்வளவு செலவாகின்றது? நமது நேரமும், ஊக்கமும் எவ்வளவு செலவாகின்றது பாருங்கள்.

கடவுளைப்பற்றிய எண்ணங்களும், பக்திகளும் நமக்கு என்ன பலனைக் கொடுக்கின்றன? அதிக பக்திக்காரன் தனக்கு வேண்டிய தெல்லாம் கடவுள் தருவார் என்று எண்ணுகின்றான்! கடவுளைப்பற்றி அதிகமாய் அறிந்

தவன் சகலமும் கடவுள் செயல் -அவனன்றி ஓரணுவும் அசையாது என்று எண்ணுகின்றான்! மனிதனுடைய முற்போக்கையும், அவனது கஷ்டத்தையும், கொடுமையையும் நிவர்த்தி செய்து கொள்ளுவதையும் இந்த எண்ணங்கள் தடைப்படுத்துகின்றன.

பல ஆயிர வருஷங்களாக ஒருவன் கீழ் ஜாதியாய் இருப்பதற்கும் சதா உழைத்து உழைத்து பாடுபட்டும் பட்டினியாயும், போதிய ஆகாரமும், வசதியும் இல்லாமலும் இருப்பதற்கும் இந்த எண்ணங்களே காரணமாகும்.

இதுபோலவே பாடுபடாத சோம்பேறிகள் கோடீஸ்வரர்கள் ஆகவும், தலைமுறை தலைமுறையாய் பிரபுக்களாகவும், மேல் ஜாதிக்காரர்களாகவும் இருப்பதற்கும் இந்த எண்ணங்கள் தான் காரணம். இந்த எண்ணங்கள் பணக்காரனுக்கும், சோம்பேறிக் கும் (பார்ப்பானுக்கும்) தான் அனுசூலம். தொழிலாளிக்கும், கூலிக்காரனுக்கும், பண்ணையாளுக்கும் கெடுதியே ஆகும்.

ஏழைகள் தங்கள் தரித்திரத்திற்கும், கஷ்டத்திற்கும், கடவுளும், தலைவியும்தான் காரணம் என்று சொல்லி விடுவாரேயாகில், அவர்கள் எப்படி தரித்திரத்தை நீக்கிக் கொள்ள முடியும்? அவன் தன் பாட்டின் பயனை எவன் அனுபவிக்கிறான்? ஏன் அனுபவிக்கிறான் என்று பார்த்து அவைகளை தடுக்க வேண்டும்! இந்தக் காரியம் செய்ய ஒரு கடவுளும் ஒப்பாது. ஏனென்றால் கடவுளையும், தலைவியையும் பணக்காரனும், சோம்பேறியும்தான் உண்டு பண்ணுகிறான். ஆகையால் அவைகளை தங்களுக்கு தகுந்த மாதிரியாகத்தான் உண்டு பண்ணிக் கொள்ளுவார்கள். இதில் உங்களுக்கு சந்தேகம் வேண்டாம்! இங்கு மாத்திரம் அல்லாமல் எல்லா தேசங்களிலும் பணக்காரர்கள் தங்கள் நன்மைக்கும், அது ஸ்திரமாய் இருப்பதற்கும் இந்த மாதிரியாகத்தான் கடவுளை சிருஷ்டித்து அதை பிரச்சாரம் செய்யப் பாதிரிகளை ஏற்படுத்தி அவர்களுக்குப் பணம் கொடுத்து காப்பாற்றி வருகிறார்கள்.

இந்தப் புரட்டுகளை உலகில் வெகுபேர் அறிந்திருந்தாலும் ரஷியா தேசத்தார்கள்தான் முதன் முதலில் இதை அழித்து நிர்ந்தூரியாக் கிப் பணக்காரத் தன்மையையும் பாதிரித் தன்மையையும் ஒழித்தார்கள். ரஷியா

தேசமானது இந்தியாவைப் போலவே பணக்காரருடையவும் பார்ப்பனர் (பாதிரி)களுடையவும் ஆதிக்கத்தில் இருந்து ஏழை மக்களை வாட்டி வதைத்து வந்தது. ஆனால் அவர்கள் அதற்குக் காரணம் கடவுள் புரட்டும், மதப் புரட்டும் என்பதை உணர்ந்து அந்த இரண்டையும் அழிக்கத் தொடங்கி இன்று எல்லோரும் சமமாய் வாழ்கின்றார்கள். அங்கு சோம்பேறியோ, பிரபோ, பணக்காரனோ, முதலாளியோ, மிராசுதாரனோ, ஜமீந்தாரனோ கிடையாது. எல்லோரும் பாடுபட வேண்டியது, அதன் பயனை எல்லோரும் சமமாய் அனுபவிக்க வேண்டியது, ஒருவனை ஒருவன் ஏய்க்கவோ, ஒருவன் பாடுபட்டதை ஒருவன் அனுபவிக்கவோ முடியாது!

ஆனால், இன்று இங்கு “கடவுள் செயலால்” இருக்கும் தேசத்தில் ஒரு மனிதனுக்கு 1000 ஏக்கர் 10000 ஏக்கர் பூமிகூட இருக்கிறது. பூமிக்குச் சொந்தக்காரன் என்பவன் உழுவதில்லை, விதைப்பதில்லை. தண்ணீர் இறைப்பதினால், பாத்தி கட்டுவதில்லை, அறுப்பு அறுப்பதில்லை. ஆனால் விளைந்த வெள்ளா மையை எல்லாம் தன் வீட்டில் கொண்டு போய் கொட்டிக் கொள்கிறான். உழுது, விதைத்து, தண்ணீர்ப் பாய்ச்சி, அறுப்பு அறுத்த ஆளுக்கு ஒரு படி போராதா - இரண்டு படி போராதா? என்று அரை வயிற்றுக்குத்தான் கொடுக்கிறான். துணி வேண்டுமானால் தர்மத்துக்கு இனாம் கொடுப்பதுபோல் அரைத்துணி கொடுக்கிறான். வீடு வேண்டுமானால் காட்டில் கை அகலம் இடம் காட்டுகிறான்! இதெல்லாம் பிச்சை கொடுப்பதுபோல் கொடுக்கிறான்.

ஆனால் மிராசுதாரனோ இவ்வளவையும் விற்று மாடிவீடு, மோட்டார் வண்டி, தேவடியாள், பிராந்தி, விஸ்கி, நாடகம், சினிமா, தாலுகா, ஜில்லா போர்டு மெம்பர், பிரசிடெண்டு, முனிசிபல் சேர்மென் ஆகியவைகளுக்கு பதினாயிரக்கணக்கான வரிச் செலவு செய்து ராஜபோகம் அனுபவிக்கிறான். இந்த அக்கிரமங்களுக்கு உடந்தையாய் இருக்கிற கடவுளும், அனுமதித்துக் கொண்டிருக்கிற கடவுளும், இன்னமும் நமது நாட்டுக்கு வேண்டுமா என்று கேட்கிறேன்!

கடவுள் புரட்டு ஒழிந்தாலொழிய இந்த மிராசுதாரர்கள் ஒழிய மாட்டார்கள். இவர்களது இப்படிப்பட்ட அகந்தையும், ஆணவமுமான காரியங்களும் ஒழியாது. உங்கள் தரித்திரங்களும் ஒழியாது.

ஆகையால் இவைகளையெல்லாம் நன்றாய் யோசித்து உங்கள் கஷ்டத்திற்கும் அறிவீனத்திற்கும் காரணம் என்ன என்று கண்டுபிடித்து அதன்படி நடவுங்கள்.

(19.2.1933 அன்று சென்மலைவில் தந்தை பெரியார் அவர்கள் பேசியது - 'குடி அரசு' இதழில் வெளியானது.)

116. கபட நாடகக் கடவுள்!

தோழர் காந்தியவர்கள் ஒவ்வொரு விஷயத்தையும் கடவுள் கட்டளைப்படி செய்வதாகச் சொல்லி வருவது யாவரும் அறிந்ததாகும். பலர் அதை உண்மையொன்று நம்பியும் வருகிறார்கள். ஏன் அந்தபடி இருக்கக் கூடாது என்று வாதமும் பேசுகிறார்கள். தோழர் காந்தி அவர்கள் ஏர்வாடா சிறையில் சென்ற வாரம் இருந்த காலத்தில் ஹரிஜனங்களுக்கு வேலை செய்ய சகல சௌகரியங்களும் சர்க்கார் தனக்களிக்காவிட்டால் பட்டினி கிடக்க வேண்டும் என்று கடவுள் கட்டளை இட்டதாகச் சொல்லி பட்டினி இருந்தார்.

சர்க்காரை எந்தவிதமான தனி சுதந்திரமும் கடவுள் கேட்க வேண்டாம் என்று சொன்னார் என்று, வேண்டியதில்லை என்றார். பிறகு ஹரிஜன சேவை செய்யக் கடவுள் சொல்லுகின்றார் என்று சொல்லி சில சுதந்திரம் கேட்டார். சர்க்கார் சில சவுகரியங்கள் கொடுத்திருப்பதாகத் தெரிவித்தவுடன் பட்டினியை நிறுத்தும்படி கடவுள் கட்டளையிட்டதின் பிரகாரம் பட்டினியை நிறுத்தி விட்டதாக சர்க்காருக்கு வாக்கு கொடுத்து விட்டார். பிறகு மாலையில் கடவுள் அந்த வாக்கை நிறைவேற்ற முடியாமல் மறுபடியும் காந்தியாரைப் பட்டினி கிடக்கும்படி செய்தது மாத்திரமல்லாமல் காந்தியாரை மன்னிப்புக் கேட்கும்படிச் செய்து விட்டார்.

கடவுளின் இந்த மாதிரியான வாக்குத் தவறுதலானது அனாவசியமாய் காந்தியார் தலையில் பழிவிழுந்து மன்னிப்பும் கேட்டுக் கொள்ளச் செய்ததென்றால் கடவுளின் யோக்கியப் பொறுப்பற்ற தன்மைக்கு வேறு ருஜு வேண்டுமா? எது எப்படியானால் தான் என்ன? எவ்வளவு வாக்குத் தவறுதல் கள் ஏற்பட்டால்தான் என்ன? யார் எவ்வளவு மன்னிப்புக் கேட்டுக் கொண்டால்தான்

என்ன? முடிவில் காரியம் கைகூட வேண்டியதுதானே புத்திசாலித்தனமான லட்சியமாகும். ஆதலால் கடவுள் தனது பக்தனாகிய காந்தியாரை விடுதலை செய்விப்பதற்காக என்ன என்ன எல்லாம் செய்ய வேண்டுமோ அதைச் செய்ய வேண்டியது தான் கடமையாகும். அதிலும் 'கபட நாடக சூத்திரதாரியாகிய கடவுள்' என்னதான், ஏன் தான் செய்ய மாட்டார். "கடவுள் செயலைப்பற்றிப் பேச எவருக்கும் யோக்கியதையும் உரிமையும் இல்லை!" ஆதலால் நாம் இது பேசியதுகூட அதிகப் பிரசங்கித்தனமென்று இப்பொழுது கருதுவதால் மன்னிப்புக் கேட்டுக்கொள்ள வேண்டியதுதான்.

(3.9.1933 "குடி அரசு" இதழில் 'சிந்திரபுத்திரன்' என்ற புனைப்பெயரில் நந்தை பெரியார் அவர்கள் எழுதியது.)

117. யார் கோவிலானாலென்ன? யார் கடவுளானாலென்ன?

கோவில்களும், கடவுள்களும் தமிழனுடையதாய் இருந்தாலென்ன? ஆரியனுடையதாய் இருந்தாலென்ன? சைவனுடையதாய் இருந்தாலென்ன? வைணவனுடையதாய் இருந்தாலென்ன? பொது மக்கள் செல்வம் இப்படி செலவாவது நியாயமா என்பதே நமது பிரச்சனையாகும்.

தமிழன் வளர்த்த தீ வீட்டை சாம்பலாக்காதா? தமிழன் கொடுத்த பாஷாணம் உயிரை போக்கடிக்காதா என்று பொது மக்கள் சிந்தித்துப் பார்க்கவேண்டும்.

உலகில் வேறு எந்த நாட்டிலாவது உலகிலுள்ள வேறு எந்த சமூகமாவது - வேறு எந்த சமயக்காரனாவது இப்படி காசைப் பதறப்பதற பாழாக்கி மக்களையும் முட்டாள்களாக்குகிறார்களா?

ஆரியர்களில், எத்தனையோ பணக்காரர்கள், ஆரிய மத பிடிவாதக்காரர்கள், பிரசாரகர்கள் இருக்கிறார்கள். என்றாலும் எந்த ஆரியனாவது இப்படிக் கோவில் கட்டி, நாட்டு செல்வத்தை கூரையில்லாத வீடு போல் ஆக்குகின்றானா? ஆரியர்கள் பணம் வசூலித்து காங்கிரஸ் மண்டபம், ராமகிருஷ்ணா மடம், ராமகிருஷ்ணா

பள்ளிக்கூடம், இந்தி மண்டலம், சமஸ்கிருத காலேஜ் முதலான வைகளை ஏற்படுத்தி ஆரியனுக்கே பெரிதும் பயன்படும்படியாகச் செய்து 100க்கு 100 பேர் படித்து திராவிடர்மீது வெள்ளையர்மீதுகூட ஆதிக்கம் செலுத்தி 100க்கு 100 ஆரியர் நகத்தில் அழுக்குப்படாமல், சிறிதுகூட முதுகை வளைக்காமல் சுகமாக வாழுகிறார்கள்.

கிறிஸ்தவர்களுக்கு திராவிடர்களைவிட மத பக்தி - கடவுள் பக்தி என்பது அதிகம். முஸ்லீம்களுக்கும் திராவிடர்களைவிட மதபக்தி, கடவுள் பக்தி அதிகம். இவர்கள் யாராவது இப்படிச் செய்கிறார்களா? மொத்தத்தில் பார்த்தால் திராவிடர்களைவிட கிறிஸ்தவர், முஸ்லீம் மக்களின் படிப்பு அதிகம். சமுதாயத் தொண்டு, கட்டுப்பாடு அதிகம். அவர்களது மதப்பற்றால், கடவுள் பற்றால் ஏற்படும் தர்ம குணங்களின் பயன் மக்களுக்கு கல்வித் தொழில், மான உணர்ச்சி ஆகியவைகளுக்கே பயன்படுத்தப்படுகின்றனவே ஒழிய இந்தப்படி பல கோவிலும் ஒவ்வொரு கோவில் சாமிக்கும் நகை, மண்டபம், வாண வேடிக்கை, சதீர், வேளக்கச்சேரி, வாகனம், மேல்முடி, எலக்டிரிக் விளக்கு, அவைகளுக்கு 10, 15 சின்னங்கள், சாப்பாடு, வடை பாயசம், பால், கொழுக்கட்டை, தயிர், புளியோதரை, பொங்கல் என்று செய்து படைக்கிறார்களா?

சோம்பேறிக் கூட்டத்தாருக்கு 2 லட்சம், 3 லட்சத்தில் பள்ளிக்கூடம் கட்டி 4 லட்சம் 5 லட்சத்திற்கு பூமி வாங்கி விட்டு சோறு போட்டு எந்தக் காரியத்திற்கும் பயன்படாத வேத பாடசாலை வைக்கிறார்களா? இவைகளுக்காக கோடிக்கணக்கான ரூபாய் செலவழிக்கிறார்களா என்று பார்த்தால் உண்மைத் தமிழனுக்கு - கடுகளவு பகுத்தறிவாவது உள்ளவனுக்கு வயிறு பற்றி எரியாதா என்று கேட்கிறோம்!

இப்படிப்பட்ட முட்டாள்தனம் பிள்ளை விளையாட்டுக்கும், சாமி இருக்கிறதா இல்லையா என்கின்ற கேள்விக்கும் எவனாவது சம்பந்தப்படுத்துவானானால் அவனைவிட போக்கிரி - அயோக்கியன் - மடையன் இல்லை என்றுதான் சொல்லுவோம்.

சாமியை நம்புகிறவர்கள் இம்மாதிரி செய்ய வேண்டியது அவசியமா - அறிவுடைமையா? என்று யோர்சிக்க வேண்டுமென்பதற்கு ஆகவே இதை எழுதுகிறோம்.

பல கடவுள்கள் தத்துவம் கூடாது என்றால் அது நாஸ்திகமாகி விடுமா? அப்படியானால் இஸ்லாமும், கிருஸ்தவமும், நாஸ்திக மதமா என்று பாருங்கள். கிருஸ்து நாதர், கோவில்களை கள்ளர்கள் குகை என்றார். நபிகள், கடவுளுக்கு உருவம், இணை வைப்பது பாவமான காரியம் என்றார். இக்காலத்தில் இருக்கிற காந்தியார் கோவில்களை குச்சிக்காரிகள் வீடு என்றார். இதையெல்லாம் யார் நாஸ்திகம் என்றார்கள்?

மற்றும் கடவுள்களுக்கு ஆக செய்யப்படும் செலவுகளும், ஆடம்பரங்களும் நமக்கு என்ன பயனைத் தருகின்றன? அவற்றில் நம் எதிரிகள் தானே பிழைக்கிறார்கள்.

அன்றியும் கடவுள்கள் பல என்று ஏற்படுத்திக் கொள்ளுவதும் அவற்றிற்கு இயற்கைக்கு விரோதமாக பல உருவமும் ஏற்படுத்திக் கொள்ளுவதும் பல மனைவிகளும், பல பிள்ளைகளும், பல வைப்பாட்டிகளும் ஏற்படுத்திக் கொள்ளுவதும் கடவுள் தன்மையாகாது - காட்டுமிராண்டித்தனமாகும் என்று சொன்னால் அது நாஸ்திகமாகி விடுமா?

ஒரு கிருஷ்ணன் என்கின்ற கடவுளுக்கு சுமார் ஒரு லட்சம் மனைவிகளா? இது என்ன கடவுள் தன்மை? எந்தக் கடவுளை எடுத்தாலும் அநேகமாக 2 பெண் ஜாதிகள்தான் கற்பித்திருக்கிறோம். இதுகூடாது என்றால் நாஸ்திகமா? கடவுளுக்கு ஏன் உருவம், பெண் ஜாதி, பிள்ளை, வைப்பாட்டி, கல்யாணம், வைபவம் என்று கேட்பது நாஸ்திகமா?

யாவருக்கும் படி அளப்பதாகச் சொல்லப்படும் கடவுளுக்கு நாம் ஏன் படி அளக்கவேண்டும்? அதுவும் காலம் காலமாக, அதுவும் தினம் பல வேளைப் படைப்பு ஏன்? இதனால் யார் செல்வம் போகிறது? இதனால் யார் பிழைக்கிறார்கள்?

நாம் கடவுள் என்று கருதும் உருவங்கள் (பொம்மைகள்) தங்கள் மீதுள்ள நகைகளையும், தாங்கள் அணிந்துள்ள துணிகளையும் திருட்டுப் போவதைத் தடுக்காமல், திருட்டுக் கொடுத்துவிட்டு அதுவும் தாலி திருட்டுப் போவதும், சேலையை அவிழ்த்துக் கொண்டு போவதும், கண்ணுக்கு வைத்த கண்ணடக்கம் பெயர்க்கப்பட்டு எடுத்துக் கொண்டு போவதும் தடுக்க முடியாத உருவங்கள் உங்களைக் காப்பாற்றும், உங்கள் பாவங்களை மன்னிக்கும்,

மக்களுக்கும் நன்மை அளிக்கும் என்று கருதப்படுமானால் இது ஆஸ்திகமா - காட்டுமிராண்டித்தனமா?

ஆகவே. இப்படிப்பட்ட அறிவீனமான காரியம் இந்தக் காலத்திலுமா நடப்பது என்றால் இது நாஸ்திகம் என்று சொல்லப்படுமானால் அப்பேர்ப்பட்டவர்களுடைய நெருக்கமே நமக்கு இல்லாமல் இருப்பது நமக்கு எவ்வளவோ மேலான காரியத்தைச் செய்ய வசதி அளிப்பதாகும். இதற்காக நம்மை குறை கூறுபவர்களை நாம் லட்சியம் செய்யாமலும், கிட்டத்தில் சேர்க்காமலும் இருப்பதுதான் நல்ல தொண்டாகும்.

(10.11.1940 2.12.1944 "குடி அரசு" இதழ்களில் தந்தை பெரியார் அவர்கள் எழுதியது)

118. தர்மம் அல்லது பிச்சை!

தர்மம் அதாவது ஏழைகளுக்குப் பிச்சை இடுதல் முதல் மற்றவர்களுக்குப் பலவித உதவிகள் செய்வது என்பது வரை அநேக விஷயங்கள் தர்மத்தின்கீழ் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன.

இந்த மாதிரி தர்மத்தைப்பற்றி எல்லா மதங்களுமே முறையிடுகின்றன.

இந்து, முஸ்லீம், கிறிஸ்தவம் முதலிய மதங்களில் இந்த தர்மத்தை - பிச்சை கொடுத்தலை மிக நிர்ப்பந்தமாக கட்டாயப்படுத்திச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

எப்படி எனில், தர்மம் கொடுக்காதவன் பாவி என்றும் அவன் நரகத்துக்குப் போவான் என்றும், கடவுள் அவனை தண்டிப்பார் என்றும் இப்படியெல்லாம் பயமுறுத்திச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இவை கடவுள் வாக்கெனவும் கூறப்பட்டிருக்கிறது.

இந்து மதம் என்பதில் தர்மத்தை 32 விதமாகக் கற்பித்து 32 தர்மங்களையும் ஒருவன் செய்ய வேண்டும் என்றும், அந்தப்படி செய்தால் அவனுக்கு இன்ன இன்ன மாதிரி புண்ணியம் கிடைக்கும் என்றும் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது.

அதாவது, அறம் 32. ஒரு மனிதன் சத்திரம், படிப்பவர்களுக்குச் சாப்பாடு, பக்கர்களுக்கு உணவு, பசுவுக்கு வாயுறை, கைதிகளுக்குச் சாப்பாடு, இரப்பவர்களுக்கு பிச்சை, தின்பண்டம், அநாதிகளைக் காத்தல்,

பிள்ளைப்பேறுக்கு மருத்துவம் செய்தல், அனாதிப் பிள்ளைகளை வளர்த்தல், பிள்ளைகளுக்கு பால் வார்த்தல், அநாதிப் பிணம் சுடுதல், ஏழைகளுக்கு ஆடை கொடுத்தல், வழிப்போக்கர்களுக்கு சுண்ணாம்பு கொடுத்தல், வைத்தியம் செய்தல், வண்ணான் உதவுதல், நாவிதன் உதவுதல், கண்ணாடி காட்டுதல், காதோலை கொடுத்தல், கண்ணுக்கு மருந்து செய்தல், தலை முழுக்காட்ட எண்ணெய் தருதல், பெண் போகம் வேண்டுவோருக்கு போகப் பெண் உதவுதல், கஷ்டத்தில் சிக்குண்டவர்களுக்கு உதவி செய்து விடுவித்தல், தண்ணீர்ப் பந்தல் வைத்தல், மடம் கட்டுதல், ரோடுப் போடுதல், சாலை மரம் வைத்தல், மாடு எருமை ஆகியவை தங்கள் தினவுகளை தீர்த்துக் கொள்ள சொறிதல், நடுதல், மிருகங்களைக் காத்தல், கக்கூசு கட்டல், விலை கொடுத்து உயிர் மீட்டுதல், பெண் தானம் செய்தல் ஆகிய 32 தர்மங்கள் செய்ய வேண்டியது ஒவ்வொரு மனிதனின் கடமை என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

அதுபோலவே இஸ்லாம் மதம் என்பதிலும் அன்னியனுக்குப் பிச்சைக் கொடுத்தாகவேண்டும் என்றும், அது ஒருவனுடைய வருஷ வரும்படியில் அவனது செலவுபோக மீதி உள்ளதில் 40-ல் ஒரு பாகம் வருஷந்தோறும் பிச்சையாகப் பணம், சாப்பாடு, துணி முதலியவைகளாய் கொடுக்க வேண்டும் என்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

இந்தப்படி செய்யாவிட்டால் மதத் துரோகம் என்றும் இந்தப்படி செய்யாதவன் இஸ்லாம் ஆக மாட்டான் என்றும் கூறப்படுகிறது.

அதுபோலவே கிறிஸ்தவ மதத்திலும் தர்மம் கொடுக்க வேண்டியது மிக முக்கியமானதென்றும், தர்மம் செய்யாதவனுக்கு மோட்சமில்லை என்றும், உதாரணமாக ஒரு ஊசியின் காதோட்டை வழியாக ஒரு ஓட்டகம் நுழைந்தாலும் நுழையுமே ஒழிய, பிச்சைக் கொடுக்காதப் பணக்காரன் ஒரு காலமும் மோட்சத்துக்குப் போக மாட்டான் என்றும் சொல்லப்படுகிறது.

இந்தப்படிக்கு தர்மங்கள் செய்ய வேண்டிய அவசியங்களை வற்புறுத்தி அந்த வற்புறுத்தல்களைப் பகவான் சொன்னான், ஆண்டவன் சொன்னான் என்று வேதங்கள் என்பவைகளிலும் எழுதி வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

இந்த தர்மங்கள் எல்லாம் இருக்கிறவர்கள் அதாவது செல்வ வான்கள், இல்லாதவர்களுக்கு - ஏழைகளுக்குக் கொடுக்க வேண்டும் என்பதுதான் இதன் தாத்தபரியமாகும்.

செல்வவான்களுக்குச் செல்வம் கடவுளால் கொடுக்கப்பட்டதாகும். ஆகையால் கடவுள் கொடுத்ததைக் கடவுளின் சிருஷ்டியாகிய - கடவுளின் பிள்ளைகளாகிய ஏழை மக்களுக்குக் கொடுக்க வேண்டியது அவசியமாகும் என்பதே அந்தத் தாத்தபரியத்தின் உள் கருத்தாகும். செல்வவான்களுக்கு கடவுள் செல்வங்களைக் கொடுத்தார் என்றால் செல்வமில்லாத ஏழை - தரித்திரவான்களுக்குச் செல்வமில்லாமல் செய்தது கடவுள் தான் என்பதை எந்த மதவாதியும், ஆஸ்திகனும் மறுக்கமாட்டான் என்றும், மறுக்க முடியாது என்றும் சொல்லுவேன்.

செல்வம் என்பது உலகத்தின் பொதுச் சொத்து, அதை யார் உண்டாக்கியிருந்தாலும் உலகத்தில் உள்ளவரை எந்த ஜீவனுக்கும் அது பொதுச் சொத்தாகும். ஆனால் அந்தப் பொதுச் சொத்தானது பலாத்காரத்தாலும், சூழ்ச்சியாலும், ஆட்சியாலும், கடவுள் பேராலும் ஒருவனுக்கு அதிகமாய்ப் போய்ச் சேரவும், மற்றொருவனுக்கு சிறிதுகூட இல்லாமல் தரித்திரம், பசி முதலியவை அனுபவிக்கவும் ஆன தன்மை உண்டாக்கப்படுகிறதே ஒழிய மற்ற எந்தக் காரணத்தாலும் எவனுக்கும் இல்லாமல் போக நியாயமே இல்லை.

ஆன போதிலும், கடவுளே, ஒருவனைச் செல்வவானாக ஆக்கினார் என்றும், கடவுளே ஒருவனை ஏழையாக ஆக்கினார் என்றும் வைத்துக் கொள்வதானாலும், தர்மம் - பிச்சை கொடுக்கிற அதிகாரத்தை மாத்திரம் ஏன் பணக்காரனுக்குக் கொடுத்து அவனுக்கு இஷ்டமிருந்தால் பிறத்தியானுக்குப் பிச்சைப்போட்டு மோட்சத்துக்குப் போகும்படியும், அவனுக்கு இஷ்டமில்லையானால் பிச்சை கொடுக்காமல் இருந்து நரகத்துக்குப் போகும்படியும் எதற்காகக் கற்பிக்க வேண்டும் என்பது நமக்கு புலப்படவில்லை! அன்றியும் ஏதோ இரண்டொரு பணக்காரன் பிச்சைக் கொடுத்து - தர்மம் செய்து மோட்சத்துக்குப் போவதற்காகவும், பலர் பிச்சைக் கொடுக்காமலிருந்து நரகத்திற்குப் போவதற்காகவும் எத்தனையோ கோடிக் கணக்கான பிச்சைக்காரர்களை ஏன் சிருஷ்டித்தார் என்பதும் நமக்கு விளங்கவில்லை!

செல்வம் கடவுளால் உண்டாக்கப்பட்டதானால் ஏழையும், பணக்காரனும் கடவுளால்தானே உண்டாகியிருக்க வேண்டும். இந்தப்படி ஒரு கடவுள் முன்றையும் படைத்து ஏழைக்கும், பணக்காரனுக்கும் வாங்கும் - கொடுக்கும் உத்தியோகம் கொடுத்து இதற்குக் கணக்கு எழுதி வைத்து அவனவனுக்குத் தகுந்த மோட்ச, நரகத்துக்கு அனுப்பும் வேலையில் கடவுள் ஈடுபட்டிருக்கிறார் என்றால் கடவுள் பக்தர்கள், கடவுளை பரம முட்டாளாகவும் பரிசுத்தமடையனாகவும் சிருஷ்டிக்கிறார்களா அல்லது கடவுளைப் பரம கருணாநிதியாகவும், பாரபட்சமற்ற தந்தையாகவும் சிருஷ்டிக்கிறார்களா என்று கேட்கின்றேன்.

ஏழையை சிருஷ்டிப்பானேன்? பணக்காரனை சிருஷ்டிப்பானேன்? ஏழையைப் பணக்காரனிடம் போய் கெஞ்சும்படி செய்வானேன்? பணக்காரன் தனக்கு இஷ்டமிருந்தால் கொடுப்பதும் இஷ்டமில்லாவிட்டால் கொடுக்காமல் ஆளைவிட்டு கழுத்தைப் பிடித்து தள்ளச் சொல்லுவதும் ஏன் என்பவைகளை யோசித்துப் பார்த்தால் முதலில் இந்தத் தத்துவம் உண்மையாய் இருக்குமா என்பதே பெரிய சந்தேகமாய் இருப்பதோடு, பரிசுத்த ஆஸ்திகத் தன்மையுடன் கடவுளை சிருஷ்டித்துப் பிரசாரம் செய்கின்ற மக்கள் எவ்வளவு முட்டாள்களாய் இருக்கிறார்கள் என்பதும் வெள்ளிடை மலையாகும்.

கடவுள் பார்த்து ஒரு உத்திரவில் அல்லது ஒரு சங்கல்பத்தில் எல்லாப் பொருளும் எல்லா மக்களுக்கும் பொதுவாய் இருக்கத் தக்கது என்று செய்துவிட முடியாதா என்று கேட்பதோடு, எல்லா ஜீவன்களையும் தானே சிருஷ்டித்து, தானே நடத்துகிறவனாய் இருக்கிறபடியால் ஒன்றை ஒன்று துன்புறுத்தவோ, ஒன்றை ஒன்று கொன்று தின்னவோ கூடாது என்று நிர்ணயித்து விட முடியாதா என்று கேட்கின்றேன். உண்மையாகவே ஒரு யோக்கியமான கடவுள் இருந்தால் இதைச் செய்திருக்க மாட்டாரா என்று கேட்கின்றேன்.

இந்தப்படி செய்வது முடியாத காரியம் என்று யாராவது சொல்லுவார்களானால், ரஷ்யாவில் லெனின் என்ற ஒரு மனிதன் இந்தப்படி உத்திரவு போட்டு பணக்காரரும், பிச்சைக்காரரும் இல்லாமல் செய்துவிட்டாரே, இவர் கடவுளுக்குப் பெரியவரா என்று கேட்கின்றேன்.

ஆதலால் தர்மம் - பிறத்தியானுக்குப் பிச்சை கொடுப்பது, மற்றவர்களுக்கு உதவுவது என்கின்ற முறைகள் எல்லாம் பணக்காரத் தன்மைக்கு அனுகூலமானதே தவிர - பணக்காரத் தன்மையைக் காப்பாற்ற ஏற்படுத்தப்பட்டதே தவிர, அவை ஒருநாளும் ஏழைகளுக்கும், பிச்சைக்காரர்களுக்கும் அனுகூலமானதல்ல.

ஏனெனில், பிச்சை கொடுப்பது - மற்றவர்களுக்கு உதவி செய்வது என்கின்ற காரியங்களால்தான் இல்லாத ஏழை மக்களை - தரித்திரவாசிகளான மக்களை பிரித்தான முடியும். ஏழை மக்கள் பிரிந்திருந்தால்தான் பணக்காரர்கள் வாழ முடியும். அன்றியும் பணக்கார மக்கள்மீது ஏழை மக்களுக்கு குரோதமும், வெறுப்பும் இல்லாமல் இருக்க வேண்டும் என்கின்ற காரியத்திற்காகவே தர்மம் என்பதும் ஜக்காத் என்பதும், பிச்சை என்பதும் கற்பிக்கப்பட்டதே ஒழிய பிச்சைக்காரர்களுக்கு உதவி செய்வதற்கோ அவர்களைக் காப்பாற்றுவதற்கோ ஏற்பட்டதல்ல.

பிச்சைக்காரர் இருப்பதும், அவர்கள் பிச்சை எடுப்பதும் ஜனசமூகத்துக்கு ஒரு பெரும் தொல்லையும் - இழிவுமாகும் என்பதோடு, ஒரு கடவுள் இருந்தால் அக்கடவுளுக்கு மிகுந்த அவமானமும் - அயோக்கியத்தனமான காரியமாகும்.

இந்தக் கருத்தை வைத்தே திருவள்ளுவரும் பிச்சை எடுத்து வாழ வேண்டிய மனிதனை கடவுள் சிருஷ்டித்து இருப்பானே யானால் அக்கடவுள் இல்லையென்றுதான் அர்த்தம் - அவன் இருந்தாலும் ஒழிய வேண்டியதே அவசியம்” என்று சொல்லியிருக்கிறார்.

திருவள்ளுவர் நூலில் முன்னுக்குப்பின் முரண்கள் பல இருந்தாலும், அவர் ஒரு தனி உடமைக்காரேயானாலும், இந்த ஒரு விஷயத்தில் தைரியமாய்ச் சொல்லியிருக்கிறார்.

ஆனாலும் இதற்கு முரணாக மற்றொரு இடத்திலும் சொல்லி இருக்கிறார். அதாவது “தர்மம் செய்தவனையும், பாவினையும் பார்க்க வேண்டுமானால் பல்லக்கில் போகிறவனையும் பல்லக்கு சுமப்பவனையும் பார்” என்று சொல்லியிருக்கிறார்.

ஆகவே இதிலிருந்து தர்மம் செய்ததினாலேயே பல்லக்கில் போகும்படியான செல்வானாகப் பிறந்தான் என்றும், தர்மம்

செய்யாததினாலேயே பல்லக்குத் தூக்கும் தரித்திரனாகப் பிறந்தானென்றும் சொல்லுகிறார்.

அப்படியானால் ஏழை, பணக்காரத் தன்மையைத் திருவள்ளுவர் ஆதிக்கிறார் என்பதாக ஒருபுறத்தில் விளங்குகிறது. இந்த முரணும் - மயக்கமும் ஏற்பட்டதற்குக் காரணம் இவருக்குக் கடவுள் தன்மையில் - ஆத்மார்த்தத்தில் இருந்த நம்பிக்கையே யாகும். கடவுள் தன்மை அதாவது “மனிதத் தன்மைக்கு மீறின ஒரு சக்தி இருக்கிறது. அதற்கும் உலக நடவடிக்கைகளுக்கும் சம்பந்தம் உண்டு” என்று எவன் கருதினாலும் அப்படிப்பட்டவன் முன்னுக்குப் பின் முரணாகவும், தனி உடமைக்காரனாகவும், உயர்வு தாழ்வை ஆதிக்கிறவனாகவும் இருந்துதான் தீருவான்.

எது எப்படி இருந்தபோதிலும் உலகத்தில் மனித சமூகம் தொல்லை இல்லாமல் வாழ வேண்டுமானால் பிச்சை கொடுப்பதும், பிச்சை எடுப்பதும் சட்ட விரோதமான காரியமாய் கருதப்பட வேண்டும். அப்படியானால் தான் மனிதன் சுயமரியாதையோடு வாழ முடியும். பிச்சை கொடுக்கும் வேலையை சர்க்காரே ஏற்றுக் கொண்டு அதற்குப் பணம் வேண்டுமானால் பணக்காரரிடம் இருந்து பிச்சை வரி என்று ஒரு வரியை கிறிஸ்து சொன்ன கணக்குப் படியோ, முகம்மது நபி சொன்ன கணக்குப் படியோ சர்க்கார் வசூலித்து, அதற்கு ஒரு இலாக்கா வைத்து வினியோகிக்க வேண்டும்.

அந்தப் பிச்சையை சர்க்கார் தொழிற்சாலைகள் வைத்து அதன் மூலம் பிச்சைக்காரர்களிடம் வேலையை வாங்கிக் கொண்டு வினியோகிக்க வேண்டும். இந்தக் காரியத்துக்காக சர்க்கார் எந்தத் தொழிற்சாலை வைக்கிறார்களோ அந்த மாதிரி தொழிற்சாலையை மற்றவர்கள் வைக்காமல் தடுத்துவிட வேண்டும்.

இப்படிச் செய்தால் பணக்காரர்கள் ஏற்பட்டு நாசமாய்ப் போனாலும் பிச்சைக்காரர்கள் தொல்லையாவது இல்லாமல் போய்விடும். பணக்காரத் தன்மை ஆட்சியில்லாத தேசம் எதிலும் இந்தக் காரியம் சுலபமாய் நடத்தலாம்.

ஆகவே தர்மம் செய்வது அக்கிரமம் என்றும், ஜன சமூகத்துக்குத் தொல்லை என்றும், பணக்காரர்களின் அயோக்கியத்தனங்களை மறைக்க ஒரு சூழ்ச்சி என்றும் சொல்லுகிறேன்.

(21.4.1945 'குடிஅரசு' இதழில் நந்தை பெரியார் அவர்கள் எழுதிய கட்டுரை.)

119. இரண்டு புரட்டுகள்!

அர்ஜுனன்: சகேசீனாம், நிகேசீனாம் காகதி புருஷோத்தமா!

கிருஷ்ணன்: அஹம் சந்யாசி ரூபேணாம், புரோஷ்டிதாம் தனஞ் செயா! இதன் பொருள்.

அர்: ஹே புருஷோத்தமா! தலையில் மயிருடனும், மயிரில்லாமல் மொட்டத் தலையுடனும் இருக்கும் படியாய் நீ செய்திருக்கின்ற விதவைகளுக்கு என்ன கதி?

கிரு: ஹே அர்ஜுனா! நானே சந்நியாசியாக பூமியில் அவதரித்து அவர்களின் ஆசையைப் பூர்த்தி செய்வேன்.

அர்: ஹே கிருஷ்ணா! உன்னை ஒரு பொய் கடவுளென்று சொல்லி விட்டுப் பிறகு நீ இப்படிச் செய்தாய், அப்படிச் செய்தாய், கண்ட ஸ்திரீகளுடன் கலந்தாய், உதைபட்டாய், அடி பட்டாய், அழுவாற்றற பிணமாய் செத்தாய் என்றெல்லாம் எழுதி வைத்திருக்கின்றார்களே. இதைப்பற்றி உனக்குச் சிறிதும் அவமானமில்லையா?

கிரு: ஹே அர்ஜுனா! அதைப்பற்றி நீ சிறிதும் கவலைப்பட வேண்டாம். இதெல்லாம் எனது திருவிளையாடலென்றும் இவற்றைப் படித்த - கேட்ட ஒவ்வொருவரும் இதனைக் கொண்டாட வேண்டுமே ஒழிய குற்றம் சொன்னால் பாவமென்றும், நரகமென்றும் அவற்றை எழுதின அவர்களே எழுதி இழிவை அடக்கி விட்டார்கள். ஆதலால் நமக்கு ஏன் கவலை?

அர்: கிருஷ்ணா! அதுதான் போகட்டும். நம்ப முடியாத அநேக பொய்யையும், புளுகையும் சொல்லி நீ சின்னக் குழந்தையாயிருக்கும்போது பெரிய முலையை உறிஞ்சி சூப்பையாக்கி விட்டாயென்றும், மலையை சுண்டு விரலால் குடையாய்ப் பிடித்தாய் என்றும், 10 ஆயிரம் பெண்களை ஏககாலத்தில் கலந்தாய் என்றும் இப்படியெல்லாம் எழுதி இருக்கின்றார்களே, இந்தப் புளுகுகளை எவன் நம்புவான்?

கிரு: ஓ அர்ஜுனா! அதைப்பற்றியும் நீ கவலைப்படாதே! ஏனென்றால்

அந்தப்படியெல்லாம் எழுதினவர்கள் இவற்றையெல்லாம் எவன் நம்பவில்லையோ அவன் நாஸ்திகன் என்றும் அவனை அரசன் தண்டிக்க வேண்டுமென்றும் அரசன் தண்டிக்காவிட்டாலும் அவன் நரகத்துக்குப் போக வேண்டும் என்றும் எழுதி மக்களை மிரட்டி பயப்படுத்தி வைத்திருக்கின்றார்கள். ஆதலால் எவனும் தைரியமாய் தான் இவற்றை நம்புவதில்லை என்று வெளியில் சொல்ல வரமாட்டான்!

அர்: அதென்ன கிருஷ்ணா! பாவம் என்றாலென்ன? நரகம் என்றால் என்ன? எனக்கு ஒன்றும் புரியவில்லையே?

கிரு: அந்தப்படி புரியாமலிருக்கிறதாகவே பார்த்துத்தான் சொல்லியிருக்கின்றார்கள்.

அர்: அதென்ன, புரியாததைச் சொன்னால் என்ன பயன்?

கிரு: ஒருவனுக்குத் தெரியாததையும், புரியாததையும் சொன்னால்தான் மனிதர்கள் பயப்படுவார்கள்! புரியும் படியானதாக எதைச் சொன்னாலும் திருப்பிக் கேட்க ஆரம்பித்து விடுவார்கள். ஆதலால் தான் அது செய்தால் பாவம், இது செய்தால் பாவம், நினைத்தால் பாவம் என்றெல்லாம் மிரட்டி வைத்திருக்கின்றார்கள்.

அர்: இந்த மாதிரி எத்தனை நாள்களுக்கு ஏமாற்ற முடியும்?

கிரு: முடிந்த வரையில் முடியட்டும்.

அர்: இந்தப் புரட்டு வெளியாய்விட்டால் அப்புறம் என்ன செய்வது?

கிரு: அப்புறம் வேறு புரட்டை உண்டாக்கிக்கொள்ள அவர்களுக்குத் தெரியும்.

அர்: அதென்ன புரட்டு?

கிரு: அரசியல் புரட்டு.

அர்: அதுவும் வெளியாகி விட்டால்...?

கிரு: அதற்குள் பார்த்துக் கொள்ளுவோம். இந்த இரண்டு புரட்டும் மண்டுகள் நிறைந்த இந்தியாவுக்கு சுலபத்தில் வெளியாய் விடவா போகின்றது?

அர்: சுயமரியாதைக்காரர்கள் இந்த இரண்டையுமே சேர்த்து வெட்ட வெளியாக்கிக்

கொண்டு வருகின்றார்களே! சீக்கிரத்தில்
வெளியாய்விடாதா?

கிரு: அவர்களால் சுலபத்தில் முடியாது. ஏனென்றால் இந்த இரண்டு புரட்டின மேல் தங்கள் வாழ்வையே ஏற்பாடு செய்துகொண்ட அநேகர் சுயமரியாதைக்காரர்களுக்குள்ளாகவே இருக்கிறார்கள். அந்தப்படி மீறி அவர்கள் எல்லாம் தங்கள் வாழ்க்கைக்குக் கேடு வந்தாலும் வரட்டுமென்று துணிந்து கட்டுப்பாடாய் வேலை செய்தாலுங்கூட அது தமிழ்நாட்டிலும், மலையாளத்திலும்தான் செல்லும், இந்தியாவில் மற்ற பாகங்கள் எவ்வளவோ இருக்கின்றன!

அர்: எப்படியானாலும் என்றைக்கிருந்தாலும் இந்த இரண்டு புரட்டுக்கும் ஆபத்து ஆபத்துத்தான்!

கிரு: அந்தக் காலத்தில் பார்த்துக் கொள்ளலாம். நடந்தவரை நடக்கட்டும்.

(12.5.1945 'குடி அரசு' இதழில் 'செந்திரபுத்திரன்' என்ற புனைப் பெயரில் நந்தை பெரியார் அவர்கள் எழுதியது).

120. கடவுள்களின் திருவிளையாடல்கள்!

சிவன், மார்க்கண்டனுக்குப் பதினாறு வயதளித்தப்பின் என்றும் பதினாறாகக் கொடுத்தோமென்றதும், சுந்திரமூர்த்தி நாயனார் விவாகக் காலத்தில் சிவன் சென்று அடிமையென்று பொய்ச்சாசனம் செய்ததும், விஷ்ணுவானவர் பொய் வேடமிட்டு மகாபலிச் சக்கிரவர்த்தியிடஞ் சென்று மூவடி மண் தானங்கேட்டதும், திருப்பாற்கடல் கடைந்தபோது விஷ்ணு அசுரர்களுக்கு அமுதபாகங் கொடுக்கிறேனென்று சொல்லி பின்னர் கொடாது போனதும், பாரத யுத்தத்தில் கிருஷ்ணன் பிராமண வேடமிட்டு கர்ணனிடஞ் சென்று தான் பிராமணனென்றும் மேருமலைத் தவமுனி என்று தானம் வாங்கியதும் கடைந்தெடுத்த பொய் மொழியல்லவோ?

விஷ்ணு தன் மாமியும், லட்சுமியின் தாயுமான கியாதியை வெட்டிக் கொன்றதும்,

மன்மதனை சிவன் எரித்துக் கொன்றதுவும் கொலையல்லவோ? பிரம்மா, சிவன் முடியைக் கண்டேனென்றுச் சொல்லி சாபம் டைந்ததும் பொய் மொழியல்லவோ?

பிரம்மாவிற்கும், சிவனுக்கும் அய்ந்து தலைகளிருந்ததனால் பார்வதி அடையாளம் தெரியாமல் சோரம் போய்க் கொண்டிருந்தது விபசாரமல்லவோ? இக்காரணத்தால் பிரம்மாவின் தலையைச் சிவன் வெட்டினது கொலையல்லவோ? பிரம்மா தன் மகள் ஊர்வசியை இச்சித்து இருவரும் கலைமான் உருவெடுத்து முறைகேடாய் நடந்து கொண்டது மிருகப் புணர்ச்சியல்லவோ? விஷ்ணுவானவர் ஜலந்தரனின் மனைவி பிருந்தையை அபகரித்து அவளை சமமாரஞ்செய்தும், தனக்கு யாதொரு தீங்கும் செய்யாத பத்மாகூரணை எரித்துக் கொன்றதும் கொலையல்லவோ? தனக்குப் பால் கொடுத்த பூதகியென்னும் தாயைக் கொன்றது கொலையல்லவோ?

மாணிக்கவாசகர் குதிரை வாங்க வந்த பணத்தைச் சிவன் தனக்காகச் செலவிடச் செய்து நரியைப் பரியாக்கிச் சூதைப் புரிந்ததும், சிவன் திருநீலகண்ட நாயனாரிடம் கொடுத்த திருவோட்டைக் களவாடி மறுபடியும் கேட்டதுகளாவல்லவோ? கோபிகா ஸ்திரீகளினுடைய வஸ்திரங்களையும், அவர்கள் வீட்டு வெண்ணெயையும் கிருஷ்ணன் கவர்ந்து போனது களவல்லவோ? மேலும் கணக்கற்ற மணம் முடிந்தக் கோபிகைகளைக் கூடியது ராட்சத புணர்ச்சியல்லவோ?

சிவன் இராவணனின் மனைவி மண்டோதரியை இச்சித்து புணர்ந்ததும், அருந்ததியிடம் சென்று அவளை இச்சித்து அம்மணமாகப் பிச்சையிடும்படி கேட்டு சிவன் சாபம் பெற்றுச் சிசுவானதும் காமமல்லவோ?

விஷ்ணு, மோகினி அவதாரங்கொண்டு வந்ததை சிவன் கண்டு காமவெறி கொண்டு விஷ்ணுவுடன் புணர்ந்தது ஆண் புணர்ச்சியல்லவோ? துரோணாச்சாரியின் மனைவியிடம் சிவன் விருந்துண்ணச் சென்றபோது அவள் மேல் மோகித்து இந்திரியம் ஸ்கலிதமாகும்படிச் செய்து கொண்டது புன்மைகுணமல்லவோ? காசிபர் மானுடன் புணர்ந்து வள்ளியம்மையைப் பெற்றது மிருகப் புணர்ச்சியல்லவோ? சிவன், சுந்தரமூர்த்திக் காக பரவை நாச்சியாகிய வேசியிடம் தூது

சென்று இருவரையும் சேர்த்து வைத்தது புன்மை குணமல்லவோ?

சிவன், மாதகயோடு சொக்கட்டானாடி தோல்வியுற்ற காலத்தில் அவளைக் கிணற்றில் அமிழ்த்தியது கொடிய சூதல்லவோ? அன்றியும் பிரம்மா தன் புத்திரியையும், கிருஷ்ணன் குப்ஜனாவையும் இராதாவையும், சிவன் இருஷிப் பத்தினிகளையும், இந்திரன் கவுதமர் மனைவியையும், சூரியன் சூந்தியையும், சந்திரன் சூரு மனைவி தாரையையும், வாயு வானரத்தின் மனைவி கேசரியையும், வருணன் அகஸ்தியர் தாய் ஊர்வசியையும், பிரகஸ்பதி தன் சகோதரன் மனைவி உதத்தியாவையும், விஸ்வமித்திரர் ஊர்வசியையும், பராசரர் மச்சகந்தியையும், வியாசர் வேலைக்காரியையும், பாண்டவர்கள் துரோபதையை யும், புணர்ந்திருப்பது விபசாரமல்லவோ!

இராமர், வாலியை வஞ்சனை செய்து கொன்றதுவும், பல தேவர் மதுவருந்தியதும், அறநூலுக்கு விரோதமல்லவோ!

இங்ஙனமே புராணங்களை துருவிக் காணுந்தோறும் தர்ம சாத்திரத்திற்கு விரோதமாகவே ஆரிய மத புரட்டர்களின் வயிறு பிழைக்கச் செய்த கடவுள்கள் யோக்கியதையைப் பின்பற்றினால் என்ன ஆத்திகத் தன்மை ஏற்படும் என்பதை யோசித்துப் பாருங்கள்.

அன்றியும், எண்ணித் தொலையா இப்பாழும் ஆண்சாமி, பெண்சாமி, பெண்டாட்டிசாமி, தறுதலைச்சாமி, கல்லுச்சாமி, மண்ணுச்சாமி, கட்டைச்சாமி, செம்புச்சாமி, பொம்மைச்சாமி, வீட்டுச்சாமி, காட்டுச்சாமி, ஆற்றுச்சாமி, மயிலேறுஞ்சாமி, சூயிலேறுஞ்சாமி, மாடேறுஞ்சாமி, ஆடேறுஞ்சாமி, எலியேறுஞ்சாமி, புலியேறுஞ்சாமி, கழுகேறுஞ்சாமி, குரங்கேறுஞ்சாமி, ஆனைமுகச்சாமி, ஆமைமுகச்சாமி, பன்றிமுகச்சாமி, பாம்புமுகச்சாமி, எலிமுகச்சாமி, புலிமுகச்சாமி, சிங்கமுகச்சாமி, சிறுத்தைமுகச்சாமி, கொல்லைப் பிடாரி, எல்லைப்பிடாரி, குழமாயி, குழந்தையாயி, அங்கம்மன், அங்காளம்மன், முக்கம்மன், முத்தாளம்மன், பொம்மியம்மன், வெள்ளையம்மன், ஜக்கம்மன், தீப்பம்மன், தீப்பாஞ்சியம்மன், சாமுண்டியம்மன், சரவேரியம்மன், வள்ளியம்மன், தெய்வானை, காமாக்கி, விசாலாக்கி, பேச்சியாயி, லட்சுமி, ஆண்டாள்,

முதலிய அம்மாமார்களும் சிவன், நாராயணன், பிரமன், முருகன், விநாயகன், அய்யனார், ஆஞ்சநேயர், காட்டான், மாடன். காட்டேரி, கருப்பண்ணன், முனீஸ்வரன், இருளன், பேயாண்டி, பெரியண்ணன், சின்னண்ணன், காத்தவராயன், மதுரைவிரன், விரியன், நொண்டி, தூரி, தூண்டி, நல்லண்ணன், தொட்டியத்து சின்னான், மன்னாரு, பனைமரத்தான், நாடார்யன் முதலிய அய்யாமார்களும் நமது நாட்டைவிட்டு என்று தொலைவார்களோ அன்றே நமது நாடு விடுதலையடையும். நிச்சயம்! நிச்சயம்!!

(23.6.1945 - 'குடிஅரசு' இதழில் தந்தை பெரியார் அவர்கள் எழுதியது)

121. சிவனுக்கு கோயில் கட்டினால் கைலாயத்தில் இடமா?

புது பக்தன்: சிவனுக்குத் திருப்பணி செய்பவர்கள் அதாவது "கல்லினால் கோவில் கட்டுபவர்கள், கும்பாபிஷேகம் செய்பவர்கள், பழைய கோவில்களை ரிப்பேர் செய்து புதுப்பித்து கும்பாபிஷேகம் செய்பவர்கள் ஆகிய எல்லோரும் கைலாயத்தில் சிவபெருமானுடன் இரண்டறக் கலந்து கற்பகோடி காலம் வாழ்வார்கள்" என்று சாஸ்திரங்கள் சொல்லுவதாகப் பெரியோர்கள் சொல்லுகிறார்களே - இது மெய்தானா?

பழைய பக்தன்: அட பைத்தியமே! எந்த மடையன் சொன்னான் உனக்கு இந்தப்படி?

பு.ப.: என்னய்யா! சந்தேகம் கேட்டால் கோபிக்கிறீர்கள்? விவரம் சொல்லுங்கள்.

ப.ப.: இதற்கு சந்தேகம் என்னப்பா வந்தது? சொல்லுகிற மடையனோ, அயோக்கியனோ சொன்னால் கேட்கிறவனுக்கு புத்தி வேண்டாமா? எவனாவது மலத்தை கையில் வைத்துக் கொண்டு "அய்யா இது ஜவ்வாது" என்று சொன்னால் மூக்கு நன்றாய் இருக்கிற ஒருவன் அதில் சந்தேகப்பட்டு "ஏனய்யா இது ஜவ்வாதா" என்று கேட்பானா?

பு.ப.: இது என்ன உபமானமய்யா, எனக்குப் புரியவில்லையே!

ப.ப: அட முண்டமே! இந்த உலகத்தில் சிவனுக்குக் கல்லில் கோலில்கட்டித் திருப்பணி செய்து கும்பாபிஷேகம் செய்து, சிவனுக்குக் கல்யாணம், கருமதி எல்லாம் பண்ணி, தினம் 3 வேளை, 6 வேளை பொங்கல் படைப்புக்கு பூமி எழுதி வைத்த பக்த சிகாமணிகளை இந்த உலகத்திலேயே இவற்றையெல்லாம் சிவன் நேரில் கண்ணில் கண்டும்கூட அப்படிப்பட்டவனைத் தன் கிட்டே வந்து தொட்டுக் கும்பிடவோ, தன் பக்கத்தில் நின்று பிரார்த்தனை செய்யவோ அந்த சிவன் சம்மதிப்ப தில்லையே! அப்படி இருக்க, இவைகளையெல்லாம் நேரில் காணமுடியாத இடமாகிய கைலாயத்தில் இருக்கும் சிவன் திருப்பணி செய்தவனைக் கிட்டச் சேர்க்குமா? இவன் செய்த திருப்பணி சங்கதி சிவனுக்கு எப்படித் தெரியும்? தெரிந்தாலும் இங்கே சேர்க்காத சிவன் அங்கே சேர்க்குமா? அதுவும் இங்கு கல்லில் இருக்கும் சிவன் சேர்க்கவில்லை என்றால் நிஜமாக இருக்கும் சிவன் சேர்க்குமா? இது தெரியாமல் "ஒரு சந்தேகம்" என்கிறாயே! சந்தேகமா - மடத்தனமா?

ப.ப: அய்யய்யோ! நீங்கள் சொல்லுவது பார்க்கிறதுக்கு நிசமாய் இருந்தாலும் அது உண்மையல்ல. ஏனென்றால் இங்கு இருக்கும் பார்ப்பனர்கள் அப்படிச் செய்து நம்மை அவமானப்படுத்துகிறார்கள். சிவபெருமான் அப்படிப்பட்டவரல்லவே!

ப.ப: அட மடக் குன்றே! பார்ப்பனர் அப்படிச் செய்யவில்லை! அவர்கள் ரொம்பவும் நல்லவர்கள்; சிவபெருமான் கூடவே கைலாயத்தில் இருந்து இங்கு வந்தவர்களும், பிரம்மாவின் முகத்தில் பிறந்தவர்களுமாவார்கள். சாஸ்திரங்கள் அந்தப்படி - அதாவது இந்த மக்களைக் கிட்ட நெருங்கவிடக் கூடாது என்று சொல்லுவதனால் பார்ப்பனர்கள் அப்படிச் செய்கிறார்கள். ஆதலால் பார்ப்பனர்கள்மீது குற்றம் சொல்லித் தப்பித்துக் கொள்ளவோ சிவனைக் காப்பாற்றவோ பார்க்கக்கூடாது.

ப.ப: அய்யய்யோ! அந்த சாஸ்திரம்கூட இந்தப் பார்ப்பனர்கள் எழுதியதுதானே! இதற்கு சிவன் என்ன செய்வார்?

ப.ப: அட களிமண் உருண்டையே! அந்த சாஸ்திரத்தை நீ எப்போதாவது பார்த்தாயா? நான் பார்த்து இருக்கிறேன். அந்த

நீ சொல்லும் சாஸ்திரம் பார்வதிக்கு பரமசிவனே நேரில் சொன்னது. அதை நந்தி கேட்டிருந்து நமக்குச் சொல்லப்படுவதாகும் - அதிலேயே அப்படி இருக்கிறது. ஆதலால் சாஸ்திரத்தில் அவநம்பிக்கை வைக்க வேண்டாம்.

பு.ப: அய்யா! நீங்கள் வேண்டுமென்றே பேசுகிறீர்கள் போல் தெரிகிறது, பார்ப்பனர் தங்கள் பிழைப்புக்கும் - மேன்மைக்கும் எழுதிவைத்த ஏடுகளை எடுத்துக் கொண்டு அதை சாஸ்திரமென்றால் செல்லுமா? அப்படி எந்தக் கடவுளாவது சொல்லி இருக்குமா? என்ன அய்யா இப்படிச் பேசுகிறீர்கள்?

ப.ப: நான் பேசுவது தப்பு என்றால் - அப்படியானால் யோசித்துப் பார்! என்னை எதற்காக "ஒரு சந்தேகம்" என்று கேட்க வந்தாய்? சாஸ்திரங்களில் சொல்லப்படுவது உண்மையா என்றுதானே கேட்க வந்தாய்?

பு.ப: ஆம்.

ப.ப: இப்போது நீ குறித்துக் கொண்டு வந்த சாஸ்திரம் மெய்யா பொய்யா என்று தெரிந்து கொண்டாயா? அதை யார் என்ன காரியத்திற்கு எழுதினார்கள் என்றும், அதை நம்பலாமா - வேண்டாமா என்றும் தெரிந்துகொண்டாயா? சாஸ்திரம் என்றால் "கல்லால் கோவில் கட்டினவர் கற்பகோடி காலம் கைலாயத்தில் சிவனோடு கலந்திருப்பார்கள்" என்று எழுதப்பட்டிருப்பதும் "சூத்திரர்கள் கோவில் கட்டினவர்களாயிருந்தாலும் (சிவனையே) செய்து வைத்தவர்களாயிருந்தாலும் சிவனைத் தொட்டு விட்டால், உள்ளே நுழைந்துவிட்டால் மகா பாவம் என்பதல்லாமல் சிவனும் தீட்டுப்பட்டு விடுவான்" என்று எழுதப்பட்டிருப்பதும் ஒன்றுதான். இந்த இரண்டும் ஒருவன் எழுதியதுதான்.

பு.ப: சரி சரி, இப்போது தெரிந்து கொண்டேன்.

ப.ப: அப்படி வாப்பா! இப்போது புரிந்ததா என் "உதாரணம்!"

பு.ப: புரிந்தது-புரிந்தது! எல்லாம் புரட்டு என்பதும் இந்தத் திருட்டுப் பசங்கள் எழுதின தென்பதும் நன்றாய் புரிந்தது!

ப.ப: அப்பனே! உனக்கு அறிவு இருக்கிறது, கண்இருக்கிறது, அனுபவம் இருக்கிறது - இவ்வளவையும் விட்டுவிட்டு "மனுஷனுக்குப்

பிறக்காத” நிஜமாய் இருந்திருக்காத, எவனோ ஒரு மடையன் எப்போதோ எதற்காகவோ சொன்னதை, நம்பினதை எடுத்துக் கொண்டு என்னிடம் வந்து, ‘பொய்யா,’ ‘மெய்யா,’ ‘சந்தேகம்’ என்கிறாயே? இப்படித்தானே மனிதரில் பெரும்பாலோர் இது போல் ஒன்றுக்கொன்று முரணான எத்தனையோ காரியங்களை நம்பியும், சந்தேகப்பட்டும், பேராசைப்பட்டும் மாடுகளாக ஆகி விட்டார்கள். போ, இனியாவது இந்த மாதிரி காரியத்துக்கு “சந்தேகம்” கொள்ளாதே!

பு.ப: சரி, புத்தி வந்தது. போய் வருகிறேன்!

ப.ப: போய்த் தொலை!

(30.6.1945 ‘குடிஅரசு’ இதழில் ‘சிந்திரபுத்திரன்’ என்ற புனைப்பெயரில் தந்தை பெரியார் அவர்கள் எழுதியது.)

122. கண்ணுக்குத் தெரியாத கடவுளால் பயன் என்ன?

தோழர்களே! இன்று நான் பேசப் போவது உங்களுக்கு சந்தோஷமாக இருக்காது. ஏனெனில் நீங்கள் அநேகமாய் இன்று இங்கு நடக்கும் உற்சவத்திற்காக வந்தவர்கள் மிகுந்த பக்திவான்கள். நானோ அவற்றையெல்லாம் வீண் தெண்டம் என்றும், புரட்டு என்றும் சொல்லுகிறவன். அது மாத்திரமல்லாமல் உங்களது கடவுள் உணர்ச்சி, மத உணர்ச்சி, ஜாதி உணர்ச்சி, தேச உணர்ச்சி ஆகியவைகளையும் உங்களது சமூகத்தில் வெகு காலமாய் இருந்து வரும் பழக்க வழக்கங்களையும் குற்றம் சொல்வதோடல்லாமல் அடியோடு அழித்து ஒழித்துவிட வேண்டுமென்றும் சொல்லுகின்றவன்.

இதை நீங்கள் பொறுத்துக் கொண்டிருப்பீர்களா என்பது எனது முதல் சந்தேகமாகும். நீங்கள் பொறுத்தாலும் சரி, பொறுக்காவிட்டாலும் சரி, அதைப்பற்றி எனக்குக் கவலையில்லை. ஏனென்றால் உங்களிடம் நான் முதலிலேயே என்னிஷ்டப்படிப் பேச அனுமதி வாங்கி விட்டேன். ஆனால் நீங்கள், நான் பேசுவதைப்பற்றி வருத்தப்படுவதற்குமுன் ஒரு விஷயத்தை மாத்திரம் கவனித்துப்

பார்க்கும்படி கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். அதென்னவென்றால் நான் ஏன் இப்படிப் பேசுகிறேன்? இதனால் எனக்கு என்ன லாபம்? இந்தப்படி பேசுவதானால் யாராவது எனக்குப் பணம் கொடுப்பார்களா? ஒரு மனிதன் - என்னைப் போல் வயது சென்ற “கிழவன்” ஒருவன், ஜாதியைக் குற்றம் சொல்லவும், மதத்தைக் குற்றம் சொல்லவும், கடவுளைக் குற்றம் சொல்லவும், கோவிலைக் குற்றம் சொல்லவும், தேசத்தைக் குற்றம் சொல்லவும், அரசாங்கத்தைக் குற்றம் சொல்லவுமான ஒரு கஷ்டமும் - துக்கமுமான காரியத்தை ஏன் செய்ய வேண்டும்? நான் இதற்குமுன் இவைகளையெல்லாம் ஒரு காலத்தில் ஆதரித்திருப்பது உங்களில் பலருக்கு நன்றாய்த் தெரியும். தேசியத்திற்காக பல தடவை சிறை சென்றதும் உங்களுக்குத் தெரியும். அப்படியிருக்க, இப்போது இப்படிச் சொல்ல என்ன காரணம் என்பதையோசித்துப் பாருங்கள். இவைகளால் மக்கள் சமூகத்திற்கு ஏற்பட்ட நன்மை என்ன என்று யோசித்துப் பாருங்கள்.

உலக சரித்திரம் கிடைத்த காலந்தொட்டு ஜாதி, மதம், கடவுள், தேசம், சமூகம், அரசாங்கம் ஆகியவை இருந்து தான் வந்திருக்கின்றன. இவைகளைப்பற்றி அபிமானங்களும், சீர்திருத்த முயற்சிகளும், பெரியார்களும், மகாத்மாக்களும் அவ்வப்போது தோன்றியும், பல சீர்திருத்தக் காரியங்களைச் செய்தும்தான் வந்திருக்கின்றனர். இவைகளெல்லாம் மனித சமூகத்திற்கு என்ன பயன் அளித்திருக்கின்றன? குறைந்தது ஒரு 1000 அல்லது 2000 வருஷ சரித்திரங்களையோ அல்லது அக்கால நிலையை உணர்த்தும் புராணக் கதைகளையோ எடுத்துக் கொண்டீர்களேயானால், அன்றைக்கும் இன்றைக்கும் உள்ள வித்தியாசம் என்ன என்பதை யோசித்துப் பாருங்கள்.

2,000 வருஷத்திற்குமுன் இருந்த சண்டாளனும், ஏழையும், கஷ்டப்படும் கூலியும், பட்டினிகிடந்து, பசியால் வாடி, மழையால் நனைந்து, வெயிலால் காய்ந்து, உடுக்க உடையில்லாமல்,

படுக்கப் பாயில்லாமல், இருக்க இடமில்லாமல் அலைந்து திரிந்து அவதிப்படும் மக்களும் கோடிக்கோடியாய் இன்றும் இருந்து தான் வருகின்றார்கள் என்றால் இதுவரை இருந்துவந்த மத அபிமானமும், கடவுள் அபிமானமும், தேச அபிமானமும், அரச அபிமானமும் ஆகியவைகள் இக்கொடுமைகளை ஒழிக்கவோ, அல்லது இனிமேல் உல

சில் இக்கொடுமைகள் இல்லாமல் செய்யவோ முடியவில்லை என்றால் இன்னமும் எத்தனை நாளைக்கு அரைத்த மாவையே அரைத்துக் கொண்டிருப்பது போன்ற முட்டாள்தனமான வேலைகளாகிய மேற்படி அபிமானங்களை காப்பாற்றிக் கொண்டிருப்பது என்று கேட்கிறேன்!

சமீப காலம்வரை அரசர்களை விஷ்ணு அவதாரமென்றும், விஷ்ணு அம்சமென்றும் சொல்லி வந்ததுடன் ஒவ்வொரு கூட்டங்களிலும் ராஜாவிசுவாசத் தீர்மானம் செய்த பிறகே காரியங்களைத் துடங்கியும் வந்தோம். அதுபோலவே சர்வத்திற்கும் கடவுளே ஆதாரபூதம் என்றும் அவர் அருள் பெறுவதே எல்லா வற்றிற்கும் அவசியமானதென்றும் கருதி எந்தக் காரியம் செய்தாலும், எந்த எண்ணத்தை நினைத்தாலும், எந்தப் பேச்சைப் பேசினாலும், கடவுளை நினைத்து கடவுளை ஸ்தோத்தரித்தப் பிறகுதான் மற்ற காரியங்களை செய்து வந்தோம்.

அது மாத்திரமா? “கோயிலில்லா ஊரில் குடியிருப்பது பாவம்” என்று காடு மேடுகளில் எல்லாம், ஊர் கிராமங்களிலெல்லாம் கோயில்கள் கட்டினோம். சில கோயில்கள் கோட்டைகள்போல் கொத்தளங்கள்போல் கட்டி பல சுற்றுப் பிரகாரங்கள் விட்டு, மதில்களும், வானளாவக் கோபுரங்களும் கட்டி, தங்கத்திலும், வெள்ளியிலும், தாம்பிரத்திலும் சாமிகள் செய்து ரத்தினங்களால் நகை போட்டு, ஊரில் யார் பட்டினிக் கிடந்தாலும் எந்தக் குழந்தைக்குப் பால் இல்லாவிட்டாலும், யாருக்கு வேஷ்டி துணி இல்லாமல் நிர்வாணமாய் இருந்தாலும், யாருக்கு பெண்டு இல்லாமல் கஷ்டமாய் இருந்தாலும் சிறிதும் லட்சியமில்லாமல் பால், பழம், பஞ்சாமிர்த அபிஷேகமும், ஆராதனையும், பட்டு பீதாம் பர உடையும், வருஷா வருஷம் கல்யாண திருவிழாக்களும், வைப்பாட்டி திருவிழாக்களும் செய்த வண்ணமாய் இருந்ததுடன் மக்களில் கோடிக்கணக்கான பேருக்கு நாள் ஒன்றுக்கு ஒருவேளை சாப்பாட்டிற்கும் விதி இல்லாவிட்டாலும் எண்ணிலடங்கா கடவுள்களுக்கு தினம் 4 வேளை, 5 வேளை, 6 வேளை முட்டை முட்டையாய் பொங்கிப் போட்டு ஆராதனை அம்சை செய்து வந்தோம்.

இவ்வளவுதானா? ஒவ்வொரு கோவிலுக்கும், ஒவ்வொரு சாமிக்கும் வருஷம் 10 லட்சம், 20 லட்சம் வரும்படி வரும்படியான பெருமைகளையும், சொத்துக்களையும்

தேடி வைத்தோம். மத விஷயத்திலும் எத்தனையோ லட்சக்கணக்கான பெயர்கள் அடிக்கடி உயிரைக் கொடுத்து மதத்திற்காக என்று தலையைச் சிரைத்தும் கத்தரித்தும், முகத்தைச் சிரைத்தும் வளர்த்தும், காதை ஓட்டை செய்தும், மூக்கை ஓட்டை செய்தும், மண்ணைப் பூசியும், சாம்பலைப் பூசியும், சேற்றைப் பூசியும், சாணியை சாப்பிட்டும், மூத்திரத்தைக் குடித்தும், பட்டினிக் கிடந்தும் மற்றும் என்ன என்னவோ காட்டுமிராண்டித்தனமான காரியங்களைச் செய்தும் மதத்தைக் காப்பாற்றினோம்.

இதுபோலவே தேசத்திற்கு என்று அடிபட்டும், உதைபட்டும், சிறை சென்றும், தூக்குமேடையில் உயிர் விட்டும் அன்னிய தேசத்தாருடன் போர் புரிவதென்னும் காரியத்தில் 10 லட்சக் கணக்கான பேர் உயிர்விட்டும் தேசாபிமானம் காட்டினோம். இவ்வளவும் இன்று என்ன ஆயிற்று? பழைய நிலையை வளர்க்கின்றதா? அல்லது புதிதாக ஏதாவது சௌகரியம் செய்ததா? யோசித்துப் பாருங்கள்!

இன்று இந்நாட்டில் தற்குறிகள் எவ்வளவு பேர்கள்? 100-க்கு 87 1/2 பேர் தற்குறிகளல்லவா? இந்நாட்டில் ஏழைகள் பாடுபட்டும், பட்டினிக் கிடப்பவர்கள் தங்கள் பிள்ளைக் குட்டிகளை காப்பாற்ற முடியாமல் மானத்தை விற்றும், விபசாரித்தனம் செய்தும் ஜீவிக்க வேண்டியவர்கள் எத்தனைப் பேர்? யோசித்துப் பாருங்கள்!

இந்த மேல்கண்ட அபிமானங்களுக்கு மரியாதை கொடுத்து இன்னும் எத்தனை ஆயிர வருஷம் பரீகைஷ பார்ப்பது? அவைகளை சீர்திருத்தம் செய்ய இன்னும் எத்தனை வருஷம் காத்திருப்பது என்பதை யோசித்துப் பாருங்கள்! நான் சொல்லுவதென்ன வென்றால் இனி இந்த அபிமானங்களால் அதாவது ஜாதி, மத, கடவுள், தேசம், அரசு ஆகிய அபிமானங்களால் யாதொரு பயனும் இல்லையென்றும், அவைகள் போலியும், சூட்சியும் நிறைந்த ஏமாற்றங்கள் என்றும் தைரியமாய்ச் சொல்லுகின்றேன்!

ஆகையால், அதை விட்டுவிட்டு மனுஷ்ய அபிமானம் என்கின்ற முறையில் ஒருவருக்கு ஒருவர் அபிமானம் வைத்து, அன்பு வைத்து, மனிதருக்காக மனித உழைப்பதும், அபிமானம் வைப்பதும் என்கின்ற கொள்கையை ஏற்று நடத்த வேண்டும் என்றுதான் சொல்லுகின்றேன்.

இனி ஜாதி, மதம், கடவுள், தேசம், அரசு ஆகிய எவற்றிற்கும் சிறிதும் இடம் கொடாமலும், மனித அபிமானத்திற்காக மேல் கண்டவைகளில் எதை வேண்டுமானாலும் இழக்கவும் தயாராய் இருக்க வேண்டும். அன்றுதான் எல்லோரும் மனிதர்களாக இருக்க முடியும். இதனால் ஆபத்து ஒன்றும் ஏற்பட்டுவிடாது என்றே எண்ணுகிறேன். ஆனால் இவைகளை நீங்கள் நன்றாய் யோசித்துப் பாருங்கள்! பழைய காரியங்கள் பயனளிக்காததாலேயேதான் இதைப் பேசுகிறேன். உங்கள் புத்தியைக் கொண்டு ஆராய்ந்து பார்த்து உங்களுக்குச் சரியென்று பட்டதைச் செய்யுங்கள். நான் சொல்லுவது குற்றமாகவும், துவேஷமாகவும் இருந்தாலும் இருக்கலாம்.

எல்லோரும் கோவில் பிரவேசத்தைப்பற்றி பேசினார்கள். நானும் ஒரு காரணம்பற்றி கோவில் பிரவேசத்திற்கு முயற்சித்த வன்தான். ஈரோட்டில் தேவஸ்தானக் கமிட்டியால் கோவில் பிரவேசம் பாசாக்கினதும், அந்தத் தீர்மானப்படி சிலர் கோவிலுக்குச் சென்றதும் அதனால் கேசுகள் நடந்து தண்டனை ஆனதும் உங்களுக்கு தெரிந்திருக்கலாம். அதனால் பிரயோசனமில்லை என்கின்ற முடிவுக்கு வந்ததோடு புதிதாக கோவில் பிரவேசம் பெறப் போகும் மக்களுக்குப் புதிய கஷ்டங்களும் விளையக்கூடும் என்றே கருதிவிட்டேன். இப்பொழுது வரவர கோவில் களே தேவையில்லை என்றே தோன்றிவிட்டது. கடவுளைப் பற்றிய நம்பிக்கை எப்படி இருந்தாலும் கோவிலும், பூசையும், உற்சவமும் அவசியமா என்று யோசித்துப் பாருங்கள்!

கடவுள் இருப்பதாக வைத்துக் கொண்டாலும் அது எல்லோருக்கும் ஒன்றுபோல் இல்லாமல் மக்களை பாழ்படுத்துகிறது. ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு அர்த்தம், ஒவ்வொரு குணம், ஒவ்வொரு தோற்றம் சொல்லுகிறார்கள். இந்த மாதிரி இப்போது ஏதாவது ஒரு வஸ்துவைப்பற்றி ஒவ்வொருவர் ஒவ்வொரு மாதிரி சொன்னால் அதை நீங்கள் ஒப்புக் கொள்ளுவீர்களா? அல்லது அந்த வஸ்துவை நம்புவீர்களா? எந்தக் கடவுளுக்கு எப்படிப்பட்ட தத்துவார்த்தம் சொன்னாலும் அதனால் ஏற்படுகிற பயன்யாசம் என்பதும் யோசிக்க வேண்டிய காரியமாகும்.

கோவில்களை எல்லாம் இடித்து விடுவதால் எந்தக் கடவுளுக்கும் எவ்வித நஷ்டமும் ஏற்பட்டுவிடாது. ஆகையால், யாரும் பயப்

பட வேண்டாம், அனாவசியச் செலவும், மதியீனமும் விலகி விடும். நீங்கள் எந்தமுறையில் கடவுளை நிர்ணயித்தாலும், எந்த முறையில் எவ்வளவு நல்ல கருத்தில் மதத்தை நிர்மாணித்தாலும் பலன்கள் எல்லாம் ஒன்றாகத்தான் இருக்குமே தவிர மூட நம்பிக்கை கடவுளைவிட, குருட்டுப் பழக்க மதத்தைவிட சீர்திருத்தக் கடவுளும், பகுத்தறிவு மதமும் ஒன்றும் அதிகமாய் சாதித்துவிடப் போவதில்லை.

எப்படியானாலும் ஒரு கடவுளை சிருஷ்டிப்பதாயிருந்தால் “அவர் நமது கண்ணுக்குத் தெரிய மாட்டார், அவரை வணங்கினால் - பிரார்த்தித்தால் பயன் உண்டு” என்றுதான் சொல்லியாக வேண்டும். எப்படிப்பட்ட மதத்தை சிருஷ்டித்தாலும் அதற்கு ஒரு உபதேச கர்த்தாவை சிருஷ்டித்தாக வேண்டும். அக்கர்த்தாவுக்கு தெய்வீகத் தன்மை ஏற்படுத்தித்தான் ஆக வேண்டும். அவர் மூலமாக ஒரு வேதத்தை ஒப்புக் கொண்டுதான் ஆக வேண்டும். அவ்வேதம் கடவுளால் அவருக்கு சொல்லப்பட்டது என்பதை ஒப்புக் கொண்டுதான் ஆக வேண்டும். அதை மாற்றுவதற்கு யாருக்கும் அதிகாரமில்லை என்று சொல்லித்தானாக வேண்டும். பிறகு அந்தப்படி நடக்காதவனையோ அல்லது அந்தக் கர்த்தாவை ஒப்புக் கொள்ளாதவனையோ - வையவோ, கொலை செய்யவோ முயற்சித்தாக வேண்டும். இவ்வளவும் மாத்திரம் அல்லாமல் அந்த வேதத்திற்கு சுயநலக்காரர்கள், சோம்பேறிகள் ஆகியவர்கள் தங்கள் நலத்துக்கு ஏற்ற மாதிரியாகச் செய்து கொள்ளும் கருத்தை எவனாவது மாற்றிச் சொன்னால் அது எவ்வளவு உண்மையாய் இருந்தாலும் அவன்மீது பாய்ந்து தான் ஆக வேண்டும். இந்தப்படிதான் இதுவரை நடந்து வந்திருக்கிறது.

ஆகவே எந்த வழியில் - எந்த மாதிரியில் - எவ்வளவு நல்ல முறையில் கடவுளையும், மதத்தையும், வேதத்தையும் சிருஷ்டித்துக் கொண்டாலும் அது மனித சமூகப் பெரும்பான்மை மக்களுக்கு ஆபத்தையும், கேட்டையும், பிரிவினையும், முரட்டுத்தனத்தையும், குரோதத்தையும், அடிமைத்தனத்தையும் உண்டாக்கியே தீரும். இதுவே இன்றைய எல்லா மதத்தினுடையவும் அனுபவம் - பிரத்தியட்ச அனுபவம்!

ஆதலால் கடவுள், மதம், வேதம் என்கின்றதான கற்பனைகளை ஒழிப்பதும்

அழிப்பதுந்தான் மனிதனுக்கு உண்மையான விடுதலையே ஒழிய மனிதனை கடவுள் உணர்ச்சியில் புகுத்தி - மதவெறியில் ஆழ்த்தி - வேதத்திற்கு அடிமையாக்கி கல்லில் முட்டிக்கொள்ள கோவிலுக்குள் தள்ளுவது மிகவும் மோசமும் - கெடுதியுமான காரியமாகும்.

(11.12.2.1933-ம் தேதிகளில் திருவாங்கூரில் தந்தை பெரியார் அவர்கள் பேசியது - 26.2.1933 'குடிஅரசு' இதழில் வெளியானது)

123. ரங்கநாதர் லாட்டரி அடிக்கிறார்!

ஸ்ரீரங்கம் ரங்கநாதர் குடும்பச் செலவுக்கு இந்தப் பத்து வருஷ காலமாய் லாட்டரி அடித்துக் கொண்டு வந்திருக்கிறார். இதைப் பார்த்து நான் ஒரு சிறிதும் வருத்தமோ - அதிசயமோ அடையவில்லை. ஏனெனில் உலகில் சோம்பேறிகள் கஞ்சிக்காக லாட்டரி அடிக்க வேண்டும் என்பதுதான் எனது ஆசை.

இந்த ரங்கநாதன் என்னும் ஆசாமி ஒரு பெண்டாட்டிக்கு இரண்டு பெண்டாட்டி கட்டிக் கொண்டு போதாக்குறைக்கு ஒரு கூத்தியாரையும் வைத்துக் கொண்டு இருக்கும் மனிதன். இவன் சோத்துக்கு லாட்டரி அடிக்க வேண்டியது சகஜமேயாகும். அதிலும் இந்தப் பாழும் ரங்கநாதன் யாதொரு வேலையும் செய்யாமல் தினம் அய்ந்து வேளை சாப்பிட்டுவிட்டு என்னேரமும் விட்டம்போல் நீட்டி நிமிர்ந்து படுத்துக் கொண்டேயிருந்தால் இப்படிப்பட்ட சோம்பேறிகள் சோத்துக்கு லாட்டரி அடிக்க வேண்டியது அவசியம்தானே!

இதில் அதிசயமென்ன இருக்கின்றது?

நமது ஜனங்களுக்குப் புத்தி இருக்குமானால் இந்த ரங்கநாதனை இந்தப் பூலோகத்தைவிட்டு வைகுண்டத்திற்கே அனுப்பி இருப்பார்கள். நமது ஜனங்களுக்கோ, கடுக ளவு புத்தியும் கிடையாது. பிறத்தியார் சொல்லையும் கேட்பதில்லை. ஆகையால் இந்த ரங்கநாதன் லாட்டரி அடிக்கிறது மாத்திரமல்லாமல், இந்த ரங்கநாதனிடம் பக்தி செலுத்தி வழிபடும் மக்களும் சோத்துக்கும், கஞ்சிக்கும் லாட்டரி அடித்தால்தான் நமக்குச் சந்தோஷமாய் இருக்கும். ஏன் என்றால் எப்படிப்பட்ட கடவுளை வணங்குகிறார்களோ

அப்படிப்பட்ட குணம் தான் வணங்குபவர்களுக்கும் உண்டாகும் என்பது ஒரு ஆஸ்திகக் கொள்கையாகும். இது உண்மையானால் இப்படித்தானே இருக்க வேண்டும்!

இந்தக் கடவுள்கள் ரஷ்யா தேசத்தில் இருக்குமானால், இந்தப் படி சோம்பேறியாய் எந்நேரம் பார்த்தாலும் படுத்தக் கொண்டே - ஊரார் உழைப்பில் வயிறு வளர்ப்பதற்கு, துப்பாக்கி குந்தாவினால் இடித்து எழுப்பி வேலை வாங்குவார்கள். அந்தப்படி வேலை செய்யாவிட்டால் மேல் லோகத்துக்கு அனுப்பிவிட்டு பக்தர்களுக்கு “உங்களுடைய கடவுள் சோம்பேறியாய் இருந்ததால் மேல்லோகத்துக்கு அனுப்பப்பட்டு விட்டார். வேண்டுமானால் நீங்களும் சீக்கிரம் மேல்லோகம் சென்று அவரைச் சந்தித்துக் கொள்ளுங்கள்” என்று கடிதம் எழுதி விடுவார்கள்!

நம்முடைய நாடு சோம்பேறிகள் அதிகம் உள்ள நாடு. ஆனதால் இந்தக் கடவுள்களை இன்னும் வைத்துக் கொண்டு இந்தப் படி லாட்டரி அடிக்கச்செய்ய வேண்டியிருக்கிறது.

ஓ ரஷ்யக் கொள்கையே! இந்தக் கடவுள்களை ஒழிக்கவாவது சீக்கிரம் இந்தியாவுக்கு வர மாட்டாயா? கஷ்டப்பட்டு உழைக்கும் மக்கள் முப்பது கோடி பேர்கள் இரண்டு கையையும் கூப்பி கூவி அழுது அழைக்கின்றோமே - உனக்கு மனம் இளகவில்லையா?

(17.9.1933 'குடி அரசு' இதழில் 'சித்திரபுத்திரன்' என்ற புனைப் பெயரில் தந்தை பெரியார் அவர்கள் எழுதியது)

124. கடவுள் கல்லாக இருப்பதால்தானே இவ்வளவு பொறுமை?

லக்ஷாதிபதிகளே! கோடீஸ்வரர்களே! உங்கள் பவுசுதான் என்ன? சிதம்பரத்துக்குத் தங்க ஓடு போடுகிறாயே! திருவண்ணாமலைக்கு வெள்ளிரதம் செய்கிறாயே! இராமேஸ்வரத்திற்கு தங்கக் குதிரை செய்கிறாயே! நமது பாட்டன் பூட்டன் கால வழக்கத்தையன்றோ கடவுள் சவாரிக்கும் கைக்

கொள்கிறாய்? நமது பாட்டன் பூட்டன் கால வழக்கத்தை யன்றோ கடவுள் சவாரிக்கும் கைக் கொள்கிறாய்? நமது பாட்டன் பூட்டன் எல்லாம் மணிக்கு 3 மைல்தானே செல்ல முடிந்தது. அதற்குப் பிறகுதானே மாட்டுவண்டி, குதிரை வண்டி, வெள்ளைக்காரன் வந்தபின் சைக்கிள், மோட்டார், ரயில் வண்டி! இன்றோ ஆகாய விமானம் மணிக்கு 640 மைல் பறக்கிறதே! 12 மணி நேரத்தில் இங்கிலாந்துக்குச் சென்று விடலாமே! ஆகாய விமானத்தை நீ பார்க்கிறாயா இல்லையா? அதை உன் நாட்டான் ஏன் கண்டுபிடிக்கவில்லை என்று சிந்தித்தாயா? இந்தப் பகுத்தறிவு காலத்தில் உன் கடவுளே 200 டன் விறகின்மீது ஏறிக் கொண்டு மணிக்கு ஒரு மைல்தானே நகர முடிகிறது! அதுவும் 2000 பேர் இழுக்கவும் அவர்களை 20 மணியக்காரர், போலீஸ் அதிகாரிகள் அதட்டவும் செய்வதால்தானே முடிகிறது! திருவாரூர் தேர் இழுக்க வருடத்திற்கு ஒருமுறை 20,000 ரூபாய் செலவா? உழுது, விதைத்து, நீர்ப்பாய்ச்சி, அறுத்து சுமந்த ஏழை மக்கள் கஞ்சி கஞ்சி என்று அலைய, இந்த விறகுக்குன்றை இழுக்க இவ்வளவு செலவா? திருவாரூரில் இப்பணத்திற்கு ஒரு கல்லூரி கட்டினால் வருஷம் எத்தனைப் பிள்ளைகள் சம்பளம், சாப்பாடு செலவில்லாமல் படிக்கும்! கோயில் 5 வேலி, குளம் 5 வேலி. இந்தக் கோயிலை வைத்துத் தீளி போட மடாதிபதிகளுக்கு 1000 வேலியா? எப்படிப் பாழாக்கப்படுகிறது பாருங்கள் நமது சொத்துக்கள்!

இந்த முட்டாள்தனம், இந்த நாசச் செலவு நீங்க வேண்டாமா என்பதுதான் எனது கவலையும் வேலையுமே தவிர, மற்றப்படி எனக்கு வேறு உள் எண்ணம் என்ன? நான் செத்தால் அழுவதற்கு ஆள் இல்லை என்பதோடு நான் அழுகிற அளவுக்கு சாவதற்கும் யாருமில்லை. அப்படியிருக்க நான் ஏன் - எதற்காக இவ்வளவு இந்த 70-வது வயது கிழப்பருவத்தில் இந்த மாதிரி சிரமத்தோடு உழைத்து வருகிறேன் என்று சிந்திக்க வேண்டாமா நீங்கள்? இந்த சாமியை எடுத்துவிட்டு என்னை சாமியாக்கிக் கொள்ளவா பார்க்கிறேன்? நீங்கள் இஷ்டப்பட்டாலும் நான் சாமியாக இருக்க இஷ்டப்படுவேனா? அப்படிப்பட்ட சாமியாக நான் இருந்தாலும் இந்த அழுக்குப் பிடித்த வஞ்சகப் பார்ப்பான் கதவைத் திறக்கும்போது ஒளி கண்டு, அவன் குளிப்பாட்டும்போது குளித்து, அவன்

நைவேத்தியம் செய்யும்போது உண்டு, அவன் இஷ்டப்படி உடுப்பதற்கெல்லாம் அனுமதித்து எத்தனை நாள் கைதி போல் பூட்டப்பட்டு இந்தச் சிறை வாழ்வு வாழ முடியும்?

இன்றைய கோயில்சாயி ஒரு கல்லாய் இருப்பதால் தானே இவ்வளவையும் பொறுத்துக் கொண்டிருக்கிறது! நம்மால் முடியுமா? ஆகையால், இதையெல்லாம் கூறுவதில் எங்களுக்கு கென்று லாபம் என்ன என்று நீங்கள் சிந்திக்க வேண்டும்? ஏன் - எதற்கு குறைக் கூறுகிறோம் என்று வயிறொரிச்சலின்றி சிந்தித்தல் வேண்டும். நாங்கள் கூறுவதில் எது தவறு என்று எடுத்துக் காட்ட வேண்டும். தவறிருந்து திருத்தினால் நாங்கள் தலை வணங்கி ஏற்றுக் கொள்ளத் தயார்!

வீதி கூட்டுவது சூத்திரன்; கக்கூஸ் கழுவுவது சூத்திரன்; மயிர் சிரைப்பவன் சூத்திரன்; துணி வெளுப்பவன் சூத்திரன்; செருப்பு தைப்பவன் சூத்திரன்; அணி துணி செய்பவனும் சூத்திரன்; பாண்டம் செய்பவன் சூத்திரன்; பாரை உழுபவன் சூத்திரன்; கோயில் - கோபுரம், மாடகூடம் கட்டுபவன் சூத்திரன்; குளம் வெட்டுவதும் சூத்திரன்! இப்படியெல்லாம் சூத்திரன் பாடுபட்டும் இழிமகள்! பாடுபடாத சோம்பேறிப் பார்ப்பான் கேடியாயி ருந்தாலும் பிராமணனா? உயர் ஜாதியா? இது ஏன் என்று கேட்க ஆளுண்டா? எங்கள் குறைகளை, எங்கள் இழிவைப் போக்கிக் கொள்ள முயற்சித்தால் அதை வகுப்புத் துவேஷமென்பதா? கொசுக் கடிக்கிறதே என்று கொசு வலை போட்டுக் கொண்டால், அது கொசுவைத் துவேஷிப்பதாகுமா? இதற்காக எந்தக் கடவு ளாவது எங்களை நரகத்துக்கு அனுப்பி விடுவானா?

பட்டணத்தில் ப்ளஷ் அவுட் கக்கூஸ் ஏற்படுத்தினபோது, கக்கூஸ்காரனெல்லாம் தங்கள் பிழைப்புப் போய்விடுமே என்று கூப்பாடு போட்டார்களாம். அதற்காக தங்களுடைய வசதியை பொது மக்கள் இழந்து விடுவார்களா? பஸ் விட்டபோது ஜட்கா காரர்களெல்லாம் அதை எதிர்த்து ஆர்ப்பாட்டம் செய்தார்கள்! அதற்காக பஸ் ஓடாமலா நின்றுவிட்டது? நாம் பூஜை போடுதல், தீவ சம் கொடுத்தல் ஆகிய மூடப் பழக்க வழக்கங்கள் கொண்ட நமது மடத்தனம் ஒழிய வேண்டுமென்று கூறினால், கல்லுக் கடவுளுக்குக் காசை நாசமாக்கும் கயமைத்தன்மை ஒழிய வேண்டுமென்றால், "அய்யோ பார்ப்பனர்கள் பிழைக்க வழியிருக்காதே" என்று

யாராவது பரிதாபப்பட்டு நமது முன்னேற்றத்தைத் தடை செய்வார்களானால், அவர்களை அறிவுள்ள முட்டாள்கள் என்றுதான் கூற வேண்டும்!

நாம் அவற்றை நிறுத்தினால் பார்ப்பனர்களுக்கு கொஞ்சநாள் சிரமமாக இருக்கலாம். பிறகு தாமாக வேறு வேலை பார்த்துக் கொள்கிறார்கள். கள்ளுச்சாராயம் நின்று விட்டதால் அத்தொழில் காரர்கள் செத்துப் போய் விட்டார்களா?

நாங்கள் மூட நம்பிக்கை ஒழிய வேண்டும் என்று கூறினால், அதற்கு நாஸ்திகம் என்றா பெயரிடுவது? நாஸ்திகம் புரியுமா உனக்கு? நாஸ்திகம் என்றால் மேல் நாட்டில் அவனுக்கு எவ்வளவு மரியாதையுண்டு என்று தெரியுமா உனக்கு? மேல் நாட்டு நாஸ்திகர்களை எல்லாம் மகா அறிவாளிகள் என்று சரித்திரம் புகழ்ந்து கூறுகிறதே! அவர்கள் பேரை தம் மக்களுக்கிட்டுப் பெருமை அடைவார்களே - அந்நாட்டு மக்கள்! எது கடவுள்? அதன் வேலை எது? அதை எதெதெற்காக, எப்படி எப்படி வணங்குவது? நம் வணக்கம் பயன்படுகிறதா? கடவுள் எதை ஏற்கிறார் என்று சிந்திப்பதா பாவம் என்கிறாய்? பார்ப்பான் கழுதை, குதிரை, மாடு, களிமண், சாணி உருண்டை, குரங்கு, பல்லி, செம்பு, பித்தளை, கல், மரம், பாம்புப்புற்று, காக்காய், கழுகு மற்றும் எதைக் கடவுள் என்று கூறினாலும் அதற்கு எல்லாம் நீ பாடுபட்டுத் தேடிய காசு போட்டு கைகூப்பி கும்பிடுவதுதான் பக்தியா?

இவையெல்லாம் எப்படிக் கடவுள் ஆகும் என்று கேட்க வேண்டாமா அவனை? கடவுளா 5 வேளை சாப்பாடு கேட்கிறதா? 5 வேளை பூசை வேண்டும் என்று பார்ப்பான் சொன்னால், அவன் வயிறை வீங்க வைத்துக் கொள்ள அளந்து கொடுத்து விடுவதுதான் உன் கடமையா? அது உன்னைச் சோறு படைப்பு எப்பப்பா கேட்கிறதா? 5 வேளை சாப்பாடா இந்தப் பஞ்சக் காலத்தில்? அதுவும் இந்தக் கல்லு பொம்மைச் சாமிக்கு என்று நீ கேட்க வேண்டாமா? உனக்கு எதற்கு ஆக பகுத்தறிவு இருக்கிறதா? கடவுளுக்கு உருவம் கொடுத்திருக்கிறாயே, ஒன்றுக்காவது சாந்தரூபம் உண்டா? மகா விஷ்ணுவுக்குச் சக்கரம். பரமசிவனுக்குக் கொழுவும் மழுவும், காளிக்கு அரிவாள், சுப்ரமணியனுக்கு வேல், ராமனுக்கு வில், கிருஷ்ணனுக்கு அயோக்கியத்தனம்!

இப்படியாக இந்தக் கடவுள்களுக்கு ஆயுதங்கள், குணங்கள் ஏன்? ஏன் கடவுளை இவ்வளவு அயோக்கியனாக, கொடியோனாக சிருஷ்டிக்கிறீர்கள் என்று கேட்பதா தவறு? ஒன்றரை லட்சம் பேரைக் கூத்திகளாகக் கொண்ட சிருஷ்டணையா- 2 பெண்டாட்டியுடன் இருந்தும் தாசி வீட்டுக்குப் போவதையா நீங்கள் கடவுளென்று வணங்குவது? நம்மில் யாராவது ஒருவன் அப்படிச் செய்தால் உங்கள் வீட்டிற்குள்ளாவது அனுமதிப்பீரா அவரை? அறிவு புகட்டும் கடவுள், ஒழுக்கம் புகட்டும் கடவுள், உண்மை புகட்டும் கடவுள் வேண்டுமென்று கூறுவதா நாஸ்திகம்?

(27,28.10.1947 தேதிகளில் காதப்பள்ளி, பவுத்திரம் ஆகிய ஊர்களில் தந்தை பெரியார் அவர்கள் ஆற்றிய உரைகளின் ஒரு பகுதி 10.11.1947 'விடுதலை' இதழில் வெளியானது)

125. உண்மையான கடவுளிருந்தால் நரகத்திற்குப் போகிறவன் பார்ப்பானே!

கடவுள் இருக்கட்டும் - நாங்கள் வேண்டாமென்று கூறவில்லை! எங்கும் வியாபித்திருக்கும் அந்தக் கடவுளுக்கேன் சொந்தமாக ஆயிரக்கணக்கான ஏக்கர் நிலங்கள்? அவருக்கேன் 10 ஏக்கர், 20 ஏக்கர் விஸ்தீரணத்திற்கு மாடமாளிகையும், கூடகோபுரங்களும்? அவருக்கேன் ஒரு கோடி, இரண்டு கோடி மதிப்பு பெறும்படியான நகைகள்? அவருக்கேன் பல லட்ச ரூபாய் பெறுமான தங்கக் குல்லாய்கள் - வைரக் குல்லாய்கள்? அவருக்கேன் நித்தியம் ஆறுவேளை பூஜை? பாடுபட்டும் பல பாட்டாளி மக்கள் பசியுடன் இருக்க, அவருக்கேன் 10 படி, 20 படி சோற்றுருண்டைகள்? அவருக்கேன் பாலாபிஷேகம் - தேனாபிஷேகம்? அவருக்கேன் வருடந்தோறும் கல்யாணம்? அவருக்கேன் தேவடியாள்கள்? அவருக்கேன் தேரும் - திருவிழாவும்? சர்வசக்தி படைத்த அவருக்கேன் ஏராளமான பொருள் செலவு செய்து நாம் இதையெல்லாம் சம்பாதித்துக் கொடுக்க வேண்டும்? இவை அவருக்குத் தேவையில்லை என்றால் நாஸ்திகமா?

அவர் பேரைச் சொல்லி நம்மை ஏமாற்றும் பார்ப்பான் தன்மையை ஏன் இன்னும் நீ ஒழிக்காமல் இருக்கிறாய்? நீ கொடுப்பதால்

இத்தனையும் நடக்கிறதா? அல்லது நீ கொடாமல் இருந்தால் கூட இத்தனையும் நடக்குமா? நீ கொடாமல் இருந்தால், ஒருநாள் வைத்திருப்பானா இந்தக் கல்லுப் பொம்மைக் கடவுளை - இந்தப் பேராசை பார்ப்பான்? உனக்கு முன்னாலன்றோ கடப்பாரை எடுத்துக் கொண்டு போவான் - கோயிலை இடித்து உள்ளதையும் அபகரித்துக் கொள்ள? இதை அறியாமல் பைத்தியக்காரத்தனமாக ஏனப்பா அள்ளிக் கொடுத்து வருகிறாய்? கடவுள் பேரால் ஏனப்பா அள்ளிக் கொடுத்து வருகிறாய்? கடவுள் பேரால் ஏனப்பா ஒரு கூட்டத்தை சோம்பேறிகளாக்கி வருகிறாய் - என்று கேட்பதா பாவம்? கடவுள் சொத்தால் யாருக்கு லாபம்? கடவுளின் சொத்துக்களைக் கொண்டு எத்தனைத் தொழிற்சாலைகள், ஆராய்ச்சிப் பண்ணைகள் நடத்தலாம்!

இத்தனைச் சொத்துக்களையும் கடவுளுக்கு அழுதவன் நீயும், உன் பாட்டனும் பூட்டனும் தானே? ஒரு பார்ப்பானாவது ஒரு அடி நிலம் விட்டிருப்பானா சாமிக்கென்று? அப்படிச் செய்ய அவனென்ன உன்னைப்போல் பைத்தியக்காரனா? பார்ப்பானுக்குப் பைத்தியம் பிடித்தால் கூட, வீதியிலுள்ள சாமான் வீட்டுக்குள் போகுமே ஒழிய ஒரு ஓட்டை உடைகல் சட்டிப்பானைக் கூட வீதிக்கு வராதே - தெரியுமா உனக்கு அது? எந்தப் பார்ப்பானாவது தன் வீட்டு எண்ணெயைக் கொண்டு கடவுளுக்கு தீபம் வைக்கிறானா? எந்தப் பார்ப்பானாவது திருவண்ணாமலை தீபத்திற்கு நெய் டின்கள், எண்ணெய் டின்கள் அனுப்பியிருக்கிறானா? எந்தப் பார்ப்பானாவது சூத்திரனுக்குச் சமாராதனை செய்திருக்கிறானா? ஏன் ஒரு குண்டு விறகாவது உங்கள் சமாராதனைக்காக அவன் அனுப்பியிருப்பானா? ஏன் அப்பா நீ மட்டும் இப்படி அழவேண்டும்? அவன் மட்டும் ஏன் நோகாமல் நீ கொடுப்பதை வாங்கியுண்டு மோகஷத்திற்கு டிக்கட் கொடுத்து வர வேண்டும் என்றால் இதையா நாஸ்திகம் என்பது?

ஒரே அடியாக மோகஷத்தில் இடம் பிடித்துக் கொள்ள வேண்டுமென்று நீங்கள் ஆசைப்பட்டால் அதற்கு எங்களைத்தானா தூற்ற வேண்டும்? ஒழுக்கமுள்ளவனுக்குத்தான் மோகஷத்தில் இடம் இருக்குமென்றால் நீங்கள் நினைக்கிறீர்களா? ஒரு பார்ப்பானுக்காவது மோகஷத்தில் இடம் கிடைக்குமென்று? கடவுளுக்குத்தான் நேர்மை, நீதி இருக்குமானால் அவர் பேரால் நம்மை வஞ்சித்துப் பிழைக்கும் பார்ப்பான் ஒருவரையாவது மோகஷத்திற்கு அனுப்பி

வைப்பாரா அவர்? அப்படிப்பட்ட பார்ப்பானா உனக்கு மோக்ஷத்திற்கு டிக்கட் கொடுப்பது? அதற்காகவா நீ அவன் காலைக் கழுவி தண்ணீர் குடிப்பது? அறிவிருக்கும்போது நீங்கள் சிந்திக்க வேண்டாமா இவற்றையெல்லாம்?

நம்பத்தகாத காட்டுமிராண்டிக் காலத்திய சங்கதிகளைக் கொண்டு வந்து புகுத்தி மதம், கடவுள் என்ற பேரால் நம்மை ஏமாற்றி வாழும் பார்ப்பானை நம்பியா இந்த 1947-லும் நீ சூத்திரனாயி ருப்பது? இந்த இருபதாவது நூற்றாண்டிலா நீ உன் கடவுளைத் தாசி வீட்டிற்கு அழைத்துச் செல்வது? உன் மனிதத்தன்மை ஒப்புக் கொள்கிறதா இதை?

ஆண் மகன்தான் தானும் கடவுளைப்போல் இரண்டு பெண் டாட்டி வைத்துக் கொள்ளலாம். கடவுளைப்போல் தாசி வீட்டிற் குச் சென்று வரலாம் என்று நினைத்துக் கடவுளைக் கும்பிடுவா னானால், என்னருமைத் தாய்மார்களே நீங்களுமா அந்தக் கடவு ளுக்குத் தேங்காய், பழம் கொண்டு சென்று படைப்பது? “உன்னைப்போல் என் புருஷனும் தினம் தேவடியாள் வீட்டுக் குச் செல்லட்டும்” என்று துதிக்கவா நீங்கள் கோயிலுக்குச் செல்லுவது? அல்லது “என் புருஷனைப்போல் எனக்கும் இன்னும் இரண்டொரு மாப்பிள்ளைமாறைத் தேடிக் கொடு” என்று கேட்கவா செல்லுகிறீர்கள்? இல்லையே! பின்னையேன் போக வேண்டும்?

உங்களுக்கு அறிவிருந்தால் மனிதத் தன்மையில் விருப்பமிருந் தால், ஒழுக்கத்தில் நாட்டமிருந்தால், தாய்மார்களே! நீங்கள் ஆளுக்கொரு கம்பு எடுத்துச் செல்ல வேண்டும் - கோயிலுக்குப் போகும்போது! “சாமி! உனக்கேன் இரண்டு பெண்டாட்டி?” என்று கேட்டு அடிக்க வேண்டும் - அந்தக் கம்பால்! “இரண்டு பெண்டாட்டி இருந்தும் சாமி உனக்கேன் தேவடியாள்? உன் னைப் பார்த்துத்தானே என் புருஷனும் தேவடியாள் வீட்டுக்குச் சென்று விடுகிறான்!” என்று கூறி, உடைந்து தூளாகும்படி

அடிக்க வேண்டும் - அந்தக் கம்பால். “என் சகோதரியை ஏன் சாமி பொட்டுக் கட்டிக் கொள்ள வேண்டுமென்கிறாய்?” என்று கேட்டு அடிக்க வேண்டும் - அந்தச் சாமியை!

அய்யரோ, தர்மகர்த்தாவோ அதைத் தடுக்க வந்தால், “நியாயம் கூறையா? அந்தச் சாமிக்கேன் வருடத்திற்கொரு கல்யாணம்; போன வருஷம் செய்த கல்யாணம் என்ன

ஆயிற்று? அதுவும் போதாமல் தேவடியாள் வேறு ஏன்?" என்று அவர்களையும் அடித்துக் கேளுங்கள்.

உங்களைக் கோர்ட்டுக்கு அழைத்துச் சென்றால், அங்கும் கேளுங்கள் கம்பைக் காட்டி, "நாங்கள் ஏனையா சட்டப்படி.. சாஸ்திரப்படி, கடவுள் வாக்குப்படி சூத்திரச்சிகள், தாசிகள்? இதை ஆதரிக்கும் இவர்களையும் இதை அனுமதிக்கும் கடவுளையும் இந்த இரும்புத்தடி கம்பால் அடித்தாலென்ன பாபம் வந்துவிடும்?" என்று ஒங்கிக் கேளுங்கள்! இப்படிச் செய்தாலன்றோ உங்கள் இழிவு நீங்கும்! இதை விட்டு உங்களைப் பழிக்கும் கடவுளார்களுக்கு நீங்கள் ஒய்யார நடை நடந்து தேங்காய், பழம் எடுத்துச் செல்கிறீர்கள் என்றால், உங்கள் இழிவு நீங்குவதுதான் எப்போது? உங்கள் தாசிப்பட்டம் போவதுதான் எப்போது?

"சூத்திரனுக்கும், சூத்திரச்சிக்கும் கடவுளுண்டா என்பது தெரியுமா உங்களுக்கு? மனுநீதிப்படி சூத்திரர்களுக்குக் கடவுள்கள் இந்தப் பார்ப்பனர்கள்தான், இவர்கள்தான் சூத்திரர்களுக்குப் பூதேவர்கள் என்பதை நீங்கள் அறிவீர்களா? கடவுளை நோக்கி தவம் செய்தான் என்பதற்காக சூத்திரனான சம்பூகன், ராமன் என்ற கடவுளால் கொல்லப்பட்டான் - மனுதர்மப்படி என்பது சாஸ்திரம். இதை நீங்கள் படித்திருக்கிறீர்களா? நீங்களெல்லோரும் பார்ப்பானுக்கு அடிமைகள்! உங்கள் சொத்துக்களையோ, உங்கள் மனைவி மக்களையோ அனுபவிக்க அவனுக்குச் சகல உரிமையுமுண்டு என்று கூறும் சாஸ்திரங்கள் இன்றும் இருந்து வருகின்றன என்பதை நீங்கள் அறிந்திருக்கிறீர்களா?

நாங்கள் இவற்றை எல்லாம் எடுத்துக்காட்டிக் கண்டித்து வருவதால் ஏதோ தந்திரமாக சில சீர்திருத்தங்கள் செய்யப்படுகின்றனவே அல்லாது, நாங்களே இல்லாவிட்டால் சூத்திரத் தாய்மார் ஒவ்வொருத்தரும் பொட்டுக் கட்டிக் கொள்ள வேண்டும் என்ற சட்டம் பிறப்பிக்கப்பட்டிருக்குமே இந்நாட்டில்! உங்களுக்கு ஆச்சரியமாக இருக்கும், நான் கூறினால், சமீப காலம் வரைக்கும் நம் திராவிட நாட்டின் ஒரு பாகத்தில், பக்குவமடைந்த பெண் ஒவ்வொருத்தியும் முதலில் ஒரு ஜாதி பிராமணனால்தான் ரூசி பார்க்கப்பட வேண்டும் என்ற முறை இருந்து வந்ததை நீங்கள் அறிவீர்களா? இதை நான் கூறவில்லை. தோழர் அம்பேத்கர் அவர்கள், "காந்தியாரும்,

காங்கிரசும் தீண்டப்படாத மக்களுக்குச் சாதித்ததென்ன?" என்ற தமது புத்தகத்தில் 205-ம் பக்கத்தில் மேல்நாட்டு ஆசிரியர்களின் மேற்கோள்களுடனும் மலபார் கெஜட்டின் ஆதாரத்துடனும் இப்படிப்பட்ட ஒரு பழக்கம் - சம்பந்தமுறை திருமணம் செய்துகொண்ட மக்களிடையே இருந்து வந்ததாக விளக்கிக் கூறுகிறார்! வாங்கிப் பாருங்கள் அதில் ஊர் பேர் இருக்கிறது.

இப்படிப்பட்ட அக்கிரம "அந்தணர்"களுக்கா நீங்கள் அடிபணிவது? ஆகவே உங்கள் இழிவு நீங்க வேண்டுமாயின் ஒன்று இப்படிப்பட்ட இந்து மதம் ஒழிய வேண்டும்! அல்லது அதை விட்டு நீங்கள் வெளியேற வேண்டும்! நீங்கள் வெளியேறும் பட்சத்தில், சும்பிடவோ, கொடுக்கவோ, மொட்டையடித்துக் கொண்டு காணிக்கை செலுத்தவோ, காவடி தூக்கிக் கொண்டு குரங்காட்டம் குதிக்கவோ அக்கிரகாரத்தில் ஆள் கிடையாது.

உண்மையாகவே கேட்கிறேன், ஒரு பார்ப்பானாவது, பார்ப்பன அம்மையாவது திருப்பதியில் மொட்டை அடித்துக் கொள்ளும்போதோ அல்லது திருத்தணிக்குக் காவடி தூக்கும்போதோ அல்லது கோவிந்தா, கோவிந்தாவென்று கூறிக் கொண்டு தெருவில் உருளும் போதோ நீங்கள் பார்த்திருக்கிறீர்களா? நீங்கள் கொடுப்பது ஒழிந்தால் கோயில்கள் தாமாக ஒழியும். அவை ஒழிந்தால் ஆரியத்தின் மோச வேலைகளும் அன்றே ஒழிந்துபடும்.

ஒருவேளை "ஆற்று மண்ணையாவது எண்ணி விடலாம்," நமது சாமிகளை எண்ண முடியாதுபோல் இருக்கிறதே! எத்தனைச் சாமிகள்! நூல் கேட்கும் சாமிகள், துணி கேட்கும் சாமிகள், மயிர் கேட்கும் சாமிகள், வெடி கேட்கும் சாமிகள், தேங்காய் கேட்கும் சாமிகள், காசு கேட்கும் சாமிகள், கற்பூரங் கேட்கும் சாமிகள்! இன்னும் என்னன்னமோ கேட்கும் சாமிகள் எத்தனை எத்தனை கோடியோ இன்னும் நம் நாட்டில் இருக்கின்றனவே! அத்தனைக்கும் படைத்துத்தானே நாம் வர வர குட்டிச் சுவராசி வருகிறோம். இதைக் கூறுவதா நாஸ்திகம்?

நாஸ்திகம் என்றால் அர்த்தம் தெரியுமா உனக்கு? நாஸ்திகள் என்றால் அவனை தலைசிறந்த அறிவாளி என்று உலகம் போற்றும் என்பதை நீ அறிவாயா? மேல் நாட்டார் தம் குழந்தைகளுக்கு ஒரு நாஸ்திகள்

பெயரை இடுவதில் அளவற்ற பெருமையும், மகிழ்ச்சியும் கொள்வார்கள்: உருவச் சிலை வைப்பார்கள் என்பது உனக்குத் தெரியுமா?

ஒருவன் கடவுள் இல்லை என்று கூறவானானால், அவனே கடவுள் தன்மை பெற்றிருக்க வேண்டும். அவனுக்கு உலகில் நடக்கும் சகல காரியங்களுக்கும் காரணங்கள் தெரிந்திருக்க வேண்டும் என்பதை நீ அறிந்திருக்கிறாயா? கடவுள் இல்லை என்று ஒருவன் கூறுவானானால் கடவுள் தன்மை என்பதை தெரிந்த அவ்வளவு அறிவு பெற்று இருக்கிறான் என்றுதான் அர்த்தம். கடவுள் இல்லையென்றால். யாருக்குக் கடவுள் இல்லை? உண்மை ஞானிக்குத்தான் கடவுள் இல்லை! வேதாந்தி, உண்மையின் முடிவு கண்டவனுக்குத்தான். அப்படிப்பட்ட ஒரு ஞானியை யாரும் வெறுக்க மாட்டார்கள். அவனும் யாரையும் வெறுக்க மாட்டான். அவனை யாரேனும் வெறுப்பார்களானால் அவர்களை அறிவிலிகள், முட்டாள்கள் என்றுதான் உலகம் கூறும்.

அப்படியிருக்க என்னைப் போன்ற சாதாரண ஆட்கள் கடவுள் இல்லை என்று கூறும்படியான அவ்வளவு பெரிய அறிஞர்கள் அல்ல, சாக்ரடீஸ், இங்கர்சால், பிராட்லா, ஸ்பென்சர் போன்றவர்கள்தான் அதற்குத் தகுதி வாய்ந்தவர்கள். நாங்க ளென்ன கடவுள் இல்லை என்று கூறிதப்பட்டையா அடித்துக் கொண்டு வருகிறோம்? கடவுள் பேரைச் சொல்லி யாரும் யாரையும் ஏமாற்ற வேண்டாம் என்று தானே கூறி வருகிறோம்? அப்படி ஏதாவது கடவுளைப்பற்றிப் பேச நேர்ந்தால், எது கடவுள்? அது எப்படி இருக்கும்? எதைக் கொண்டு அதைக் கடவுளென்று தீர்மானிப்பது என்றுதானே நாங்கள் கேட்கிறோம்? சரியான சமாதானம் கூறத் தெரியவில்லையானால், தெரியவில்லை என்று சொல்லி விட்டுப் போயேன். எங்களை ஏன் நாஸ்திகர்கள் என்று கூறி மக்களிடம் எங்கள்மீது துவேஷத்தை உண்டாக்குகிறாய்?

ஒன்றரை முழம் குழவிக்கல் பொம்மையைக் கடவுளென்று கூறி அதற்கு பாலாபி ஷேகம் செய்து பட்டாடையும் உடுத்தி, பல நகைகளும் போடுகிறாய்! அம்மனை அய்யர் தொடுகிறாரே என்ற கவலை இல்லையே உனக்கு! மறுநாள் காலையில் போய்ப் பார்த்தால் அம்மணமாயிருக்கிறதே அந்த

அம்மன், வந்தத் திருடன் நகையைக் கழட்டிக் கொண்டு போனதல்லாமல் சேலையையும் அவிழ்த்துப் போய்விட்டானே! உன் சாமியால் அதைத் தடுக்க முடியவில்லையே! உண்மையில் சாமி அந்தக் கல்லில் இருக்குமானால் கிட்டப் போவானா அந்தத் திருடன்? போனாலும் தொடுவானா அந்தச் சாமியை? நினைத்தவுடன் நெஞ்சு புகைந்து போகாதா அவனுக்கு? ஏன் இப்படி என்று சிந்தித்துப் பார்த்தாயா நீ?

மற்ற உலக மக்களுக்கெல்லாம், முஸ்லீம், கிறிஸ்துவர்களுக்கெல்லாம் கடவுள் இல்லாமலாபோயிற்று? அவர்களெல்லாம் இப்படி ஒருமுழு பொம்மையை வைத்துக் கொண்டு கும்பாபிஷேகம், பூஜை, கல்யாணம், கருமாதி, உற்சவம் முதலியன செய்துகொண்டா கூத்தடித்தார்கள்?

உன் சரித்திரத்தைப் புரட்டிப் பார்த்தாயா? திராவிடனுக்கு எங்காவது குழவிக்கல், பொம்மை சாமி இருந்தது என்று எழுதப்பட்டிருக்கிறதா அதில்? அப்படித்தான் உனக்கு ஒரு சாமி வேண்டுமென்றால் அது உன்னைப் போலல்லவா இருக்க வேண்டும்? உன்னைத் தொட்டாலும், உன் நிழல் பட்டாலும் தான் செத்துப் போவதாகக் கூறுவதா உனக்குச் சாமி? வெட்க மில்லையா உனக்கு? கோயில் கட்டுவதும், நீ, கும்பாபிஷேகம் செய்வதற்குப் பொருள் கொடுப்பதும் நீ, சாமியின் பூஜைக்கும், சாப்பாட்டிற்கும் படியளப்பதும் நீ! அந்தச் சாமிக்கு தன்னைப் போல் உச்சிக்குடும் வைத்து விட்டு தன்னைப்போல் பூனூலும் போட்டுவிட்டு நீ கொடுத்த துணியை தன்னைப்போல் 'பஞ்சகச்சம்'. வைத்து அதற்கு உடுத்திவிட்டு அதன்மீது மாட்டு முத்திரத்தைத் தெளித்துவிட்டு "சாமிக்கு உயிர் வந்துடுத்து, இனி எட்டி நில்-தொடாதே!" என்று உன்னிடம் கூறிவிடுகிறானே பார்ப்பான்! நீ அவனையும் தொடக்கூடாது, சாமியையும் தொடக்கூடாது; நீ அவன் சாப்பிடும்போதும் பார்க்கக் கூடாது; அந்தச் சாமி சாப்பிடும் போதும் பார்க்கக்கூடாது!

ஆனால் இரண்டு பேருக்கும் நீ தானே படியளக்க வேண்டும்? இது யோக்கியமா? ஏமாற்றுதல் அல்லவா என்று கேட்டால் இதற்கா நாஸ்திகம் என்று பெயர் கொடுப்பது?

மாமாங்கம் என்று கூறிக் கொண்டு போய் மக்களின் முத்திரம் கலந்தச் சேற்று நீரைத் தெளித்துக் கொண்டு வருகிறாயே! புத்தியி

ருக்கா உனக்கு? இங்கு உன் பெண்டாட்டியை மீட்டிங்குக்கு கூட்டிவர நடுங்குகிறாய், எட்டிப் பார்த்துவிட்டால் கூட அடிக்கப் போகிறாய். அங்கு மாமாங்கக் கும்பலில் அவள் கூட்டத்தில் அகப்பட்டு கூட்டத்தால் கசக்கப்படும்போது வெட்கமில்லாமல் கொந்து பத்திரம், செவ்வு பத்திரம், கழுத்து பத்திரம், காது பத்திரம் என்றுதானே கூறுகிறாய். கொஞ்சமாவது மானமிருந்தால், அப்படிப்பட்ட இடத்திற்குப் பெண்களை இழுத்துக் கொண்டு போவாயா நீ?

மாமாங்கக் குளத்தில் எப்படித் தண்ணீர் பொங்கும் என்று சிந்தித்ததுண்டா நீ? இன்றாவது தெரிந்துகொள். ஜனநெருக்கத்தால் முத்திரம் வெளியில் விட முடியாத ஜனங்கள், சரசர வென்று குளிப்பதுபோல் குளத்தில் இறங்கி முத்திரப்பையை காலி செய்து விடுகிறார்கள். அதுதான் நுரைவரக் காரணம் என்றும் அவர்கள் விடும் முத்திரத்தாலும், பல ஆயிரக்கணக்கான மக்கள் ஒரே சமயத்தில் நீரில் இறங்குவதாலும்தான் அந்த நீர்மட்டம் ஏறுகிறதென்றும் அறிவாளிகள் சொல்லுகிறார்கள்.

ஆகவே உங்களை இவையெல்லாம் சரியா தப்பா என்று பகுத்தறிவு கொண்டுதான் நடக்கும்படி சொல்லுகிறோம். யோக்கியமாகத்தான் நடக்கும்படிச் சொல்லுகிறோம். நாணயமாகத்தான் நடக்கும்படி சொல்லுகிறோம். இதற்கா நாங்கள் நாஸ்திகர்கள் ஆக்கப்படுவது? இதற்கா நரகத்திற்குப் போக வேண்டும்? உண்மையான கடவுள் இருந்தால் அவர் பேரைச் சொல்லி மக்களை வஞ்சித்து வரும் இந்தப் பார்ப்பனர்களையன்றோ நரகத்திற்கு அனுப்பிவிட்டு நமக்கு மகிழ்ச்சி செய்தி அனுப்பி வைப்பார்.

இதைக் கேட்பதா நாஸ்திகம்? இந்த அக்கிரமங்களைக் கண்டு இரத்தம் துடிக்க வேண்டாமா உங்களுக்கு? எங்களை நாஸ்திகர்களென்று கூறும் இவர்கள் மட்டுமென்ன மகாபக்தர்கள்? எவனாவது கடவுள் காப்பாற்றித் தருவார் என்று நினைத்துத் தன்னுடைய பணத்தை மேஜைமீது வைத்துவிட்டுப் போய்விடுவானா? அப்படித்தான் கடவுளை காவல் வைத்துவிட்டுப் போனாலும், அந்தப் பணம் அப்படியே இருக்குமா? கடவுள் காவலிருக்கும்போது பணம் வைக்க இரும்புப் பெட்டி ஏன்? அதற்குப் பூட்டேன்? அவரையே ஜெயில் கைதி மாதிரி பூட்டி வைப்பதேன்?

அப்படிப் பூட்டு போட்டும் கூட அவரைப் பெயர்த்துவிட்டு அடியில் இருப்பதை அடித்துக் கொண்டு போவானேன்? கோயில் நகைகள் கொள்ளைப் போவானேன்?

“அன்பர்களே! கோயிலும், கடவுள்களும், மதங்களும் பார்ப்பனர் தம் வாழ்வுக்காக வகுத்துக் கொண்ட வழிகள். அவை இருக்கவேண்டிய அவசியமில்லை! அப்படி இருக்க வேண்டுமென்றாலும் அறிவுக்கேற்ற, ஒரு நாணயமான, பாரபட்சமற்ற கடவுளை வணங்குங்கள். உங்களை இழிவுபடுத்தாத, முட்டாள்களாக்கி வைக்காத ஒரு மதத்தைத் தழுவி நடவுங்கள்” என்று தான் பணிவுடன் வேண்டிக் கொள்கிறேன்.

(14.12.1947 அன்று திருவண்ணாமலையில் நடந்த திராவிட நாடு பிரிவினை மாநாட்டில் தந்தை பெரியார் அவர்கள் பேசியது - 25.12.1947 'குடி அரசு' இதழில் வெளியானதில் ஒரு பகுதி).

126. கடவுள் தர்பார்!

கடவுள்: (தனது மனைவிகள், பரிவாரங்கள் சகிதம் பரமண்டலத்தில் உள்ள தர்பார் மண்டபத்தில் வந்து சிம்மாசனத்தில் உட்கார்ந்ததும் கனைத்துக் கொண்டு) வேண்டும் இந்த நாஸ்திக ஆணவம் பிடித்த அயோக்கியப் பயல்களுக்கு! இது தானா? இன்னும் என்ன செய்யப் போகிறேன் பார்! அதற்குள் ஆகி விட்டதா உங்களுக்கு, உஹும்... உஹும்! (என்று ஆத்திரமூச்சு விடுகிறார்)

அம்மன்: (கடவுளின் வலப்புறத்தில் வீற்றிருக்கும் மனைவியாகிய பாலகுஜாம்பாள் - இளமுலையம்மன்) நாதா! என்ன தாங்களே எதையோ பேசிக் கொண்டு ஆத்திரப்படுகிறீர்கள்! எனக்கு ஒன்றும் புரியவில்லையே! தங்களுக்கு ஏன் இவ்வளவு ஆத்திரம் வர வேண்டும்? தாங்கள்தான் சர்வ வல்லமையும், சர்வ வியாபகமும் உள்ள சர்வக்ருன் ஆயிற்றே! இப்படி ஆத்திரத்துடன் துடிக்கலாமா?

கட: அதெல்லாம் பாட்டிக் கதையாகிவிட்டது. நீ சொல்லும் நம்முடைய இந்தச் சக்தியை இந்தக்காலத்துப் பையன்கள் எவனும் நம்புவதில்லை. ஒப்புக் கொள்வதில்லை. அதற்கேற்றபடி நடந்து கொள்வ

தில்லை. அந்தப் பயல்களுக்குப் புத்தி வரட்டும் என்று சில காரியம் செய்தேன். அவர்கள் இப்போது ஓடி வருகிறார்கள் நாயாட்டமா? எனது ஞானதிருஷ்டியால் அவர்கள் வருகிறது தெரிந்தது. அதோ வருகிறார்கள்! ஆதலால் எனக்கு ஆத்திரம் வந்தது.

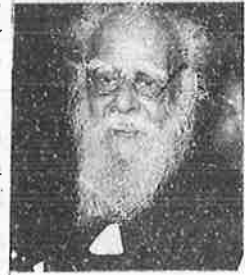
அம்: தாங்கள் மகா கருணாநிதியாயிற்றே! மக்கள் மடையர்கள் தானே! அவர்களுக்குத் தங்கள் சக்தியை அறிந்து கொள்ள யோக்கியதை உண்டா? சுவாமி, அவர்கள்மீது உங்களுக்குக் கோபம் வேண்டாம்! கருணை பாவியுங்கள்!

கட: சீச் சீசீ! பொட்டச்சியே! வாயைமுடு! இந்த விஷயத்தில் நீ ஒன்றுக்கும் குறுக்கே வரக்கூடாது. உனக்கு ஒன்றுமே தெரியாது. உன் அளவில் உன் வேலையைப் பார். இது பூலோகமல்ல - பெண்கள் சுதந்தரம் கொண்டாடுவதற்கு. இது தெய்வலோகம் என்பது உன் மனதிலிருக்கட்டும்.

அம்: சுவாமி! மன்னிக்க வேண்டும். தெரியாமல் பேசி விட்டேன். தப்பு, தப்பு! போதும் என்கிற வரையில் தோப்புக் கரணம் போட்டுவிடுகிறேன் (என்று சொல்லி உட்கார்ந்து விடுகின்றாள்).

மகாஜனங்கள்: (சுட்டமாக வந்து) சுவாமி பகவானே! கேள்வி கேட்பாரு இல்லையா? சோறு இல்லை! துணி இல்லை!! பெண்டு பிள்ளை, வீடுவாசல் சொத்துக்குப் பாதுகாப்பு என்பதே இல்லை! அடியும், உதையும், குத்தும், வெட்டும் கொண்ட அதிகாரத்துக்கு மாத்திரம் கணக்கில்லை!! எங்களால் சசிக்க முடியவில்லையே! பூலோகத்தில் நாங்கள் படும்பாடு கொஞ்சம்கூட தங்களுக்குத் தெரியவில்லையா? நாங்கள் இந்தப் பாடுபடும்போது நீங்கள் பெண்டு பிள்ளைகள், பரிவாரங்கள் சசிதம் சுகமாக இருந்து கொண்டு தர்பார் நடத்துகிறீர்களே? இதுதானா ஆபத்தானவன், அனாதரக்ஷகன், சர்வலோக சரண்யன் ஆன தங்களுக்குத் தகுதி? அய்யோ! அய்யோ! எங்கள் நிலைக்குப் பரிகாரம் இல்லையா?

கட: சீச்சீ! பகுத்தறிவற்ற நாய்களே, வாயை முடுங்கள்! உங்கள் யோக்கியதைக்கு இங்கு வந்து பேசத் துணிந்துவிட்டீர்களே! நாஸ்திகப் பயல்களே! ஆணவம் பிடித்த அகங்காரிகளே! உங்கள் வினைப்

பயனை நீங்களே அனுபவிக்கிறீர்கள். உங்கள் நினைப்பின் பயனை நீங்கள் அனுபவிக்கிறீர்கள். பாருங்கள்! பாருங்கள்! இவ்வளவுதானா? இன்னமும் பாருங்கள் என்ன நடக்கிறது என்று! என்னை ஏமாற்றப் பார்க்கிறீர்களே! அயோக்கிய சிகாமணிகளே!

மகா: ஸ்வாமி! தாங்கள் இப்படிக்கோபிக்கலாமா? நாங்கள் ஒரு அபவாதமும் செய்யவில்லையே, ஒரு கெட்ட நினைப்பும் நினைக்கவில்லையே! தங்களுக்கு அதிருப்தி ஏற்படும்படி ஒரு காரியமும் செய்யவில்லையே!

கட: சீச்சீ! ஆணவம் பிடித்த அறிவிலிகளே- வாயை மூடுங்கள்! என் ஆத்திரத்தைக் கிளப்பாதீர்கள்!

மகா: சுவாமி, கோபிக்கலாகாது! நாங்கள் மட ஜன்மங்கள், தங்களால் சிருஷ்டிக்கப்பட்டவர்கள், தங்கள் பிள்ளைகள் நாங்கள்! தாங்கள்தான் காப்பாற்ற வேண்டும் - மன்னித்தருள வேண்டும். தாங்கள் கோபிப்பதின் காரணமும், ஆத்திரப்படுவதன் காரணமும், எங்களுக்குப் புரியவில்லை. சத்தியமாய் தங்கள்மீது ஆணையாய், அம்மன்மீது ஆணையாய் சொல்லுகிறோம். எங்களுக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை! கடாட்சித்தருள வேண்டும்.

கட: கடாட்சமாம் கடாட்சம்! இப்போது நீங்கள் எங்கே இருக்கிறீர்கள்?

மகா: பூலோகத்தில் இருக்கிறோம்.

கட: பூலோகத்தில் யாருடைய ராஜ்ஜியத்தில் இருக்கிறீர்கள்?

மகா: சுவாமி! நாங்கள் சுய ராஜ்ஜியத்தில் இருக்கிறோம்.

கட: (அம்மனைப் பார்த்து) கேட்டாயா! இந்தப் பசங்கள் சொல்லுவதை! எவ்வளவு அகங்காரமாக ஆணவமாகப் பேசுகிறார்கள் பார்த்தாயா!

அம்: அவர்கள் என்ன பேசுகிறார்கள்? தாங்கள் கேட்ட கேள்விக்குப் பதில் சொல்கிறார்கள். அதில் ஆணவமோ, அகங்காரமோ ஒன்றும் எனக்குத் தெரியவில்லையே!

கட: தெரியவில்லையா? நீயும் அவர்களோடு சேர்ந்தவளாகி விட்டாய்!

அம்: நாதா! தாங்கள் இப்படி ஆத்திரப்பட்டுக் கோபித்துக் கொள்ளாதீர்கள். தாங்கள் பொறுமை ஸ்வரூபீ, கருணை ஸ்வரூபீ, அப்படி இருக்க இப்படிச் சொல்லலாமா?

கட: என்ன! பொறுமை ஸ்வரூபீ, கருணை ஸ்வரூபீ! அவர்கள் இங்கு குறைகளை தங்கள் கஷ்டங்களைச் சொல்லிக் கொள்ள வந்திருக்கிறவர்கள் - எங்கிருக்கிறார்கள் என்று சொன்னதைக் கேட்டாயோ? சுயராஜ்ஜியத்தில் இருப்பவர்களுக்கு இங்கென்ன வேலை? என்னிடத்தில் எதற்குத் தங்கள் குறைகளை சொல்லிக் கொள்வது? சுயராஜ்ஜியம் என்றால் என்ன அர்த்தம் என்று உனக்குத் தெரியுமோ இல்லையோ? சுய ஆர்ஜிதம் என்றால் என்ன? ஒருவன் தானாகச் சம்பாதித்தது என்றுதானே அர்த்தம். அதுபோல் சுயராஜ்ஜியம் என்றால் என்ன? அது அவனுடைய ராஜ்ஜியம் என்றுதானே அர்த்தம். அவர்கள் ராஜ்ஜியத்தில் அவர்கள் என்ன வேண்டுமானாலும் செய்துகொள்ளலாம் என்றுதானே அர்த்தம். ஆகவே, மகாஜனங்களின் ராஜ்ஜியத்தில் மகாஜனங்கள் என்ன வேண்டுமானாலும் செய்யலாம், என்ன வேண்டுமானாலும் செய்து கொள்ளலாம். இந்த வெட்கங் கெட்ட பசங்கள் இங்கு, என்னத்துக்கு வந்து “கேள்வி கேட்பாடு இல்லையா” என்று பல்லைக் காட்டிக் கெஞ்சுவது என்பது!

இந்தப் பயல்கள், நான் ஒருவன் இருக்கிறேன் என்பதாக நினைத்தார்களா? இந்த ராஜ்ஜியம் என்னுடையது என்பதை மதித்தார்களா? என்னால் எதுவும் செய்ய முடியும் என்பதை ஒப்புக் கொண்டார்களா? “இது கடவுள் ராஜ்ஜியம், இது கடவுள் செயல்” என்பதை நினைத்தார்களா? இப்படிப்பட்ட பயல்கள் அடிபட்டால், உதைப்பட்டால், சோத்துக்குத் திண்டாடினால், துணிக் குப்பறந்தால், பெண்டுப் பிள்ளைகளைக் கண்டவன் அடித்துக் கொண்டு போனால் எனக்கு என்ன? உனக்குத் தான் என்ன? கவலைப்பட்டும்! இன்னும் பட்டும்! சுயராஜ்ஜியம் என்பதிலுள்ள சுயம் என்பது ஒழியும் வரை பட்டும்! நாசமாகட்டும்! எவன் ராஜ்ஜியம் எப்படிப் போனால் எனக்கு என்ன கவலை?

மகா: சுவாமி! சுவாமி! இந்த சங்கதிகள் இதுவரையில் எங்களுக்குத் தெரியவில்லையே! பூலோகத்தில் எவனோ நாலு வயது சோத்துப் பிள்ளைகள் சுயராஜ்ஜியம் என்று கூப்பாடுப் போட்டான்களே என்று நாங்களும் தெரியாமல் கூப்பாடுப் போட்டு இந்தக் கதி ஆகிவிட்டோம். இனி அது தங்களுடைய ராஜ்ஜியம்தான். தாங்கள்தான் எங்களை ஆள வேண்டும். சுயராஜ்ஜியம் என்பதே நாஸ்திகத் தன்மை என்பதையும் - முட்டாள்தனமென்பதையும் இப்போது நாங்கள் நன்றாய் உணர்ந்து விட்டோம். எங்களைக் காப்பாற்றி அருள் வேண்டும்.

கட: இது மாத்திரமா உங்கள் நாஸ்திகத் தன்மைக்கு உதாரணம்? இன்னும் எவ்வளவு அக்கிரமம் செய்கிறீர்கள் - சுயராஜ்ஜியம் என்று சொல்லிக் கொண்டு? உங்கள் ராஜ்ஜியத்தில் நீங்கள் ஒருவருக்கொருவர் உதைத்துக் கொண்டால் அமெரிக்காவுக்கு எதற்காகப் பிராது கொண்டு போவது? அவன்களென்ன என்னைவிட பெரிய சக்தி வாய்ந்தவன்கள்? இது எனக்கு எவ்வளவு அவமானமாக இருக்கிறது! நினைத்தால் இரத்தம் கொதிக்கிறதே! நான் கல்லு போல் - ஏன் கல்லாகவே ஊருக்கு 100, 200 ஆயிரம் என்கின்ற கணக்கில் இருக்கிறேன். எனக்கு என்று தினம், மாதம், வருஷம் என்கின்ற கணக்கில் எத்தனையோ கோடிக்கணக்கான ரூபாய் செலவு செய்கிறீர்கள். தொட்டதற்கெல்லாம் பிரார்த்தனை - அர்ச்சனை - தொழுகை செய்கிறீர்கள். இந்தக் காரியத்துக்கு என்னைக் கொஞ்சங்கூட மதிக்காமல், நினைக்காமல், நான் ஒருவன் இருக்கிறேன் என்பதைச் சிறிதுகூட தெரிந்தவர்களாகக் காட்டிக் கொள்ளாமல் ஓடுகிறீர்களே அமெரிக்காவுக்கு! வெட்கமில்லை! மாணமில்லை! நீங்கள் ஆஸ்திகர்களா? கடைந்தெடுத்த நாஸ்திகர்கள் அல்லவா? மகா ஆணவம் பிடித்த அகங்காரிகளல்லவா? போங்கள் என்றான் நிலலாதீர்கள்! உங்களைப் பார்க்கப் பார்க்கப் பதறுது! கொதிக்கிது! துடிக்கிது! போங்கள் வெளியே! டேய் துவாரபாலகா! டேய் நந்தி! டேய் கணங்களே! இந்தப் பசங்களை வெளியேற்றுங்கள்!

அம்: சுவாமி! கோபித்துக் கொள்ளாதீர்கள்! தாங்கள் சர்வசக்தர், சர்வதயாபரர், தாங்கள் கோபிக்கப்படாது! அவர்கள் நம்ம பிள்ளைகள்தானே!

கட: போடி, போடி! நம்ம சர்வசக்திக்கும், சர்வபகாரணத்துக்கும் ஆபத்து வருகிறபோது என்ன பொறுமை - என்ன மன்னிப்பு? நாம் மிஞ்சிய பிறகல்லவா மற்ற சங்கதிகள்! போ, போ! உனக்கு ஒன்றும் தெரியாது! “தையல் சொற்கேளேல்” தெரியுமா?

நமக்கு ரத்தக் கொதிப்பு ஏற்பட்டு விட்டது. சிறிது சாந்தி வேண்டும்!

போங்கள்!

யாவரும் வெளியில்.

(தர்பார் மண்டபக் கதவடைக்கப்பட்டு விட்டது.)

(31.1.1948 “குடி அரசு” இதழில் ‘செந்திரபுத்திரன்’ என்ற புனைப்பெயரில் தந்தை பெரியார் அவர்கள் எழுதியது)

127. ஒழுக்கம் உண்டாக கடவுளைப் புறக்கணி!

ஒரு குழவிக் கல்லுக்கு 1000 மனைவிகள் இருக்கலாம்; 10,000 தாசிகளும் இருக்கலாம்; இருந்தாலும் அதைத் தெய்வம் என்று தொழுவார்கள். நமது முதன் மந்திரியார் அன்றாடம் போற்றிப் புகழ்ந்துவரும் ராமபிரானின் தந்தை தசரதருக்கோ ஒன்றல்ல ஆயிரமல்ல 60 ஆயிரம் மனைவியர்கள் இருந்தாலும் இராமாயணம் ஒரு பக்தி நூலாகக் கருதப்படும்.

கீதையை உபதேசித்த கிருஷ்ணனுக்கோ 10 ஆயிரம் மனைவியர்! 1 லட்சம் வைப்பாட்டிகள், இவ்வளவு மோசமாக இருந்தாலும் கிருஷ்ணனுடைய நடத்தை, இதற்காக கீதை படிப்பவர்பாரும் வெட்கப்பட மாட்டார்கள்! ஏன்? அவர்களெல்லாம் மகான்கள்; என்ன வேண்டுமானாலும் செய்யலாம்! நம்மவர் தொழும் கடவுள்களில் 100-ல் 90-க்கு இரண்டு மனைவிகளுக்கு குறையாமல் இருக்கும், இரண்டு மனைவி போதாமல் தாசி வீட்டிற்கு வேறு அழைத்துச் செல்லப்படும். இருந்தாலும் கடவுள் பூஜிக்கப்பட வேண்டியவைகள்; கடவுளைத் தொழும் அன்பர்கள் எப்படி ஒழுக்கமாக இருப்பார்கள்?

இத்தகைய ஒழுக்கக்கேடான கடவுளைத் தொழுகிறோமே என்கிற நினைப்பாவது எப்போதாயினும் தோன்றுகிறதா உங்களுக்கு? மதமும், கடவுளும் ஒழுக்கத்தைக் கொடுக்க உண்டாக்கப்பட்டனவா அல்லது உள்ள ஒழுக்கத்தையும் கெடுக்க உண்டாக்கப்பட்டனவா? இதைக்கூட உணராது மிருக வாழ்க்கை வாழ்ந்து வருகிறீர்களே! இது நலமா? எனவே திராவிடத் தோழர்களே! உங்களுக்கு ஒழுக்கம் ஏற்பட வேண்டுமானால், நீங்கள் மனிதத் தன்மை பெற வேண்டுமானால், சாஸ்திர, புராண, சம்பிரதாயங்களிலும், மதத்திலும் உங்களுக்குள்ள பற்றுதலை, பக்தியை நீங்கள் உடனே விட்டொழியுங்கள்! இன்று நடைமுறையில் இருந்துவரும் கடவுளும், மதமும், சாஸ்திரமும், சட்டமும், அவற்றின் வழிவந்த சம்பிரதாயமும் உங்களை இழிவுபடுத்தவும், அடிமைப்படுத்தவும் ஆரியர்களால் உண்டாக்கப்பட்டவை.

மோட்ச லோகங்களும், நரகலோகங்களும் உங்களை ஏமாற்றவும், பயமுறுத்தவும் உண்டாக்கப்பட்டவை. எனவே அவற்றை நம்பி மோசம் போகாதீர்கள். மந்திரிகள் என்னதான் ஆரிய அடிமைகளாகி இவற்றிற்காகப் பிரசாரம் செய்தாலும் நீங்கள் மந்திரிகளாயிற்றே என்று அவர்கள் கூற்றை நம்பிவிடாதீர்கள் இது மிகமிகப் பரிதாபகரமான காலம் என்பதை உணர்ந்து கொள்ளுங்கள்.

அமெரிக்க விஞ்ஞானிகள் சந்திரமண்டலத்திற்கு எப்படிச் செல்வது என்று ஆராய்ச்சி செய்து வரும் இந்தக் காலத்தில் நாம் காட்டுமிராண்டி காலக் கடவுளுக்கு காணிக்கை செலுத்திக் கொண்டிருக்கிறோம் என்பதை சற்றே ஊன்றிப் பாருங்கள். சிக்கி முக்கிக் கல்லால் நெருப்பையுண்டாக்கிய காலத்தில் தோன்றிய இந்தக் கடவுள்களும் மதங்களும், சாஸ்திரங்களும், வேதங்களும் இன்றைக்கும் பயன்படக்கூடிய தன்மையுடையவைகளா என்பதையும் இவற்றால் நமது முன்னேற்றம் எவ்வளவு காலமாக தடைப்பட்டு வந்திருக்கிறது என்பதையும் பாருங்கள்!

உண்மையான கடவுள் பக்தி உடைய ஒருவரையாவது உன்னால் காட்ட முடியுமா? என்னதான் சிவ, சிவ, சிவ என்று ஒதி வந்தாலும் ராமா, ராமாவென்று ராமபஜனை செய்து வந்தாலும் எவனும் சிவனை நம்பியோ, ராமனை நம்பியோ நோய் வரும்

போது டாக்டரை அழைக்காமல் இருப்பதில்லையே! பழமை பழமை என்று யாரும் மோட்டார் வண்டி ஏறாமல் இருப்பதில்லையே! 1000 மைல் வேகத்தில் ஆகாய விமானம் பறக்கும் காலம் இது. 6,000 மைலுக்கப்பால் உள்ளவனோடு அருகிலிப்பது போன்றே சம்பாஷித்து வரக்கூடிய காலம் இது.

இவற்றிற்கெல்லாம் தவம் செய்ய வேண்டியதில்லை; தேங்காய் உடைக்க வேண்டியதில்லை; மந்திரமும் ஜபிக்க வேண்டியதில்லையே! எந்த சாதாரண பிச்சைக்காரன்கூட இந்தச் சாதனங்களைப் பயன்படுத்திக் கொள்ளலாமே! இப்படிப்பட்ட இந்தக் காலத்தில் நீ கல்லை கடவுளென்று பிரசாரம் செய்து வருகிறாயே! நாங்கள் செய்கின்ற முன்னேற்ற முயற்சியை எல்லாம் கடவுள் பேராலும், மதத்தின் பேராலும் மடமையைப் பரப்புவதன் மூலம் கெடுத்து வருகிறாயே! மக்களை எப்படி அறிவாளிகளாக்குவது என்பதுபற்றிச் சிறிதும் கவலை இல்லாது உனது பேருக்காகவும், புகழுக்காகவும் அவர்களை மேலும் மடையர்களாக்கி வருகிறாயே! இது நியாயமா?

இதுபோன்ற அறிவு விளக்கப் பிரசாரத்திற்கு ஏற்பாடு செய்யவில்லை பெருமையடைவதை விட்டு, இவள் வந்தாள் பாடினாள், அவள் வந்தாள் ஆடினாள் என்று கூறிக் கொள்வதில் பெருமையடைகிறோயே! இது உனக்கு ஏற்குமா? மானமுள்ள ஒரு சிலராவது (தோழர் ஷண்முகம் அவர்களைப் போல) இம்மாதிரி சீர்திருத்தக் காரியங்கள் செய்ய முன்வர வேண்டாமா? பயன்றாக் காரியங்களை விட்டொழித்துப் பயனுள்ள முற்போக்கான காரியங்களைச் செய்தல் அவசியமல்லவா!

தோழர்களே! நான் யாரையும் இம்மாதிரிதான் செய்ய வேண்டுமென்று கட்டாயப்படுத்தவில்லை. சமாதானமாகத்தான் என்னுடைய கருத்துகளை எடுத்துச் சொல்லி வருகிறேன். உங்களுக்குள்ள அறிவைக் கொண்டு ஆலோசித்துப் பாருங்கள். உங்களை உயர்த்திக் கொள்ள வேண்டுமென்றால் தயவு செய்து அருள்கூர்ந்து நான் கூறுவதை செவிமடுத்துக் கேளுங்கள். முன்னோர் கூறியது என்றோ, முன்னோர் செய்தது என்றோ எதையும் அப்படியே ஏற்றுக் கொள்ளாதீர்கள். நெருப்பென்பதே என்னவென்று தெரியாத காலத்தில், சிக்கி முக்கிகற்களால் நெருப்பை உண்டாக்கியவன் அந்தக் காலத்துக் கடவுள் தான் அந்தக் காலத்து

எடிசன் (Edison) தான். அதைவிட மேலான வத்திப்பெட்டி வந்துவிட்ட பிறகு எவனாவது சிக்கி முக்கிக் கல்லை தேடிக்கொண்டு திரிவானா - நெருப்புண்டாக்க? எவனாவது திரிகிறானா? அப்படித் திரிந்தால் அவனை பைத்தியக்காரன் என்றெல்லவா உலகம் மதிக்கும்.

அக்காலத்திய புத்தி எவ்வளவு - இக்காலத்திய புத்தி எவ்வளவு? இரண்டையும் ஒப்பிட்டுப் பார்க்க முடியுமா? அக்காலத்தில் எது பெருமையாகப் பேசப்பட்டதோ அதையே இக்காலத்திலும் பெருமையாகப் பேச முடியுமா? பலூனில் பறந்த முதல் மனிதனின் பெருமை அன்று எவ்வளவோ இருந்தது; இன்று எவ்வளவாக இருக்கிறது? கிராமபோனுக்கு அன்றிருந்த பெருமை எவ்வளவு? ரேடியோ வந்த பிறகு அதற்குள்ள பெருமை எவ்வளவு? இதையெல்லாம் நீங்கள் சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டாமா?

இதேபோல் ஒரு காலத்திய கடவுள் எப்படி இக்காலத்திற்கு உதவும் - இக்காலத்திற்குப் பயன்படும்? நான் சொல்லும் சில கருத்துக்கள் இன்று தலைகீழ் புரட்சியாக சிலருக்குத் தோன்றுகிறது. அடுத்த 20 வருடத்தில் என்னையே பிற்போக்குவாதி என்று அன்றைய உலகம் கூறுமே! அறிவு வளர்ச்சியின் வேகம் அவ்வளவு அதிகமாயிருக்கிறதே! மாறுதலுக்கு கட்டுப்பட்ட தன்றோ உலகம் மாறுதலுக்கு வளைந்துகொடாத மனிதன் மாள வேண்டியதுதானே!

இதுவரை மாறுதலை எதிர்த்து வெற்றிபெற்றவர்களே கிடையாதே! நமது போக்குவரத்துச் சாதனங்கள், நமது வாத்தியங்கள், நமது உடைகள், நமது ஆபரணங்கள் இவை எல்லாம் இன்று எவ்வளவு மாறுபட்டு விட்டன. 20 வருடத்திற்குமுன் எத்தனை பேர் கிராப் வைத்திருந்தார்கள்? இன்று எத்தனை பேர் குடுமி வைத்துள்ளார்கள்? இப் பெரிய கூட்டத்தில் குடுமி வைத்துள்ளவர்கள் எத்தனை பேர் என்று சுலபத்தில் எண்ணிவிடலாமே! இயற்கை மாறுதலால் ஏற்பட்டதா இது அல்லது எல்லோர் வீட்டிலுமே 16-வது நாள் காரியம் நடந்ததா? அல்லது சர்க்கார் தான் குடுமி வைத்திருக்கக் கூடாது என்று உத்தரவு போட்டதா? இல்லையே!

இன்று எத்தனை பேர் நெற்றியில் பூச்சுடன் காணப்படுகிறார்கள்? விரல்விட்டு எண்ணிவிடலாமே. பூச்சுடன் காணப்பட்டால் அபராதம் விதிக்கப்படும் என்று உத்தரவு போட்டா பூச்சுகள் மறையும்படி செய்யப்பட்டன? இல்லையே!

(17.10.1948 அன்று திருவொற்றியூரில் நடந்த சுயமரியாதைத் திருமணத்தில் தந்தை பெரியார் அவர்கள் பேசியது 24.10.1948 'குடி அரசு' இதழில் வெளியானது.)

128. கடவுள் போல்!

கடவுளாக மனிதன் நடிக்கக் கூடாது என்று சர்க்கார் தடை செய்யப் போகிறார்களாம்! இது நல்ல யோசனைதான்!

ஆனால் கடவுளாகப் புல்லும், பூண்டும், கல்லும், மண்ணும், சாணியும், குரங்கும், கழுஞ்சூழும் காட்சியளித்து காசு பணம், சோறு - சாறு, பெண்டு, பிள்ளை, கூத்தி அனுபவிக்கும்போது, வேஷத்தில் மனிதன் கடவுளாக நடிப்பது அவ்வளவு பெரிய குற்றமல்ல!

ஆனாலும் பாமர, மிருகப் பிராய மக்களை மனிதப்பிராய மக்களாக்க இக்காரியம் செய்யாவிட்டாலும் கடவுள்களை கவுரவிக்க என்று எண்ணிக் கொண்டாவது இந்த சர்க்கார் தடை செய்திருப்பது போற்றத்தக்கதுதான்.

ஆனால் பார்ப்பனப் பிண்டங்கள் இதற்குச் சம்மதிக்காதே!

இதுவரை மதம் போச்சு, கலை போச்சு, சாஸ்திரம் போச்சு என்று கூப்பாடு போடும் பார்ப்பனர்கள் இனி கடவுள் போச்சே! கடவுள் போச்சே!! என்று மாரடித்துக் கொள்வரே! இதற்கு சர்க்கார் என்ன பரிகாரம் செய்யுமோ தெரியவில்லை! அல்லது இந்தப் பார்ப்பன தேவர்களுக்குப் பயந்துகொண்டு மெல்ல இதை நழுவ விட்டு நல்ல பிள்ளை ஆனாலும் ஆகிவிடுவார்கள்!

மகமது நபி மகான் போல வேஷம் போட்டு ஆடினாலே முஸ்லீம்கள் வெறுப்பு பார்கள்! கிருஸ்துநாதர் போல வேஷம் போட்டு ஆடினாலே கிருஸ்தவர்கள் கோபிப்பார்கள்! அவ்வளவு மான உணர்ச்சியும், தங்கள் மகான்களுக்கு மரியாதையும் வைத்திருப்பவர்கள் இந்த இரண்டு மதக்காரர்களும்!

ஆனால் நம் இந்து மதம் என்பது ஒரு விவஸ்தை அற்ற மதம். மதக் கொள்கைகள் ஒரு பக்கம் சிரிப்புக்கு இடமானதாக இருந்தாலும் கடவுள் கொள்கை அருவருக்க இடம் தருவதாய் இருக்கின்றது. “கடவுள்” அப்படிப்பட்டவராய் இருக்க முடியும் என்று எந்த மடையனும் சொல்ல மாட்டான். ஆனால் அதைக் கற்பித்த புத்தசாலி அப்படிப்பட்ட கீழ்மகனாக - காட்டுமிராண்டியாக இருந்திருக்கலாம்.

வள்ளியைத் தேடிக் கொண்டு சுப்ரமணியர் போய் வள்ளியிடம் பல்லைக் கெஞ்சி வசவு வாங்கும் கடவுள் யோக்கியதை எழுத்துருவத்தில் இருப்பதை வெட்கக்கேடு என்றால், நடிப்பிலும் அனுமதிக்கப்படுமானால் அக்கடவுள் பக்தர்களுக்கு ஏதாவது கடவுள் தன்மை தெரியும் என்று சொல்லக்கூடுமா? அதுபோலவே கிருஷ்ணன் சத்தியபாமாவிடம் பல்லைக் கெஞ்சிக் கொண்டு கதவைத் திறக்கும்படி கைசுப்பித் தொழுவதை எழுத்தில் வைத்திருப்பதல்லாமல் நடிப்பிலும் நடத்திக் காட்டினால் இதைப் பார்க்கும் எந்த மானமுள்ள மதக்காரனாவது அறிவுள்ள மதக்காரனாவது சிரிக்காமல் இருப்பானா? இந்த மாதிரியான மற்றும் எவ்வளவோ இழி காரியங்கள் மதப் பிரசாரமாகவும், கடவுள் பிரசாரமாகவும் ஏற்பட்ட பின்தானே இவை சம்பந்தப்பட்ட மதம் கடவுள்கள் கதி இன்றைய இழி நிலைக்கு வர வேண்டியதாயிற்று!

இதைத் தடை செய்வது, பரிகாசம் செய்து மக்கள் வெட்கப்படும்படி செய்து மாற்றுவது, மக்களுக்கு வெட்கம், மானம் ஏற்பட்டு மாற்றமடையாவிட்டால் சர்க்கார் பிரவேசித்து மாற்றுவது என்பது எப்படி குற்றமாகும்?

நமது சர்க்கார் நூற்றுக்கணக்கான தவறுகளை செய்து விட்டு ஏதோ ஒரு நல்ல காரியத்தைச் செய்ய ஆரம்பித்தால் இந்தப் பார்ப்பனப் பிண்டங்கள், கூலிகள் அதையும் தடுக்க ஆரம்பித்து விடுகின்றன.

பார்ப்பனக் கடவுள்களுடைய யோக்கிய தையைச் சொல்லப் புறப்பட்டால் கையும், வாயும் இந்தக் காகிதமும் கூட நாற்றமெடுத்து விடும். இதைச் சகித்துக் கொண்டு ஒரு ஜாதி அதுவும் “உயர் ஜாதி” அதிலும் “படித்த ஜாதி” உயிர் வாழ்கின்ற தென்றால் அதுவும் அந்த நாற்றமெடுத்த இழி காரியங்களா

லேயே உயிர் வாழ்கின்ற தென்றால் நாட்டில் இவர்கள் தவிர்ந்த மற்ற 100-க்கு 90 பேர்களாய் உள்ள மக்கள் கதி என்ன ஆவது?

இந்த மந்திரிகள் இந்த மாதிரிக் கடவுள்களைப் போல் நடிகக்கூடாது என்பது மாத்திரமல்லாமல், இதனால் நடப்புக் கலை கெட்டாலும் சரி என்கின்ற கவலை இல்லாமல் எப்படி நிறுத்தப்படுகிறதோ, அதேபோல் கடவுள்களின் ஆபாச நடத்தைகளைக் காவியமாக இலக்கியமாகக் கொண்ட எந்த விஷயமும் பள்ளியில் பாடமாகக் கற்றுக் கொடுக்கக் கூடாது என்றும் திட்டம் செய்வார்களேயானால், மக்கள் சீக்கிரத்தில் அறிவு பெற்று பகுத்தறிவாளர்களாக ஆக முடியும்!

கடவுள் உருவம், குணம் அற்றவர் என்று ஏன் சொல்லப்பட்டது என்றால், அயோக்கியர்கள் கடவுளுக்கு தங்கள் இஷ்டம் போல் உருவம், குணம் ஏற்படுத்தி, எதற்கு ஆக கடவுள் ஏற்பட்டதோ, அல்லது ஏற்படுத்தப்பட்டதோ அந்தப் பலன் இல்லாமல் செய்து விடுவார்களே என்பதற்கு ஆகத் தான்.

அப்படிப்பட்ட உருவம், குணம், பாவம், சக்திகூட அறியமுடியாத ஒரு கடவுளை இந்தப் பார்ப்பனர்கள் தங்கள் வயிற்றுப் பிழைப்புக்கு ஆக நாய், கழுதை போத பாட்டைப் படும்படி செய்து அறிவாளிகள் சிரிக்கும்படி, காரி உமிழும்படி செய்து விடுகிறார்கள்!

வள்ளுவர் அவரது 1330 குறளிலும் கடவுளைப்பற்றி ஒரு வார்த்தைக்கூட சொல்லவில்லை. கடவுளுக்கு ஆகச் சொல்லப் பட்டு வந்த சில உயர் குணங்களை, தன்மைகளை உதாரணத்திற்கு ஆக எடுத்து ஆண்டிருக்கிறார் என்று சொல்லலாம். அதுவும் உருவத்தையோ நடத்தையையோ கையாண்டார் என்று சொல்ல முடியாது. அப்படிப்பட்ட குறள் பாமர மக்களுக்கு வழி காட்டவும், நல்வழியில் நடக்கத் தூண்டவும் போதாது என்று சொல்ல முடியுமா?

மற்றும் கூட ஒரு காரியம் இந்த சர்க்கார் செய்ய வேண்டும். அதாவது ஏற்கனவே வெள்ளையர் சர்க்கார் ஒரு காரியம் செய்திருக்கிறது. அதாவது கடவுள் பேரால் - பக்தியின் பேரால் உடலில் செடில், அலகு, சிறு சிறு ஈட்டி போன்ற முள் குத்திக் கொண்டு உடலை வருத்தக்கூடாது என்று. இது செய்து சுமார் 20 ஆண்டு ஆகிறது.

இப்போது நெருப்பில் நடக்கக் கூடாது என்று தடுக்க வேண்டும்!

தவிரவும் “சேவல், சாமி கும்பிட வருகிறது” என்று பித்தலாட்டம் செய்து மக்களை ஏமாற்றி காசு பறிப்பதையும் மற்றும் இதுபோன்ற தந்திரங்கள், முட்டாள்தனமான காரியங்கள் செய்யாமல் தடுக்க வேண்டும்.

மற்றும் கொஞ்ச நேரத்துக்கு மாத்திரம் மக்களின் மேல் சாமி வருகிறது என்று சாமியாடும் தன்மையையும், மக்கள்மீது சாமி வரும்படி சாமி அழைக்கும் தன்மையையும் தடுக்க வேண்டும்.

குறைந்த அளவாவது கடவுளை அறிவுக்கு ஏற்றதாக சர்க்கார் செய்ய வேண்டும்.

இது செய்வது கஷ்டமான காரியமல்ல. எதற்கு ஆகக் கடவுள் இருக்கிறார்? எதற்கு ஆக நாம் கடவுளை நினைக்க வேண்டும்? எதற்கு ஆகப் பயப்பட வேண்டும்? என்று நிர்ணயம் செய்து கொண்டால் பிறகு கடவுளைப் பயன்படும்படி செய்து கொள்ளலாம்.

அப்படிக்கு இல்லாமல் பார்ப்பான் பிழைக்கவே கடவுள்கள் கற்பிக்கப்பட்டிருப்பதால் கடவுள்கள் பொய்யாகவும், பித்தலாட்டமாகவும், மோசடியாகவும் ஆவதோடு - அப்படிப்பட்ட பலன் தருவதோடு, மக்களுக்கு ஒழுக்கமும் ஒழுக்க வளர்ச்சியும் வெகு தூரம் தடைப்பட்டு விடுகிறது. அறிவான தெய்வமே (ராமலிங்கம்) அன்பான தெய்வமே - (கிருஸ்து) அருளான தெய்வமே - (மகம்மது நபி) சத்யமான தெய்வமே - (காந்தி)

அயோக்கியனான, விபச்சாரகனான, பொய், பித்தலாட்டம், கொடுமை, கொலைகாரனான தெய்வமே (பார்ப்பனர்).

(26.12.1948 'விடுதலை' இதழில் நத்தை பெரியார் அவர்கள் எழுதிய கட்டுரை)

129. காரி உமிழுங்கள்!

நம் இளைஞர்கள் எவ்வித கடவுள் உருவத்தைக் காண்டாலும் காரி உமிழ்ப் பழகிக் கொள்ள வேண்டும். உருவக் கடவுளை நாம் இதுகாறும் பார்ப்பான் பேச்சைக் கேட்டுக் கொண்டு வணங்கி வந்ததன் பயனாகவே நாம் சூத்திரர்களாக, நம் தாய்மார்கள் சூத்திரச்

சிகளாக இருந்து வர நேரிட்டிருக்கிறது; அவர்கள் குண்டோதரர்கள் ஆக நேரிட்டிருக்கிறது என்பதை நம் இளைஞர்களும், தாய்மார்களும் உணர்ந்து கொள்ள வேண்டும்.

சர்வ சக்தியுள்ள தயாபரனான கடவுள் என்பதை சாணி உருண்டையாக ஆக்கி வைத்திருப்பது மகா மகா அயோக்கியத்தனமாகும்; குழுவிக் கல்லாக ஆக்கி வைத்திருப்பது அதைவிட அயோக்கியத்தனம் ஆகும்; அக்குழுவிக் கல்லை வைத்துக் கொண்டு அதன் பேரால் நம்மை ஏமாற்றிக் காசு பறித்து வாழ்ந்து வருவது வேறு எந்த நாட்டிலும் இல்லாத மகா மகா பித்தலாட்டம் ஆகும் என்பதை நீங்கள் உணர்ந்து, எங்கு எங்கு கடவுளைச் சாணி உருண்டையாக, குரங்கு, கழுகாக, கல்லுருவமாகப் பார்த்தாலும் அதை மதிக்கக் கூடாது. உண்மையாகச் சொல்கிறேன் - இதற்காக உண்மையாகக் கடவுள் உங்களையீது கோபித்துக் கொள்ளமாட்டார்.

இப்போது கல்லில் அவர் இருப்பாரானால் உண்மையாக அவர் சந்தோஷமே கொள்வார், தன்னைக் கல்லாக்கி வைத்துள்ள கபோதிகளின் வாழ்வுக்கு கேடு வந்துவிட்டது என்பதை அறிந்து நிச்சயம் அந்தக் கல்லில் கடவுள் இருக்க மாட்டார். எனவே கலங்காமல் அதை வெறுங்கள். கடவுள் ஒருபோதும் சாணி உருண்டையில் வந்து, கல்லில் வந்து தங்கும் அளவுக்கு ஈன நிலைக்கு வந்துவிட மாட்டார். இந்தப் பித்தலாட்டக்காரர்கள் தான் அவரைக் கல்லாக்கி விட்டு அவர் பேரால் நம்மைக் கொள்ளையடித்து வாழ்ந்து வருகின்றனர். எனவே இனியும் கல்லைக் கடவுளென்று நம்பி மோசம் போகாதீர்கள்!

சர்வ சக்தி படைத்தக் கடவுள் சின்னஞ்சிறு குழுவிக் கல்லில் தான் வந்து புகுந்திருக்கிறார் - என்று பார்ப்பான் சொன்னால், "இருந்தால் இருக்கட்டும்; அவர் அவருடைய வேலையைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கட்டும்; நாங்கள் எங்கள் வேலையைப் பார்த்துக் கொள்கிறோம்" என்று கூறிவிடுங்கள். கொஞ்ச காலத்தில் அந்தப் பார்ப்பானும், அத்தகைய பித்தலாட்டத்தைக் கைவிட்டு விடுவான்!

கடவுளை நம்பி கண்ட பார்ப்பானுக்கு காசு கொடுத்து அவன் வயிற்றை பலூன் மாதிரி உப்ப வைத்துக் கொண்டிருப்பது முட்டாள்தனமான செயல் என்பதையும்,

அதனால் நாமும் நம் பெண்டு பிள்ளைகளும் மடையர்களாகி வருகிறோம், சூத்திரர்களாகி வருகிறோம், அடிமைகளாகி வருகிறோம் என்பதையும் உணர்ந்து உருவக் கடவுளை ஒழிக்க உறுதி கொண்டெழுங்கள்.

நல்ல வேளையாக நமது மந்திரியாருக்குக் கொஞ்சம் புத்தி வந்திருப்பது அதிசயமாகவே இருக்கிறது. எந்த மனிதனும் இனி கடவுளைப் போன்று வேஷம் போட்டுக் கொண்டு நடிக்கக் கூடாது என்று உத்தரவு போட யோசித்து வருகிறாராம். உத்தரவு போடுவாரோ அல்லது பார்ப்பனர்களின் எதிர்ப்புக்கு அஞ்சி அதைக் கைவிட்டு விடுவாரோ தெரியவில்லை. அம்மாதிரி ஒரு யோசனையாவது தோன்றியதே, அந்த அளவுக்கு திருப்தியே!

கடவுளைப்போல் மனிதன் நடிக்கும் ஈனச் செயல் இந்நாட்டில்தான் இருந்து வருகிறது. அதுவும் இழிந்த - விவஸ்தை அற்ற இந்த இந்து மதந்தான் இதையெல்லாம் அனுமதித்துக் கொண்டு வருகிறது. முஸ்லீம்கள், நபிநாயகத்தைப் போல்கூட ஒருவன் நடிக்கப் பொறுக்க மாட்டார்கள் - அனுமதிக்க மாட்டார்கள். அவர் உருவம் புத்தகத்தில் வெளி வருவதற்குக் கூட அவர்கள் ஒப்புக் கொள்ள மாட்டார்கள். தவறி வெளிவரின் கிழித்தெறிவார்கள். தாம் போற்றும் தம் தலைவனையே உருவத்தால் வழிபடுவது அத்தலைவனுடைய உயர் தத்துவத்தை அவமதிப்பதாகும். இழிவுபடுத்துவதாகும் என்று உண்மையாகவே நம்புகின்றனர்.

ஆனால் நம்மவர்களோ தங்கள் தங்கள் நினைப்பிற்கேற்ப தங்கள் தன்மைக்கு, சுயநலத்துக்கு ஏற்ப பல கடவுள்களை கிருஷ்ணன் என்றும், கோவிந்தன் என்றும், சிவன் என்றும், பிள்ளையார் என்றும், முருகன் என்றும், மும்முகத்தோன் என்றும், சங்கரன் என்றும் - பல உருவங்களில் சிருஷ்டித்து விட்டு, ஒவ்வொன்றிற்கும் கழுதை, குதிரை, கருடன், எருது, எலி, பூனை என்று பல வாகனங்களையும், பார்வதி, லக்ஷ்மி, சரஸ்வதி, வள்ளி, தெய்வயானை என்ற பல மனைவிமாரையும் கற்பித்து விட்டு அனைத்துக்கும் கும்பிடுப் போட்டு தனித்தனி அர்ச்சனை செய்யச் செய்து பார்ப்பனர் தம் உடல் கொழுக்கக் காசு பணம் கொள்ளை அடித்து வருகின்றனர்.

ஒரு கிறிஸ்துவ வேதத்திலோ, இஸ்லாம் வேதத்திலோ காமக்களியாட்டத்திற்கு இடமே இராது. அக்கடவுள்கள் காமக்களி, துர்நடத்தை, விபசாரம் முதலிய இழி காரியம் செய்ததாக இருக்காது. அனைத்தும் ஒழுக்கத்தையும், மக்களிடம் எதிர்பார்க்கும் நீதியையும் ஒட்டியதாகவே இருக்கும்.

ஆனால் இந்து மத, வேத, புராண, இதிகாசங்களை எடுத்துக் கொண்டாலோ கலை, இலக்கியம், பக்தி வழி திருவிளையாடல் அனைத்தும், காமக்களிப்பு நிரம்பியனவாகவே இருக்கும்.

கீதை போற்றும் கிருஷ்ணனை - சினிமாக் காட்சியில் கோபிகளோடு கொஞ்சிக் கொண்டிருப்பதைப் பார்க்கலாம். தெய்வானை புருஷனான சுப்பிரமணியனை - தினை காக்கும் வள்ளியிடம் கெஞ்சிக் கொஞ்சிக் கொண்டிருப்பதைப் பார்ப்போம். ஆனால் கிருஸ்துவையோ, முகம்மது நபியையோ இம்மாதிரி காண முடிவதில்லை - ஏன்? அவர்களெல்லாம் லக்ஷிய புருஷர்களாக - ஒழுக்கத்தின் முதல்வர்களாக சிருஷ்டிக்கப்பட்டவர்கள்.

நம் கடவுள்களெல்லாம் அனாகரீக மக்களால், மிருகப் பிராயத்தாரால், பித்தலாட்டக்காரர்களால் சிருஷ்டிக்கப்பட்டவர்கள். எனவேதான் அவர்கள் முன்னுக்குச் செல்ல, அறிவுலகு நோக்கிச் செல்ல, நாம் பின்னுக்கு முட்டாள் தனத்திற்குச் சென்று கொண்டிருக்கிறோம். இதற்கு இப்போதேனும் முற்றுப்புள்ளி வைத்துக் கொள்ள வேண்டும்.

கடவுளை நாம் உருவத்தால் கற்பித்துக் கொள்ள கூடாது. கடவுளை மற்ற மதத்தவர்களைப் போல்தான் மனதில் யோக்கியனாக, ஒழுக்கமுடையவனாக, அறிவுடையோனாக, எல்லாவற்றையும்விட முக்கியமாக ஒழுக்கமும், விஞ்ஞான அறிவும் உடையவனாக கற்பித்துக் கொள்ள வேண்டும். அயோக்கியனாக, பித்தலாட்டக்காரனாக தற்போது நம் மனதில் பார்ப்பானால் சிருஷ்டி செய்யப்பட்டுள்ள கடவுளை மூடநம்பிக்கைக்கு இருப்பிடமாயுள்ள இப்போதைய கடவுளை நம் மனத்திலிருந்து நாம் இன்றே கையை விட்டு வாந்தி எடுத்து விட வேண்டும்.

கடவுள், படக்காட்சியில் தன் மனைவியுடன் அல்லது கூத்தியுடன் கொஞ்சிக் கொண்டிருக்க நாம் அதைப் பார்த்து 'கிருஷ்ண

லீலை' என்று கை கட்டி நகைத்துக் கொண்டிருக்கும் மடத்தனம், அத்தகைய இழி செயல் படைத்த கடவுளரை நம்பி நம் காசு பணத்தைக் கரியாக்கி வரும் கயமைத்தனம் இன்றோடு ஒழிய வேண்டும். திராவிடனுக்கு இன்று இன்றியமையாது வேண்டப்படுவது மூட பக்தியல்ல.

விஞ்ஞானம், அறிவு, தன்மான உணர்ச்சி இவையின்றேல் பட்டம் பல பெற்றாலும், பணம் பல கோடி சேர்த்தாலும் பணம் இல்லை!

அற்புத அதிசயங்கள் நிறைந்த 1949-ம் ஆண்டிலும் நாம் சூத்திரர்களாக இருந்து கொண்டிருப்பதும், குழவிக் கல்லை நம்பி குருக்களுக்கு கும்பிடு போட்டுக் கொண்டிருப்பதும் முழு முட்டாள்தனமாகும். அந்நிய நாட்டினர் சந்திர மண்டலத்திற்கு சேதி அனுப்பிக் கொண்டிருக்க, நாம் செத்துப் போன நம் தகப்பனுக்காக பார்ப்பானிடம் இங்கு அரிசி, பருப்பு அனுப்பி அழுது கொண்டிருப்பது அறிவுடைமை ஆகாது.

கடவுளுக்கு உங்கள் அன்பை, ஒழுக்கத்தைக் காட்டுங்கள்! உங்கள் பணத்தைக் கொடுத்து நாமம், சாம்பல் அடித்துக் கொள்வது கடவுளை மடையன், அயோக்கியன் என்று காட்டுவதேயாகும். இப்படிப்பட்ட முட்டாள்தனத்தை விட்டு முன்னேற்றத்துக்கு - ஒழுக்கத்துக்கு ஆளாக வழிகோளுங்கள்.

நீங்களாக உங்கள் முன்னேற்றத்திற்கு வழி தேடிக் கொள்ளாத வரை, அரசாங்கம் உங்களை முட்டாள்தனத்திலிருந்து விடுவிக் காது. மதச்சார்பற்ற சர்க்கார் என்று வெளியுலகம் மதிக்கக் கூறிக் கொண்டிருந்தாலும் மத சம்பிரதாயப்படி ஹோமம், பூஜை, தீபாராதனை செய்துதான் கப்பல் தண்ணீரில் விடப்பட்டது?! சுயராஜ்யம் கூட மதப்படி நல்ல நேரம் பார்த்து புகுத்தப்பட்டது. வகுப்புகளை ஒழிக்கும் சர்க்கார் என்று பிரசாரம் செய்யப்பட்டனும், கடை

வகுப்புக்கு மாத்திரம் சலுகைக் கொடுக்கும் போதுதான் இது கவனிக்கப்படுமே ஒழிய, மற்ற வகுப்புகள் நிலை கவனிக்கப்படுமே ஒழிய, மற்ற வகுப்புகள் நிலை கவனிக்கப்பட மாட்டாது - மற்றபடி என்று சொல்லி விட்டது. ஆனால் "வகுப்பு இருக்கக் கூடாது" என்று உத்தரவிட துணிவு பிறக்கவில்லை - பிறப்பிக் கப் பயப்படுகிறது.

ஆகவே நீங்கள் அறிவுள்ளவர்களாக வாழ இஷ்டப்பட்டால் முட நம்பிக்கைகள் நிறைந்த புராண காரியங்களைக் கை விடுங்கள். வகுப்புள்ள மதத்தை விட்டு வெளியேறுங்கள். புராணக் கதைகளைக் கேட்பதை விட்டு ஒதுங்கி நில்லுங்கள். புராணக் காட்சிகளைக் காண்பதில் வெறுப்புக் கொள்ளுங்கள்!

இராமாயணப் பிரசங்கம் என்றால், பெரிய புராணப் பிரசங்கம் என்றால் புரிந்தாலும், புரியாவிட்டாலும் தலை வணங்கி கேட்டுக் கொண்டிருப்பது என்கிற தலைமுறை தத்துவார்த்தமான, மானமற்ற முட்டாள்தனத்தை விட்டொழியுங்கள்!

(26.12.1948 அன்று சென்னையில் நடந்த இந்த எதிர்ப்பு பொதுக் கூட்டத்தில் தந்தை பெரியார் அவர்கள் பேசியதில் ஒரு பகுதி - 31.12.1948 'குடிஅரசு' இதழில் வெளியானது.)

130. தெய்வீகத் தன்மையும் அறிவும்!

தெய்வீகத் தன்மைக்கும் அறிவுக்கும் சம்பந்தமே கிடையாது. அறிவுக்கு சம்பந்தம் கிடையாது என்பது மாத்திரமல்ல, திறமைக்கும் சம்பந்தம் கிடையாது. தெய்வீகத் தன்மை என்பதே அறிவுக்கும், ஆற்றலுக்கும் எட்டாத தன்மை என்பது மாத்திரமல்லாமல், அறிவினால் சிந்தித்து அறியக்கூடிய, அறிவினால் ஆற்றல் பெற்று செய்யக்கூடிய காரியங்களுக்கு மேற்பட்டதும், காரண காரியங்கள், சாத்திய அசாத்தியம் என்ற சொல் முறைகள் காண முடியாததுமான வற்றிற்குத்தான் சொல்லப்படும் குறிச் சொல்லாக தெய்வீகம் இருந்து வருகிறது.

இப்படிப்பட்ட தெய்வீகம் எதுவானாலும் அது அறிவுக்கு சம்பந்தப்படுத்தி அறிந்து கொள்ள முடியாததாகும்.

அதே காரணத்தான் தெய்வீக சம்பந்தம் ஏற்பட்ட இடத்தில் எல்லாம் அறிவை பயன்படுத்தாமல் வெறும் நம்பிக்கையையே கொண்டு கண்மூடித்தனமாக ஒப்புக் கொண்டு ஏற்கவும் - ஆதரிக்கவும் வேண்டியதாகி விடுகிறது.

இந்தப்படியான தெய்வீகம் ஆஸ்திகத்துக்கும், அதைவிட அதிகமாக மதத்துக்கும் நீங்காத - தள்ளாத சம்பந்தமுடையதாக இருக்கிறது. பொதுவாக சொல்ல வேண்டுமானால் தெய்வீகமானது மனிதனுடைய பகுத்

தறிவுக்கு ஒரு பெரிய அடைக்கும்தாள் - முட்டுக்கட்டையாகும் என்று சொல்லலாம். அதனால்தான் கடவுளும், மதமும் பகுத்தறிவைக் கண்டால் ஓட்டம் பிடிக்க வேண்டியதாய் விடுகிறது.

அதாவது “கடவுளையும் மதத்தையும் பகுத்தறிவைக் கொண்டு பாராதே - விவரிக்காதே” என்று “பெரியோர்களால்” சொல்ல வேண்டியதாயிற்று.

தெய்வீகம் என்பதாக ஒரு கண்முடி நம்பிக்கை இல்லாவிட்டால் தேவர்கள் ஏது?

அவர்கள் சம்பந்தப்பட்ட புராணங்கள் ஏது?

அவதாரங்கள் ஏது?

ஆழ்வார்கள் ஏது?

நாயன்மார்கள் ஏது?

அடியார்கள் ஏது?

பக்தர்கள் ஏது?

தெய்வீக புருஷர்கள், ரிஷிகள், முனிவர்கள், மகாத்மாக்கள் ஆகியவர்கள் ஏது?

இவைகள் ஒன்றுமே இருக்க முடியாதவைகள் ஆகும். அறிவுக்கு எல்லை உண்டு; தெய்வீகத்துக்கு எல்லை கிடையாது.

அறிவுக்குப் பரீட்சைக் கருவி, அளவுக் கருவி உண்டு. தெய்வீகத்துக்கு அளவுக் கருவி கிடையாது - பரீட்சைக் கருவியும் கிடையாது.

யார் எதைச் செய்ததாகச் சொன்னாலும், எங்கு என்ன நடந்ததாகச் சொன்னாலும், தெய்வீகம் என்னும் தலைப்பின்கீழ் சொல்லப்பட்டு விட்டால் தெய்வீகத்தில் நம்பிக்கை உள்ளவன்

“சரி” என்று மேலொப்பம் போடவேண்டியதைத் தவிர சிறிது சிந்தித்தாலும் பாவி ஆகிவிடுவான். அதாவது ஒரு ஹைகோர்ட்

ஜட்ஜியினால் தூக்குத் தண்டனை இடப்பட்ட குற்றவாளி அந்தத் தண்டனையானது

மற்றொரு குற்றவாளியானவன் மந்திரி ஆன

தின் பயனாய், தேசிய தண்டனையாக மாற்றப்பட்டு விட்ட பிறகு, அந்தத் தண்டனை

அடைந்தவனே சட்ட மந்திரியாக வந்து

விட்டால், தண்டித்த ஹைகோர்ட் ஜட்ஜியே அந்தக் கோர்ட்டில் சீப்-ஜட்ஜு வேலை காலியாகிவிட்டால் அந்தப் பதவிக்கு தன்னை நியமிக்கச் சிபார்சு செய்யும்படி எப்படி தன்னால் தூக்குத் தண்டனை விதிக்கப்பட்ட கொலைக் குற்றவாளியாகிய அந்த மந்திரியிடம் சென்று தயவு கேட்க வேண்டுமோ, அப்போது எப்படி சிறிதுகூட தான் தண்டித்தது பற்றியும், கொலைகார மந்திரியின் நடத்தைபற்றியும் சிந்திக்கக் கூடாதோ அதுபோல், ஏன் - அதைவிட அதிகமான சக்தி உள்ளதாகும் தெய்வீகம் என்பது.

ஆதலால் தெய்வீகம் என்று சொல்லிவிட்டால் அதைப்பற்றி அறிவைக் கொண்டு சிறிதுகூட சிந்திக்கக்கூடாது என்பதாகும்.

ஒரு கல் தச்சன் தன் காலின்கீழ் போட்டு மிதித்துக் கொண்டு தானே வெட்டிக் கொத்தி செய்த ஒரு பொம்மையை அது விக்ரிகமமாகிக் கடவுள் என்று பெயருடையதாக ஆகிவிட்டால் எப்படி அந்த தச்சனே அதைத் தொடக்கூடாத கீழ்மகனாக தன்னைக் கருதிக் கொண்டு எப்படி எட்டி நின்று விழுந்து கும்பிடவேண்டியதாகி விடுகிறதோ அதுபோல் அறிவை முன்னால் வைத்து சதா ஆராய்ச்சிக் காரியத்தில் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருக்கும் எப்படிப்பட்ட விஞ்ஞானவாதி - தர்க்கவாதியும் 'தெய்வீகம்' என்று ஒரு காரியத்தைச் சொல்லிவிட்டால் பேசாமல் "தொட்டால்வாடி" என்னும் செடிபோல் சோர்ந்து அறிவை அடக்கி விட்டு ஒப்புக் கொள்ள வேண்டியது கண்டிப்பாகும்! உதாரணம் நம்ம பிரின்ஸ்பால், உப அத்யட்சகர்கள், டாக்டர் - ஆப் சைன்ஸ் ஆகியவர்களைப் பார்த்தாலே போதும்.

உலகத்தில் தெய்வீகத்துக்கு இருக்கும் சக்தி வேறு ஒன்றுக்குமே கிடையாது. காரியத்தில் அல்ல, பிரத்தியட்சத்தில் அல்ல, கருத்தில் நினைத்துக் கொள்ள வேண்டியதில் அதற்கு ஈடாக வேறு எதையும் நினைக்க முடியாது.

அதனால்தான் தெய்வீகத்தை ஒப்புக் கொள்ளாதவன் கடவுளை ஒப்புக் கொள்ளாதவனாகிறான். அதாவது நாஸ்திகனாகி விடுகிறான்.

ஆனால் இதில் உள்ள அதிசயம் என்ன வென்றால் இப்படிப்பட்ட இந்த தெய்வீக சக்தியையே ஆதாரமாக வைத்து, தெய்வத்துக்கு தெய்வம் பேதம், உயர்வு தாழ்வு,

அதிக சக்தி, கொஞ்ச சக்தி என்பதும், தெய்வீக சக்தி உள்ளவர்கள் என்பவர்களிலேயே உயர்வு தாழ்வு, அதிக, கொஞ்ச சக்தி உள்ளவர்கள் என்பதும், தெய்வீக சக்தி உள்ள இடம் என்பதிலும் உயர்வு தாழ்வு என்பதும், தெய்வீக சக்தி என்பதை நம்பும் மனிதர்களுக்குள்ளாகவே ஒருவர் சொல்லுவதை ஒருவர் வெறுப்பதும், மறுப்பதும், ஒரே மனிதன் ஒரு தெய்வீகத்தை ஒப்புக் கொண்டு மற்றொன்றை மறுப்பதும், அதே மனிதன் ஒரு சமயத்தில் ஒப்புக் கொண்ட ஒரு தெய்வீக சக்தியை மறு சமயத்தில் மற்றொரு காரியத்தில் மறுப்பதும் ஆன காரியங்கள் எல்லா தெய்வீக சக்தி நம்பிக்கைக்காரர்களிடமும் இருந்து வருவதேயாகும்.

எனவே தெய்வீகம் என்பது மக்கள் அறிவுக்கும், ஆராய்ச்சிக்கும் தொல்லை விளைவிப்பதும் - அடியோடு வேண்டாததுமாகும்!

(10.1.1950 'விடுதலை' இதழில் நத்தை பெரியார் அவர்கள் எழுதிய கட்டுரை.)

131. கடவுள்களை முட்டாள்களுக்குப் பவர் யார்?

“சிவபெருமானின்” முட்டாள்தனம்!

‘நம் கடவுள்களைப் போல் முட்டாள்களையும், அயோக்கியர்களையும் மனித ஜென்மங்களில்கூட காண்பது அதிசயமாக இருக்கின்றது!

ஆனால் கடவுள் என்பவர் அப்படி முட்டாளாகவும், அயோக்கியனாகவும் இருக்க முடியாது என்பது உண்மையான - யோக்கியமான கடவுள் நம்பிக்கைக்காரர்களின் கருத்தாகவே இருக்க வேண்டும் என்றே கருதுகிறேன்.

மற்றபடி கடவுள்களை சீருஷ்டித்து, அவர்களை அயோக்கியர்களாக, மடையர்களாகக் கற்பித்து, சாஸ்திர புராணம், இதிகாசங்கள் ஏற்படுத்தியவர்கள்தான் முட்டாள்களாக, அயோக்கியர்களாக இருந்திருக்க வேண்டுமென்று கருதுகிறேன்.

மக்களில் இந்த முட்டாள்தனமும், அயோக்கியத்தனமும் சில மதவாதிகள் இடத்தில்தான் இருக்கிறதாகக் காணப்படுகிறதே ஒழிய, எல்லா மக்களிடமும் இருந்ததாகக் காண முடியவில்லை.

உண்மையாகவே நம் நாட்டு முன்னேற்றம் இந்த மடையார்களாலும், அயோக்கியர்களாலும் மிக மிக தடைப்பட்டு விட்டது என்று சொல்லலாம்! உலகத்தில் இன்று எவ்வளவோ அதிசயங்கள், அற்புதங்கள் விஞ்ஞான அறிவால் கண்டுபிடிக்கப்பட்டு, அவைகளை நாம் நம் பஞ்சேந்திரியங்களாலும் அனுபவிக்கிறோம்.

அப்படிப்பட்ட அதிசயங்கள், கண்டுபிடிப்புகள் நம் நாட்டவர்களால் அல்லது நம் நாட்டில் ஏதும் நடைபெற்றதாகக் காண முடியவில்லை. காரணம் நம் மதம், நம் கடவுள்கள், நம் மத ஆதாரங்கள், நம் கடவுள் செயல்கள், நம் தத்துவ ஆராய்ச்சிகள் முதலானவைகளேயாகும்.

நம் நாட்டில் நல்ல வைத்திய முறை இல்லை. 1000க்கணக்கான ஆண்டுகளுக்கு முன் போகர், அகஸ்தியர், சித்தர்கள், தன்வந்திரி முதலான பல அதுவும் புராண இதிசாச காலத்திற்கு முந்திய சில அதிசய மனிதர்கள் பேரால் ஏடுகளில், காண பரம்பரையில் இருந்து வரும் சில முறைகள் தவிர, புதிதாகக் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட முறை எதுவும் எளிதில் காண முடியவில்லை.

ஏனெனில் “மக்களுக்கு வரும் நோய்கள் கடவுள்களால் ஏற்பட்டவைகளாகும்” என்பதும், “அவர்களுக்கு அந்நோய் வரக் காரணங்கள் மக்களின் முற்பிறப்பு வினைப்பயனால் உண்டானவை” என்பதும் நம் அறிஞர்களின் முடிவு. உதாரணமாக ஜோசியத்தில் இந்த மனிதனுக்கு இன்ன வயதில் இன்ன நோய் வரும், அதற்கு இன்ன பிராயச் சித்தம், இன்ன சாந்தி, இன்ன அருச்சனை, இன்ன ஸ்தல யாத்திரை, இன்ன தீர்த்தஸ்நானம் செய்தால் நோய் தீரும் என்பதாக நந்திதேவர் நாரதமுனிக்குச் சொன்னார் என்று சோதிடன் சொல்லி விடுகிறான். உடனே நோயாளியை மந்திரவாதி, அர்ச்சகன், ஸ்தல யாத்திரை, தரகர், சாமியாடிகள் சூழ்ந்து கொள்கிறார்கள். இதனால் மருந்து சிகிச்சை முறைகள் கண்டுபிடிக்கவோ செய்யவோ, வைத்தியம் செய்யவோ தூண்டுதல் ஏற்படுவதில்லை.

அதனாலே “ஜோசியன், மந்திரவாதி, சாமியாடி (சாமி பிடித்த வன்), அர்ச்சகன், வைத்தியன் ஆகிய அய்வரும் பித்தலட்ட வாழ்வு என்றும், ஒரு மரத்தின் வெவ்வேறு கிளையில் காப்த்த காய்கள்” என்றும் பெரியவர்கள் சொல்லுவது வழக்கம்.

இப்படியாக ஏற்பட்ட கற்பனைகளுக்கு ஏற்பத்தான் கோயில், குளம், மூர்த்திதீர்த்தம், ஸ்தலம் முதலியவைகள் உண்டாக்கப் படும் இருக்கின்றன.

இந்தக் காலத்திலும் நோய்களுக்கு சாந்தி செய்வதும், தீர்த்தமாடு வதும், ஸ்தல யாத்திரை செய்வதும், அரசர், ஜமீன், மிராசு, வியா பாரி முதலிய செல்வர்களும், பி.ஏ., எம்.ஏ., சையன்ஸ், மெடிக் கல் துறை நிபுணர்கள் உட்பட கற்ற அறிஞர்கள் என்பவர்களும் இவைகளுக்கு அடிமைப்பட்டு நடந்து வருகிறார்கள்.

இந்தப் புரட்டும், முட்டாள்தனமும் ஆன காரியங்கள் உடல் நோய்களுக்கு மாத்திரமல்லாமல், மக்களின் ஒழுக்கத்திற்கும், நடத்தைக்கும் கூட சம்பந்தப்படுத்தி ஒழுக்கம் கெட்ட, யோக்கிய மும், நாணயமும் அற்ற, தீய வஞ்சகக் காரியங்களுக்கும் பரிகாரமாக மூர்த்தி தீர்த்த ஸ்தலங்களை கற்பித்து மக்கள் ஒழுக்கத்தை பாழாக்கி இருக்கிறார்கள்.

உதாரணம் பாருங்கள்: சைவ சமயிகளுக்கு அருணாசல புராணம் என்பது மிகவும் உவப்பானது. அந்தப் புராணத்தை ஆதாரமாகக் கொண்டதுதான் திருவண்ணாமலை நாதர், கார்த் திகை தீபம் முதலியவைகளாகும். இந்த கோயில் முதலியவைக ளுக்கும் ஒரு கோடிக்கு மேற்பட்ட ரூபாய் பெறுமானமுள்ள சொத்துக்கள் உண்டு. கோடிக்கணக்கான பக்தர்கள் உண்டு.

பூஜை, திருவிழா, நாள், நட்சத்திரம் ஆகியவை ஏராளமாக உண்டு. அவைகளுக்கு ஆக ஆண்டுக்கு லட்சக்கணக்கில் மக்கள் வந்து குவிந்து லட்சக்கணக்காகப் பணம் செலவிடுவதுண்டு.

அந்த ஸ்தல விசேஷத்தைப் பார்த்தால் அது எவ்வளவு மோசமாக அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது என்பது விளங்கும். அருணாசல புராணம் தீர்த்தச் சுருக்கம் - 13-ம் பாட்டு.

“தென்திசை தரும் தீர்த்தக்
குளத்திற் செரிந்து மூழ்கில்
பொன்திகழ் வடிவமாகும்
உடற்பிணி பொடி பட்டோடும்.”

அதாவது “தீருவண்ணாமலைக்கு தெற்கே ‘யமதீர்த்தம்’ என்று ஒரு தீர்த்தம் இருக்கிறது. அதில் முழுகினால் உடல் பொன்னிறமான வடிவினதாகும். உடலில் உள்ள நோய்கள் எல்லாம் பொடிப் பொடியாகி பறந்து போகும்” என்பது இதன் பொருளாகும்.

ஒரு குளத்தில் நீராடினால் சொறி பிடித்த உடல் பொன்னிற மாகி நோய் கொண்ட உடல் நலமாகி விடுகிறது என்று, கடவுள் பேரில் - ஸ்தலத்தின் பேரில் - குளத்தின் பேரில் மக்களுக்கு நம்பிக்கை ஊட்டுவது எவ்வளவு முட்டாள்தனமும், அயோக்கியத்தனமுமான காரியம் என்பதை ஆஸ்திக்கர்கள் யோசித்துப் பார்க்க வேண்டும்.

ஒரு அழுக்குப் பிடித்த, அதுவும் புழுவும், கொசுவும் நிறைந்த நாற்றமுள்ள ஆபாசக் குளத்திற்கு இந்த மாதிரியான சக்திகளைக் கற்பித்து விட்டால், இதை நம்பும் முட்டர்கள் அதில் குளித்தும், அருந்தியும், அதிகமான நோயை உண்டாக்கிக் கொள்வார்களே ஒழிய, இதனால் குணமடைய முடியுமா? இதுதான் போகட்டும் என்றால், மனிதர் தாம் செய்த பாவங்களை போக்கிக் கொள்வதற்கு ஆக மத வாதிகள் கற்பித்து இருக்கும் மார்க்கமானது எவ்வளவு அயோக்கியத்தனமாக கற்பிக்கப்பட்டிருக்கிறது என்பதை கவனித்துப் பாருங்கள். தீர்த்தச் சுருக்கம் 36-ம் பாட்டு.

காகமுன் பலி பீடத்தில்

பலிதனைக் கவரும் போதில்

ஆகமார் சிறகைக் கீழே

புடைத் தாலை யத்தினூடே

ஓகையால் நமது கோயில்

விளங்கிய தெனஉட் கொண்டு

பாகசா தனனார் வாழும்

பதியினைப் பரமன் ஈந்தான்.

இதன் பொருள்:-

ஒரு காக்கையானது தீருவண்ணாமலைக் கோயிலில் உள்ள பலி பீடத்தில் வைத்திருந்த சோற்றை தின்னும் போது தன் சிறகை விரித்து அசைத்தது. அதனைக் கண்ட பரமசிவன் இந்தக் காக்கை நம்முடைய கோயிலை சுத்தம் செய்தது என்று மகிழ்ந்து அதற்கு உடனே தேவேந்திரன் வாழும் உலகத்தைக் கொடுத்தார் - என்பதாகும்.

மேற்படி 37-ம் பாட்டு.

மூடிக மொன்று கோயில்
முளையினைக் கிளறும்போது
தேரு மணி யொன்றங்கே
சிதறியோர் விளக்கிற் காட்ட
ஆடிய பெருமாள் தீபம்
அளித்ததென் றதற்கு நல்ல
வீடுயர் நெறியுங் காட்டி
விரைந்துசா லோக மீந்தார்.

இதன் பொருள்:-

ஒரு பெருச்சாளியானது (முஷிகம்) கோயிலில் வளை தோண்டும்போது அது பறித்துத் தள்ளிய மண்ணில் இருந்து ஒரு ரத்தினமானது சன்னதியில் விளக்குபோல் ஒளி மின்னியது. அதனைக் கண்ட சிவபெருமான் அந்தப் பெருச்சாளி தன் சன்னதிக்கு தீபம் போட்டது என்று கருதி மோட்ச வழியைக் காட்டி சாலோகப் பதவியைக் கொடுத்தார் - என்பதாகும். மேற்படி சுருக்கம் 38-ம் பாட்டு.

சிலந்தி யொன் றொரு நாள்அந்தத்
திருமலை யிடத்து நூலைக்
கலந்துடன் இழைக்க, ஈது
கலைநமக் களித்த தென்று
நலந்திக ழரச னாக்கி
அதற்குநல் லறிவு நல்கி
உலர்ந்தபின் நெடிய மாயன்
உலகினை உதவினானே.

இதன் பொருள்:-

திருவண்ணாமலையில் ஒருநாள் ஒரு சிலந்திப் பூச்சியானது தன் வாய் நூலால் ஒரு கூடு கட்டியது. அதனை சிவபெருமான் அச்சிலந்தியானது தனக்கு நல்ல வஸ்திரத்தை செய்து கொடுத்ததாகக் கருதி அதை ராஜா வாக்கி - நல்ல ஞானம் உண்டாக்கி - அது இறந்த பிறகு வைகுந்த லோகத்தைக் கொடுத்தார் - என்பதாகும்.

வாசகர்கள் இம்முன்று பாட்டினையும் சிறிது சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும். காக்கை சிறகை ஆட்டினதினால் அது குப்பையைக் கூட்டி சுத்தம் செய்ததாக எவனாவது கருதுவானா? பெருச்சாளி தோண்டிய மண்ணில் ஒரு ஒளி மின்னும் கல்லு காணப்பட்டால் அதை அந்தப் பெருச்சாளி விளக்கேற்றியது என்று கருதுபவனைவிட பெரிய மூடன் இருக்க முடியுமா?

சிலந்திப் பூச்சி கூடு கட்டியதைக் கண்டு அது தனக்கு வேட்டி நெய்து கொடுத்ததாகக் கருதுவது கடுகளவு புத்தியுள்ளவனுக்காவது பொருந்துமா?

எனவே இப்பாட்டுக்களிலிருந்து பரமசிவனை எவ்வளவு முட்டாளாக்கி இருக்கிறார்கள் இந்தப் புலவர்களும், மதவாதிகளும் என்பதை சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும்!

இவ்வளவு முட்டாள்தனமான புலவர்களும், மதவாதிகளும் எழுதும் கருத்து என்ன என்று பார்ப்போமானால், எந்த முட்டாளாவது இதை நம்பி காசு கேட்காமல் குப்பைக் கூட்டவும், விளக்குப் போடவும், துணி வாங்கித் தரவும் முன்வர மாட்டானா என்பதுதானே. அதற்கு ஏற்றாற் போலவே இப்படிப்பட்ட முட்டாள்தனமான கூற்றுக்களை நம்பித்தானே அநேக மூடர்களும் அங்கு விளக்குப் போடவும், குப்பைக் கூட்டவும், சாமிக்கென்று துணி வாங்கிக் கொடுக்கவும் முன் வருகிறார்கள்.

இதைப் பார்க்கும்போது இதுபோன்ற புராணங்கள் எல்லாம் எவ்வளவு பித்தலாட்டமாக மூடத்தனமாக எழுதப்பட்டு இருக்க வேண்டுமென்பது விளங்கவில்லையா? சுயநலக்காரர்களும், பித்தலாட்டக்காரர்களும் செய்யும் இப்படிப்பட்ட காரியங்களால் மக்கள் ஏமாறுவது ஒருபுறம் இருந்தாலும், இதனாலெல்லாம் தங்கள் பாவம் தீர்ந்துவிடும். தாங்கள் எவ்வளவு அயோக்கியத்தனம் செய்தாலும் மோட்சம் கிடைத்துவிடும் என்று கருதி, தீய காரியங்களுக்குப் பயப்படாமல் மேலும் மேலும் அயோக்கியத்தனம் செய்வது ஒருபுறம் இருந்தாலும், இதனால் கடவுள்கள் எவ்வளவு மடையாளாகவும், ஒழுக்கத்திற்கும் நல்ல குணங்களுக்கும் பொறுப்பற்றவர்களாகவும் ஆக்கப்படுகிறார்கள் என்பதை அறிவுள்ள மக்கள் உணர வேண்டும்.

இம்மாதிரி கடவுள்களை முட்டாளாக ஆக்கிவிட்டு, எவனாவது இந்த முட்டாள

தனத்தை எடுத்துக்காட்டினால் “அய்யோ! கடவுளை குறை கூறுகிறானே”, “மதத்தை இழிவுபடுத்துகிறானே” என்று கூக்குரலிடுவதில் அறிவுடைமை ஏது?

ஆகவே, மதவாதிகளும், புலவர்களும், சுயநலக்காரர்களும் செய்த காரியங்களால்தான் இன்று கடவுள்கள் சந்தி சிரிக்கப்படுகிறார்களே ஒழிய, சுயமரியாதைக்காரர்களால் அல்ல என்பேன்.

(9.3.1950 'விடுதலை' இதழில் 'செந்திரபுத்திரன்' என்ற புனைப்பெயரில் தந்தை பெரியார் அவர்கள் எழுதிய கட்டுரை)

132. பகவான் சோதிக்கிறார்!

(சுயமரியாதை தொண்டனுக்கும் - பிள்ளைவரத்துக்கு இராமேஸ்வரம் செல்லும் மிராஸ்தாரனுக்கும் சொல்லாடல்).

சுயமரியாதைக்காரன்:- மிராசுதார்வாள்! உங்கள் வீட்டில் இன்று தடபுடல் சமாராதனை பலமாக இருக்கிறதே! என்ன விசேஷம்? எதற்காக உங்கள் வீட்டில் இத்தனைப் பார்ப்பனர் கூட்டம்?

மிராசுதார்:- வாங்க தம்பி, உங்களுக்கும் சொல்லி அனுப்பினேனே, யாரும் சொல்லவில்லையா? உங்கள் வீடு நம்ம ஆளுக்குத் தெரியவில்லைபோல் இருக்கிறது.

சு-ம: இல்லை, பரவாயில்லை! நான் இந்த ஊருக்குப் புதியவன் தானே! என்ன விசேஷம்?

மி-ர்: நான் இராமேஸ்வர யாத்திரை போகிறேன். அதற்காக பிராமண சமாராதனை செய்கிறேன்.

சு-ம: நீங்கள் இராமேஸ்வரத்திற்கு உங்கள் பணச் செலவில் போகிறீர்களா? பிராமணர்கள் செலவில் போகிறீர்களா?

மி-ர்: நல்லா சொன்னிங்கோ தம்பி! எங்காவது பிராமணாள் நமக்குக் கொடுப்பாங்களா? என் செலவில்தான் போகிறேன்.

சு-ம: உங்கள் செலவில் நீங்கள் ஊர்ப்பயணம் போவதானால் இந்தப் பார்ப்பான்களுக்கு எதற்காகச் சோறு போடுவது?

மி-ர்: இப்பேர்ப்பட்ட இடங்களுக்குப் போவதானால் பிராமணாள் ஆசீர்வாதம் பெற்றுப்

போவது நல்லது. ஆதலால் பெரியோர்கள் அப்படி நியமனம் செய்திருக்கிறார்கள்.

சு-ம: நல்ல பெரியோர்கள்; அடிமுட்டாளர் பெரியோர்கள், சோம்பேறிகளுக்குச் சோறு போடச் சொன்ன பெரியோர்கள்!

மி-ர்: சேச்சே, அப்படியெல்லாம் சொல்லாதிங்கோ தம்பி! அவர்கள் காதிலே கேட்டால் நாம் சமாராதனை செய்த பலன் வீணாகி விடும் தவிரவும் எந்தப் பிராமணர் பல்லிலாவது விஷம் இருக்கும். அவர்கள் ஏதாவது சொன்னால் பலித்து விடும்.

சு-ம: எந்தப் பார்ப்பனர் வாயிலாவது என்ன, எல்லாப் பார்ப்பனர் வாயிலும்தான் விஷம் இருக்கும். ஆனால் அது நம்மிடம் பலிக்காது. அந்த விஷம் நம்மை ஒன்றும் செய்யாது. நாம் ஒருநாளும் அவர்கள் எச்சில் சாப்பிடப் போவதில்லை. அதுக்கிடக்கட்டும்; இராமேஸ்வரத்துக்கு எதற்காகப் போகிறீர்கள்?

மி-ர்: நாம் செத்தால் நாளைக்கு நமக்கு எள்ளும் தண்ணீரும் இறைக்கிறதற்கு ஒரு பிள்ளை வேண்டாமா? நான் 3 சம்சாரம் கட்டியாய் விட்டது, நாகப் பிரதிஷ்டை என்ன, அரசமரம், வேப்பமரம், கல்யாணமென்ன, பல ஸ்தல யாத்திரை என்ன, சாந்தி என்ன, ஓமம் என்ன, வரடி கல். சுற்றுவது என்ன, என்னமோ சாஸ்திரங்கள் சொன்னதையும், பிராமணர் சொன்னதையும், பெரியவாள் சொன்னதையும், எல்லாம் செய்து பார்த்து ஆய்விட்டது. பகவான் சோதிக்கிறார். ஆதலால் கடைசி முயற்சியாக இராமேஸ்வரம் போய் அங்கு நாகபிரதிஷ்டை செய்து, கோதானம் முதலிய எல்லா காரியங்களையும் செய்து பார்ப்பது என்பதாகச் சொல்லுகிறேன்.

சு-ம: மூன்று சம்சாரம் (பெண்டாட்டி) கட்டியும் பிள்ளை இல்லை என்றால் இனி இந்தக் காரியங்களால் குழந்தை எப்படி வரும்?

மி-ர்: நீங்கள் குழந்தை இல்லாமல் போவதைப் பற்றிய சாஸ்திரம் பாருங்கள், ஏதோ தோஷம் காரணமாக இருக்கும்; அது நிவர்த்தியானால் பாக்கியமுண்டாகும். ஆதலால் தோஷ நிவர்த்திக்காக இதெல்லாம் செய்ய வேண்டும்.

சு-ம: என்ன தோஷமிருக்கப் போகிறது? உங்கள் முதல் தாரம் - மனைவி எங்கே?

மி-ர்: அவளை வெகுநாள்களுக்கு முன்பாகவே உதைத்து அவள் தாயார் வீட்டுக்கு அனுப்பி விட்டேன்.

சு-ம: அய்யய்யோ, ஏன் அப்படிச் செய்தீர்கள்?

மி-ர்: கல்யாணமாகி 12 வருஷமாக நானும் பொறுத்துப் பொறுத்துப் பார்த்தேன். அவள் ஒரு குழந்தைகூட பெறவில்லை. அதனால் எனக்கென்னமோ அந்த மூதேவியைப் பார்த்தாலே பிடிக்கவில்லை. ஒரு நாள் என்னமோ நான் கவலையாக இருக்கும்போது அவள் “நான் தூரமாய் விட்டேன்” (வீட்டுக்கு விலக்கு) என்று சொல்லிக் கொண்டு அதோ அந்த தாழ்வாரத் திண்ணையில் போய் உட்கார்ந்தாள். என்னமோ எனக்கு அவளைப் பார்த்ததும் என்னை அறியாமல் கோபம் வந்தது. “இன்னுமாட நீ தூரமாகியாய்” என்று விறகு கட்டையை எடுத்து மண்டையில் அடித்து, இனிமேல் இந்த வீட்டுப்பக்கம் வர வேண்டாம் என்று விரட்டி விட்டேன். அன்று போனவள் தான் தகப்பன் வீட்டுக்கு; பிறகு அவள் முகத்திலேயே விழிக்கவில்லை.

சு-ம: அட பாவமே! அப்புறம்...?

மி-ர்: அப்புறம் என்ன? அப்புறம் உடனே போய் வேறு ஒரு கழுதையைக் கட்டிக் கொண்டு வந்தேன்.

சு-ம: அதென்ன கழுதையைக் கட்டிக் கொண்டு வந்தேன் என்கிறீர்களே?

மி-ர்: ஆமாம் அது கழுதைதான். ஒரு சின்னச்சாதி பெண்ணைக் கட்டிக் கொண்டு வந்தேன்.

சு-ம: சின்னச்சாதி பெண்ணா, அவுங்க எங்கே?

மி-ர்: அவுங்க ஒரு பட்டமாக்கும்? அந்த தொண்டுக்கு அந்தக் கழுதை 5000 ரூபா நகையோடு நம்ம வண்டிக்காரப் பையன் ஒருத்தன் “கள்ள”ப் பையன் அவளை இழுத்துக்கிட்டு ஓடி பினாங்கெல்லாம் கெட்டலைஞ்சு 4, 5 பிள்ளைகளை பன்னிக்குட்டிகளாட்டமா பெத்துக்கிட்டு வந்து, இப்போது ஆலங்குடியிலே கூலிவேலை செய்து கிட்டுத் திரிகிறான்.

சு-ம: அந்த அம்மாளுக்கு 4, 5 பிள்ளைகளா?

மி-ர்: ஆமா, கழுதைக்கு; இப்பசூட செனையாய் இருக்கிறாள் என்று சொன்னாள் நம்ம வீட்டு வேலைக்காரி.

சு-ம: அப்படிப் “பன்னிக்குட்டி போடுவதுபோல” பிள்ளைபெறுகிற அம்மாளுக்கு உங்களிடம் இருக்கும் போது ஏன் பிள்ளை உண்டாகவில்லை?

மி-ர்: அதுதான் தம்பி நான் முன்னையே சொன்னேனே, பகவான் நம்மை சோதிக்கிறார் என்று.

சு-ம: பகவான் சோதிக்கிறார். அப்புறம் என்ன செய்தீர்கள்?

மி-ர்: கொஞ்சம் நாள் பொறுத்து ஜோசியம் பார்த்து, இப்போது 2,3 வருஷத்துக்குமுன் வேறு ஒரு பெண்ணை கலியாணம் செய்து கொண்டேன். அது நல்ல பொண்ணு; முடின கதவு முடினாப்பிலே, போட்டதாள் போட்டாபிலே வீட்டுக்குள்ளாக வைத்திருக்கிறேன். அப்படி இருந்தும் இந்த 2,3 வருஷமாக பகவான் கண் விழிக்கவில்லை.

சு-ம: உங்கள் கதை நன்றாக இருக்கிறதே. முதல் பெண்டாட்டியை அவர்கள் தூரமாகிறார்கள் என்று (பிள்ளை பெறவில்லை என்று) அடித்து விரட்டி விட்டீர்கள்.

2-வது பெண்டாட்டி “வண்டிக்காரப் பையனுடன் உங்களை விட்டு ஓடிப் போய் விட்டார்கள்.

முன்றாவது பெண்டாட்டியை ஜெயில் கைதி மாதிரி காவலில் வைத்திருப்பதுபோல் சிறை வைத்திருக்கிறீர்கள்.

இந்த நிலைமையில் “பகவான் சோதிக்கிறார்” என்று இராமேசுவரம் போகிறேன் - பிள்ளை வரத்துக்கு என்கிறீர்களே! உங்களுக்கு சொத்து இக்கிறதே ஒழிய, யோசனை இல்லை.

மி-ர்: ஏந்தம்பி இப்படிச் சொல்றீங்களே!

சு-ம: பிள்ளை இல்லை என்றால், ஏன் பிள்ளை இல்லை என்று டாக்டரை கேட்க வேண்டாமா?

மி-ர்: அவன் கெட்டான் மடப்பயல்கள்! நானும் அதையும் பார்க்கலாம் என்று இரண்டு டாக்டரைக் கேட்டேன். அவர்கள் உங்களுக்குப் “பிள்ளை பிறக்காது”

என்று சொன்னார்கள். காரணம் என்னன்னா வாத சரீரமாம்; 254 பவுண்டு எடையாம், நாடியிலே கோளாறு இருக்குதாம். அந்த எண்ணத்தை அதாவது பிள்ளை எண்ணத்தை விட்டு விட வேண்டுமாம். இது சொல்றதுக்குத்தானே இந்தப் பசங்களுக்கு காலேஜ் வெச்சிப் படிப்பு சொல்லிக்கொடுக்கிறது? பார்த்து சொல்றதுக்கு 20, 30 கொடுக்கிறது?

சு-ம: அய்யா கோபித்துக் கொள்ளாதீர்கள்; டாக்டர்கள் சொன்னது சரியாகத்தானே இருக்கிறது!

மி-ர்: என்ன தம்பி நீங்களும் அவன்களாட்டமா பேசிறிங்கோ!

சு-ம: அவங்க சொன்னதிலே தப்பு என்னாங்கோ, நீங்கள் 254 பவுண்டு எடை இல்லையா? அன்றியும் முதல் மனைவிக்கும் உங்களால் குழந்தை கொடுக்க முடியவில்லை. அதனால் தானே அவங்க தூரமானாங்க; இரண்டாவது மனைவி உங்கள் நிலையை அறிந்து நீங்கள் பிடிக்காததால் ஓடிவிட்டார்கள். ஓடின பிறகு வேறு ஒருவருடன்கூடி வாழ்ந்து 4, 5 பிள்ளைகள் பெற்று இருக்கிறார்கள். மூன்றாவது மனைவி விஷயத்தில் நீங்கள் சந்தேகம் கொண்டு சிறை வைத்து இருக்கிறீர்கள். அவர்களுக்கும் பிள்ளை கொடுக்க உங்களால் ஆகவில்லை. பெண்களுக்குப் பிள்ளை புருஷன்தான் கொடுக்க வேண்டுமா அல்லது அவர்கள்தானே பெற்றுக் கொள்வதா?

அப்படியானால் இன்றைய பெண்கள் சமுதாயத்தில் 100-க்கு 20 வீதம் உள்ள (கணவனை இழந்த) விதவைகள் எல்லாம் ஏராளமாகப் பிள்ளைப் பெற்றுக் கொள்வார்களே; புருஷன் இல்லாததால்தானே அவர்கள் பாவம் பிள்ளைபெற முடியாமல் இருக்கிறார்கள். இதுகூடவா உங்களுக்குத் தெரியாது! டாக்டர்கள் உங்களுக்கு மருந்து ஒன்றும் சொல்லவில்லையா?

மி-ர்: அப்படி ஏதாவது மருந்து சொன்னாலும் பரவாயில்லையே. “உங்களுக்கு அதுவே இல்லை. அந்த எண்ணத்தையே விட்டு விடுங்கள்” என்கிறான்களே அய்யாக்கியப் பயல்கள்.

சு-ம: நாட்டு வைத்தியர்கள் இடம் கேட்டுப் பார்க்கிறதுதானே!

மி-ர்: அவன்களும் தங்கபஸ்பம், தாம்பர பஸ்பம், தாது விருத்தி லேகியம், கண்டது கழுதைகள் என்ன என்னமோ செய்து கொடுத்தார்கள். கொடுத்துவிட்டு “எங்களால் இவ்வளவு தான் முடியும். இனி பகவான் பார்த்து ஏதாவது செய்தால் தான் உண்டு” என்று சொல்லிவிட்டுப் போய்விட்டார்கள்?

சு-ம: கோவிச்சிக்கொள்ளாதீர்கள். நான் ஒன்று கேட்கிறேன். உங்கள் மனைவிகளில் ஒரு அம்மா ஏன் ஓடிப்போய் விட்டார்கள்?

மி-ர்: அந்தக் கொழுத்த சிறுக்கி பையனைத் தேடிக்கிட்டு ஓடிப் போயிட்டா!

சு-ம: அதுதான் போகட்டும், இந்த அம்மாளை ஏன் பூட்டி வைத்திருக்கிறீர்கள்?

மி-ர்: இவளும் அப்படி ஓடிவிட்டா என்ன பன்றது என்று நகை, நல்லா துணி ஒன்னும் கொடுக்காமே வைத்திருக்கிறேன்.

சு-ம: சோறு போட்றீங்களா? நகை, துணி கொடுக்கிறீங்களா?

மி-ர்: அதுக்கென்ன கேடு; நல்லா திண்ணு ஒவ்வொருத்தியும் குதிருபோல ஆனாளுங்கோ, நகை, துணிக்கும் குறைச்சலில் லேங்கோ: ஆனால் ஓடிட்டா என்ன பண்ணறது என்று கழட்டி வைத்திருக்கிறேன்!

சு-ம: சோறு போட்டு, நகையும் போட்டு, நல்ல துணியும் கொடுத்து இருந்தும் ஏன் உங்கள் மனைவிகள் ஓடுகிறார்கள். இதைப் பார்த்தால் டாக்டர் உங்களுக்கு “அது இல்லை” என்பது வாஸ்தவம்தானே. நீங்கள் மிகவும் பெருத்துவிட்டீர்கள்: 254 பவுண்டு எடை; உங்கள் வயிறு மேடுபோல் ஒரு முழம் முன்னுக்கு வந்துவிட்டது; உங்களால் நடக்கவே முடிவதில்லை; உட்கார்ந்திருந்தால் எழுந்திருக்க ஆள் தூக்க விட வேண்டும்; எழுந்தால் உட்கார ஆள் பிடித்து உட்கார வைக்க வேண்டும். வயது கிட்டத்தட்ட அறுபது ஆகிறது? இந்த நிலையில் சிறைச் சாலைக் கைதிகளபோல் மனைவியை அடைத்து வைக்கிறீர்கள்!

ஆகவே உங்களுக்கே தெரிகிறதே, உங்களுக்கு அந்தச் சக்தி இல்லை என்பது. வீணா ஏன் கஷ்டப்படுகிறீர்கள்? பார்ப்பனர்கள் பேச்சைக் கேட்டுக்கொண்டு ஏன்

கண்ட பக்கம் செல்லுகிறீர்கள்? வீணாக ஏன் உங்கள் பணத்தை பதினாயிரக்கணக்கில் செலவு செய்கிறீர்கள்? எந்தக் கடவுளாலும் நேரிடையாய் வந்து பிள்ளை கொடுக்க முடியாது. உங்கள் மூலம்தான் கொடுக்க வேண்டும். உங்களுக்கோ அதே இல்லை என்பது டாக்டர்களாலும், உங்கள் மனைவிமார்களாலும் ருஜுவாகிவிட்டது.

உங்களுக்கும் அது தெரிந்திருக்கலாம். அப்படி இருக்க இந்தக் காலத்தில் - அதாவது பரிசுத்த ஆவியினால் பிள்ளை உண்டாகிற காலமல்ல இது. அல்லது விரத மகிமையினால் கர்ப்பம் உண்டாகிற காலமல்ல இது. இப்படிப்பட்ட காலத்தில் பகவான் பிள்ளை கொடுப்பார் என்றால் என்ன அருத்தம்? உடல் கூறுகளில் ஆண் மலடு. பெண் மலடு என்று இரண்டு உண்டு. ஓடிவிட்ட உங்கள் மனைவி கதையைப் பார்த்தால் அந்த அம்மாள் மலடு அல்ல, நீங்கள்தான் மலடு என்பதை அந்தம்மாள் ருஜு செய்துவிட்டார்கள் என்றுதான் கொள்ள வேண்டும். ஏனெனில் உங்களை விட்டுப்போன பிறகு 4,5, குழந்தைகளைப் பெற்று இருக்கிறார்கள்.

ஆரிய சாஸ்திரங்களில் “பெண் மலடானால் வேறு மனைவியைக் கட்டிக் கொள்ளலாம்”, என்றும், “ஆண் மலடானால் அந்த மலடன் - புருஷன் தன் மனைவியைப் பங்களி உறவு உள்ளவர்களிடம் ஒப்புவித்துக் கர்ப்பம் உண்டாக்கிக் கொள்ளலாம்” என்றும் இருக்கிறது. இப்படி நடந்ததாக ஆதாரங்கள் இருக்கின்றன. பல மிராசு, ஜமீன், பிரபு குடும்பங்களில் இப்படி நடந்தும் இருக்கின்றன. உங்கள் மனைவியை அடித்துக் கொண்டு ஓடிவிட்ட அந்தப் பையனுக்கு நீங்கள் சற்று ஜாடை மாதையாய் இடம் கொடுத்து உங்கள் வீட்டிலேயே பிள்ளையை உண்டாக்கிக் கொண்டிருக்கலாம்; தவறி விட்டீர்கள்; போனது போகட்டும். அந்த முறை உங்களுக்குப் பிடிக்கவில்லையானால் பிள்ளை ஆசையை விட்டு விடுங்கள்.

இந்த மனைவியாவது ஓடிவிடாதபடி அன்பாய் அவர்கள் இஷ்டப்படி இருக்க விடுங்கள். அதனால் ஒரு சமயம் உங்களுக்குக் குழந்தை உண்டாகலாம். வீணாக ராமேஸ்வரம் யாத்திரைக்கு 5,000, 10,000 பார்ப்பனர்களுக்கு அழுகாதீர்கள், நீங்கள் தினம் ஒரு வேளை மாத்திரம் சாப்பிட்டு 6

மாதத்தில் உங்கள் எடையில் 100 பவுண்டை குறையுங்கள். இல்லாவிட்டால் ஒரு நல்ல குழந்தையை தத்து எடுத்துக் கொள்ளுங்கள். பகவான் உங்களை சோதிக்கிறார் என்று கருதி நீங்கள் பகவானை சோதித்து முட்டாளாகாதீர்கள். இந்தப் பார்ப்பனர்கள் உங்களை மொட்டை அடித்து விடுவார்கள்!

மி-ர்: தம்பி உங்களுக்கு அனுபவம் போதாது. என்னைவிட வயதானவர்கள் எல்லாம் பிள்ளைபெற்று இருக்கிறார்கள். பகவான் மனது வைத்தால் பிள்ளை உண்டாவது அதிசய மல்ல. ஏன் வாய்ப்பட்டி மிராசுதார் பெரிய பண்ணை, அவருக்கு வயது 65, அவருடைய 4-வது மனைவிக்கு வயது 20, மாணிக்கம் போல் குழந்தை பெற்று இருக்கிறார்கள். இத்தனைக்கும் அவரும் கறுப்பு, குழந்தை பிராமண குழந்தை போல் செக்கசெவேர் என்று முக்கும், முளியும்; யார் பார்த்தாலும் அவர்கள் குழந்தை என்றே சொல்ல மாட்டார்கள். அதுவும் அவருக்குப் பிறந்ததென்று எவரும் சொல்ல மாட்டார்கள். அப்படி அழகு! கோயில் குளங்கள் 2 வருஷம் சுத்தாச்சுற்றி அந்தம்மாளே தனியாக அவர்கள் வீட்டு புரோகிதர் சொன்ன இடங்களுக்கெல்லாம் அவருடனேயே சுற்றிச் சுற்றி அவர் சொன்னபடியெல்லாம் பக்தியோடு கேட்டு கடைசியாக பகவானால் அப்படிப்பட்ட மாணிக்கம் போன்ற குழந்தையை அடைந்து விட்டார்கள். பகவான் பார்த்து மனது வைத்தால் ஆகாத காரியம் உண்டா? நாம் செய்வதைச் செய்வோம். நம்ம புரோகிதர் அய்யர் சொன்னார், ராமேஸ்வரத்தில் ஒரு சாஸ்திரியார் இருக்கிறாராம். அவர் எல்லா தர்மங்களையும் சரியாக செய்வாராம். இதுவரை அவரிடம் தானாதி, கர்மம் செய்து, சாந்தி செய்து கொண்டவர்களுக்கு ஒருவர் தவறாமல் புத்திர சந்தானம் கிடைத்திருக்கிறதாம். நம்ம புரோகிதர், அவருக்கு வயது 70 ஆகப் போகிறது. அவர் என் மாதிரி பெருத்த உடல் தான்! என்ன என்னமோ செய்து நல்ல புத்திர பாக்கியம் பெற்று இருக்கிறார். அந்தக் குழந்தைக்கு இப்போது வயது 5. அவர் என்னைவிட ஆள் ஆஜானுபாவாக இருப்பார்! (என்று சொல்லிக் கொண்டிருக்கும்போதே புரோகிதர் வந்துவிட்டார்.)

மி-ர்: வரணும், வரணும், சுவாமி வரணும். நல்ல சமயத்துக்கு பகவான் கொண்டு வந்து விட்டார் உங்களை.

பு-ர்: (இடது கையை முகர்ந்து பார்ப்பதுபோல் இடது கையை முக்களவு வளைத்துத் தூக்கி) “ஆசீர்வாதம், ஆசீர்வாதம்! நல்ல புத்திர பாக்கிய சம்பத்து உண்டாக வேண்டும்.”

மி-ர்: அப்படி சொல்லுங்கள் ஸ்வாமி!

பு-ர்: மிராசுதாரர்வாள். பயணம் எல்லாம் தயாராகி விட்டதோ? நாளை காலை வண்டிக்கே புறப்பட வேண்டியதுதானே?

மி-ர்: அதிலென்ன ஆட்சேபம்! எல்லாம் தயாராகி விட்டது. நம்ம சமாராதனை நன்றாக நடந்ததல்லவா? தாங்கள் சொன்னால் சரி.

பு-ர்: ஆஹா தாங்கள் செய்வதில் என்ன குறை இருக்க முடியும்? சில பிராமணாள் தட்சனை சராசரி 2 ரூபாய் வீதம் கொடுத்தது பற்றி திருப்திப்படாமல் முகம் கோணினார்கள்

மி-ர்: அப்படியா? ஆனால் யாத்திரை போய் வந்தபிறகு தாராளமாகச் செய்துவிடலாம்.

பு-ர்: அந்தக் கஷ்டம்கூட தங்களுக்கு வேண்டாம். இப்போதே பெரியவாளுக்கு மாத்திரம் ஏதாவது சேர்த்துக் கொடுத்துவிட்டால் போகிறது. ஏனெனில் நம்ம யாத்திரைக்கு அவர்கள் மனம் குளிர்ந்து ஆசீர்வாதம் செய்வார்கள்.

மி-ர்: சரி, ஓய் ராமனாதம் பிள்ளை, நம்ம சாமி சொன்னபடி பெரியவர்களுக்கு ஆள் 1-க்கு இன்னம் 2 ரூபாய் வீதம் சேர்த்துக் கொடுத்துவிட்டு வாரும்.

பு-ர்: அப்படிச் சொல்லுங்கள் மகாராஜா! தாங்களா சொல்லுகிறீர்கள்? தங்கள் நாக்கிலே தர்ம தேவதை இருந்தல்லவா சொல்லச் செய்கிறது என்ன பாக்கியம்! என்ன பாக்கியம் தங்களுக்கு!

சு-ம: அய்யா புரோகித அய்யரே! மிராசுதார் பணம் கொடுக்கிறார், பிராமணர்கள் வாங்கிக் கொள்ளுகிறார்கள்! அப்படி இருக்க நீங்கள் மிராசுதாருக்கு “என்ன பாக்கியம் என்ன பாக்கியம்” என்கிறீர்களே! இதன் அருத்தம் என்ன?

பு-ர்: தம்பி நீங்கள் சிறுபிள்ளை, உங்களுக்கு அது புரியாது. இந்த பிராமணர்களுக்குக் கொடுத்து அவர்களுடைய ஆசீர்வாதமும், கிரேயசும் பெரும்படியான பாக்கியம் எல்லோருக்கும் கிடைக்குமா? கொடுப்பதற்கு

1000-ம் பேருண்டு. வாங்குவதற்கு இப்படிப்பட்ட ஆத்மாக்கள் கிடைக்க வேண்டுமே! எங்கு கிடைக்கும்?

மி-ர்: சாமி, அந்தத் தம்பிக்கு அனுபவம் போதாது. சாமி வாரத்துக்கு செத்தே முந்தி என்னக்கூட இப்படித்தான் கேட்டார், அந்தத் தம்பி. சாமியே வந்துடுத்து.

பு-ர்: என்ன கேட்டார்?

மி-ர்: எனக்கு வயதாகி விட்டதாம், உடல் பெருத்து விட்டதாம். எனக்கு அதில்லையாம், குழந்தை பிறக்காதாம், ஏன் இரா மேஸ்வரம் போகிறாய் என்று கேட்டார்.

பு-ர்: அட்டா, அப்படியா கேட்டார்? அப்படி கேட்பது பெரிய தோஷமாச்சுதே! அவருக்கு என்ன தெரியும் - சிறுபிள்ளை! என்னை விடவா உங்களுக்கு வயது ஆயிடுத்து? என்னைவிடவா நீங்கள் பெருத்து இருக்கிறீர்கள்? என்னைவிடவா உங்களுக்கு அதில்லை என்று சொல்ல முடியும்? என் மூத்த மனைவி எனக்கு அது இல்லை என்று நோட்டீஸ் கொடுத்து விட்டு ஓடிப்போய் வேறு ஒருவனுடன் கூடி ஓட்டல் காப்பிக்கடை வைத்துக் கொண்டு இருக்காள் ஸ்ரீரங்கத்தில்! அப்படி இருந்தும் இப்போது நான் 60-க்கு மேல் கல்யாணம் பண்ணிக் கொண்டு என் பாரியாள் இரண்டு குழந்தை பெற்றிருக்கிறாளே! பகவான் பெருமையை இதுகள் எப்படி அறிய முடியும்? நீங்கள் புறப்படுங்கள் இராமேஸ்வரம். அங்கு சரியானபடி தானம், பிரதிஷ்டை, ஓம யாகம், சமாராதனை செய்துவிட்டு இராமநாதஸ்வாமிக்கு ஒரு மண்டல் அர்ச்சனை செய்து 48 நாள் அங்கிருந்து மண்டலாபிஷேகம் செய்து பாருங்கள். அதற்கு தாங்கள்கூட அங்கு இருக்க வேண்டியதில்லை. அம்மாள் மாத்திரம் இருந்தால் போதும். பிள்ளை பிறக்காவிட்டால் என்னைக் கேளுங்கள்.

சு-ம: ஓய் புரோகிதரே! நீர் சம்மா அளக்காதேயும்! இங்கே உம்ம சம்சாரம் 2, 3 தடவை உம்ம வீட்டை விட்டு ஓடி ஓடி, நீர் போய் இழுத்துக் கொண்டு வந்து வைத்து வாழுகிறீரா, இல்லையா? அந்த ராமேஸ்வர சுவாமி சாட்சியாய் சொல்லும், அந்தப் பிள்ளைகள் இரண்டும் உமக்குப் பிறந்ததா?

உம்ம மூத்த சம்சாரம் உங்க வீட்டுக்கு நகை செய்து கொடுத்த ஒரு ஆசாரி

மகனுடன்கூட ஓடப் போய், நீர் அவன்மீது பிராது போட்டு அந்தம்மாள் உமக்கு அதில்லை என்று டாக்டரை விட்டுப் பரிட்சை செய்யச் சொல்ல, நீர் கேசை வாபஸ் வாங்கிக் கொண்டு இருப்பதும், இதெல்லாம் எனக்குத் தெரியாதா? பகவான் பிள்ளை கொடுத்தாரா? வேறே மனுஷ ரூபத்தில் வந்து உம்ம மனைவியை அடித்துக் கொண்டு போய் கொடுத்தாராக்கும்!

பு-ர்: தம்பி இதெல்லாம் உலக சுகஜம்தான்! அதிலும் எங்களுக்கு இது எல்லாம் குற்றமாகாது, குறையுமாகாது. ஏன் என்றால் நாங்கள் எல்லாவற்றையும் பகவான் செயல் என்று எண்ணுகிற ஆஸ்திக சிரேஷ்டர்கள். அவனன்றி ஓரணுவும் அசையாது, ஆகையால் பகவான் செய்கையை பரிசாசம் செய்யாதேயும்! அவர் நம்மை பலவிதமாய் சோதிப்பார். அப்படியெல்லாம் பார்த்தால் உலகம் ஒரு நொடி நடக்காது. வேண்டுமானால் பாடும், மிராசுதார் நான் சொன்னபடி நடக்கட்டும், புத்திரபாக்யம் கிடைக்கிறதா இல்லையா பாடும்!

சு-ம்: நீர் சொன்னபடி மிராசுதார் நடப்பதானால் அதற்கு ராமேஸ்வரம் போவானேன்? அந்த சாஸ்திரி இடம் கர்மம் செய்து கொண்டு அவர் வீட்டில் 48 நாள் அந்தம்மாள் தனியாய் இருப்பானேன்? அதற்கு 4,000 5,000 செலவு ஏன்? இங்கேயே நல்ல பிள்ளைகுட்டி இருக்கிறவன் வீடு பார்த்து மிராசுதார் மனைவியை ஒரு இரண்டு மாதத்திற்கு விட்டு வைத்தால் போகிறது. போமய்யா போம். இப்படி எதற்கு ஆக அய்யா பிள்ளை? இதில் உங்களுக்கு எதற்கு சமாரா தனை, தட்சனை? ராமேஸ்வரம் புரோகிதருக்கு 1,000, 2,000 எதற்காக அய்யா அழுவது? அதில் உங்களுக்கு தரகு!

மி-ர்: தம்பி ஜாஸ்தி பேசாதிங்கோ! நான் இப்போது ராமேஸ்வரம் போகவில்லை. மற்றொரு சமயம் பார்க்கிறேன். இப்போது நேரமும் நாளும் நன்றாக இல்லை போல் இருக்கிறது. இந்தப் பேச்சு ஒன்றும் வெளியில் தெரியக் கூடாது.

சாமி, நீங்களும் போய்விட்டுப் பின்னால் சாவகாசமாய் வாருங்கள். தம்பி சொன்னதைப்பற்றி கோபம் வேண்டாம்; பிறகு பேசிக் கொள்ளலாம். எல்லாம் பகவான் சோதனைதான்.

மு-ர்: எனக்கு ஒன்றும் கோபம் இல்லை! தம்பி சொல்லுவதெல்லாம் உண்மைதான். இது உலக சபாவம்தான். உலக நடப்புதான்! பகவான் சாதாரணப்பட்டவர் அல்ல. அவர் திருவிளையாடல்கள் இவர்களுக்குப் புரியாது. ஆதலால் நீங்கள் பயணத்தை மாற்றிக் கொள்ளுங்கள். கண்டிப்பாய் பகவான் சிருபை செய்வார். நான் போய் வருகிறேன்.

மி-ர்: சரி போய் வாருங்கள்! இராமநாதம் பிள்ளை, சாமிக்கு 5 ரூபாய் கொடுத்தனுப்பும்.

மு-ர்: (ரூபா வாங்கிக் கொண்டு) இராமநாதா! எல்லாம் உம்ம சிருபை! (என்று சொல்லிக் கொண்டு போய் விட்டார்.)

(12.3.1950 'விடுதலை' இதழில் 'சித்திரபுத்திரன்' என்ற புனைப்பெயரில் தந்தை பெரியார் அவர்கள் எழுதிய கட்டுரை)

133. முதலில் பிள்ளையாரை உடைப்போம்!

நம்மை சூத்திரனாக - தாழ்ந்த ஜாதி மகனாகப் பிறப்பித்து இன்னொருவனை மேல் ஜாதிக்காரனாக, பிராமணனாகப் பிறப்பித்து, ஒருவன் சதா காலமும் உழைத்துப் போட்டு ஒன்றும் இல்லாமல் வாடவும், தற்குறியாய் இருக்கவும், இன்னொருவன் பாடுபடாமல், உழைக்காமல், மேல் ஜாதிக்காரனாக இருக்கவுமான அமைப்புக்குக் காரணமாக இருக்கிற இன்றைய கடவுள்கள் என்பவைகளை ஒழிக்க வேண்டும்; உடைத்துத் தள்ள வேண்டும்!

ஒவ்வொரு கடவுளாக உடைக்கும் பணியை திராவிடக் கழகம் விரைவிலே ஆரம்பிக்கப் போகிறது. அதற்காக விரைவில் ஒரு நாள் போடப் போகிறேன். சென்னை சென்றவுடன் நாள் குறித்து, 'விடுதலை'யில் எழுதுவேன். திராவிடக் கழக தோழர்களே - தயாராய் இருங்கள்!

கடவுள் என்று சொல்லப்படுகிற இந்த பொம்மைகளை ரோட்டிலே போட்டு உடைப்பதற்கு, விரைவில் நாள் தரப் போகிறேன். இப்போதே மண்ணுடையாரிடம் சொல்லி வைத்து அட்வான்சாக 'கடவுள்'

என்று சொல்லப்படுகிற உருவத்தைப் போல மண்ணிலே செய்து வாங்கி வைத்துக் கொள்ளுங்கள்; அல்லது கடைகளிலே விற்கிறதே - வர்ண பொம்மைகள் அதையாவது. வாங்கி ரெடியாக வைத்துக் கொள்ளுங்கள். நான் தேதி கொடுத்தவுடன் பொம்மைகளை எடுத்துக் கொண்டு கூட்டம் சேர்த்துக் கொண்டு ஏதாவது ஒரு இடத்திலே நடுரோட்டிலே, முச்சந்தியிலே, பலர் கூடுகிற இடத்திலே கொண்டு போய்ப் போட்டு, “இன்ன காரணத்துக்கு ஆக பொம்மையை உடைக்கிறேன். என்னை கீழ் ஜாதியாகப் பிறப்பித்ததற்கு ஆக உடைக்கிறேன்; என்னை சூத்திரன் - வேசி மகள் என்று கற்பித்ததற்காக உடைக்கிறேன்” என்பதாகச் சொல்லிக் கொண்டு உடைக்க வேண்டும்!

உடைப்பதற்கு முதல் ‘கடவுளாக’ எல்லோரும் எதுவும் செய்வதற்கு முதலாக பிள்ளையார் சுழி போட்டு ஆரம்பிப்பார்களே, அந்தப் பிள்ளையாரையே தேர்ந்தெடுக்கிறேன்! தோழர்களே! தயாராய் இருங்கள்! பொம்மைகளை இப்போதிருந்தே வாங்கி வைத்துக் கொள்ளுங்கள், விரைவில் நாள் கொடுப்பேன்.

விக்கிரகங்களை உடைக்கிறேன் என்றவுடன், (குழவிக் கற்களை) கோயிலுக்குள் போய் புகுந்து உடைப்போம் என்று யாரும் கருத வேண்டாம். இந்தப்படி கோயிலுக்குள்ளே புகுந்து கலாட்டா செய்வோம் என்று யாரும் அஞ்ச வேண்டியதில்லை.

கோவிலுக்குள் ஒருவரும் போக மாட்டோம்; சூயவரிடத்தில் மண் கொண்டு இன்றைய கோயிலில் இருக்கிற சாமியைப்போல செய்துதரச் சொல்லி, அல்லது கடைகளிலே விற்கிறதே வர்ணம் அடித்த பொம்மைகள் அதை வாங்கிக் கொண்டு வந்து, ஒரு தேதியில் இப்படி இதை உடைக்கப் போகிறோம் என்பதாக எல்லோருக்கும் தெரிவித்துவிட்டு கூட்டத்தைச் சேர்த்துக் கொண்டு, நடுரோட்டிலே போட்டு உடைப்போமே தவிர, கோயிலில் புகுந்து விக்கிரகத்தை பெயர்த்துக் கொண்டு வரும் வேலையையோ, அல்லது அவைகளுக்குச் சேதம் ஏற்படுகிற மாதிரியோ யாரும் நடந்து கொள்ள மாட்டார்கள் என்பதையும் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன். இதுபற்றின பூரா விவரங்களையும் சென்னை சென்றவுடன் தெரிவித்து உடைப்பதற்கு தேதியும் கொடுக்கிறேன்.

இந்தப் புத்தாண்டு திட்டமாக சில காரியங்கள் செய்ய வேண்டுமென்று, “விடுதலை”யில் கொஞ்ச நாளைக்கு முன் எழுதியிருந்தேன். அதன் அடிப்படையிலேயே இந்தக் காரியம் துவங்கப்படுகிறது.

பல தோழர்கள் எனக்குப் பல ஊர்களிலிருந்தும் கடிதம் எழுதியிருக்கிறார்கள். அதாவது திராவிட கழகத்தார் கோவிலுக்குள் புகுந்து கோவில் விக்கிரகங்களை சித்திரை துவக்க நாளில் உடைக்கப் போகிறார்கள் என்று கருதி பலத்த போலீசு பாதுகாப்பு கோவிலில் வைத்திருப்பதாகவும், இந்தப்படி உடைக்கப் போகிறீர்களா என்று போலீசார், கழக நிர்வாகிகளைக் கூப்பிட்டு கேட்டதாகவும், இன்னும் சி.அய்.டி.கள் தொடருவதாகவும் எழுதியிருக்கிறார்கள். அதனால்தான் சொல்லுகிறேன், நாங்கள் கோவிலுக்குள்ளே புகுந்து அந்தக் கோவில் விக்கிரகங்களை உடைப்போம் என்று யாரும் பயப்படத் தேவையில்லை என்று.

மேலும், இந்த நாட்டில் வழிவழியாய் இருந்துவரும் சமுதாய அமைப்பை விளக்கியும், இப்படிப்பட்ட அமைப்பின் காரணமாக ஒரு ஜாதி வேதனைப்படவும், இன்னொரு ஜாதி சுகப்படவுமான தன்மை இருந்து வருகிறது என்பதைத் தெளிவுபடுத்தி, வேத சாஸ்திரங்கள் என்பவைகளின் பித்தலாட்டத்தை விளக்கியும், இந்தக் கடவுள்கள் என்பவைகளின் யோக்கியதையை விளக்கியும், நடத்தையின் ஆபாசங்களை எடுத்துக் காட்டியும், இன்றைய சமுதாய அமைப்பு மாறினால்தான் இந்த நாட்டில் இருக்கிற கஷ்டங்களுக்குப் பரிகாரம் காண முடியுமே தவிர, பொருளாதார உரிமை, ஜனநாயகம் என்று பேசிக் கொண்டிருப்பதால் எந்தவித பலனும் ஏற்பட்டு விடாது!

(28.4.1953 அன்று வடக்கு மாங்குடியில் தந்தை பெரியார் அவர்கள் ஆற்றிய உரையின் ஒரு பகுதி - 4.5.1953 'விடுதலை' இதழில் வெளியானது).

134. தோழர்களே! 27.5.53

ஞாபகமிருக்கட்டும்!

பிள்ளையார் உருவத்தை உடைப்பதில் ஒன்றும் அதிசயப்பட வேண்டியதில்லை. தயங்கவேண்டியதில்லை!

பிள்ளையார் சதுர்த்தி பண்டிகையின்போது நாடு முழுதும் எத்தனை எத்தனை ஆயிரக்கணக்கான, லட்சக்கணக்கான, மண்ணு பிள்ளையாரை மக்கள் குயவனிடம் வாங்கி பிள்ளையார் சதுர்த்தி முடிந்தவுடன் கடலில், ஆற்றில், ஓடையில், ஏரியில், குளத்தில், கிணற்றில், புனலில், வயலில் எறிந்துவிடுகிறார்கள். அது உடன் கரைந்து நீரோடு நீராக, மண்ணோடு மண்ணாக ஆகி விடுவதில்லையா? இது தெரிந்தே மக்கள் நீரில் போடுவதில்லையா?

அதுபோன்ற செய்கைதான் இந்த உடைத்துத் தூளாக்கி மண்ணோடு மண் ஆக்குவதுமாகும்.

நாம் காசு போட்டு வாங்குகிறோமே ஒழிய, வேறு எந்த மனிதனுக்கும் உரிமை இருக்கிற வஸ்துவிடமும் நாம் செல்லவில்லை; தொடவில்லை.

நாமாக வாங்கி உடைப்பதும், நமக்குப் பிள்ளையார் கடவுளல்ல!

வேத சாஸ்திர ஆதாரம் என்பதன்படியும் அது - கணபதி கடவுளல்ல!

கடவுளுக்கு எந்த உருவமும் இல்லை!

கணபதி கடவுள் என்பதால் மனிதன் காட்டுமிராண்டி ஆக்கப்படுகிறான்; அதற்கு கோவில், பூசை, நைவேத்தியம், உற்சவம் முதலியவைகளால் நம் அறிவும், செல்வமும், நேரமும் முற்போக்கும் பாழாகிறது. “உண்மையான கடவுள்” என்பதும் நாஸ்திகமாகிறது.

கணபதிக்கு கற்பிக்கப்பட்டிருக்கிற பிறப்பும், குணங்களும் மிகுதியும் கீழ்த்தரமானவை; அறிவுள்ள - மானமுள்ள கடவுள் தன்மை அறிந்த மக்களுக்கு ஏற்றதல்ல; பொறுத்துக் கொள்ளக் கூடியதல்ல!

காட்டுமிராண்டி காலத்தில் 1000, 2000 ஆண்டுகளுக்கு முன் வெளிநாட்டினரால் ஏற்பட்ட இந்த தேவர் - தெய்வங்கள் உணர்ச்சியேதான் இந்த 1953-ம் (விஞ்ஞான) ஆண்டிலும் நமக்கு இருக்க வேண்டுமா?

“ஆற்றங் கரையில் முக்கைப்பிடித்து ஜெபித்துக் கொண்டு ஏழையாய் பிச்சை எடுத்து வாழ்ந்து கொண்டிருக்க வேண்டிய,

“பிராமணர்” (பார்ப்பான்) இன்று சக்கரவர்த்தியாக அதாவது 565 தேசங்களுக்கு தேசாதிபதியாக, பிரதமராக இருந்து உரிமை அடையும்படி தனது நிலையை மாற்றிக் கொண்டிருக்கும் போது, கல்லை - செம்பை - மண்ணை - அழுக்கு உருண்டையை வணங்கிக் கொண்டிருக்கச் செய்யப்பட்ட காட்டுமிராண்டிகளான நாம் மனிதத் தன்மை பெற்று உண்மை, சத்தியம் (சத்து) கண்டுபிடித்து மண் பொம்மையை அழிக்கப்படாதா என்று கேட்கிறேன். இதில் அக்கிரமம், அநீதி, அசத்தியம், அறிவில்லாமை, அடாது செய்தல் என்ன இருக்கிறது?

யார்தான் ஆகட்டும், ஆத்திரப்படக் காரணம் என்ன இருக்கிறது?

மற்றும் இன்று ஆரியப் பார்ப்பனர்களில் சங்கராச்சாரி பார்ப்பனர் முதல் மடிசந்தி பார்ப்பனர் ஈறாக, அரசியல் பார்ப்பனர் முதல் சீர்திருத்த பார்ப்பனர் ஈறாக, ஜட்ஜு பார்ப்பனர் முதல் அட்டண்டர் பார்ப்பனர் ஈறாக, லஞ்சம் ஃபோர்ஜரி பாங்கி மோசடி பார்ப்பனர் முதல் குச்சு நுழைவு மாமா, குடி, சூதாட்ட பார்ப்பனர் வரை கட்டுப்பாடாக தமிழர்களை மனுகால சூத்திரராகச் செய்து வரும் பார்ப்பன ஆதிக்கப் பிரச்சாரத்திற்கு அரசியல், கல்வி இயல், மத இயல்களில் செய்துவரும் நிரந்தர பந்தோபஸ்தான சுயநல ஏற்பாட்டிற்கு தமிழர்களே, சூத்திரர்கள், பஞ்சமர் என்பவர்களே என்ன செய்யப் போகிறீர்கள்?

இதைவிட வேறு வழி இருந்தால் சொல்லுங்கள் - சூத்திர மந்திரிகளே, சூத்திர பாரலிமெண்ட், சட்டசபை மெம்பர்களே, வைஸ் சேன்ஸ்லர் முதல் கல்விமாண்களே, உலகப் பிரசித்தி கோடெஸ்வரர்களே, புலவர்களே, பிரபுக்களே, மாஜி ஜீமீன்தார் களே, மாஜி மகாராஜாக்களே, ஸ்ரீலக்ஷ்மி! ஸ்ரீலக்ஷ்மி!! ஸ்ரீலக்ஷ்மி!!! பண்டார சந்திரிகளே சொல்லுங்கள் கேட்க தலை வணங்க சித்தமாக இருக்கிறேன்!

(7.5.1953 'விடுதலை' இதழில் தந்தை பெரியார் அவர்கள் விடுத்த அறிக்கை.)

135. புத்த ஜெயந்தி கொண்டாட பொம்மை தயாரித்துக் கொள்ளுங்கள்!

கடவுள் சக்திகள், கோவில் பூசை உற்சவங்கள் சம்பந்தமான பித்தலாட்டங்களை ஒழிக்க வேண்டும் என்கின்ற முயற்சி

உலகில் - நாட்டில் இன்று நேற்று ஏற்பட்டதல்ல. இந்தியா தவிர மற்ற நாடுகளில் நீண்ட நாட்களுக்கு முன்பாகவே நல்ல அளவுக்கு ஒழிந்தும் மறைந்தும் விட்டது.

இங்கு ஒழியாததற்குக் காரணம் மேற்கண்ட கடவுள்கள் முதலியவற்றின் பேரால் பிழைக்க ஒரு ஜாதி பிறவியிலேயே ஏற்பட்டு அவர்கள் தங்களை மேல் ஜாதி, பிராமணர் - மேலோர், மற்றவர்கள் கீழ் ஜாதி சூத்திரர் (அடிமை) கீழோர் என்று சட்டம் - சாஸ்திரம் மூலம் செய்து அத்தன்மைகளை மதத்துடன் - கடவுளுடன் சேர்த்து ஆதிக்கமடைந்து கட்டுப்பாடாக காப்பாற்றி வருவதால் மற்ற மக்கள் பலர் அறிவும், மாணமும் உடையவர்களாக இருந்தாலும் அவர்கள் உதிரிகளாகவும், தனித்தனி சுயநலக்காரர்களாகவும், பிறவியிலேயே தாசி மக்களாகவும் இருந்து வருவதாலும் கட்டுப்பாடான எதிர்ப்பு நடத்தி வெற்றி பெற முடியவில்லை.

எதை தியாகம் செய்தாவது, ஒழித்தாவது, இந்த இழி நிலையை - காட்டுமிராண்டித் தனத்தை ஒழித்தாக வேண்டும் என்று யாரும் முன்வரவில்லை.

ஆனதால், இத்துறையில் பரீட்சை பார்க்ககூட யாரும், நம்மில் யாரும் இறங்கினதாகத் தெரியவில்லை.

என்னைப் பொறுத்தவரை நான் 50 ஆண்டுகளாக இவைகளுக்கு எதிரியாக - ஒழிப்பாளனாக இருந்து வந்திருக்கிறேன். என்னுடைய 30 ஆண்டு சொற்பொழிவுகளை, எழுத்துக்களை கவனித்தவர்களுக்குத் தெரியும் நான் இப்படிப்பட்டவன் என்பது. காந்தியாருக்கும் தெரியும்; இராஜாஜி அவர்களுக்கும் தெரியும்; மற்றும் பல பிரபலஸ்தர்களுக்கும், முக்கியஸ்தர்களுக்கும் தெரியும்.

எனக்கு ஆயுள் நெருங்கிக் கொண்டிருப்பதால் சற்று வேகத்தில் டிசைவதாகக் காணப்படலாம்! மற்றப்படி புதியதோ மாறுதலோ அல்ல.

நான் சன்யாசி - சாது வேஷம் போட்டுக் கொண்டு, விபூதி, நாமம், பட்டை பட்டையாகப் போட்டுக் கொண்டு, கொட்டை உருட்டி முணுமுணுத்துக் கொண்டு இவைகளை எல்லாம் சொன்னால், "இவர் பெரிய மகான்", என்று பெரிய மேதாவிகள் என்பவர்கள் எல்லாம் என் காலில் விழுவார்கள்; பணம் கொடுப்பார்கள்; பொன் முதலிய அபிஷேகம் செய்வார்கள்.

ஆனால் நான் சாதாரண, கடைத் தெரு மனிதனாக இருந்து கொண்டு 3-ந்தார மக்களுடன் தோள் சேர்த்துக் கொண்டு மிக மிக எளிதில் இவற்றைப் பேசுவதால், அதோடு காரியத்திலும் செய்ய முற்படுவதால், நான் மக்கள் முன், “மேதாவிகள்” முன் அலட்சியமாய் காணப்படுவதுடன் பார்ப்பனருக்கு இராவணனாய், இரணியனாய், சூரன்களாய் காணப்படுகிறேன்.

மதுரையில் 1922-ல் தோழர்கள் வைத்திய நாதய்யர், சீனவாசியங்கார், ஆச்சாரியார் முதலியவர்கள் முன்னிலையில், “மதுரை சொக்க நாதரையும், மீனாட்சியையும் புரட்டிக் கழுவி குளத்துப்படிக்கட்டில் வேஷடி துவைக்கப் போடுங்கள்!” என்றேன். எஸ். சீனிவாசியங்கார் என்னை “இராஜிஷி” என்றார். மற்றவர்கள் வ. ராமசாமி அய்யங்கார் உள்பட என்னைக் “கர்மவீரன்” என்றார்கள்.

மற்றும் பேயாடுதல், சாமியாடுதல், நெருப்பு மிதித்தல், நெருப்புச்சட்டி, காவடி எடுத்தல், திருப்பதி செல்லல் முதலிய வைகளைப் பேசி கீழ்த்தரமாகக் கண்டித்து வருகிறேன்.

எனவே எனது கருத்தில் புதுமை என்ன - தவறு என்ன?

“கோவில்கள் குச்சுக்காரி வீடு” என்றார் காந்தியடிகள்.

“கடவுள் என்ற ஒரு தனி வஸ்து இல்லை” என்றார் காந்தியார்.

“I have no belief in personal God” என்ற சொன்னார் காந்தியார்.

“கோவில் - கள்ளர் குகை” என்றார் ஏசு.

“கடவுளுக்கு இன்ன(உருவகம்) வைப்பவன் முட்டாள்தான், பாவி, கடவுளின் விரோதி” என்றார் முகமது நபி.

“கல்லும் மண்ணும், பித்தளையும் கடவுளாகுமா முட்டாள்களே!” என்றார்கள் சித்தர்கள்.

“கொள்ளை வினைக் கூட்டத்தார் (திருட்டுப் பசங்கள்) சேர்ந்து செய்த பித்தலாட்டம் இது” என்றார் இராமலிங்க அடிகள், இன்னும் பல சொல்லலாம்.

இப்படி இருக்க நான் சொல்லுவது மாத்திரம் எப்படி புதுமையாகும்? பார்ப்பான் பேச்சைக் கேட்டு ஏமாந்து போகாதீர்கள்.

புத்த ஜெயந்தி கொண்டாட பொம்மை தயாரித்துக் கொள்ளுங்கள் - சூத்திரர்களே! பஞ்சமர்களே!

(9.5.1953 ‘விடுதலை’ இதழில் தந்தை பெரியார் அவர்கள் விடுத்த அறிக்கை.)

136. எல்லா கடவுள்களும் ஒழிந்தே தீரும்!

நாமும் இந்தக் கடவுள் உடைப்புத் திட்டத்தை விட்டு விடாமல் உடைப்பதற்குப் பொருத்தமான நாளைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தோம்.

அதற்கேற்றாற் போலவே மே மாதம் 27-ம் தேதி புத்தர் நாள் என்பதாகக் கொண்டாட வேண்டும் என்றிருந்தோம். அதற்கு ஆக சர்க்கார் விடுமுறையும் விட்டார்கள். புத்தர் நாள்தான் இந்த ஆரியக் கடவுள்கள் உடைப்புத் துவக்கத்திற்கு சரியான நாள் என்பதாக நாம் முடிவு செய்து முதலாவதாக எந்தச் சாமியை உடைப்பது என்று யோசித்து, எதற்கும் முதல் சாமியாக இழுத்துப் போட்டுக் கொள்கிறார்களே, அந்தச் சாமியாகி கணபதி உருவத்தை முதலாவதாக உடைப்பது என்று முடிவு கொண்டு மே மாதம் 27-ம் தேதியன்று உடைத்தோம்.

இந்தக் காரியமும், எப்படி ரயிலில் உள்ள இந்தி எழுத்துக் களை 500-க்கு மேற்பட்ட ஊர்களில் 1000-க் கணக்கிலே, 10000-க்கணக்கிலே ஒருமித்து அழிக்கப்பட்டதோ, அதைப் போலவே இந்த விநாயகர், உடைப்பு ரயில் இல்லாத ஊர்களிலும் சேர்த்து உடைக்கப்பட்டது! தமிழ்நாட்டின் எல்லா பாகங்களிலும், மூலை முடுக்குகளிலும்கூட விநாயகர் உருவங்கள் செய்யப்பட்டு உடைக்கப்பட்டன.

ஆனால், இந்தப்படி நாம் உடைத்ததனால் விநாயகரே ஒழிந்துவிட்டதா? இல்லை. இன்னும் சொன்னால் இப்போது கொஞ்சம் அதிகமாயிற்று.

சும்மா கிடந்த பிள்ளையாருக்கெல்லாம் பூஜை, புனஸ்காரம் நடத்தினார்கள்.

அதைப்பற்றி நமக்குக் கவலை இல்லை. ஏனென்றால் முன்பு இருந்த 2 லட்சத்தோடு இப்போது ஒரு 3,000 சேர்ந்திருக்கலாம். அதனால் என்ன பலன்? இந்த 2 லட்சம் பிள்ளையார் ஒழியும்போது தானாக இந்த 3,000 பிள்ளையாரும் ஒழிந்துதானே போகும்? அல்லது இப்போது புதிதாக இந்த

3,000 பிள்ளையார்கள் போல் உற்பத்தியானதால் இந்த 2 லட்சம் பிள்ளையார்கள் ஒழியாமல் இவைகளால் பாதுகாத்து விட முடியுமா? அது ஒன்றும் இல்லை!

சும்மா எதிர்ப்பு என்கிற பேரால் விளையாடுகிறார்கள். ஆமாம் விளையாட்டுத்தான்; இதைப்பற்றி வேறு என்ன சொல்லுவது?

ஏன் இந்தப்படி சொல்லுகிறேன் என்றால், நாம் ஒன்றும் விளையாட்டுக் காரியத்துக்காக இந்தச் சாமிகள் என்பவைகளை உடைக்கவில்லை.

இந்தச் சாமிகள் என்று கொண்டாடப்படுபவைகள் ஆபாசமானது, அசிங்கமானது, அக்கிரமமானது! நம்மை சூத்திரனாகவும், தாசி மகனாகவும், கீழ் ஜாதி மகனாகவும், மற்றவர்களுக்கு உழைத்துப் போட்டுவிட்டு ஒன்றும் இல்லாமல் கிடக்க வேண்டியவனாகவும் வைத்திருக்கிறது. அன்னக்காவடிப் பார்ப்பானை, அழுக்குப்பிடித்த பார்ப்பானை, அயோக்கியப் பார்ப்பானை, மேல் ஜாதிக்காரனாகவும், பாடுபடாமல் ஊரார் உழைப்பிலேயே வயிறு வளர்ப்பவனாகவும், சுகபோக வாழ்வுக்காரனாகவும், ஆக்கி வைத்திருப்பது இந்தக் கடவுள் தான்!

எனவே நம்முடைய கீழ்நிலைமை - காட்டுமிராண்டித் தன்மை ஒழிய வேண்டும் என்றால், இக்கடவுள்கள் என்பவைகள் ஒழிய வேண்டும் என்று இப்படிப் பல காரணங்களை; தெளிவான உண்மைகளை எடுத்துச் சொல்லி, நாம் இந்தக் கடவுள் என்பவைகளை உடைக்கிறோம்!

ஆனால், நமக்கு எதிர்ப்பாளர்கள், எதிரிகள் என்பவர்கள் இதற்குச் சரியான சமாதானம், தெளிவான பதில், நீ சொல்வது தப்பு, அப்படியல்ல, இப்படியல்ல என்று தெளிவான பதிலைச் சொன்னால் ஒப்புக் கொள்ள கொஞ்சம்கூட தயங்கமாட்டோம். அதை ஒருவருமே சொல்லவில்லையே! சொல்ல முடியவில்லையே! சும்மா! அதோ! அதோ! ராமசாமி நாயக்கன் சாமியை உடைக்கிறேன் என்கிறான்; அதனால் நம்முடைய சாமி போச்சு, கடவுள் போச்சு என்று சொல்வது கூச்சலிடுவதும், அதற்கு என்ன செய்வது என்றால், புதிய சாமிகளை உற்பத்தி செய் என்பதும் தான் அவர்களால் செய்ய முடிந்தது! சரி புதிய சாமிகளை உண்டாக்குவது என்றால் யார் உண்டாக்குவார்கள்? ஏற்கெனவே பழைய சாமிகளுக்க

குக் கும்பிடு போடுகிறவன்தானே புதிய சாமிகளையும் உண்டாக்குவான்! இதுவரையிலே சாமி கும்பிடாதவன், அவைகள் எல்லாம் பித்தலாட்டம் என்று கருதி - சொல்லிக் கொண்டிருப்பவன், அந்த சாமிகளையே உடைத்துத் தூள், தூளாக்கத் துணிந்தவன் எவனும் புதிய சாமிகளை உண்டாக்க மாட்டானே! அப்புறம் அதைப்பற்றி நமக்குக் கவலையென்ன? எப்போதும் முட்டிக் கொள்ளுகிற முட்டாள்கள் முட்டிக் கொண்டு போகட்டுமே! இதில் புதுசென்ன? பழசென்ன?

இன்னும், நாம் பிள்ளையார் உடைக்கிறோம் என்றவுடன், திராவிட கழகத்துக்காரனின் பிரசாரத்திற்கு எதிர்ப் பிரசாரமாக நமது புண்ணிய புராணங்களை மக்களுக்கு எடுத்துச் சொல்ல வேண்டும் என்று ஏற்பாடு செய்து புராணப் பிரசாரம் செய்கிறார்கள். அதைப் பற்றியும் நமக்குக் கவலை இல்லை. நாமும் புராணங்களை எடுத்துச் சொல்லி அவைகளில் உள்ள ஆபாசங்களை, அநியாயங்களை, அக்கிரமங்களை, அறிவுக்குப் பொருந்தாத செயல்களை எடுத்துக் காட்டித்தானே அவைகள் ஒழிக்கப்பட வேண்டும் என்று சொல்லுகிறோம்.

விநாயகரை உடைக்க வேண்டும் என்றால், விநாயகரைப்பற்றிய கதைகள், அவரின் புராணங்கள் எல்லாவற்றையும் எடுத்துக் காட்டித்தானே உடைக்க வேண்டும் என்று கூறுகிறோம். அதுபோலவே இராமாயணத்தைக் கொளுத்த வேண்டும் என்றால் இராமாயணத்தை பக்கம், பக்கமாக, காண்டம் காண்டமாக எடுத்துக் காட்டித்தானே கொளுத்த வேண்டும் என்கிறோம். நாம் ஒன்றும் சும்மா உடைக்க வேண்டும் - கொளுத்த வேண்டும் என்று சொல்லவில்லையே! இன்னும் சொல்லப் போனால் புராணங்களை அவர்கள் பிரசாரம் செய்வதன் மூலம் அந்தப் புராணங்கள் என்பவைகளின் யோக்கியதை என்ன என்பதை எல்லா மக்களுக்கும் தெரிந்து கொள்வதற்கு வாய்ப்பு ஏற்படும். ஆதலால் இப்படிப்பட்ட எதிர்ப் பிரசாரங்கள் பற்றியும் புதிய சாமிகள் உற்பத்தியைப் பற்றியும் நமக்குக் கவலையில்லை. அதனால் ஒன்றும் நடடம் ஏற்படவே ஏற்படாது!

நாம் விநாயகரை உடைத்தோமே, அதோடு நின்று விடவா போகிறது? இல்லை. இனி மேலும் தொடர்ந்து வரிசையாக இந்தக் கடவுள்களை உடைத்துக் கொண்டே வருவோம்.

முதலில் விநாயகரை உடைத்தோம். அது ஒரு சைவ முக்கிய கடவுள் ஆகும். இனி அடுத்தபடியாக ஒரு வைணவ முக்கிய கடவுளை உடைப்போம். இதைப்போலவே அல்லது வேறு அந்தச் சாமியின் விசேஷ நாளிலே உடைப்போம் - உடைக்கத் தான் போகிறோம். இப்போதே சொல்லி வைக்கிறேன் எல்லோரும் தயார் செய்து கொள்ளுங்கள்!

(5.7.1953 அன்று திருச்சியில் நடந்த திராவிட நாடு பிரிவினை நான் பொதுக் கூட்டத்தில் தந்த பெரியார் அவர்கள் பேசியது. 11.7.1953 'விடுதலை' இதழில் வெளியானதில் ஒரு பகுதி.)

137. புத்தனுக்கும் புத்த ஸ்தாபனத்திற்கும் ஏற்பட்ட நிலை நமக்கு ஏற்படலாம்!

நாடெங்கும் மண் பிள்ளையார் உருவ உடைப்பு - அதாவது உருவ வழிபாடு வெறுப்புக் கிளர்ச்சி எதிர்பார்த்த அளவுக்கு மேல் வெற்றிகரமாக நடந்தது குறித்து எனது உளமகிழ்ந்த மகிழ்ச்சி.

சில இடங்களில் சிறிய கலவரங்களும் ஓரளவுக்குப் பலாத்காரமும் நடந்ததாகப் பத்திரிகைகளில் சேதிகள் காணப்படுகின்றன. ஆனால் நமக்குக் கிடைத்த தகவல்களில் இருந்து இவை மிகைப்படுத்தி வெளியிடப்பட்ட செய்திகளாகத் தோன்றுகிறது.

சில இடங்களில் எனது உருவப்படங்கள் கொளுத்தப்பட்டதாகவும், எனது உருவம் என்று சொல்லி புல் உருவம் கொடும் பாவி கட்டிக் கொளுத்தியதாகக் காணப்படுகின்றன. இவை உண்மையாயிருக்கலாம். இதை வரவேற்கிறேன். கொடும்பாவி கட்டி இழுக்கும் செயலுக்கு இச்செய்கை புத்திக் கற்பிக்கும் என்றே கருதுகிறேன். அன்றியும் இப்படிப்பட்ட செய்கை உருவ வணக்கத்தை ஒழிக்கக் கருதும் உண்மையான மக்களுக்கு ஊக்கத்தையும், உற்சாகத்தையும் கொடுக்கும் என்றே கருதுகிறேன்.

மற்றொரு முக்கியமான விஷயம் என்ன வென்றால், நான் 28-ந் தேதி பிற்பகல்

திருச்சிக்கு 55 மைல் தூரமுள்ள பாபநாசத்தை அடுத்த கோவில் தேவராயன்பேட்டைக்கு கழகத் திறப்பு விழாவிற்குச் சென்று விட்டு அன்று இரவு சுமார் 11-30 மணிக்கு திருச்சிக்கு - என் ஜாகைக்கு வரும்போது கழகக் காம்பவுண்டிற்குள் சுமார் 1000 பேர்கள் வரை தடிகள், கத்திகளுடன் இருந்து உற்சாகமாக ஆத்திரப் பேச்சுக்கள் பேசிக் கொண்டிருந்தனர். நான் குழப்பத்துடன் வண்டியை நிறுத்தினேன். ஆனால் “பெரியார் வாழ்க!” என்ற ஆரவாரத்துக்கிடையே என்னை வரவேற்றனர். என்ன விஷயம் என்று கேட்டேன்.

ஒரு வாலிபனை இழுத்துக் காட்டி, அவனிடமிருந்த நெருப்புப்பற்ற வைக்கத்தக்க ஒரு நெருப்புப் பந்தத்தைக் காட்டினார்கள்.

விஷயம் என்னவென்றால், என் மாளிகையைக் கொளுத்த ஒரு கூட்டம் திட்டமிட்டு வந்ததாகவும், அப்போது சிலர் ஓடிவிட்டதாகவும், இந்த வாலிபனை ஓடிப் பிடித்ததாகவும் சொல்லியதுடன், போலீசாருக்குத் தகவல் தெரியப்படுத்தியிருப்பதாகவும் சொன்னார்கள்.

இது ஒரு பார்ப்பன மிராசுதார் ஏற்பாடு என்றும், சில பார்ப்பன வக்கீல்களின் மூளை வேலையென்றும் சொல்லி என்னை உடனே மாடியில் படுத்துக் கொள்ளும்படி தட்டிக் கொடுத்து அனுப்பிவிட்டனர்.

பின்னர் போலீசு வந்தவுடன் அவர்களை வைத்து எதிரிகள் ஓடிய வழியை எதிர் காம்பவுண்டுக்குள் போய் பார்த்தனர். எதிர் காம்பவுண்டு சுவரின் உட்புறம் மற்றும் 2,3 பந்தங்களும் ஒரு பாட்டில் பெட்ரோலும் இருக்கக் கண்டு எடுத்தார்கள். போலீசார் அந்த வாலிபனை அழைத்துக் கொண்டு இவைகளையும் எடுத்துப் போய் விட்டனர்.

இதன் விளைவு என்னமோ ஆகட்டும்.

புத்தருக்கும் புத்தர் ஸ்தாபனங்களுக்கும் ஏற்பட்ட நிலைமைகள் நமக்கும் ஏற்பட்டே தீரும். அது எதிர்பார்த்ததுதான். நாம் இந்தத் தொழிலில் இறங்கியிருப்பதால் நமக்கு இதில் ஏமாற்றமொன்றுமில்லை!

கொலை, இரத்தக்களரி, கொளுத்தல் இல்லாமல் ஒரு கொள்கை எதுவுமீ புரட்சிகர

மான மதக் கொள்கை ஏற்படுவது என்பது என்றுமே முடியாத காரியமாகும்.

ஆதலால் இது கழகத்திற்கு ஒரு சோதனை. கழகத் தோழர்கள் இதைச் சமாளிக்கத் தயாராக இருக்க வேண்டும்.

நம்மால் எங்கும் எவ்வித சிறு பலாத்காரமான காரியமும் ஏற்படக்கூடாது.

இது விஷயத்தில் அரசாங்கத்தின் ஆதரவையும், அனாதரவை யும் ஒன்றுபோலவே பாவிக்க வேண்டும்.

இதற்குத் தயாராகயிருக்க முடியாதவர்கள் ஒதுங்கிக் கொள் வது வரவேற்பதாகும்.

எனக்குப்பின் எப்படி நடந்து கொள்வது என்பதுபற்றி துணிவுடன் சிந்தித்து முடிவு செய்து கொள்ள வேண்டும்.

(29.5.1953 'விடுதலை' இதழில் தந்தை பெரியார் அவர்கள் விடுத்த அறிக்கை).

138. பிள்ளையார் உடைப்பு - நீதிபதி தீர்ப்பு!

மக்கள், வள்ளுவர் குறளை ஏற்று நடக்கும் தகுதி பெற்ற பிறகு, அடுத்தபடி என்ன என்று சிந்தித்தேன். புத்தர் கொள்கை பிரசார மாநாடு கூட்டினேன். நாம் எந்த லட்சியத்துக்காக நம் இயக்கத்தினை ஆரம்பித்தோமோ அந்தத் துறையில் நல்ல பலன் ஏற்பட்டு வருகிறது. நம் இயக்கம் நல்ல முறையில் வளர்கிறது, பல கடவுள்கள், உருவ வழிபாடு வேண்டாம் என்று பல ஆண்டுகளாகப் பிரச்சாரம் செய்து வந்தோம். மக்கள் ஒத்துக் கொள்ளவில்லை! ஏனோதானோ என இருந்தார்கள். மீண்டும் இதையே சொல்லிக் கொண்டிருந்தால் பலன் என்ன? விக்ரகங்களை உடைக்க வேண்டும் என்று தீர்மானித்து, அதன்படியே முதலாவதாக விநாயக உருவத்தை உடைத்தோம். ஓர் நாள் குறிப்பிட்டு பல்லாயிரக்கணக்கிலே உடைத்துக் காட்டினோம். அது குறித்துகூட சிலர் என் மீது வழக்குத் தொடர்ந்தார்கள். 4 நாட்களுக்கு முன்னேதான் நீதிபதி ராமன் நாயர் அவர்கள் அந்த வழக்கைத் தள்ளுபடி

செய்துவிட்டார். தீர்ப்பில் அவர் குறிப்பிட்டது மிகவும் கவனிக் கத் தக்கது. பிள்ளையார் உருவம் அவர்கள் செய்து அவர்கள் உடைக்கிறார்கள் - நீங்கள் ஏன் கேட்கிறீர்கள்? என்று அவர்க ளைக் கேட்டார். அவர்களுக்கு (ஆஸ்திரீகளுக்கு) இதைப் பார்க்க வயிற்றெரிச்சலாக இருப்பதைக் குறிப்பிட்டார்கள். அதற்கு நீதிபதி, “இவர்கள் திடீரென்று உடைக்கவில்லையே! பிள்ளையார் உருவ உடைப்பைப் பற்றி 3 மாத காலமாக பிரச்சாரம் செய்து வந்தார்கள். அவர்கள் உடைக்கும் இடத்திற்கு முட்டாள்தனமாக நீங்கள் ஏன் போனீர்கள்? போய் ஏன் வயிற்றெரிச்சல் படுகிறீர்கள்?” என்று கேட்டார்.

உடைப்பதில் தவறென்ன என்றுதான் நான் கேட்கிறேன்! கடவுள் வேண்டாம் என்று அதை உடைக்கவில்லை. பார்ப்ப னன் கற்பனையைத்தான் உடைத்தெறிந்தோம். பிள்ளையாரை உடைத்ததால் கடவுளை உடைத்ததாக ஆகாது. புத்தர் சொல்லி இருக்கிறார், உருவ வழிபாடு வேண்டாம் என்று.

நாங்கள் கடவுள் விலக வேண்டும் என்று சொல்லவில்லை. வேண்டும் என்பவர்கள் 98 சதவிகிதம் இருக்கலாம். சண்டை யில்லை நமக்கு அத்தனைப் பேரோடும், கடவுள் இருப்பதாக நம்பினாலும் இத்தனை கடவுள் உருவங்கள் ஏன்? அவைக ளுக்கு பூசைகள் எதற்கு? கோவில்கள் எதற்கு? அவைகளுக்கு வைப்பாட்டிகள் எதற்கு? குடும்பங்கள் எதற்கு? என்றுதான் கேட்கிறோம். ஒன்றை மட்டும் நீங்கள் நினைவில் வைபுங்கள். நாங்கள், உருவ வழிபாடு வேண்டாம் என்று புத்தர் சொன்னதற் காகச் சொல்பவர்களல்ல. நாங்கள் சொல்கிற கருத்துக்களுக்கு இயல்பாகவே 2500 ஆண்டுகளுக்கு முன்பே உலக மக்களால் பெரிதும் மதிக்கப்படுகிற புத்தர் கூறினார் என்று எங்கள் கருத்துக்கு ஆதாரம் காட்டுகிறோம். வக்கீல் தனது, Law report-ல் முன்னாளில் நடந்த தீர்ப்பை எடுத்துக் காட்டுவதுபோல காட்டுகிறோம். புத்தரும் உருவ வழிபாடு வேண்டாம் என்று கூறினார்.

புத்தர் சாமான்யரல்ல. உலக மக்களால் நன்கு மதிக்கப்படுபவர். புத்தர் உயர்ந்தவர், ஞானி என்று எல்லோரும் ஒத்துக் கொண் டுள்ளனர். நம் இந்திய அரசாங்கமே ஒத்துக் கொண்டுள்ளது. புத்தரது சக்கரம்தான் அரசாங்கக் கொடிகளில் உள்ள சக்கரம் - புத்தர் ஸ்தூபிதான் அரசாங்கத்தின் சின்னமாக இருக் கின்றது. புத்தர் நாளை கொண்டாடுவதற்கு

என்று, 'புத்தர் ஜெயந்தி' என்று அரசாங்கத்தார் லீவு விடுகிறார்கள். 4 நாட்களுக்கு முன்புகூட நேரு அவர்கள் புத்தர் ஒரு சிறந்த ஞானி என்று பேசினார். இப்படி அரசாங்கத்தார் மதித்து - மதிப்பளிக்கிறார்கள். புத்தர் கோட்பாடுகளை ஏன் புறக்கணிக்கிறீர்கள்? எங்கள்மீது ஏன் குறை கூறுகிறீர்கள்?

புத்தருக்கும் மற்ற மதத்தலைவர்களுக்கும் பெரிய வேற்றுமை ஒன்று உண்டு. மகம்மதியர்களை எடுத்துக் கொள்ளுங்கள். அவர்கள் "நபிகள் தினம்", என்று கொண்டாடுகிறார்கள். நபிகள் கொள்கையைத் தட்டக் கூடாது, அவர் கூற்றுக்கள்தான் வேதவாக்கு என்று இஸ்லாமியர்கள் நம்புகிறார்கள். நடைமுறையில் பின்பற்றுகிறார்கள். கிறிஸ்துவர்களின் நம்பிக்கையும் அவ்வாறே; ஏசுவின் மொழிகளை அப்படியே ஏற்று நடக்க வேண்டும் என்பதுதான் மதக்கோட்பாடு. ரஷ்யாவில்கூட லெனின் இப்படிச் சொன்னார், அதுதான் சிறந்தது என்று தம் அறிவை ஒரு வறையரையில் நிறுத்துகிறார்கள். நமது கம்யூனிஸ்டு தோழர்கள்கூட மார்க்ஸ் இப்படிச் சொன்னார்கள்; மக்கள் இன்பமாக வாழ அவர் காட்டும் வழிதான் சிறந்தது என்று கூறுகிறார்கள். ஆனால் புத்தர் அப்படிச் சொல்லவில்லை. "நான் சொல்கிறேன் என்பதற்காக நீங்கள் ஏற்றுக் கொள்ளாதீர்கள், எதையும் யோசித்து ஏற்றுக் கொள்ளுங்கள்," என்றுதான் புத்தர் சொன்னார். அதையேதான் சுயமரியாதைக்காரர்களாகிய நாங்களும் 30 வருட காலமாகச் செய்கிறோம். சாதாரணமாக நம் இயக்கத்தில் 30 ஆண்டுகளுக்கு முன்பே சிங்காரவேலு போன்ற அறிஞர்கள் புத்தரது கோட்பாடுகளை விளக்கி மக்களிடையே பிரச்சாரம் செய்து வந்தார்கள். Professor லட்சுமி நரசு போன்றவர்கள், அப்பாதுரை, மணியர் போன்றவர்களும் அக்காலத்திலேயே நம் இயக்கத்தை ஆதரித்து எழுதியிருக்கிறார்கள்.

புத்தர் கொள்கை பிரசார மகாநாடு என்று நாம் கூட்டினாலும் இதை பார்ப்பனர்களுக்கு விரோதமாகக் கூட்டப்பட்ட மாநாடு என்று கருதினாலும் தவறில்லை. நம் கருத்தும் அதுதானே. பார்ப்பனன் இந்நாட்டினின்று விரட்டப்பட வேண்டும். கழகத் தோழர்களுக்கு இது ஒரு முக்கியமான திருப்பம். 20 வருடங்களாக நாம் 'வழி வழி' வென்று ஓயாமல் பேசிக் கொண்டே இருந்து விட்டோம். அதே இடத்திலிராமல் நாம் வேகமாக முன்னேறுகிறோம். கடவுள்

உருவங்களை உடைக்கிறோம். நாம் கோவிலை இடிக்க மாட்டோம் - உயிருள்ள விக்ரகங்களையும் உடைக்கவில்லை. அதாவது பார்ப்பனன் தொட்டு பூசை செய்கிற கடவுள்களிடம் நாம் சென்று அழிக்கும் வேலையைத் தொடங்கவில்லை. அப்படிப் பார்ப்பனர்களுடைய கோவில் விக்ரகங்களை உடைப்பதாகக் கூறினால் ஒவ்வொரு கடவுளுக்கும் இரண்டு போலீஸ்காரர்களை காவலுக்குப் போட்டு விடுவார்கள். மக்கள் மடமையிலிருந்து, கற்பனைப் புளுகுகளிலிருந்து விடுபட வேண்டும்.

(23.1.1954 அன்று ஈரோடு புத்தர் மாநாட்டில் தந்தை பெரியார் அவர்கள் ஆற்றிய உரையின் ஒரு பகுதி 28.1.1954 'விடுதலை' இதழில் வெளியானது).

139. அடே குட்டிச் சுவரே! இன்னமுமா சாமி விளையாட்டு?

நமது சின்னஞ்சிறு குழந்தைகள் "சாமி" வைத்து விளையாடுவதைப் பார்த்திருக்கிறோம். சிறு கற்களை இரண்டு வரிசையாக அடுக்கி அதன் மேல் குச்சிகளைப் பரப்பி, அதற்குமேல் துணி, இலை, காகிதம் முதலியவைகளைப் போட்டு முடி, ஓர் அறை மாதிரியாகச் செய்வார்கள். அதன் பிறகு சிறு ஓடுகளை முக்கோணமாகத் தேய்த்தோ அல்லது பொம்மைகளையோ அவ்வறைகளுக்குள் "சாமி"களாக வைத்து ஒரு குழந்தை அர்ச்சகராகவும், மற்றக் குழந்தைகள் "பக்தர்"களாகவும் நடிப்பதுண்டு! இது தான் குழந்தைகளினுடைய கோயில்கள். இவைகளுக்குத் திருவிழாக்களும் உண்டு.

சிறு காய்களில் துடைப்பைக் குச்சிகளைக் கோர்த்து தேர் மாதிரி செய்து அடியில் குச்சிகளைப் பரப்பி அதன் மேல் முக்கோணமாய்க் தேய்க்கப்பட்ட ஓட்டுத் துண்டை வைத்து இழுத்துக் கொண்டு போவது உண்டு. அந்தக் கூட்டத்தில் மிகவும் சிறு குழந்தையாய் இருப்பவர்கள் ஓட்டைத் தகரங்களை "மேள"மாக உபயோகப்படுத்துவார்கள். "இந்துக்கள்" என்றும் "சைவர்கள்" "வைணவர்கள்" என்றும் சொல்லிக் கொள்ளும் எல்லாருடைய வீடுகளிலும் பெரும்பாலும் குழந்தைகள் இவ்வாறு விளையாடுவதுண்டு.

ஆனால் இப்போது பட்டணங்களிலுள்ள இந்துக் குழந்தைகள் இவ்வாறான விளையாட்டு விளையாடுவது கிடையாது. அவர்கள் பட்டண வாழ்க்கையில் அதிகமாய்க் காணப்படும் மோட்டார், ரயில் முதலியவைகள் மாதிரி வைத்து விளையாடுகிறார்கள்! ஏனெனில் கிராமத்துக் குழந்தைகளுக்குக் கடவுள் மேல் இருக்கும் அவ்வளவு “பக்தி” பட்டணத்துக் குழந்தைகளுக்கு இருக்கச் சந்தர்ப்பம் கிடையாதல்லவா? “சாமி” வைத்து விளையாடும் குழந்தைகள் பெரியோர்களாகிய நாம் செய்வதைப் பார்த்துத்தான் செய்கின்றன. ஆனாலும் அக்குழந்தைகள் விளையாடுவதை ஓரளவுதான் நாம் பொறுத்துக் கொண்டிருக்கிறோம்; பொறுத்துக் கொள்ளவும் முடிகிறது.

உதாரணமாக மிகவும் செல்லப் பிள்ளையாய் வளரும் ஒரு குழந்தையை 6 முதல் 8 அல்லது 10-வயது வரை “சாமி” வைத்து விளையாடுவதைப் பொறுத்துக் கொண்டிருப்போம். சாதாரணமாக 3 வயது முதல் 6 வயது வரையில் தான் இவ்வித விளையாட்டுக்களுக்கு மதிப்பும் இருக்கும். அதுவும்கூட ஓர் அளவு வரையில்தான். 7 வயது குழந்தை “சாமி” விளையாடுவதற்காக பள்ளிச் சம்பளத்திற்காக வைத்திருக்கும் பணத்தை எடுத்துக் கற்பூரமும் கலர் காசிதமும் வாங்கினால், கன்னத்தில் ஒரு அறை கொடுத்தும் காதைப் பிடித்து இழத்து அப்புறம் விடுவதைப் பார்க்கிறோம். அல்லது 13 வயது பையன் “சாமி” விளையாட ஆரம்பிப்பதைக் கண்டோமானால், “அடே, குட்டிச் சுவரே! அரைக் கழுதை வயதாகிறது. இன்னமும் சாமி வைத்து விளையாட வெட்கமில்லையா?” என்று கடுத்த முகத்தோடு கேட்கிறோம். அதையும் மீறிச் செய்தால் அக்குழந்தைகள் சிறு சிறைச்சாலை வாழ்க்கையைக்கூட அனுபவிக்க வேண்டிய நிலைமை ஏற்பட்டு விடுகிறது. இச்சிறு அனுபவம் எல்லோருக்கும் தெரிந்தது தான்.

ஆனால் மேலே சொன்ன எல்லா விஷயங்களிலும் அக்குழந்தைகளே நம்மைத் திருப்பிக் கேட்குமாகில் நாம் என்ன சொல்லுவோம்? அவர்களை “அடே அதிகப் பிரசங்கி” என்பது தவிர உண்மையான பதில் ஏதாவது நம்மால் சொல்ல முடியுமா? என்பதை யோசித்துப் பாருங்கள்!

வருஷா வருஷம் நமது நாட்டில் நூற்றுக்கணக்கான கோயில்களும், தேர்களும் கட்டப்

பட்டு ஆயிரக்கணக்கான உற்சவங்களும் நடைபெற்று வருகின்றன. ஒவ்வொரு திருவிழாவுக்கும் லட்சக்கணக்கான ஜனங்கள் போய்க் கொண்டே இருந்தால் இன்னும் சில வருஷங்களில் இந்தியாவினுடைய செல்வமெல்லாம் குட்டிச் சுவர்களிலும், குழவிக் கற்களிலும், குடை பீதாம் பரங்களிலும்தான் இருக்குமே யொழிய ஜனங்களுக்குப் பிரயோஜனப்படக் கூடிய முறையில் ஒரு தம்பிபுகூட இருக்காது என்பது திண்ணம்! இன்னும் மதுரை, திருநெல்வேலி, திருவாரூர்; சீரங்கம், திருச்செந்தூர், திருவானைக்காவல் முதலிய ஊர்களில் ஜனங்களுக்கு வீடு கட்டிக் கொள்ளக்கூட இடமில்லாதபடி சரிபாதி ஊரைக் கோயில் அடைத்துக் கொண்டிருக்கிறது உயிரில்லாச் சாமிகள், உயிருள்ள "சாமிகள்" தோசை, வடை, புளியோதரையை விழுங்கி விட்டு ஜட்கா வண்டிக் குதிரை புரளுவது மாதிரி நெளிந்து கொண்டு ஏப்பம் விட்டு மல்லாந்து கிடப்பதற்கு மாத்திரம் ஊரில் பாதியை அடைத்துக் கோயில் கட்டினால் நமது புத்திசாலித்தனத்தைக் கண்டு மேல் நாட்டுப் பெண்மணிகள் புஸ்தகம் எழுதாமல் வேறு என்ன செய்வார்கள்? நமக்குக் குட்டிச் சுவர் மாதிரி 5 கழுதை வயதாயிற்றேயொழிய "சாமி" விளையாட்டு மாத்திரம் போகவே இல்லை. திருப்பதி போகலாமா - திருச்செந்தூர் போகலாமா என்பதும், காசி போய் விட்டு ராமேஸ்வரம் போகலாமா, அல்லது ராமேஸ்வரம் போய்விட்டுக் காசிக்குப் போகலாமா என்பதும், அநுமார் வாகனத்துக்குத் தங்க மூலாம் பூசலாமா அல்லது தங்கத் தகட்டினாலேயே செய்து விடலாமா என்பதும், ஜம்புகேசுவரருக்குப் பூச்சுக் கரக்குடை செய்வதற்குப் 'பட்டு' விசேஷமா, 'வெல்வெட்' விசேஷமா என்பதும், 'மாரியம்மனுக்கு 'வெள்ளி'யில் கண்கவசம் செய்யலாமா, 'தங்கத்தில' செய்யலாமா? கல்யாண உற்சவம் வருஷத்துக்கு இரண்டு தடவை நடத்தலாமா என்பதுமே பெரிய ஆராய்ச்சியாயிருக்கிறதே தவிர, நமது நித்திய வாழ்க்கைக்குச் சௌகரியமான ஏற்பாடுகளைச் செய்வதில் நமது புத்தியானது சிறு பிள்ளைகளைவிட ஆயிரமடங்கு கீழாகவேதான் இருக்கிறது. போன வருடம் நடந்த கல்யாணம் என்ன ஆயிற்று? ஈந்தக் கோர்ட்டில் ரத்தாயிற்று? அல்லது ஓடிப் போயிற்றா? தம்பதிகளில் ஏதாவது ஒன்று செத்துப் போயிற்றா? என்று யோசிப்பதில்லை.

பள்ளிக்கூடத்துச் சம்பளத்தை யெடுத்துக் கற்பூரம் வாங்கி தன் "சாமி"க்குக் கொடுக்கும் பிள்ளையாண்டானுக்கும், ஆஸ்பத்திரி,

கல்விச் சாலை, சுகாதாரம் முதலியவைகளுக்குப் பணமே இல்லாமலிருக்கும்போது பெரிய தொகையைச் செலவு செய்து "சாமி" விளையாட்டு விளையாடும் பெரியோர்களுக்கும் புத்தி சம்பந்தப்பட்ட மட்டில் ஏதேனும் வித்தியாசமிருக்கிறதா என் பதை வாசகர்களே யோசித்துப் பார்க்கட்டும்.

இவ்வுலக வாழ்விற்கு அவசியமான கல்வியையும் அதன் பிறகு தெரிய வேண்டிய பல விஷயங்களையும் கற்றுக் கொள்ளவேண்டிய வயதில் "சாமி" வைத்து விளையாடுவதும், அதுவும் வீட்டுப் பணத்தைச் செலவழிப்பதும் அறிவின் மென் றும் அதைத் தடுக்காவிட்டால் பிள்ளையாண்டான் கெட்டுப் போவதோடு குடும்பத்துக்கும் கெடுதி உண்டாகும் என்றும் பெற்றோர்கள் சொல்லக் கடமைப்பட்டிருக்கிறார்கள்.

அதுபோலவே நமது உலக முன்னேற்றத்தில் ஈடுபடவும் நமது வாழ்க்கையை சீர்படுத்திக் கொள்ளவும் அதற்கு வேண் டிய முயற்சிகளைப் பல துறைகளிலும் செய்யவும் வேண்டிய காலத்தில், நமது பெரியோர்கள் "சாமி" வைத்து விளையாடுவ தும் அதற்காக கோடிக்கணக்கான ரூபாய்களைச் செலவழிப்ப தும், நமது மக்களைச் சோம்பேறிகளாக்கி விடுவதோடு, நமது நாட்டையும் பாழ்படுத்தி விடும் என்ற கவலையால்தான், நாமும் நமது பெரியோர்களுக்குப் புத்தி கூற வேண்டியது கடமையாகி றது.

பெற்றோருக்கு அடங்காப் பிள்ளை "சாமி" விளையாடிக் கொண்டே இருந்து வீணாய் போவதுண்டு. ஆனால் தைரிய முள்ள பெற்றோர் தமது பிள்ளையைக் கெடுக்க விரும்புவது இல்லை; அறைக்குள் கட்டிப் போட்டாவது அறிவு புகட்டுவது வழக்கம். அவ்வாறு, "அறிவியக்கத்தார்"களாகிய சுயமரியாதை இயக்கத்தார்களுக்கும் சந்தர்ப்பமும், சவுகரியமும் கிடைக்குமா னால் மேற்கண்ட முறையைக் கையாண்டாவது நமது பக்தர்க ளுக்குப் புத்தி புகட்டாமல் இருக்கப் போவதில்லை. ஆனால் அதற்குள்ளாக நமது "பெரியோர்களும்" "பக்தர்களும்" நல்ல பிள்ளையாக ஆகிவிட வேண்டும் என்பதே நமது கோரிக்கை.

(8.11.1954 'விடுதலை' இதழில் 'சித்திரபுத்திரன்' என்ற புனைப் பெயரில் தந்தை பெரியார் அவர்கள் எழுதிய கட்டுரை.)

140. பகுத்தறிவு முன் கடவுள் நிற்குமா?

தன்னுடைய உடையில் சிறிதளவு சாணி பட்டு விட்டால் உடனே தண்ணீரினால் கழுவியது போதாது என்று சோப்பினால் தேய்த்து அதன் துர்நாற்றம் போகும் வண்ணம் கசக்குகிறான். ஆனால் சிறிதளவு சாணியை உருண்டை செய்து வைத்து, இதுதான் பிள்ளையார், விழுந்துக் கும்பிடு என்று கூறவும், உடனே கன்னத்தில் அடித்துக் கொண்டு குப்புற விழுகிறான்.

தெருவில் போகும்போது யாராவது தாய்மார்கள் குப்பையில் கொட்டும் சாம்பல் காற்றில் பறந்து வந்து மேலே பட்டவுடன், ஆத்திரம் பொங்கிக் கொண்டு, ஒரு பெண் பிள்ளை நம்மேல் குப்பையைக் கொட்டினாள் என்பதற்காக முறைத்துப் பார்த்துப் பேசிவிட்டுச் செல்கிற அதே மனிதன் மேல் அடுத்த வீதியில் காளிதேவியின் உருவம் என்ற பரட்டைத் தலையுடனும், மஞ்சள் துணியுடனும், வேப்பிலைக் கொத்துடனும் ஆடிப் பாடிக் கொண்டிருக்கும் பெண் ஒருவள், ஒருபிடி சாம்பலை எடுத்து முகத்தில் வீசி அடித்தவுடன், “அம்மா தாயே இன்னொரு அடி அடிதாயே; என் பெண் ஜாதி பிள்ளைகளுக்கும் பிரசாதம் கொடு தாயே!” என்று தலையைக் குனிந்து கும்பிடுகிறான்.

இவைகளின் மூலம் அவனுடைய பகுத்தறிவை எடை போட முடிகிறது. தன் பகுத்தறிவையே உபயோகிக்கும் இடத்தில் உண்மை விளங்குகிறது. சாணியாகவும், சாம்பலாகவும் தோன்றி அவைகளின் ஆபாசங்கள் தோன்றுகின்றன. ஆனால் பகுத்தறிவற்ற நேரத்தில் பகுத்தறிவை சரியாக உபயோகிக்காத நேரத்தில் சாணி உருண்டை சாமியாகவும், சாம்பல் கடவுளின் பிரசாதமாகவும் தோன்றுகிறது.

சாதாரணமாக ஒரு பெண் கடைக்குச் சென்று சிறிய திருகு அணி போன்ற நகை வாங்கினால் அந்தக் கடைக்காரன் படும்பாடு கொஞ்சமல்ல. எத்தனைப் பவுன் எடை? நீடித்து உழைக்குமா? முன்பு இக்கடைக் காரனிடம் வாங்கியது இப்போது எப்படி

இருக்கிறது? பவுன் சரியான மாற்று உடையதா? உறுதியான வேலைப்பாடாக இருக்கிறதா? என்று தான் யோசித்துப் பார்ப்பது மன்றி, அக்கடைக்காரனைக் குறுக்கிட்டுக் கேட்கும் கேள்விகள் அவனைத் தீணற வைத்து விடும்.

அதைப் போன்றே ஒருவன் ஜவுளிக் கடைக்குச் சென்று துணி வாங்கினால், அத்துணியைப்பற்றி என்ன நம்பர் நூலில் செய்யப்பட்டது? கைத்தறியா, மில் துணியா? சாயம் வெளுக்காமல் இருக்குமா? அடுத்தக் கடையைவிட இந்தக் கடையில் கெஜத்துக்கு எவ்வளவு விலை அதிகம்? கெஜத்துக் கோலில் அளவு குறைவாக இருக்கிறதா? - என்று இவ்வளவும் பார்த்த பிறகு, பீஸ் விலை என்னவென்று கேட்டு, மொத்தமாக வாங்கினால் சில்லறையில் வாங்குவதைவிட எவ்வளவு நயமாக இருக்கும் என்று இதையும் கணக்குப் பார்த்து, கையில் உள்ள தொகையையும் எண்ணிப் பார்த்து, இறுதியில், "ஒரு கெஜம் துணி கொடு"; என்று வாங்கிச் சொல்கிறான். இக்காட்சியை சாதாரணமாகக் கடைவீதிகளில் காணலாம்.

ஆனால், இவ்வளவு கேள்வியும் ஆராய்ச்சியும் அங்கேதான் தென்படுகிறதே தவிர வீட்டிற்கு வந்தவுடன் சாணி உருண்டையின் முன்பாகத்தான் விழுந்து கும்பிடுகிறான். கோயிலுக்குள் அடியெடுத்து வைத்தவுடன் நிமிர்ந்திருக்கும் கற்களெல்லாம் சாமியாகக் கருதுகிறான். ஏனெனில் இங்கே பகுத்தறிவுக்கு அவன் கொடுக்கும் மதிப்பு அவ்வளவுதான். சிறிதளவு பகுத்தறிவு கொண்டு ஆராய்ந்தாலும் போதும். அத்தனையும் கருங்கல் என்று தென்பட்டுவிடும்.

பாமர மக்கள்தான் இதைப்பற்றி சிந்திப்பதில்லை என்றாலும், படித்தவன், அறிவாளி என்று கூறிக் கொள்பவனும் இதைப் பற்றி சிந்திப்பதே கிடையாது.

படித்த அறிவாளி என்பவனும் கடவுள் சொன்னது, ரிஷிகள் சொன்னது, சாஸ்திரத்தில் உள்ளது என்றால் உடனே முட்டாளாகி விடுகிறான். கடவுள் என்ன சொன்னார்? ஏன் சொன்னார், எப்படிச் சொன்னார், எதற்காகச் சொன்னார்? என்பதை சிந்திப்பதே கிடையாது. மேல் நாட்டு உடைதான் உடுத்துகிறான்; அயல் நாட்டில் சென்று கல்வி கற்று வருகிறான்; மேல் நாட்டு விஞ்ஞான ஆராய்ச்சி பெற

எவ்வளவோ செலவு செய்து படித்துவிட்டு வரும் பட்டதாரி என்பவன் கூட இங்கு வந்தவுடன், பிள்ளையார் கோலிலைக் கண்டவுடன் அவசரமாக கால் செருப்பைக் கழட்டிக் கொண்டே தொப்பியை எடுத்து நெற்றியில் அடித்துக் கொள்வதைப் பார்க்கிறோம். ஆராய்ச்சிக்கென்றே அயல் நாடு சென்றவன் இங்குள்ள பாழும் கடவுளையும், மதத்தையும்பற்றி சிறிதளவு கூட தன் புத்தியைச் செலுத்துவதில்லை. அதனால்தான் இங்கில்லாத கல்வி முறைகள் மேல் நாடுகளில் காணப்படுகின்றன. இங்குள்ளதைப் போன்று பாழாய்ப் போன கடவுள்களும், சாஸ்திரப் புராணங்களும் விஞ்ஞானிகளைக் கொண்ட நாடுகளில் இல்லை. ஆதலால் ஆராய்ச்சி தங்குதடை இன்றி வளர்ந்து கொண்டே போகிறது; அல்லது இவைகள் அங்கு இருந்திருக்குமேயானால் இத்தனை நாட்கள் வரை விட்டுவைத்திருக்கவும் மாட்டார்கள்.

கடவுள் அவதாரம், மகான், ரிஷி, மகாத்மா இவர்கள் எல்லாம் மனிதனுக்கு மேலான எதைத்தான் கண்டுபிடித்தனர்? ஏன் அவர்களுக்கு இப்பெயர்கள் உண்டாக வேண்டும்? அவர்கள் கூறியதுதான் முடிந்த முடிவானதா? அவர்கள் உடம்பிலும் இரத்தம்தானே ஓடுகிறது? அவர்கள் சிறுநீர் பன்னீரும் ஜவ்வா தும் கலந்த வாசனையாகவும், நம்முடையது கவிச்சியும் அடிக்கிறதா? இதையெல்லாம் சிறிதளவு யோசனை செய்தால் போதும், எல்லாம் கற்பனைகளும், காட்டுமிராண்டிகள் கையாள்வதும் என்பது விளங்கும்.

நாஸ்திகம் என்ற சொல்லை சிறிதளவு ஆராய்வோமானால் இச்சொல் முதலில் கூறியபடி வட சொல்லாகும் இதற்கு கடவுள் இல்லை என்ற பொருளைப் புகுத்திய பார்ப்பனர்கள், கடவுளை நிந்திக்க வேண்டுமென்பதற்கே புகுத்தி இருக்கிறார்கள். உண்மையாக கடவுள் நம்பிக்கைக்காரனும் கடவுளை நன்றாய் உணர்ந்தவனும், நாஸ்திகம் என்ற சொல்லுக்கு கடவுள் இல்லை

என்ற பொருளைக் கூறவே மாட்டான். அப்படிச் கூறுகிறவன், கடவுளை அவமானப்படுத்துகிறவன், கடவுளை மட்ட ரகமாக நினைத்திருப்பவன் என்றுதான் பொருள்படும். ஆனால் கடவுள் இல்லை என்பதற்கு தமிழர்களிடையில் ஒரு சொல் கிடையாது. ஏனெனில் கடவுளை அவமானப்படுத்தும் எண்ணம் இருந்திருக்குமானால் அதற்கு ஏதா

வது ஒரு சொல்லை ஏற்படுத்தி இருக்கலாம். எவ்வளவோ தமிழ்ப் புலவர்கள், தமிழைப் போற்றி வளர்த்தவர்கள், தமிழில் ஆராய்ச்சியாளர்கள் தமிழை வளர்க்கப் பாடுபட்ட அரசர்கள், புலவர்கள் எல்லாம் இருந்திருக்க, இதற்கு ஒரு சொல் இருப்பதாகக் காணவுமில்லை. புதிதாக உண்டாக்கவுமில்லை. ஏன் என்றால் தமிழன் அவ்வளவு அறிவாளியாக கடவுளை உணர்ந்தவனாக, கடவுளை அவமானப்படுத்தும் எண்ணம் இல்லாதவனாக இருந்திருக்கிறான். என்ன லாபம்? கடவுளின் தன்மைகள் என்ன? சர்வவல்லமை உள்ளவர், சர்வ வியாபி (எங்கும் நிறைந்தவர்) சர்வத்தையும் (யாவற்றையும்) செய்ய வல்லவர், அவருக்கு மேம்பட்டவர் எவரும் இல்லை. அவனுடைய அனுமதியின்றி அணுவும் அசையாது என்பதாகக் கூறிவிட்டு அந்தக் கடவுளை சாதாரண மனிதர் என்பவன் எப்படி இல்லை என்று சொல்ல முடியும்? இவன் உண்டு என்பதால், அதை உண்டாக்கப் போகிறானா? அல்லது இல்லை என்பதால் அழித்து விடப் போகிறானா? இப்படிப்பட்ட கடவுள் ஒன்று இருக்குமானால், அக்கடவுளை அறிந்தவன் கடவுள் உண்டு என்றோ, கடவுள் இல்லை என்றோ கூறுவதால் கடவுளுக்கு இதனால்தான் பெருமை கிடைக்கப் போகிறதா? அல்லது இவனுக்குத்தான் என்ன லாபம் கிடைக்கும்?

யாவற்றையும் செய்விக்கிற, அவனன்றி அணுவும் அசையாத சக்தி உடைய கடவுளின் அனுமதி இன்றி நான் இக்கூட்டத்தில் பேசுவதற்கு வர முடியுமா? இங்கு வந்து கடவுள்கள் இப்படியெல்லாம் பித்தலாட்டங்களையே உருவெடுத்தன என்றும், அவைகள் அத்தனையும் ஆபாசம், அநாகரிகம் என்றும் சொல்ல முடியுமா? இதையும் அவர் செய்விக்கிறார் என்றுதானே பொருள்படும்? அவரே மனதில் இருந்து, இதைப் போய் சொல் என்று உத்தரவு கொடுக்காவிட்டால், நான் எப்படி இங்கு கூற முடியும்? எனவே எல்லாம் அவருடைய அனுமதியின் பேரில் தான் கூறப்படுகிறது.

மேலும் இப்பேர்ப்பட்ட மேன்மை குணங்கள் கொண்ட கடவுள் என்ற சாதனத்தை, சாதாரண மனிதன் இல்லை என்று சொல்லுவதால் அக்கடவுள் அழிந்து விடுமா? அக்கடவுளைக் காப்பாற்ற பார்ப்பனர்கள் தேவையா? அப்படி அழிந்து விடுவதாக இருக்குமானால் அக்கடவுளின் சர்வ

வல்லமையும் எங்கே போனது? தனக்கு மீறிய வேறு ஒருவர் இல்லை என்ற தன்மை எங்கே போனது? சர்வத்தையும் செய்விக்கும் குணத்தின் மேன்மைதான் என்ன? ஆகவே, அத்தனையும் பொய் அல்லது கற்பனை என்றுதான் கொள்ள வேண்டும். அல்லது மற்றவனைக் “கடவுள் இல்லை என்று சொல்பவன்” என்னும் அவனுக்கு ‘நாஸ்திகன்’ என்னும் பெயர் கூறி அழைப்பது அறியாமையால் கூறுவதாகும்.

இல்லையேல், ஏதாவது நன்மையைப் பொறுத்து நாஸ்திகம் என்ற வார்த்தையைப் புகுத்தி இருக்க வேண்டும்; அதாவது ஆண்டவனை வியாபாரப் பொருளாகக் கொண்டு பிழைத்துவரும் பித்தலாட்டக்காரர்கள் உண்டாக்கியதுதான் நாஸ்திகம் என்ற சொல்.

ஆனால், இந்த ஆயுத்தினைக் கொண்டு பல்லாயிர ஆண்டுகளுக்கு முன்பே அறிவாளிகளை அடக்கி இருக்கின்றனர். ஆரியர்களின் அட்டுழியங்கள் தலைதூக்கி நின்ற காலத்தில், ஆரியர்களின் ஆணவத்தை அடக்கத் தோன்றிய வள்ளுவர், மக்களிடம் “எப்பொருள் யார் யார் வாய்க் கேட்பினும், அப்பொருள் மெய்ப்பு பொருள் காண்பதறிவு” என்றார். அதாவது எதை யார் சொன்னாலும், மனிதனாகட்டும், ரிஷிகள், முனிசுகள் மற்றும் கடவுளே சொல்லியவை என்பதாக இருந்தாலும், அதனை ஆராய்ந்துப் பார்த்து அவன் உண்மைப் பொருளை அடைவதே மனிதனின் பண்புக்கு அழகு என்றார். இதுவுமன்றி “எப்பொருள் எத்தன்மைத்தாயினும், அப்பொருள் மெய்ப்பு பொருள் காண்பதறிவு,” என்றும் கூறியுதலிருந்து, அப்படிக்கூறிய விஷயம் எதைப்பற்றியதானாலும் அக்கறை இல்லை; உன்னைப் படைத்த கடவுள் என்கின்ற ஆண்டவனே கூறியதானாலும் சும்மா விடாதே; அதையும் அலசி ஆராய்ந்து பார்; அறிவு என்ற உரை கல்லில் உரைத்து, அதைப் பற்றிய மதிப்பு என்ன? அது எத்தனை மாற்றுடையது? தங்கத்துக்குச் சமமா? பித்தனைக்குச் சமமா? - என்று ஆராய்ந்து பார் என்றும் கூறிச் சென்றார்.

அவரைப்போன்றுதான் புத்தரும் தோன்றினார். அவர், அறிவுக்கும் மேம்பட்டது ஒன்றும் இல்லை என்று சொல்லி விட்டார்.

மற்றும் வெளிப்படையாக, கடவுளாவது, வெங்காயமாவது; எல்லாம் அறிவுக்கும் கீழ்

பட்டதுதான் என்று பொருள்படும்படி பச்சையாகவே கூறியிருக்கிறார். அதனால்தான், அவ்வித பகுத்தறிவாளிகளை எல்லாம் பார்ப்பனர்கள் கொடுமைக்குள்ளாக்கி அழித்திருக்கின்றனர். புத்தர் தோன்றிய இந்நாட்டிலேயே புத்தரின் கொள்கைகள் பரவா வண்ணம் போய்விட்டன.

பார்ப்பனர்கள் இல்லாத அயல் நாடுகளில் புத்தரின் கொள்கைகளை அநேக மக்கள் பின்பற்ற, இந்நாட்டிலோ, புத்தரின் கொள்கைகளை கடைப்பிடிப்போர் மிகச் சிலர்தான்.

இதைப் போன்றே வள்ளுவரின் திருக்குறள் இருந்த இடமே தெரியாது போன காலமும் இருந்தது. எங்கள் முயற்சியால்தான் ஓரளவாவது திருக்குறளின் மேன்மையைப் பலர் அறிய முடிந்தது. குறள் மாநாடுகள் கூட்டினோம், மறைந்து கிடந்த அதன் மேன்மைகளை மக்களிடம் கூறினோம், அதன் பயனாக மக்கள் அதன் வழி நிற்க ஓரளவு வாய்ப்பும் கிடைத்தது.

எவ்வளவோ நாகரீகம் கொண்ட தமிழர்கள் இன்றைக்கு அநாகரிகத்திலேயே மூழ்கி பகுத்தறிவற்றவர்களாகவும், முடப் பழக்க வழக்கங்களிலேயே ஆழ்ந்தவர்களாகவும் இருக்கிறார்கள் என்றால் இந்நாட்டில் உள்ள கடவுள், மதம், சாஸ்திர புராணங்களே காரணமாகும்.

நாகரிகமே தெரியாத காலத்திலும் நாகரிகத்தில் தலை சிறந்து விளங்கிய தமிழ் மக்கள் இன்றைக்கு எந்த நாட்டிலும் இல்லாத வகையில் அநாகரிகம் கொண்டவர்களாக இருக்கின்றனர். உலகத்தில் ஒரு இடத்திலும் இல்லாத மதமும், ஆயிரக்கணக்கான கடவுள்களும் இங்கு தான் இருக்கின்றன; எங்கிலும் இல்லாத பார்ப்பனர்கள் இங்குதான் இருக்கின்றனர். ஆங்கில நாட்டில் பறையதுரை, பார்ப்பன துரை கிடையாது. ஜெர்மனி நாட்டிலும், அமெரிக்க நாட்டிலும் பார்ப்பனனும், பறையனும் கிடையாது. இப்படி ஆயிரக்கணக்கான கடவுள்களைக் கொண்டவர்களாகிய நாம் காட்டுமிராண்டிகளாக இருக்கிறோம். ஒரே கடவுளைக் கொண்ட மே நாட்டவர்கள் நாகரிகத்தில் சிறந்து அறிவில் சிறந்து விளங்குகின்றனர்.

(19.8.1955 அன்று பெங்களூரில் நடந்த பொதுக் கூட்டத்தில் நந்தை பெரியார் அவர்கள் ஆற்றிய உரையின் ஒரு பகுதி 30.8.1955 'விடுதலை' இதழில் வெளியானது.)

141. நாம் வணங்கும் கடவுள்கள்!

நாம் கடவுளை வணங்குகின்றோம் என்றாலும் பல கடவுள்களை வணங்குகின்றோம்.

இவைகளுள் உயர் கடவுள்கள் முன்று. அவர்கள் சிவன், விஷ்ணு, பிரம்மா (மும்முர்த்திகள்) ஆவார்கள். இம்மூவருள் இருவர்களையே சிறந்தவர்கள் ஆகக் கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது. அவர்கள் சிவன், விஷ்ணு என்பவர்கள் ஆவார்கள். இவர்கள் இருவர்களேயானாலும் இவ்விருவர்களும் பல உருவங்களையும், பல பிறவிகளையும், பல பெயர்களையும் கொண்டவர்கள் ஆவார்கள். அதோடு கூடவே பல தனிப்பட்ட செயல்களைக் கொண்டு அவற்றிற்கு ஏற்ற உருவங்களைக் கொண்டவர்கள்.

இவ்விரு கடவுள்களும் அவைகள் சம்பந்தப்பட்ட ஆதாரங்களின்படி ஒருவரோடொருவர் போட்டி, பொறாமை, ஒருவரை விட ஒருவர் பெரியவர் என்கின்ற அகம்பாவ கருத்துக் கொண்ட விரோதபாவம் உடையவர்களாகவே இருந்து இருக்கிறார்கள். அவை மாத்திரம் அல்லாமல் இவர்களைக் கடவுள் என்று சொல்லும் படியான லட்சணத்திற்கு சிறிதும் பொருத்தமில்லாத தான பல எதிரிகளைக் கொண்டு எதிரிகளோடு போர் புரிந்தும் பலரைக் கொன்றும் பல ஒழுக்கமற்ற காரியங்களைச் செய்தவர்களாகவும் ஆதாரங்களில் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கின்றன. இவர்களது வாழ்வும் ஒரு அசாதாரண மனித வாழ்வாகவே இருந்து வருவதாகச் சித்தரிக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

இப்படிப்பட்ட நிலையிலேதான் நமது நாட்டில் இருந்து வருகின்ற பல்லாயிரக்கணக்கான கோயில்களில் அமைந்திருக்கும் கடவுள்கள் இருக்கின்றனவே அன்றி, “கடவுள் தன்மைக்கு” ஏற்ற இலட்சணத்தோடு கூடியதாக ஒரு கோயிலாவது அமைக்கவே இல்லை.

ஆகவே நாம் வணங்கும் இப்படிப்பட்ட கடவுள்கள் “சிறு தெய்வங்களா?” “துஷ்ட தேவதைகளா?” அல்லது “உண்மையான தெய்வங்களா?” என்பது விளக்கப்பட வேண்டியதாகிறது.

இன்றைய காலம் விஞ்ஞான காலம் என்பதோடு அறிவு ஆராய்ச்சிக் காலமாகும்.

“மக்கள் சமுதாயத்திற்கு ஒரே கடவுள் இருக்க வேண்டியது அவசியம்” என்ற தத்துவத்திற்கு ஏற்பக் “கடவுள் உணர்ச்சியை மக்களுக்குள் ஏற்படும்படிச் செய்ய வேண்டியது இன்றியமையாதது” என்றால் இன்றைய மனித நிலைமைக்கு ஏற்றபடி அதை மக்களுக்கும் பழக்கினால் ஒழிய மற்றபடி அந்தத் தத்துவம் நிறைவேறுவதோ பயன்படுவதோ, எளிதான காரியமாகாது என்பதே எனது கருத்து.

இது சமய ஆச்சாரியர்களால் அவசியம் கவனிக்க வேண்டிய காரியமாகும். அப்படிக்கில்லாமல் மேற்கண்ட மாதிரியான கடவுள் தன்மைகளுக்குத் தத்துவார்த்தங்கள் சொல்லுவதும், சமய சம்பிரதாயங்களை வலியுறுத்துவதுமான காரியங்களில் பயத்தைக் கொண்டும் பேராசையைக் கொண்டும் பெரும்பான்மையான மக்களை மேற்கண்ட கடவுள் தன்மைகளை ஏற்க, நம்பச் செய்வது என்பது கஷ்டசாத்தியமான காரியமாகவே முடியும் என்று கருத வேண்டி இருக்கின்றது.

இது ஒருபுறம் இருக்கக் கோயில்களில் கடவுள் பூசனைகளில் இரு குறைபாடுகள் மக்களுக்குப் பெரும்மானக் கேடான காரியமாக இருந்து வருகின்றது.

அவை, ஒன்று: கடவுள் பூசைகளின்போது சொல்லப்படும் தோத்திரச் சொற்களைத் தமிழில் சொல்லாமல் நாட்டுக்கும், நாட்டு மொழிக்கும் சம்பந்தமில்லாத சமஸ்கிருத மொழியில் சொல்லுவது.

மற்றொன்று: வழிபடுகின்றவர்களைக் கடவுள் இருக்கும் அறைக்குள் சென்று வழிபட அனுமதிக்காமல் வெளியில் நின்றே வழிபட வேண்டும் என்று சொல்லி இழிவுபடுத்துவது.

பின்னையதானது முன்னையதைவிட மிகவும் சிந்திக்க வேண்டிய காரியமாகும். ஏனெனில் பின்னையது அதாவது கடவுள் இருக்கும் அறைக்குள் வழிபடுபவர் - பக்தர் செல்லக் கூடாது என்று தடை விதித்திருப்பது வெறும் பிறவியைக் காரணமாய் வைத்திருப்பதை (சாதி காரணமாய்) தவிர வேறு காரணம் ஒன்றும் இருப்பதாகக் கொள்ள முடியவில்லை.

ஏனெனில் பூசாரிக்கும் பக்தனுக்கும் உள்ள பேதம் என்னவென்று பார்த்தால் பிறவியை சாதியைத் தவிர எதுவும் தடையாக இருக்கவில்லை. எந்த விதத்தில் பூசாரி

பக்தனைவிட உயர்ந்தவனாக இருக்கின்றான்? ஒழுக்கத்திலோ, நாணயத்திலோ, உடல் சுத்தத்திலோ மேம்பட்டவன் என்று யாராவது எந்தப் பூசாரியையாவது குறிப்பிட்டுச் சொல்ல முடியுமா? அன்றியும் இந்தப் பழக்கம் வடநாட்டுக் கோயில்கள் பலவற்றில் இல்லாமல் இருக்கின்றதையும் கண்டு வந்திருக்கிறேன்.

நாம், மக்களுக்குள் பிறவியால் உயர்வு - தாழ்வு இல்லை என்பதையும் இருப்பதாகக் காணப்படுவதை ஒழிக்க வேண்டுமென்பதையும் கொள்கையாகக் கொண்டவர்கள் என்பதோடு, பலர் கடவுளுக்கு முன்னால் மக்கள் யாவரும் சமம் என்கிற கொள்கை உடையவர்களாகவும் இருக்கின்றோம். இந்த நிலையில் பிறவி உயர்வு தாழ்வு (சாதி) முறையைக் காப்பாற்றவே ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருக்கின்ற காரியமான கோயிலில் கடவுள் அறைக்குள் ஒரு சாதி மக்கள் போகக்கூடாது என்று தடுத்து வைத்திருப்பதை எதற்காகப் பொறுத்துக் கொண்டு தாங்கள் கீழ் பிறவி (சாதி) மக்கள் என்று தங்களை ஆக்கிக் கொண்டு இருப்பது என்பது அதுவும் இன்றைய நிலையில் இருப்பது என்பதைச் சிறிது சிந்தித்தாலும் அது ஒரு மாபெரும் மானக் கேடான விஷயமாகவே எனக்குக் காணப்படுகின்றது. இந்தப் பிரச்சினையினை நான் வலியுறுத்துவதில் இதில் கடவுள் உண்டா இல்லையா என்கிற பிரச்சினை சிறிதும் சம்பந்தப்படவில்லை என்பதை வலியுறுத்திக் கூறுகிறேன். அது ஒவ்வொரு மக்களுடைய சொந்த விஷயம். ஆனால் மானக்கேடு என்பது எல்லா மக்களையும் பொறுத்த விஷயமாகும்.

இந்த நிலையில் பக்தர்கள் கோயிலுக்குப் போவது என்பதை நான் தடுக்க ஆசைப்படவில்லை. ஆனால் கடவுளை வணங்கக் கோயிலுக்குப் போவதாலேயே தன்னுடைய பிறவியை இழி பிறவியாக ஆக்கிக் கொள்ளத் துணிகின்றானே என்பதைப் பற்றித்தான் நான் கவலைப்படுகின்றேன்.

கடவுளைக் கும்பிட - வணங்க - பிரார்த்திக்க கோயிலுக்குப் போக வேண்டும் என்கிற அவசியம் என்ன? அவர் அவர் வீட்டிலேயே இருந்து கொண்டு ஏன் வணக்கம் - பிரார்த்தனை செய்யக்கூடாது? உருவக் கடவுள் வேண்டுமென்றாலும்கூட அதையும் வீட்டிலேயே வைத்துக் கொள்ளலாமே! நீ கடவுள் அறைக்குள் வந்தால்

கடவுளுக்குத் தீட்டு ஏற்பட்டு விடும்! தீட்டுக் கழிக்கும் காரியம் செய்யாவிட்டால் கடவுள் சக்திபோய் விடும் என்று ஏற்பாடு செய்யப் பட்டிருக்கும் கோயிலுக்கு ஏன் போக வேண்டும்? அப்படிப் போகின்றவன் மானம் இல்லை; ஈன உணர்ச்சி இல்லை; நான் ஈனப்பிறவி, இழி மகன் என்பதை ஒப்புக் கொள்கின்றேன்; கீழ் மகனாக, மானமற்றவனாக இருக்கச் சம்மதிக்கிறேன் என்ற துணிவு கொண்டவனாவான் என்பதைத் தவிர வேறு என்ன கருத்தைக் கொண்டவனாவான்?

பழி என்றால் - மானக்கேடு என்றால் - இழிவு என்றால் உயிர் விடவும் வேண்டும் என்ற நீதிக்கு ஆளாக வேண்டிய தமிழ் மகன் வலியப் போய் இழிவையும், பழியையும், மானக்கேட்டையும், சம்பாதித்துக் கொண்டே இருக்கின்றான் என்றால், இதற்குச் சமயத்தின் பேரிலும், கடவுளின் பேரிலும் சாக்குச் சொல்வதென்றால் அது எப்படி அறிவுடைமையாகும்?

இதை பக்தர்கள் சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும்!

(14.2.1980 "தமிழகம்" பொங்கல் மலரில் தந்தை பெரியார் அவர்கள் எழுதிய கட்டுரை)

142. கோயில்கள் ஏற்பட்டது எப்படி?

உலகில் எங்கும் இருப்பதைவிட இந்தியாவில்தான் அதிகமான ஆலயங்கள் இருக்கின்றன. இந்தியா முழுமைக்கும் பார்த்தால் தமிழ்நாட்டில்தான் அதிகமான பெரிய ஆலயங்கள் (கோயில்கள்) இருக்கின்றன.

இந்தப்படி அதிகமான பெரிய ஆலயங்கள் கட்டப்பட்டிருப்பவையெல்லாம் பெரியதும் அக்கால அரசாங்க அரசர்களாலேயே கட்டப்பட்டவையாகும்.

இதற்குக் காரணம் என்னவென்றால், அக் காலத்தில் இந்த ஆலயங்கள்மூலம் அரசாங்கத்திற்குப் பணம் (நிதி) வருவாய்க்கு வழி செய்து கொள்ளும் ஏற்பாடு இருந்திருக்கிறது என்பதுதான்.

எதுபோலென்றால், சுமார் 40, 50 ஆண்டுகளுக்குமுன் வரையில் அரசாங்க நிதி (வரி)

வசூலுக்கு அரசாங்கமே மதுக்கடைகளை ஏற்பாடு செய்து, அதை வியாபாரம் போல் செய்து பணம் சம்பாதித்து வரி நிதியோடு சேர்த்து வந்தது போலவேயாகும். அதனாலேயே கோவில் கட்டுவது என்பதை அரசாங்கத்திற்கே உரிமையாக வைத்துக் கொள்ளப்பட்டிருந்ததுடன், அரசாங்க அனுமதியில் லாமல் யாரும் கோவில் கட்டக்கூடாது என்கிற நிபந்தனையும் இருந்து வந்திருக்கிறது. இதற்கு ஆதாரம் நம் தேசத்தில் சுதேச சமஸ்தானங்கள் இருக்கும்வரை அந்த “அரசாங்க அனுமதியில் லாமல் யாரும் எந்த கோவிலையும் கட்டக்கூடாது” என்ற நிபந்தனை இருந்து வந்திருப்பதேயாகும்.

சுமார் 2000 ஆண்டுகளுக்குமுன் சாணக்கியர் என்ற ஒரு பார்ப்பனர் பொருளாதார நிபுணராக இருந்தார். அவர் உண்டாக்கிய அர்த்த சாஸ்திரம் என்னும் நீதி நூலில் இதைப்பற்றி விளக்கியுள்ளார். இந்த சாணக்கிய அர்த்த சாஸ்திரம் என்னும் நூலானது மனுதர்ம சாஸ்திரம், யாக்ஞ வல்கியர் ஸ்மிருதி ஆகிய நூல்களுக்கும் முந்தியதாகும் என்பது ஆராய்ச்சியாளரின் முடிவு. இதிலிருந்து மனு, யாக்ஞவல்கியர் முதலிய நீதி நூல்களின் ஆயுள் சுமார் 2000 ஆண்டுகளுக்கு உட்பட்டதென்றே தெரிகிறது.

இந்த சாணக்கிய அர்த்த சாஸ்திரத்தில் மத சம்பந்தமான ஸ்தாபனங்களை மேற்பார்வைச் செய்யும் அரசாங்க அதிகாரி நகரங்களிலும் கிராமங்களிலும் உள்ள ஆலயங்களுக்குச் சொந்தமான சொத்துக்களில் வரும்படிகளையும் கோவில்களுக்கு பக்தர்களிடமிருந்து பணமாக வசூலித்து, அந்த படி வசூலிக்கப்படும் பணத்தையும் அரசாங்க வருவாய் நிதியுடனே சேர்க்க வேண்டும் என்ற விதிகள் இருந்திருக்கின்றன.

அரசாங்கத்திற்குப் புதிய வருவாய்த் திட்டங்களாக மக்களை ஏமாற்றி வசூலிக்கப் பல திட்டங்கள் இருந்தன.

ஒரு இரவில் பொது மக்கள் யாருக்கும் தெரியாமல் ஒரு கடையின் அல்லது மேடையை ஏற்படுத்தி, அதைத் தானாகத் தோன்றியது என்று விளம்பரப்படுத்தி, அதை வணங்கினால் பல கெடுதிகள், வியாதிகள் விலகுமென்று கூறி, திருவிழாக்கள் முதலியன நடத்தி, அதன் மூலம் பணம் சம்பாதித்து பொக்கிஷத்தில் சேர்க்க வேண்டியது.

அரசாங்க ஒற்றர்களைவிட்டு ஒரு மரத்தில் பிசாசு, முன் திருப்பதாகப் பொது மக்களிடம் பயத்தை ஏற்படுத்தி விட வேண்டும். பிறகு இதை விரட்டவும், திருப்தி செய்யவும் பெரிய சாந்தி விழா நடத்தி பெருந்தொகை வசூலித்து பொக்கிஷத்திற்குச் சேர்த்துவிட வேண்டும்.

அரசரது ஒற்றர்கள் சந்நியாசி மாதிரி வேடம் பூண்டு இந்தத் தந்திரத்தைச் செய்து பணத்தை வசூலிக்க வேண்டியது. இவற்றால் பிசாசு நகரத்தைவிட்டுப் போய் விடுகிறது. பணம் அரசரது பொக்கிஷத்திற்குச் சேருகிறது. அந்தக் காலத்தில் அரசனுக்குப் பணம் தேடிக் கொடுக்கும் வேலை அதிகாரிகளுக்கும் கடுமையான வேலையாகவே இருந்திருக்க வேண்டும்.

மற்றும், பாம்பைக் காட்டி பணம் பறிக்கும் தந்திரம் இதைவிட விசித்திரமானது. இது இன்றுங்கூட சிறிது மாற்றத்துடன் ஒரு கோவிலிவாவது இருந்து வருவதாகத் தெரிகிறது. சாணக்கியர் காலத்தில் தீர்த்தம் எவ்வாறு பயன்படுத்தப்பட்டிருக்குமென்பதை எளிதாக உணர்ந்து கொள்ளலாம்.

சாதாரணமாக எளிதில் இவ்விஷயங்களை நம்பாத மக்களிடத்தில்தான் இந்தத் தீர்த்தம் உபயோகிக்கப்பட்டது. இதை அவர்களுக்கு நம்பிக்கையூட்டும் மருந்தாக உபயோகித்தார்கள். ஆனால், இந்தத் தந்திரங்களையெல்லாம் அரசர்களுடைய காரியத்திற்காக உபயோகித்தார்களேயன்றி, இன்று நடப்பதுபோல் ஒரு சிலருடைய சுயநல வாழ்வுக்காகவன்று என்பதை ஞாபகத்திலிருத்திக் கொள்ளவேண்டும். தந்திரம் இரண்டும் ஒன்றுதான்.

“பார்ப்பான் தன்னலத்தையும் ஆதாயத்தையும் கருதி கோவில்களில் ஏமாற்றிப் பணம் பறிக்க எவ்விதத் தந்திரத்தையும் உபயோகிப்பான்” என்று பிரஞ்சு பாதிரியாரான கற்றறிந்த ‘ஆபி டூபாய்’ ஒரு நூற்றாண்டுக்கு முன் எழுதியிருக்கிறார். மேலும், சாணக்கியர் கூறுவதாவது:-

“அரசனது தோட்டத்தில் ஏதாவது ஒரு மரம் பால் வடித்தாலாவது அல்லது அகலமாகப் பூக்கவோ, காய்க்கவோ செய்திருந்தாலாவது அதில் கடவுள் தோன்றியிருக்கிறார் என்று பொது ஜனங்களிடம் காட்டி, பிரசித்தப்படுத்த வேண்டும்.”

“அல்லது ஒரு கிணற்றில் அநேக தலைகளையுடைய பாம்பு ஒன்று இருப்பதாகச்

சொல்லி, அதைப் பார்க்க வருபவர்களிடமிருந்து ஒற்றர்கள் பணம் வசூலிக்கலாம்.”

“ஒரு பாம்பு விக்கிரகத்தில் துவாரமிட்டோ அல்லது கோவிலின் இருட்டு மூலையிலோ அல்லது ஏதாவது பொந்திலோ பசியால் வாடிக் கிடக்கும் பாம்பு ஒன்றை வைத்து ஜனங்களைப் பார்க்கச் சொல்லி பணம் வசூலிக்கலாம்.”

“இம்மாதிரி தந்திரங்களை எளிதில் நம்பாத ஜனங்களுக்கு மயக்க மருந்து கலந்த நீரைத் தீர்த்தமென்றும், பிரசாதமென்றும் சொல்லி, குடிக்கும்படிச் செய்து அவர்கள் குடித்து மயங்கியவுடன் அதற்குக் கடவுள் கோபம் என்றும் சொல்ல வேண்டியது. அல்லது தாழ்ந்த ஜாதியானொருவனைப் பாம்பு கடிக்கும்படிச் செய்து, இம்மாதிரி துர்சகுணம் நேரிடாது தடுக்கப் போவதாகப் பாசாங்கு செய்து ஒற்றர்கள் பணம் வசூலிக்கலாம்.”

“தெய்வங்களுக்குச் சமர்ப்பிக்கப்படும் காணிக்கைகள் அரசனது பொக்கிஷத்தைச் சேர வேண்டும். அரசனது செலவுக்காக அரசன் வாழும் பொருட்டு பணம் வசூலிக்க ஒரே இரவில் தேவதைகளையும், பீடங்களையும் ஸ்தாபித்து திருவிழாக்கள் நடத்த வேண்டும். காணிக்கைகளைப் பெறுவதற்காக அடிக்கடி கடவுள்கள் தோன்றும்படிச் செய்ய வேண்டும். சாதாரணமாக மிக வெளிப்படையான தந்திரங்கள்தான் அதிகமாகப் பலனை அளிக்கின்றது. கடவுள் தம்முடைய பேசுவதாகப் பாசாங்கு செய்து பணம் திரட்டும் வழி முன் காலத்தில்தான் மற்ற நாட்டுப் புரோகிதர்களாலும் கையாளப்பட்டு வந்தது. ஆனால், இந்தியாவில் இன்றும் இவ்வழக்கம் ஓயவில்லை. இங்கு விக்கிரகங்களே பேசுகின்றன. இவற்றை வழிபடுகிறவர்கள் மிகக் கவனமாகக் கேட்டு பரவசமடைகிறார்கள். ஆனால், கல் விக்கிரகத்தின் உள்ளோ, பக்கத்திலோ வஞ்சகன் ஒருவன் மறைந்திருந்து விக்கிரகத்தின் வாய் வழியாகப் பேசுகின்றான் என்பதை இவர்கள் அறிவதில்லை” என்று ‘ஆபே டூபாய்’ கூறுகின்றார். இவை போன்று இன்றளவும் கையாளப்பட்டு வருகிற பலவிதத் தந்திரங்களையும் அவர் விரிவாக விளக்குகிறார்.

இனி நமது சாணக்கியரைக் கவனிப்போம். சாணக்கியர் காலத்தில் கோவில் வருவாயிலிருந்து ஒரு பைசாவாவது அரசனது பொக்கிஷத்தைச் சேர தவறி விட்டால்

அந்த இடத்திலேயே தோவில் அதிகாரி ஏன் தூக்கிலிடப்பட்டிருப்பார் என்பதை நாம் மேற்சொன்னவற்றிலிருந்து அறிந்து கொள்ளலாம்.

அது மிகவும் நியாயமே. ஏனெனில் அக்காலத்தில் விக்கிரகங்களும் பீடங்களும் அரசனது வியாபாரத்திற்காக ஏற்பட்டவைகளாகும். பொது ஜனங்களின் பணத்தைச் செலவிட்டே விக்கிரகங்களையும் பீடங்களையும் மடங்களையும் உண்டு பண்ணி பரிபாலித்து அவற்றைப்பற்றி பெரிதாக விளம்பரப்படுத்தியும் வந்தார்கள். இக்காலத்தில் அரசாங்கத்தார் எவ்வாறு பெரும் பொருள் செலவிட்டு மேட்டூர் தேக்கத்தையும் சக்கூர் அணைக் கட்டையும் கட்டி அவற்றினின்றும் லாபத்தை எதிர்பார்க்கின்றார்களோ அதேபோல முன்காலத்து அரசர்கள் கோவில்களையும் ஸ்தலங்களையும் உற்பத்தி செய்ததும் லாபத்தைக் கருதியேயாகும்.

இம்மாதிரி 'மத ஸ்தாபனங்க'ளை ஏற்படுத்தி முற்கால மன்னர்களைச் சுற்றி விரோதிகள் எப்பொழுதும் இருந்து வந்ததால் இடைவிடாது யுத்தங்கள் நேரிட்டுக் கொண்டேயிருந்தன. இதற்காக அவர்கள் பெருஞ்சேனைகளை வைத்திருந்தனர். யுத்தங்களுக்கும் சேனைகளுக்கும் வேண்டிய பணத்திற்காக ஏராளமான வருவாய் தேவைப்பட்டது. கோவில் வருவாயைக் கொண்டு பார்ப்பனருக்கு மட்டும் சோறு போடுவது என்றிருந்தால் அரசும், கோவிலும் அன்றே மறைந்திருக்கும். இக்கோவில்களையும் பீடங்களையும் கடவுள்களையும் படைத்த அக்காலத்து அரசர்களுக்கு அரசாங்கத்தை நடத்தும் கஷ்டம் எவ்வளவு என்று தெரியும்.

உதாரணமாக பூரண மதுவிலக்கு ஏற்பட்டால் நாட்டில் உயர்தரக் கல்வியை நிறுத்த நேரிடுமென்று இன்று (இராஜாஜி முதலியவர்கள்) சொல்வதுபோல, தங்களது ஷேமமும் கோவில் வருமானத்தில் தொங்கிக் கிடந்தன என்பதை அக்கால அரசர்கள் அறிந்திருந்தார்கள். ஆதலால் அவர்கள் அதன்மீது மிகுந்த கவனம் செலுத்தி வந்தார்கள். இவ்வுலக சுக துக்கங்களைக் குறித்து அவர்கள் நினைத்தார்களேயன்றி மோட்சலோகத்தைப்பற்றி நினைக்கவில்லை. இக்காலத்து சாதேச மன்னர்களில் பெரும்பாலோர் யாதொரு பொறுப்பும் கவலையுமெடுக்காது மோட்சலோகத்தைப்பற்றி

நினைக்கின்றார்கள். பார்ப்பானை திருப்தி செய்தால் மோட்சத் துக்குச் சீட்டு கிடைத்துவிடுமென நம்புகிறார்கள். அங்ஙனம் செய்துவிட்டு தங்கள் ராஜ்ஜியங்களைவிட்டு தற்கால மோட்ச பூமியான பாரிஸ் முதலிய மேல்நாடுகளுக்குச் சென்றுவிடுவது முண்டு.

சர்தார் கே.எம். பணிக்கர் அவர்கள் “இந்திய சமஸ்தானங்களும் இந்திய அரசாங்கமும்” என்ற தனது புத்தகத்தில் பின்வருமாறு எழுதுகின்றார்.

“பல சிற்றரசர்கள் மிதமிஞ்சிய சுக போகங்களுடன் இழிவான வாழ்க்கை வாழ்வதற்குக் காரணம் அவர்கள் இராஜ்ஜிய பாரத்தில் நேராக பொறுப்பேற்று நடத்தாததேயாகும். முன் காலங்களில் குடிகளைத் துன்புறுத்தும் கொடுங்கோல் மன்னனையும் தனது சுகமொன்றையே கருதும் தூர் நடத்தைக்காரரையும் சுமமா விட்டு வைத்திருக்க மாட்டார்கள். வெளியிலிருந்தேற்படும் படையெடுப்போ அன்றி உள்நாட்டுக் கலகமோ அவனது வாழ்க்கையை முடித்துவிடும். ஆனால் இக்காலத்தில் அப்படியல்ல. ஒரு அரசன் தான் பிரிட்டிஷ் அரசாங்கத்தோடு செய்து கொண்ட உடன்படிக்கையை மீறாதிருப்பதுவரையும் நாகரீக ஆசாரங்களை வெளிப்படையாக புறக்கணியாதிருப்பதுவரையும் அவனுக்கு பிரிட்டிஷ் அரசாங்கத்தார் ஆதரவிருக்கின்றது. அவன் தனது சுக போகங்களுக்காகத் தன் இஷ்டம்போல் பொக்கிஷத்தை உபயோகிக்கவும் குடிகளை கொள்ளையடிக்கவும் விட்டுவிடுகிறார்கள்.”

சர். தாமஸ் மன்றோவின் அடியிற்கண்ட குறிப்புக்களையும் திரு பணிக்கர் அவர்கள் எடுத்துக் கூறுகிறார்கள்.

“இந்தியாவில் மோசமான ராஜ்ய பாரம் ஏற்படுமாயின் அரண்மனையில் புரட்சி உண்டு பண்ணியோ அல்லது உள்நாட்டுக் கலகத்தாலோ அதைச் சரிபடுத்துவதுதான் வழக்கம். ஆனால் உள்நாட்டு வெளிநாட்டு விரோதிகளினின்றும் மன்னலானக் காப்பாற்ற பிரிட்டிஷ் படைகளிருப்பதால் அவ்விதம் கொடுங்கோன்மையைப் பரிகரிக்கும் வழியெதுவுமில்லாமற் போய்விடுகின்றது. தனது பாதுகாப்புக்கு அன்னியர் உதவியிருக்கிறதென்ற நம்பிக்கையால் அவன் சோம்பேறியாய் விடுகின்றான். தனது குடிமக்களு

டைய வெறுப்பு தன்னையொன்றுஞ் செய்ய முடியாவனாகவும் பேராசை பிடித்தவனாகவும் ஆகிவிடுகின்றான்.”

கோவில்களிலிருந்து தனக்குப் பணம் வந்துகொண்டே இருக்க வேண்டும் என்பதொன்றையே அரசன் கவனிப்பான் என்பது இதுகாறும் எடுத்துக் காட்டியவற்றிலிருந்து விளங்கும். யார் கோயிலுக்குப் போய் வணங்கினார்கள்; யார் மதுவருந்தினார்கள் என்பதைப்பற்றியெல்லாம் அவன் கவனித்ததில்லை. இவர்கள் சண்டாளராகவும், சூத்திரராகவும், வைசியராகவும், க்ஷத்திரியராகவும், பிராமணராகவும் இருக்கலாம். சண்டாளனாக விருந்தாலும் அவன் எவ்வளவுகெவ்வளவு அதிகமாகப் பணம் கொடுக்கிறானோ அவ்வளவுக்கவ்வளவு அரசனும் திருப்தியடைந்திருப்பான். பணம் வரும் என்று தெரிந்தால் அரசன் தனது விக்கிரகங்களையும் பீடங்களையும் ஸர்ப்பங்களையும் கொண்டு சண்டாளருக்கு விசேஷ வேடிக்கைகளையும் காட்டியிருப்பான். ஒரு சண்டாளன் தனது கோவிலுக்குள் நுழையவோ, விக்கிரகத்தையோ, பாம்பையோ மரத்தையோ வணங்கவோ செய்யவொட்டாமல் ஓர் வர்ணாசிரம தர்மி தடுப்பது நிமித்தம் தனக்கு நியாயமாக வரவேண்டிய வருவாய் தடைபடுவதாகத் தனது காதுக்கு எட்டினால் இம்மாதிரி தடை செய்பவர்கள் பார்ப்பனராக இருந்த போதிலும் இவர்களை சமீபத்திலிருக்கும் மரத்தில் கட்டி தூக்கியிருப்பான்.

அக்காலத்தில் இந்துக் கோவில்கள் அரசனுடைய வருவாய்க்கு அவ்வளவு தூரம் மூலகாரணமாயிருந்தன. ஆகவே எக்காரணத்தைக் காட்டியேனும் இவன் சண்டாளன்; இவன் தாழ்ந்த சாதி; ஆகையால் கோவிலுக்குள் போகவோ வணங்கவோ கூடா தென்று யாரேனும் சொன்னால் அவன் அந்த இடத்திலேயே கொடிய குற்றஞ் செய்தவனாகக் கருதப்பட்டிருப்பான்.

கோவில்கள், அரசாங்க ஸ்தாபனங்களாகவிருந்தன; ஏதேனும் ஒரு ஸ்தாபனம் 'பொதுச் சொத்து' என்று சொல்லக்கூடியதாக இருந்திருந்தால் அது இந்தக் கோயில்களாகும். இப்போது உயர் சாதி இந்து வக்கீல்கள் கோயில்களைப் "பொது ஸ்தாபனங்கள்" என்று சொல்லும் போது ஒரு புது மாதிரியான விசேஷ அர்த்தத்துடன் சொல்லுகின்றார்கள். பிரதம திருஷ்டியில் நான்கு சாதியாருக்கும் தட்டுத் தடையின்றி

இக்கோயில்களில்

பிரவேசித்து வழிபட உரிமையுண்டு என்பது' இவர்கள் கூற்றாகும்.

“வேதங்களை அடிப்படையாகக் கொண்ட ஆரிய மதத்தில் விக்கிரக ஆராதனையில்லை. இது பின்னர் தோன்றிய இழிவு பட்ட ஆராதனையாகும்” என்று காலஞ்சென்ற மாக்ஸ்முல்லர் என்னும் உலகப் பிரசித்தி பெற்ற மேல்நாட்டு ஆசிரியர் கூறுகின்றார்.

வங்காள தேசத்து பிரபல வழக்கறிஞரான மிஸ்டர் ஜே.சி. கோஷ் தமது தாகூர் சட்டப் பிரசங்கத்தில் அடியில் வருமாறு குறிப்பிடுகிறார்.

மக்கள் யாகம் முதலியவற்றை நடத்தி வந்த காலத்தில் கோயில்களையும், விக்கிரகங்களையும் ஸ்தாபிக்க வேண்டிய அவசியம் ஏற்படவில்லை. பிராமணர்கள் மட்டுமே அக்கினியை வளர்க்கலாம், அதனால் அவர்களை அக்கினி ஹோத்திரிகள் என்றழைத்தார்கள். மற்ற சாதியாரும் உயர்ந்தபோது அவர்கள் வழிபடத் தெய்வங்கள் வேண்டியதாயிற்று. பிராமணரது ஆதிக்கம் குறையவும் அக்கினி வணக்கம் தனது செல்வாக்கையிழந்தது. இதிலிருந்து விக்கிரக வணக்கம் ஆரம்பமாயிற்று. மற்றும் புத்த விக்கிரகங்களையும், ஸ்தூபிகளையும் ஸ்தாபித்து புத்த மதத்தினர் வழிபட வாரம்பித்தது இந்துக் கோயில்களையும், விக்கிரகங்களையும் ஸ்தாபிப்பதற்கு வழிகோலியாயிற்று.

விக்கிரகங்களையும், கோயில்களையும் ஏற்படுத்தியபோது அவற்றைப் பரிபாலிக்க சொத்துக்களை விட வேண்டியதும் அவசியமாயிற்று! எனவே நிலங்களை விட்டதுமன்றி பல பழைய கோவில்களில் மக்களை ஈர்க்க (அடிமைப் பெண்களையும்) தாசிகளையும் விட்டார்கள். இதிலிருந்து இந்தியாவில் எந்த நோக்கத்துடன் விக்கிரக ஆராதனை ஆரம்பிக்கப்பட்டது என்பது புலனாகும். இப்பொழுது ஓவ்வொரு கோயிலிலும் நடன சாலை இருப்பதாகவே கருதப்படுகிறது என்று மிஸ்டர் கோஷ் சொல்கிறார்.

பண்டைக் காலத்தில் இக்காலத்திலிருப்பது போலவே கோவில்கள் வேடிக்கை விநோத ஸ்தலங்களாகவே இருந்து வந்தன. இவ்வுத்தேசத்துடன் தான் அக்கால அரசர்களும் ஆலயங்களை ஏற்படுத்தியிருந்தார்கள். எனவே இந்நாட்டிலிருக்கும் பல கோயில்

கள் வேசியர் விடுதிகளைவிடச் சிறந்தவையல்லவென்று காந்தியார் குறிப்பிட்டது சரித்திரப்படியும் மிகையாகாது. இந்நோக்கத்துடனேயே ஆலயங்களை ஸ்தாபித்தார்கள் என்பது சரித்திரப்பூர்வமான உண்மையாகும்.

(1970-ம் ஆண்டில் வெளியான தந்தை பெரியார் அவர்களின் 92-வது பிறந்த நாள் விழாமலரில் தந்தை பெரியார் அவர்கள் எழுதிய கட்டுரை).

143. தத்துவ விளக்கம்

தலைவரவர்களே,

பிரின்ஸ்பால் இராமசாமி அவர்களே!

இன்று இந்தச் சேலம் காலேஜ் தத்துவக் கலைக் கழகத்தின் சார்பாக நான் பேச வேண்டுமென்று அக்கழகத்தாரால் அழைக்கப்பட்டிருக்கிறேன். இங்கு மாணவர்களும், ஆசிரியர்களும், மற்றும் பல திறப்பட்ட பொது மக்களும் ஏராளமாய் கூடியிருக்கிறீர்கள். உங்கள் யாவருக்கும் புரியும்படியோ, திருப்தி ஏற்படும்படியோ பேசுவது கஷ்டமான காரியமாகும். அதிலும் தத்துவ கலைச் சார்புக் கூட்டத்தில் தத்துவங்களைப் பற்றிப் பேச வேண்டியது முதல் உரிமை ஆதலால், இப்படிப்பட்ட கூட்டத்தில் தத்துவ விசாரணையைப் பற்றிப் பேசுவது மிகமிகக் கஷ்டமான காரியம்.

தத்துவக் காட்சி, தத்துவ உணர்வு என்பன உண்மை. அதாவது, உள்ளதை உள்ளபடி காண்பதும், அறிவதுமாகும். இயற்கை ஞானம் என்றும் சொல்லலாம்.

நாம் தத்துவத்தையும், இயற்கையையும் வேறுபடுத்திய காட்சியையும், குணத்தையும், உணர்வையும் கொண்டவர்களாக இருக்கிறோம். இப்படிப்பட்ட நமக்கு வெறும் பச்சை உண்மை - தத்துவம் என்பது சங்கடமான காட்சியாகவும், கேள்வியாகவும்தான் இருக்கும். உதாரணம் வேண்டுமானால் ஒன்று சொல்லுகிறேன். ஒரு மனிதனைக் காண்பது என்பது இயற்கையை மறைத்துச் சாயலை வேறுபடுத்திய தோற்றத்தைக் காண்பது என்பதாகும்.

ஆனால், அதே மனிதனை இயற்கையாய் உள்ளபடி காண்பது என்பது, அவனை

நிர்வாணமாக, எவ்வித மறைவும், மாற்றமும் இல்லாமல் காண்பது என்பதாகும். இந்தக் காட்சி இன்றைய உலகுக்குப் பிடிக்காது; வெறுப்பையும், சங்கடத்தையும் உண்டு பண்ணக்கூடியதாகும். இப்படியே இன்றைய ஒவ்வொரு தன்மையையும் நிலைமையையும் நிர்வாணமாய், உண்மையாய்க் காண்பது என்பது இன்றைய உலகுக்கு வெறுப்பாகவும், அசூசையாகவும், அதிருப்தியாகவுமிருக்கும். அதனால்தான் தத்துவ விசாரணைக்கும், தத்துவம் அறிவதற்கும் மனிதன் சில பக்குவத்தை அடைந்திருக்க வேண்டும் என்பார்கள்.

அதனால்தான் நானும் உண்மைத் தத்துவத்தைச் சொல்வது என்பது பலருக்கு அதிருப்திகரமானதாக இருக்கும் என்று சொன்னேன். பொதுவாகவே நாட்டில் ஒரு பழமொழி உண்டு. 'யதார்த்தவாதி பஹுஜனவிரோதி' என்று சொல்வதுண்டு. இதன் கருத்து, மக்கள் யாவரும் பொய்யர்களாய் இருக்க வேண்டும் என்பதல்ல. எது உண்மையோ, எது தத்துவமோ அது மக்களிடையில் மாற்றுருவம், மாற்றுப் பெயர், மாற்றுக்குணம் பெற்று இருக்கிறது. ஆதலால், உண்மை விளக்கம் திருப்தி அற்ற விளக்கம் என்பதற்கு இயற்கையிலேயே மக்களுக்கு எடுத்துச் சொல்வதில் சங்கடமிருந்தாலும் நான், அதாவது ஒரு சாதாரண மனிதனும், தலைவர் என்னைப்பற்றி எடுத்துச் சொன்னதுபோல் நாஸ்திகன், மதத்துவேஷ அரசியல் எதிரி என்கின்ற தன்மையில் பேர்வாங்கி இருக்கிறவனும் தத்துவத்தைப்பற்றிப் பேசுவதென்றால், அது மிகமிகச் சங்கடத்தைக் கொடுக்கக்கூடியதாகும்.

என்றாலும், என்மீதுள்ள குற்றச்சாட்டுகளுக்கு - குறைகளுக்குச் சமாதானம் சொல்லும் முறையிலேயே என் தகுதிக்கு ஏற்ற அளவு தத்துவத்தைப்பற்றிச் சொல்ல முயலுகிறேன். ஏனெனில், இந்த இப்படிப்பட்ட ஒரு அவையில் நான் எதைப்பற்றிப் பேசுவது என்பதாக எனக்குள் எழுந்த பிரச்சனை முடிவு பெறுவதற்கு முன்னதாகவே, தலைவர் அவர்கள் என்னை அறிமுகப்படுத்துவதில், இந்த மேற்கண்ட சொற்களும் உச்சரிக்கப்பட்டதால், அவைகளே போதுமென்று கருதி, அவைகளைப்பற்றிப் பேசலாம் என்றே நினைக்கிறேன்.

தோழர்களே, விஷயம் அற்பமானதாகவும் கருதப்படலாம், பிரமாதமானதாகவும்

கருதப்படலாம். எப்படியெனில், சாதாரண மக்களுக்குக் கடவுள், மதம், அரசியல் விஷயங்களின் தத்துவம் மிகவும் அலட்சியமானதாகும். பெரிய அறிஞர்களுக்கு இந்த விஷயங்கள் அபாரமானதும் மிக நுணுக்கமாக அறிந்து பேசத் தகுந்ததுமாகும்.

ஒரு பாட்டுக்காரன் பாடும்போது, பாமர மக்களும் வித்வத் தன்மை உள்ளவர்களும் கலந்திருந்துக் கேட்பார்களானாலும் பாமர மக்கள் பாட்டின் வாசகங்களை - சொற்களைப் பொறுத்த வரையில் கவனித்துவிட்டு “இது ஏதோ சாமிமீதுப் பாடினான்”, “இது ஏதோ பெண்களைப்பற்றி பாடினான்” என்று அந்த வார்த்தைகளின் அளவோடு அவர்கள் பாட்டுக் கச்சேரிக்குப் போன தன்மையை முடித்துக் கொள்ளுவர். அதே பாட்டுக்கார னிடம் பண்டிதத் தன்மை உடையவர்கள் கேட்ட அளவில், சங்கீதக் கலைஞானத்தைக் கொண்டு மிக நுணுக்கமாகக் காது கொடுப்பார்கள். ஆதலால், பாடுகிறவன் பாடுகிற வேலையை மிகப் பிரமாதமாகக் கொண்டு மிகக் கஷ்டத்தோடு கவலையோடு பாடவேண்டியிருக்கும். அதனால்தான் நான் பேச எடுத்துக் கொண்ட விஷயங்கள் அலட்சியமானதும், அபாரமானதும் என்று சொன்னேன்.

தோழர்களே, தலைவர் கடவுளைக் குறிக்கும்போது, “எல்லாம் வல்ல, எங்கும் நிறைந்த யாவையும் செய்கிற தன்மை உள்ளவர்” என்று சொன்னார். அதோடு கூடவே தலைவர் மதத்தைப் பற்றிக் குறிக்கும்போது “மனிதனுக்கும் கடவுளுக்கும் சம்பந்தத்தை உண்டாக்குவதற்கு மதம்” என்று சொன்னார். இது மதபக்திக் கூட்டமல்ல; புராணப் பிரசங்க கூட்டமல்ல. ‘தத்துவ விளக்கம்’ என்னும் தலைப்பில் பேசுவதைக் கேட்க வந்திருக்கும் கூட்டம். ஆனதால், கடவுளுடையவும், மதத்தினுடையவும் தத்துவம் - உண்மைத் தத்துவம் அதுவும் பச்சை உண்மையாய் - பட்டாங்கமாய் உள்ள தத்துவம் பேசப்பட வேண்டியதாகும். ஆதலால் அந்தப்படி பேசுகிற முறையில் நான் பேசுகிறேன்.

உண்மையிலேயே என்னை நாஸ்திகர்கள் என்றும், மதத்துவேஷி என்றும் பலர் சொல்லுகிறார்கள்; பலர் கருதியுமிருக்கிறார்கள். இந்தப்படி நாஸ்திகர்கள் என்பவர்கள் யாராவது கருதி இருப்பார்களானால் நான் மகிழ்ச்சி அடைவேன். ஆஸ்திகர்கள் என்பவர்கள்

கருதி இருப்பார்களானால் அவர்களுக்காகப் பரிதாபப்படுவதுடன், 'இந்த மாதிரி மக்களிடையில் இருக்க வேண்டி இருக்கிறதே என்று என்னையே நான் வருந்திக் கொள்ளுகிறேன்.' தத்துவ வாசகத்துக்காகக் கூட்டப்பட்ட கூட்டத்தில்கூட, எனது தத்துவத்தை எடுத்துச் சொல்ல நான் பயப்பட்டால், அல்லது பித்தலாட்டம் செய்தால், நான் என்னையே வெறுத்துக் கொள்ள வேண்டியவனாவேன்.

ஆகவே, என்னை நாஸ்திகன், மதத்துவேஷி என்று ஆஸ்திகன் சொல்லுவது மகாமகா அறியாமையும், அலட்சியப்புத்தியும் ஆகும்.

இதை ஒரு உதாரணம் காட்டி விளக்குகிறேன்.

ஒரு ஊரில் ஒரு பிச்சைப் பிழைப்பு பார்ப்பனன், ஒரு நல்ல காரியம் நடந்தற்காகப் பிச்சைக் கொடுக்கும் ஒரு வீட்டிற்கு வந்து பிச்சைக் கேட்டான். அவ்வீட்டுக்காரர் மற்றவர்களுக்கு கொடுத்ததுபோல் இவனுக்கும் நான்கணா கொடுத்தார். அதற்கு அந்தப் பிச்சைக்காரப் பார்ப்பனன் அந்த வீட்டுக்காரனைப் பார்த்துக் கோபித்துக் கொண்டு, "ஏ ஓய்! தற்பெருமை, அன்னியர்களைக் குறைகூறுதல், பணத்தாசை ஆகிய மூன்றையும் துறந்து, நான்கு வேதம், ஆறு சாஸ்திரம், பதினெண் புராணம், தர்க்கம், மீமாம்சை, தத்துவ ஞானம் ஆகியவைகளைக் கற்று மிக மேதாவியும், மகாபண்டிதனுமான எனக்கும் நாலுஅணாவா? இந்த ஒன்றும் தெரியாத முட்டாள்கழுதைக்கும் நாலு அணாவா? வெகுயோக்கியமாய் இருக்கிறதே உம்முடைய தர்மம்" என்று கேட்டானாம்.

அதுபோல் இருக்கிறது, ஒரு ஆஸ்திகன் என்பவன் ஒருவனைப் பார்த்து நாஸ்திகன் என்று சொல்லுவது என்கிறேன்.

ஏன் எனில், இந்த ஆஸ்திகன் கடவுளை எப்படி அறிந்திருக்கிறான் என்றால்,

"கடவுள் சர்வ வல்லமை உள்ளவர். சர்வ வியாபி (எங்கும் நிறைந்தவர்) சர்வத்தையும் (எல்லா காரியங்களையும்) நடத்துகிறவர். அவருக்கு மேம்பட்டவர் எவருமில்லை, அவரன்றி (அவர் அனுமதியாமல்) ஒரு காரியமும் நடைபெறுவதில்லை" என்பதாக அறிந்திருப்பதாகச் சொல்லிவிட்டு, அப்படிப்பட்ட கடவுளை நான் இல்லை என்பதா

கவோ, மறுப்பதாகவோ சொல்லுகிறார் என்றால், இது அந்தப் பார்ப்பனன் சொன்னதற்கே சமானமாகும்.

அந்தப் பார்ப்பனன் முதலில் தன்னிடம் ஆத்மஸ்துதி, பரநிந்தை, திரவிய சுபேட்சை இல்லை என்றும், தான் அவைகளை வெறுத்து விட்டவன் என்றும் சொல்லிவிட்டு உடனே நான் நாலுவேதம், ஆறு சாஸ்திரம், முதலியவைகளைப் படித்துக் கரைகண்ட மேதாவியாகிய மகா பண்டிதன் என்கிறான். இதில் அவன் தற்பெருமையை வெறுத்த யோக்கியதை தெரிகிறது.

அதுபோலவே பரசிந்தை - அன்னியனை இழிவாக்குவது - வைவது தன்னிடம் இல்லை என்று சொல்லிவிட்டு, “இந்த ஒன்றும் தெரியாத முட்டாள் மடையனுக்குமா நாலணா?” என்கிறான்.

அடுத்தபடியாக தனக்குப் பண ஆசையே இல்லை என்று சொல்லிவிட்டு, “இந்த நாலு அணாதானா எனக்குக் கொடுப்பது?” என்கிறான். எனவே தன்னைப்பற்றி அவன் சொன்னது அத்தனையும் பொய் என்பதும், கற்பனை என்பதும், அவன் பின்னால் சொல்லியதிலிருந்து வெளியாகிவிட்டன.

அதுபோலவே எல்லாம் வல்ல, எங்கும் நிறைந்த, யாவற்றையும் செய்விக்கிற கடவுளை ஒரு மனிதன் இல்லை என்று சொல்லுகிறான் என்று சொன்னால், ஒன்று அந்த ஆஸ்திகன் கடவுளுக்கு மேல்கண்ட குணங்கள் இருப்பதாகச் சொன்னது பொய்யாகவும், கற்பனையாகவும் இருக்கவேண்டும். அல்லது மற்ற மனிதரைப் பார்த்து, நாஸ்திகன் கடவுள் இல்லை என்று சொன்னது தவறாக, அறியாமையாக, யோசனையற்றதாக இருக்க வேண்டும்.

இருக்கிற கடவுளை இல்லை என்று சொல்லுவதில் சொல்பவனுக்கு என்ன லாபம்? அல்லது சர்வத்தையும் செய்விக்கிற, சொல்லச் செய்கிற ஒரு கடவுள், இப்படியாக ஒருவரைச் சொல்லவும் நினைக்கவும் செய்வதில், கடவுளுக்குத் தானா கட்டும் என்ன லாபம் வரும்? ஆகவே, ஒரு மனிதன் இப்படி முட்டாள்தனமான காரியத்தைச் செய்வானா? அல்லது ஒரு கடவுள் இப்படிப் பைத்தியக்காரத்தனமான காரியத்தைச் செய்விப்பாரா என்பதையாவது, ஒருவன் கடுகளவு நினைத்தாலும், சிந்திக்கும் சக்தி இருந்தாலும் மற்றவனை

“நாஸ்திகன், கடவுளை மறுக்கிறவன்” என்று குறைவோ, குற்றமோ சொல்ல மாட்டான்.

ஒருவனை ஒருவன் நாஸ்திகன், கடவுள் இல்லை என்று சொல்லுகிறவன் என்று சொல்லுவதே நாஸ்திகமாகும். கடவுளைச் சரியாக அறியாததேயாகும். அந்த வார்த்தையை உண்டாக்கினவர்களே நல்ல நாஸ்திகர்களாவர். கடவுள் இருந்தால், ஒரு மனிதன் இல்லை என்று சொல்ல முடியுமா? அல்லது ஒருவன் இல்லை என்று சொல்லுகிறான் என்று மற்றவன் நினைக்கவாவது முடியுமா? ஆகவே, நாஸ்திகம் - நாஸ்திகன் என்பன கடவுள் வியாபாரக்காரர்கள் தங்கள் வியாபாரத்திற்கு ஆதரவாகக் கண்டுபிடித்த உப கருவிகளே ஆகும். கடவுள் வியாபாரக்காரனுக்கு அல்லாமல் மற்றவனுக்கு இந்த கவலையே இருக்க நியாயமில்லை.

கடவுள் பற்றிய தத்துவ விளக்கம் என்றால், கடவுள் நிர்வாணமாய், பட்டாங்கமாய் காணப்படும் வரையில் ஆராய்ச்சி செய்வது என்பதாகும். ஒரு விஷயத்தைத் தத்துவ விசாரணை செய்ய, முதலில் என்ன, ஏன், எதற்காக, எப்படி, எங்கே, எப்போது என்பன போன்ற கேள்விகளைப் போட்டு திருப்தியான பதில் பெற வேண்டும். தயவு தாட்சண்யமற்ற கேள்வி போடவேண்டும். தத்துவ விசாரணை என்பதும், தர்க்கவாதம் என்பதும் ஒன்றுக்கொன்று சம்பந்தமுடையதாகும். ஆகையால், சர்வ சக்தி, சர்வ வியாபகம், சர்வத்தையும் நடத்துதல் ஆகிய அபார குணங்களைக் கொண்ட ஒரு பரம்பொருளைப்பற்றித் தத்துவ விசாரணை செய்கிறவர்கள் இந்த 6,7 கேள்வி மாத்திரமல்லாமல் இன்னும் 60,70 சோதனைகளைச் செய்து பார்க்க வேண்டும். பக்தனுக்கு இது தேவை இருக்காது. தத்துவ விசாரணைக்காரனுக்கு இது அவசியமாகும். கடவுள் மூடபக்தியால், குருட்டு நம்பிக்கையால் விளங்குபவராக இருக்கக்கூடாது. வேறு யாருக்காகிலும் அப்படி விளங்கினாலும் பகுத்தறிவுள்ள மனிதனுக்கு அதிலும் தத்துவ விசாரணைக்காரனுக்கு அப்படி குருட்டு நம்பிக்கையால் விளங்கக் கூடாது என்பேன்.

எதற்காகக் கடவுள்? ஏன் கடவுள்? எது கடவுள்? என்கிற விளக்கம் அவசியம் ஒவ்வொரு தத்துவ விசாரணைக்காரனுக்கும் விளங்கி ஆக வேண்டும். மனிதனுக்குப் பகுத்தறிவு இருக்கிறது. அது ஆராய்ச்சிக்காக

ஏற்பட்டதே தவிர, கண்முடித்தனமான மிருகத்தன்மைக்கு ஏற்பட்டதல்ல. பகுத்தறிவை மனிதன் தப்பாகப் பயன்படுத்தி, அதிகமான தொல்லையில் மாட்டிக் கொண்டிருக்கிறான். இந்தத் தொல்லைக்குப் பரிகாரமாகக் கடவுளைச் சிருஷ்டித்துக் கொண்டான். அரசன் ஏன்? குடிகள் ஏன்? ஏழை, பணக்காரன் ஏன்? மேல் சாதி, கீழ் சாதி ஏன்? உழைப்பாளி அடிமையும், சோம்பேறி எஜமானனும் ஏன்? பிச்சைக்காரன், பிரபு ஏன்?

இந்தத் தன்மைகளை ஏற்படுத்தவும், நிலை நிறுத்தவும், பாதுகாக்கவும் அல்லாமல் கடவுளால் கண்ட பயன் என்ன? அவர் செய்த நல்ல காரியம் என்ன?

இந்த வேலைகளுக்கு ஒரு கடவுள் வேண்டுமா?

பகுத்தறிவு கொண்ட மனிதன் சாந்தி, அன்பு, திருப்தி இல்லாமல் கவலையில், அதிருப்தியில் குறையோடு சாவதற்குக் காரணம் கடவுள் அல்லாமல் வேறு என்னவாய் இருக்கக்கூடும்.

அவனவன் முட்டாள்தனம் காரணம் என்றால், பகுத்தறிவு இருப்பது எதற்காக? முட்டாள்தனத்தை உண்டாக்கவா? பகுத்தறிவு இல்லாத ஜீவனங்களுக்கு இல்லாத கெட்ட குணங்கள், கவலைகள், குறைபாடுகள், இன வெறுப்புகள், துரோகங்கள் பகுத்தறிவுள்ள ஜீவனான மனிதனுக்கு ஏற்படுவானேன்? பகுத்தறிவுற்ற துஷ்ட ஐந்துக்களிடமும் இல்லாத கெட்ட குணங்கள் பகுத்தறிவு உடைய மனிதனிடத்தில் இருப்பானேன்? கடவுளைக் கண்டதாலா? கடவுளைக் கற்பித்துக் கொண்டதாலா? கடவுள் தன்மையை, கடவுள் சக்தியைத் தவறாகக் கொண்டதாலா? எதனால் என்பது பகுத்தறிவுக்குக்கூட எப்படிப் பரிகாரம் செய்து கொள்வது என்பது முடியவில்லையானால், பகுத்தறிவின் பயன்தான் என்ன? கடவுளின் தன்மைதான் என்ன?

கடவுள் எதற்காக? அது மனிதனுக்குத் தானாகத் தோன்றியதா? அல்லது வேறு மக்களால் தோற்றுவிக்கப்பட்டதா? தானாகத் தோன்றியிருக்குமானால், ஏன் எல்லோருக்கும் தோன்றவில்லை? தோன்றியவர்களுக்கு ஏன் பலவிதமாய்த் தோன்ற வேண்டும்? அதன் தன்மைகளும், சக்திகளும் கூடப் பலவிதமாய்த் தோன்றப்படுவானேன்?

தோற்றுவிக்கப்பட்டதானால், எதற்காகத் தோற்றுவிக்கப்பட்டது? எந்தக் காரணத்திற்

காகத் தோற்றுவிக்கப்பட்டதோ, அந்தக் காரணம் நிறைவே நின்றா? தோற்றுவித்தவர்கள் வெற்றி கண்டார்களா? கடவுள் காணப்பட்டும், அல்லது கற்பிக்கப்பட்டும் மனிதன் ஏல். கடவுள் தன்மைக்கு, கடவுள் விரும்புகிற தன்மைக்கு மாறாக நடக்கிறான்?

கடவுளால் சர்வமும் நடைபெறுகின்றன; கடவுள் சர்வ வல்லமை, சர்வ வியாபகம் உள்ளவர் என்பதாக இருந்தும் கடவுளால் என்ன காரியம் நடக்கிறது? எதையும் கடவுள் பெயரைச் சொல்லி, மனிதன்தான் செய்கிறான்; கடவுளை அலட்சியப்படுத்தி விட்டுக் கடவுளுக்கு இஷ்டமில்லாத காரியம் என்பதைக்கூட மனிதன் செய்கிறான். மனிதனுக்கு வேண்டாத தும், மனிதனுக்குக் கேடானதுமான காரியமும் நடந்த வண்ண மாய் இருக்கின்றன. ஒரு காரியமாவது கடவுள் உணர்ச்சி உள்ள உலகில் பூர்ணத்துவம் அதாவது, திருப்தி உள்ளதும் குறை இல்லாததுமான காரியம் காணக்கூடியதாகவே இல்லை. மனித எத்தனப் பாதுகாப்பு இல்லாவிட்டால், வாழ்க்கையில் ஒரு காரியமும் பத்திரப்படாது என்பதோடு, கடவுளுக்குக்கூட பத்திர மில்லை என்றே சொல்லலாம்.

மதம்

இனி, மதம் என்பதுபற்றி சிந்திப்போம்.

இன்றுள்ள தெளிவுப்படி, மதங்கள் என்பவைகள் எல்லாம் மனிதர்களால் உண்டாக்கப்பட்டவைகளேயாகும். மனிதர்களில் அறிவாளி - மடையன் என்றும், நல்லவன் - கெட்டவன் என்றும், பொது மக்களுக்கு உழைக்கின்றவன் - தன் சுயநலத் துக்கு உழைக்கின்றவன் என்றும் தான் பிரிக்க முடிகிறதே தவிர, மக்களில் கடவுள் சக்தி - கடவுள் தன்மை பெற்றவர்கள் என்றும், அவை பெறாதவர்கள் என்றும் பிரிப்பதற்கு இட மில்லை; அறிவும், ஆதாரமும், அநுபவ மாறுதலுமில்லை. ஆகவே, எந்த மதம், எவ்வளவு உயர்வான மதமானாலும் அது ஒரு அறிவாளியான, நல்ல பொது நலக் கவலையுள்ள ஒரு பெரியவரால் உண்டாக்கப்பட்டது என்றுதான் கொள்ளலாமேதவிர, தெய்வீகத் தனிச் சக்தி: தெய்வச்சாயல் கொண்டவர்களால் ஏற்படுத்தப்பட்டது என்பது தத்துவ ஆராய்ச்சிக்கு நிற்காததாகும்.

தத்துவ ஆராய்ச்சி என்றால் என்ன?

குறளுக்கு மதிப்புரை தந்த ஒரு அறிஞர், “பொய்யெல்லாம் பொய்யே ஆயின; பொய் அல்லாத மெய்யெல்லாம் மெய்யே ஆயின” என்ற கருத்துத் தோன்ற,

“பொய்ப்பால பொய்யே ஆயின; பொய்யல்லாத மெய்ப்பால மெய் ஆயினவே”

என்று பாடினதுபோல, உண்மையாய் இருக்க முடியாதவை யெல்லாம் பட்டாங்கமாய் பொய் ஆக வேண்டும்; மறைய வேண்டும்; உண்மைகள் உண்மை ஆக வேண்டும்; பட்டாங்க மாய் வெளியாக வேண்டும். அப்படி இல்லையானால், அதற்குத் தத்துவ விசாரணை என்று பெயர், செயல் பொருந்தாது. அப்படி இல்லையானால் அது தத்துவ விளக்கம் என்னும் பேரால் பொய்யை மெய்யாக்குவது என்பதாகத்தான் முடியும். பொய்க்குத் தத்துவமும் உதவி செய்தால், அது பகுத்தறிவுள்ள மனிதத் தன்மை என்பதற்கு மிக இழிவாகும்.

ஆகவே, மதத்தைப்பற்றிச் சிந்திக்கிறபோது அதற்கு, ஏன்? எதற்கு ஆக? முதலிய கேள்விகளைப் போட்டுப் பார்த்தோமானால் அதற்கு “மதம், கடவுளுக்கும் மனிதனுக்கும் தொடர்பு உண்டாக்கிக் கடவுளை அடைவதற்காகத் தெய்வத் தன்மை கொண்ட மகான்களால் உற்பத்தி செய்யப்பட்டது” என்றெல்லாம் பதில் சொல்லுகிறார்கள். இப்போது தலைமை வகித்து இருக்கும் தலைவரவர்களும் தொடக்கத்தில் இதையேதான் சொன்னார்கள். இது தத்துவ ஆராய்ச்சிக்குப் பொருத்தமாக இருக்கிறதா? ஏன் என்றால் கடவுள் தன்மையைவிட மிக மிகப் பலம் குறைந்த காரியமாய் இருக்கிறது. கடவுளுக்கும் மனிதனுக்கும் வேறு ஒரு மனிதரோ, கடவுள் தன்மை கொண்டவரோ சம்பந்தம் ஏற்படுத்த வேண்டும் என்பது, சம்பந்தம் என்றால் என்ன? எங்கும் நிறைந்த, எல்லாம் வல்ல, யாவையும் நடத்துகிற கடவுளை யாருக்கு யார் சம்பந்தப்படுத்துவது? எதற்காக? எப்படி? மரஞ் செடி, பூச்சி, புழு, பட்சி வர்க்கத்திற்கு யார் சம்பந்தப்படுத்துகிறார்கள்? அறிவற்ற, பகுத்தறிவற்ற மற்ற சராசரத்திற்குக் கடவுளை அறியவும், கடவுளை அடையவும் சம்பந்தப்படுத்த ஆள் (மதம்) தேவையில்லை. ஆனால், பகுத்தறிவுள்ள மனிதனுக்கு ஒரு

தெய்வீகச் சக்தி பெற்ற மற்றொரு ஆள், மதம் காட்ட வேண்டும்; சம்பந்தப்படுத்த வேண்டும் என்றால், இது தத்துவ விசாரணைக்கு நிற்குமா என்று கேட்கிறேன்.

மனிதரில் மேலே நான் சொன்னதுபோல் நல்லவன், அறிவாளி, பரோபகாரம், தயவு தாட்சண்யம் உள்ளவன் என்று பிரிக்கலாமே தவிர, தெய்வத் தன்மையுடையவன். தெய்வீகத் தன்மையோடு, தெய்வத்தினால் உண்டாக்கப்பட்டவன் என்று சொல்ல என்ன நியாயமிருக்கிறது? சிலரை மாத்திரம் கடவுள் தெய்வத் தன்மையோடு சிருஷ்டித்தால், மற்றவர்களை யார் சிருஷ்டிக்கிறார்கள்? சாதாரண மிருகத் தன்மையோடு பல கோடி மக்களைச் சிருஷ்டித்து, அவர்களைத் தனக்குச் சம்பந்தப்படுத்த என்று சிலரைத் தன்னுடைய தன்மையோடு (தெய்வத் தன்மையோடு) ஏன் சிருஷ்டிக்க வேண்டும்? ஒரு வேலைக்கு இரு வேலை, பல வேலை ஏன்?

“அதெல்லாம் கடவுள் இஷ்டம், அதைப்பற்றி யாரும் பேசக் கூடாது. இந்த அளவுக்கு ஒப்புக் கொண்டு, மேலால் தத்துவ விளக்கம் பேச வேண்டும்” என்று சொல்லப்படுமானால் அது வேறு விஷயம். ஆனால் இங்கு நாம் பேசும் விஷயம் விதிவிலக்கே இல்லாமல், அடியில் இருந்தே அதாவது, கடவுள் மதத் தன்மையிலிருந்தே தத்துவம் பேசுகிற பேச்சாகும். தத்துவம் என்றால் தத்துவ விளக்கம் என்றால், அதில் கடவுளும், மதமும் சேர்ந்துதான் ஆக வேண்டுமே தவிர, அவைகளை விட்டு விட முடியாது.

மற்ற விஷயங்களுக்கு அதிகமாகத் தத்துவ விளக்கம் வேண்டியதில்லை, அநேகம் தாமாகவே தத்துவங்களாக இருக்கின்றன. தங்கம், பித்தளை, நெருப்பு ஆகியவை போன்றவைகளில் தத்துவ விளக்கம் தானாகவே தெரிகிறது; உரைத்துப் பார்த்தால் தெரிகிறது; தொட்டுப் பார்த்தால் தெரிகிறது; கண்ணால் பார்த்தால் தெரிகிறது; பார்க்காமல் அவைகளைக் காரியத்திற்கு ஏற்றுக் கொள்வதில்லை.

ஆனால், நாம் எடுத்துக் கொண்ட கடவுளும், மதமும் அப்படியில்லை. தத்துவத்தினால், சிந்தனையினால் அறிய வேண்டியிருக்கின்றன; மெய்யாக்க வேண்டியிருக்கின்றன. இவைகளைப் பற்றிச் சிந்திக்கக்கூடாது என்றால், உண்மையான கடவுளை, மதத்தை அறிய முடியாமலே போய் விடும். பொய்க்

கடவுள், பொய் மதம் தான் இருக்க முடியும். அதாவது, அவை ஒரு மூடநம்பிக்கைச் சாதனங்களாகத்தான் இருக்க முடியும். ஆதலால்தான் சொல்லுகிறேன், மனிதன் கடவுளை அறிய, அடைய மற்றொரு மனிதன் அல்லது மதம் வழிகாட்ட வேண்டுமா? கூட்டிவிட வேண்டுமா? என்றும் சிந்தித்துப் பாருங்கள்.

முதலாவதாகக் கடவுளை அறியவும், அடையவும் மதம் என்றால், அதற்கு எத்தனை மதம் என்று கணக்கில்லையா? அதற்கு எத்தனை தெய்வத் தன்மை பொருந்தியவர்கள் என்பதும் கணக்கில்லையா? இந்த மதங்களுக்குள், தெய்வத் தன்மை ஏற்பட்டவர்களால் உண்டாக்கப்பட்ட மதங்களுக்குள் முரண்பாடு ஏன்? இந்த மதங்களுக்காகப் போராட்டம், துன்பம், வதை ஏன்? “இதெல்லாம் மக்களுடைய அறியாத்தனமே தவிர, மதத்தின் தன்மை அல்ல” என்று சொல்லப்படுமானால், இந்த மதங்களால் பிரத்தியட்சத்தில் நடமாடுகிற மனிதனையே மனிதன் அறியாமல், அடையாமல், உதை, அடி, துவேஷம், வெறுப்புக் கொண்டு விலகி, பிரிந்து இருக்கும்போது இனிகாண முடியாததாய், சுலபத்தில் விளங்க முடியாததாய் இருக்கிற கடவுளை எப்படி அறிய முடியும்? அடைய முடியும்? என்பதைப்பற்றிச் சிந்தித்துப் பாருங்கள். இவ்வளவு கலவரம், குத்து, வெட்டு, சண்டை, நாசம், கேடு ஆகியவைகள் நடைபெற இடம் இருக்கும்படியான இப்படிப்பட்ட மதங்களைச் செய்தவர்கள் எப்படி தெய்வீகத் தன்மை கொண்டவர்களாக இருக்க முடியும்? என்பதையும் சிந்தித்துப் பாருங்கள்.

இன்று இந்நாட்டில் மக்கள் ஒருவருடன் ஒருவர் பிரிந்து வேறுபட்டிருப்பதற்கும், துவேஷம், வெறுப்புக் கொண்டிருப்பதற்கும், மத ஒழுக்கத்துக்கும் தங்களுக்கும் சம்பந்தமே இல்லாமல் மனிதரை மனிதர் உண்ணுவதற்கும் மதம் காரணம் இல்லையா? கடவுள் அருள் பெற்ற, தெய்வீகத் தன்மை பொருந்தி மகான்கள் என்பவர்களானால், இத்தகைய மதங்கள் ஏற்பட்டிருக்குமா? என்பதையும் சிந்தித்துப் பார்க்கச் சொல்லுகிறேன். இந்த மதத் தலைவர்களுக்கு தெய்வீகத் தன்மையை ஒட்ட வைத்த பிறகு, உலகில் அவர்களைப் பார்த்துக் காப்பியடித்துப் பின்பற்றிய தெய்வீகத் தன்மை பொருந்திய ஆட்களுக்குக் கணக்கே இல்லாமல்

போய்விட்டது. அதற்கு எவ்வித தத்துவ விளக்கமும் பேசுவதற்கே இல்லாமல் போய்விட்டது. புத்தர், ஏசு, முகம்மது முதல் நாயன்மார்கள், ஆழ்வார்கள், சுவாமியார்கள், மகாத்மா, ரிஷி, சாயிபாபா வரையில் இன்னும் எத்தனையோ பேர் அந்தத் தலைப்பில் தோன்றியவண்ணம் இருப்பதோடு இவர்களைப் பற்றி வாக்குவாதம், போராட்டம் முதலியன நடந்தவண்ணம் இருந்து வருகின்றன.

தயை தாட்சன்யம், விருப்பு வெறுப்பு அற்ற பகுத்தறிவுப் பிரசாரமும், விசாரணையும் ஏற்பட்ட பிறகு, சமீப காலமாக நிரந்தரமான எந்தத் தெய்வீகத் தன்மை கொண்டவரும் தோன்றவில்லை. உதாரணமாக, பல நூற்றாண்டுகளாக ஆழ்வார்களோ, நாயன்மார்களோ, தாசர்களோ தோன்றவில்லை. அற்புத அபிசயம் செய்து, நேரே கடவுளை அடைந்ததாகக் கதை கட்டவும் எவருக்கும் தைரியம் வரவில்லை. இதற்குக் காரணம் என்ன? இனிமேல் இப்படிப்பட்டவர்கள் உலகத்துக்குத் தேவையில்லையா? யாவரும் கடவுளைக் கண்டுவிட்டார்களா? சம்பந்தம் வைத்துக் கொண்டார்களா? உலகம் செம்மைப்பட்டுவிட்டதா? மற்றென்ன? இன்றைய நிலை, அவர்கள் தோன்றினார்கள் என்பதை அனுமதிக்கக் கூடியதாக இல்லை. ஏதோ அங்கு, இங்கு ஒன்று, இரண்டு பேர்கள் காளான்கள் போல் தோற்றுவிக்கப்பட்டாலும், அது அவரவர்காலத்திலேயே முற்றுப் பெற்று மறைந்து போகிறது. மதம் என்பதும் கடவுள் என்பதும் தத்துவ விளக்கத்தில் விழுந்தால் பிடிக்கப் பிடிக்க எட்டாதது போலும் தான் விளங்கும்.

கடவுள், மதம் என்பவை பற்றிய தத்துவ விளக்கம் என்பதாக இதுவரை சிறிது பேசினேன். அவை பெரிதும் உங்களுக்கு மலைப்பைக் கொடுக்கக் கூடியதாக இருக்கலாம். சில உங்களுக்கு முரண்பட்ட கருத்துக்களாக இருக்கலாம்.

உலக மக்களால் மிக மிக முக்கியமானதாகவும், மிகவும் உண்மை போன்றதாகவும், மிகவும் தேவைப்பட்டது போன்றதாகவும் பேசியும், நம்பியும், செல்வாக்குப் பெற்றும் இருக்கும் இந்தச் சாதனங்கள் இவ்வளவு மலைப்பும் முரணும் உள்ளதாக இருப்பானேன்? இப்படிப்பட்ட நிலை மற்ற அறிஞர்களுக்கு எட்டாமல் இருப்பானேன்? இந்த மலைப்பான கருத்தையும், முரணான தன்

மையையும் பலமான பிரசாரத்தின் மூலம் பொறுப்புள்ளவர்கள் மக்களுக்குள் செலுத்துவானேன்? இதன் அவசியம் என்ன? பலன் என்ன? என்பன போன்ற கேள்விகள் எழலாம்.

இவைகளையெல்லாம்விட மதத் தலைவர்கள் என்பவர்களான ஏசுநாதர், முகம்மதுநபி போன்ற சுயநலமில்லாதவர்களும் பல கஷ்டமடைந்தவர்களுமான பெரியோர்கள் கூட, இதெல்லாம் அறியாமல் இருந்திருப்பார்களா என்பதும் ஒரு முக்கிய பிரச்சனையாகும். எனவே, முதலில் அதைப்பற்றி சிந்திப்போம்.

தோழர்களே, கடவுள் எவ்வளவு சர்வ சக்தியுள்ளவராகவும், சர்வ வியாபகமுள்ளவராகவும், சர்வ ஞானமுள்ளவராகவும், சர்வத்தையும் நடத்துபவராகவும் இருந்தாலும் மனிதன் கடவுளை நேராகக் காண, அறிய முடிவதில்லை. மற்றவர்களால் சொல்லிக் கொடுக்கப்படவும், காட்டிக் கொடுக்கப்படவுமே வேண்டியவராகிறார். அது போலவே மதமும் தானாக உதயமாகாமல் மற்றவரால் கற்பிக்கப்பட்டு நிபந்தனையினால், நிர்ப்பந்தத்தினால், அறிவுறுத்தலால் மனிதன் மதப்படி நடத்தப்பட வேண்டியவனாகிறான். இதிலிருந்து கடவுளும், மதமும், மயக்கமும், முரணும் உடையதாக இருக்கிறது என்பது மாத்திரமல்லாமல், மற்றவர்களால் காட்டிக் கொடுக்க வேண்டியதும் கற்பிக்கப்பட வேண்டியதும், நடத்தப்பட வேண்டியதும் அதற்கும் பிரசார முயற்சியும், பாதுகாப்பு நிர்ப்பந்தமும் வேண்டியிருக்கிறது என்பதும் ஒரு அளவுக்காவது விளங்குகிறது. இப்படிப்பட்ட காரியங்களில் பிரவேசித்திருக்கும் பெரியோர்கள் செய்த - செய்கிற காரியங்களை அடியோடு நாம் குற்றம் சொல்லிவிட முடியுமா? அல்லது அப்படிப்பட்டவர் அத்தனை பேருடைய காரியத்திலும் நாம் சந்தேகப்பட முடியுமா? அவர்களது முயற்சியாவது (ஏசு, முகம்மது முதலாகிய) சில பேருடைய முயற்சியாவது அவற்றுள் சிலவாவது நல்லெண்ணமுடையவைகளாக இருக்காது? எல்லோரும் மூடநம்பிக்கைக் கொண்டவர் அல்லது மக்களை வேண்டுமென்றே மயக்கத்தில் ஆழ்த்தும் தன்னலம் பெறுகின்றவர் என்று ஒரேயடியாய் முடிவு கட்டிவிட முடியுமா? என்பவைகளைப் பற்றிச் சிந்திக்க வேண்டும்.

இந்த இடத்தில் நாம் மூடநம்பிக்கைகாரர்களையும் சுயநலக்காரர்களையும் விட்டு விட்டு, உண்மையாகவே விஷயமுணர்ந்த,

நல்லெண்ணமுள்ள, பொது நலத்துக்குப் பாடுபட்டுத் தன்னலத் தைவிட்டு, துன்பமும் அனுபவித்துக் கொண்டு கடவுளையும், மதத்தையும் மக்களுக்குக் காட்டிக் கொடுத்த பெரியோர்களை உண்மைப் பெரியோர்களாகக் கருதிக் கொண்ட அதன் காரணங்களை சிந்திப்போம்.

கடவுளும், மதமும் இன்று மனிதனைத்தவிர, மற்ற அஃறிணைப் பொருள்களுக்குத் தேவையில்லையென்பது மாத்திரமல்லாமல், அவைகளுக்காகக் கற்பிக்கப்பட்டிருக்கவுமில்லை; பிரசாரம் செய்யப்படுவதுமில்லை. ஆனால், இயற்கையிலேயே பகுத்தறிவு இருக்கிற இயற்கையிலேயே அரிய விஷயங்களை உணரும் சக்தி இருக்கிற மனித வர்க்கத்திற்குத்தான் கடவுள், மதம் கற்பித்துப் பிரசாரம் செய்யப்பட்டு வருகிறது. இதிலிருந்து என்ன தெரிகிறது? மனிதவர்க்கத்தின் நல்வாழ்வுக்கு இப்படிப்பட்ட சாதனங்கள் தேவைப்படுகின்றன என்பது தெரிகிறது. ஏனென்றால் மனிதன் கூடிவாழும் ஒரு சமுதாயப் பிராணியாய் இருக்கிறான். பொதுவாகவே ஜீவன்களுடைய உணர்ச்சியும், குணமும், சுயமும் அதாவது தன்னைப் பொறுத்த நலனை, தேவையைக் கவனித்துக் கொள்கிறதும், கவலைப்படுகிறதும் இயற்கை என்பதல்லாமல், மற்றபடி பிறர் சவுகரியத்தைப் பார்ப்பதென்பது இயற்கைக்கு மாறுபட்டதாகும்.

மனிதனுக்கு மற்ற பிராணிகளைவிட அதிகமான அறிவு இருப்பதால், உணர்ச்சியின் சுயநலத்தை மாத்திரமே கவனிப்பதில் சென்று, அது விரியும்போது சமுதாயத்தில் உள்ள மற்ற மனிதனுக்கும், சில ஜீவன்களுக்கும் தொல்லை உண்டாக்கக்கூடியதாய் ஏற்பட்டு விட்டால், அது சமுதாயத்திற்குக் கேட்டை விளைவிக்கும்; நலன் விளையாது என்பதாகவெல்லாம்கருதி, அதற்குப் பரிகாரமாகக் கடவுள், மதம் வேண்டப்பட்டவர்களாக ஆகிவிட்டனர் எனலாம்.

தனியே சுயேச்சையாகக் காட்டில் திரிகின்ற மனிதனுக்குக் கடவுளும் மதமும் தேவையே இல்லை. காட்டுவாசி மனிதனுக்கு இயற்கை நடப்பும், இயற்கை அனுபவமுமே "கடவுளும் மதமும்" ஆகும். ஏனெனில், அவன் இயற்கையோடு வாழ்கிறான். ஆனால், நாட்டுவாசியான (சமுதாய வாழ்வில் ஈடுபட்ட) மனிதனை ஒவ்வொரு துறையிலும் இயற்கைக்கு மாறாகவே வாழும்

படியாகச் சமுதாயம் செய்துவிட்டது. இயற்கைக்கு மாறாக வாழ்ந்தால்தான் இன்றைய சமுதாய வாழ்வு நிலைக்கும். இல்லா விட்டால், மிருகப் பிராணி ஜீவ வாழ்வாகத்தான் ஆகிவிடும்.

ஆகவே, மனிதனை இயற்கைக்கு விரோதமாக “நல்”வாழ்வு வாழச் செய்வதற்குப் பொதுநல அமைப்பில் கவலையுள்ள அறிஞர்களான பெரியோர் கடவுள், மதம் ஆகியவற்றைக் கற்பித்துப் பிரச்சாரம் செய்துவருகிறார்கள்.

இதைத் தெளிவுபடுத்த வேண்டுமானால், ஒன்று சொல்லுகிறேன். மனிதனுக்கு அரசன் அல்லது சர்க்கார், சட்டம், தண்டனை ஆகியவை எதற்காகக் கற்பிக்கப்பட்டு, அமுல்நடத்தப்பட்டு வருகின்றன என்பதைச் சிந்தித்துப் பாருங்கள்.

இன்றைய தினம் மனித சமுதாயத்திற்கு ஒன்றுகூடி வாழ்வதற்கு அரசனும், சட்டமும், தண்டனையும் இல்லா விட்டால், பாதுகாப்போ, சாந்தியோ, சமாதானமோ சிறிதாவது இருக்க முடியுமா? நாம் யாவரும் இங்கு இந்த அளவுக்காகவது வாழ்வது அரசாங்கம், சட்டம், தண்டனை ஆகியவைகளின் பாதுகாப்பாலேயேயாகும். மனித சமுதாயக் கூட்டு வாழ்வுக்கு இவை போதுமென்றாலும், ஒரு அளவுக்குத்தான் போதுமானதாகும். அரசாங்கத்தாலும், சட்டத்தாலும் மனிதனை மற்ற மக்களுக்கு நலமாகவும் தொல்லை இல்லாமலும் நடந்து கொள்ளும்படிச் செய்வதென்பது முழுவதற்கும் சாத்தியப்படாத காரியமாகும். சில காரியங்களைச் சட்டத்தால் செய்துவிட முடியாது; மக்களோடு மக்கள் அன்பாய் நடக்க வேண்டும். ஒருவருக்கொருவர் உதவி, உபசாரம் செய்ய வேண்டும். சமுதாயக் கூட்டு, ஒழுக்கம், பச்சாத்தாபம், நாணயம், நன்றி, நம்பிக்கை முதலியவை மக்களிடையில் பழக்கத்தில் இருக்க வேண்டும்; நலம் செய்ய முந்த வேண்டும்; நல்லதை எண்ண வேண்டும்; கெடுதியை எதிர்க்க வேண்டும்; பாதுகாப்பு இல்லாத சமயத்திலும் பிறர் பொருளைக் கவராமல் தூய்மையாக நடந்து கொள்ள வேண்டும்.

குறிப்பு: இந்த இடத்தில் நான் ஒழுக்கம், நலம் என்பது எல்லாம் இன்றைய சமுதாயக் கொள்கையில் இருந்து வருவதையே ஆகும். எப்போதும், எங்கும் இவையே ஒழுக்கம், நலம் ஆகிவிடாது.

இப்படியான இன்னும் பல காரியங்கள் சட்டத்தின் மூலம் கட்டுப்படுத்த முடியாதவையாயிருக்கின்றன. சுருங்கச் சொன்னால், மனித சபாவம் இயற்கைச் சதந்திரத்தோடு இருந்தால், ஒழுக்கமாகவோ, பிறருக்குத் தொல்லை இல்லாமலோ இருக்க முடியாததாகும். நிபந்தனையும், நிர்ப்பந்தமும் மனிதனுக்கு மிகமிக அவசியமானவையாகும். ஆதலால், அப்படிப்பட்ட நிர்ப்பந்தம், நிபந்தனைகள் அவ்வளவும் சட்டத்தால் செய்ய முடியாததாலேயே மனிதனுக்குப் பயத்தைபூட்டி, நேர்ப்பாதையில் செலுத்த கடவுள், மதம் ஆகிய நம்பிக்கை அவசியம் செய்ய வேண்டியதாயிற்று.

தத்துவ விளக்கப்படிச் சொல்ல வேண்டுமானால், கடவுளும், மதமும் மனிதனை இன்னபடி நினைக்க வேண்டும்; இன்னபடி நடக்க வேண்டும்; இல்லாவிட்டால் (ஏதோ ஒரு மாதிரியான) தண்டனை, கேடு வரும் என்று பயப்படுத்தி வைத்திருப்பதற்கு அல்லாமல் - பயப்படும்படிச் செய்வது அல்லாமல் வேறு எதற்குப் பயன்படுத்தப்படுகிறது? மற்றும், ஏதாவது சொல்ல வேண்டுமானால், மனிதன் இன்னபடி நினைத்து, இன்னபடி நடந்தால், இன்ன இன்ன மாதிரியான நலம், மோட்சம் கிடைக்கும் என்ற பேராசையை அதாவது, தகுதிக்கும், இயற்கைக்கும் மேற்பட்ட லாபம் கிடைக்கும் என்ற ஆசையைபூட்டுவதற்கல்லாமல், வேறு எதற்குப் பயன்படுகிறது? ஆகவே, இந்த இரண்டு காரியமும் அதாவது கேடு வரும் என்கின்ற பயமும், நலம் ஏற்படும் என்கின்ற பேராசையும் இந்தச் சமுதாய வாழ்வுக்கு அரசன், சட்டம், தண்டனை ஆகியவற்றால் செய்ய முடியாதவற்றைச் செய்விக்க கடவுளும், மதமும் கண்டிப்பாக மனித சமுதாயத்திற்கு வேண்டியிருக்கின்றன.

முக்கியமான மற்றொரு விஷயத்தையும் சொல்லுகிறேன். அதாவது, இப்போது இந்த விஞ்ஞான மேம்பாடும், அறிவும் உள்ள காலத்திலும்கூட இந்தக் கடவுள், மதத்திற்கு இவ்வளவு பிரசாரம் ஏன் நடைபெறுகிறது என்று நீங்கள் கேட்கலாம். சுருங்கச் சொன்னால், இப்போதுதான் முன்னியிலும் அதிகமாகப் பிரசாரம் வேண்டியதாகிவிட்டது. ஏனெனில், இயற்கைக்கு விரோதமான தனிவுடைமை உணர்ச்சியும், மனிதனுக்கு மனிதன் கீழ்மேல் தன்மையும், மனிதனை மனிதன் அடக்கி ஆளுவது தவறு என்கின்ற எண்ணமும் ஏற்பட

ஒரு கூட்டத்தால் பிரசாரம் செய்யப்படுவதோடு, பொதுவுடைமையும், சமரசத்தன்மையும் சரி, அதுதான் இயற்கை என்று ஏழை மக்களும், தாழ்ந்த நிலையில் உள்ள மக்களும் கருதும்படியான நிலை ஏற்பட்டு வருகிறது. இந்த நிலையை அரசன், சட்டம், தண்டனை ஆகியவைகளால் சமாளிப்பதென்பது இனி முடியாததாகவும் காணப்படுகிறது. அரசனையும், சட்டத்தையும், பிரடிக்களும் மேல்ஜாதிக்காரர்களும் சிருஷ்டித்தாலும் அரசனுக்கும், சட்டத்துக்கும் பணிய வேண்டியவர்களும், பணியாதவர்களைத் தண்டிக்க வேண்டியவர்களும், ஏழைகளும் தாழ்ந்த நிலையில் உள்ள மக்களுமேயாவார்கள். ஆதலால், அவர்களுக்கும் “பிரடி ஏன்? மேல் ஜாதிக்காரன் ஏன்?” என்ற எண்ணம் தோன்றிடுமானால், அரசன் (அரசாங்கம்) நிலைக்க மாட்டான்; சட்டம் அமுல் நடைபெறாது; தண்டனை லட்சியப்படுத்தப்பட மாட்டாது. ஆகவே, இம்மாதிரி இயற்கைக்கு விரோதமான நிலையை உண்டாக்கவும், காப்பாற்றவும் செய்யப்பட வேண்டுமானால் அரசனும், சட்டமும், தண்டனையும் என்னத்திற்காகத் தேவை என்பதற்கும் ஒரு காரணம் வேண்டியதாக இருக்கிறது. எனவே, அதற்காகவும் கடவுள், மதம் இருந்தாக வேண்டியிருக்கின்றன.

உதாரணமாக, கடவுள் இல்லாவிட்டால் உலகில் செல்வவானும், தரித்திரவானும் இருக்க முடியவே முடியாது. அதுபோலவே, மதம் இல்லாவிட்டால் மேல் மகனும், மேல்ஜாதியும் கீழ்மகனும், கீழ்ஜாதியும், சாதாரண ஆத்மாவும், மகாத்மாவும் இருக்கவே முடியாது. ஆகவே, செல்வன், வறிஞன், மேல்மகன், மகான் ஆகியவர்கள் காப்பாற்றப்பட கடவுளும், மதமும் அவசியம் வேண்டுமென்பதோடு கடவுள், மதம் இருந்தால்தான் அரசனுடைய ஆட்சியும் தண்டனையும் நடைபெற வசதி இருக்க முடியும். கடவுள், மத விஷயத்தில் மக்களை நம்பச் செய்துவிட்டால் அரசனால் கட்டுப்படுத்த முடியாத விஷயங்களைக் கடவுள் கட்டுப்படுத்துவார்; சட்டத்தால் திருத்த முடியாத காரியங்களை மதம் திருத்தும்.

பொதுவாகச் சொல்ல வேண்டுமானால், இயற்கைக்கு மாறான காரியங்கள் எங்கெங்கு காணப்படுகின்றனவோ, எங்கெங்கு தேவைப்படுகின்றனவோ அங்கெல்லாம் கடவுளும், மதமும் தேவையாகும். அதனா

லேயே இயற்கைக்கு மாறுபட்ட தன்மையில் மக்கள் வாழ வேண்டியது சமுதாய நலனுக்கு அவசியமானது என்று கண்டறிந்த பெரியோர்கள் கடவுளைக் கற்பிப்பதும், மதத்தை உண்டாக்குவதுமான காரியங்களில் ஈடுபட்டு வேலை செய்திருக்கிறார்கள்.

செல்வவானும், அரசனும், மேல் மகனும், கீழ்மகனும் வேண்டாமென்றால், அல்லது இல்லாமல் செய்யப்பட்டு விட்டால் (போய் விட்டால்) கடவுளும், மதமும் தேய்ந்து மறைந்து போகும் தன்மையை அடைந்துவிடும். ஆகவே, நல்ல எண்ணத்தோடு, ஆஸ்திக தர்மத்தோடு ஆராய்ந்து பார்த்தாலும் கடவுளுக்கும் மதத்துக்கும் தத்துவ விளக்கத்தில் இவ்வளவு இடந்தான் இப்போது கிடைக்கிறது என்பேன்.

மனித அமைப்பு

கடவுள் என்பது பற்றியும், மதம் என்பது பற்றியும், அவற்றிலுள்ள மயக்கம், முரண்பாடு ஆகியவைபற்றியும், அவ்வளவு மயக்கமும், முரண்பாடுகளும் இருந்தும், பெரியார்கள் என்பவர்கள் முதல் பல அறிஞர்கள் முதலியவர்களும் அவற்றிற்கு மதிப்புக் கொடுத்து, மக்களுக்குள் அவற்றை ஏன் பரப்புகிறார்கள் என்பது பற்றியும், சுருக்கமாகச் சொன்னேன். இனி, கடவுளும், மதமும் யாருக்காக வென்று கற்பிக்கப்பட்டிருந்து வருகின்றனவோ அதைப்பற்றிச் சிறிது பேசுகிறேன்.

தோழர்களே,

கடவுள், மதம் அவைகளைக்கண்டு, நமக்குக் காட்டிய பெரியோர்கள் செயல், அவற்றின் பயன் என்பனவாகியவைகள் யாருக்காக ஏற்பட்டன? அல்லது ஏற்படுத்தப்பட்டன? என்று பார்ப்போமானால், அவை மக்களுக்காகவேயாகும். ஏனெனில் மக்கள்தான் அவற்றை உணர முடியும் என்பதோடு, மக்களுக்குத்தான் அவை வேண்டப்படுகின்றன; மக்கள் நடந்து

கொள்ளுவதற்கும், நடத்தப்படுவதற்கும் தான் அவை பயன்படும். ஆகவே, அப்படிப்பட்ட மக்களாகிய மனித ஜீவன்களின் அமைப்புப்பற்றியும், அந்த மனித ஜீவனுக்குக் கடவுள், மதத் தத்துவத்தின் பயன் நேரிட அதாவது, பிரத்தியட்சத்தில் அறிவிக்க, அனுபவிக்கக் கூடாததாய் இருப்பதால், அதற்காகவென்றே கற்பிக்கப்பட்டி

ருப்பதும் கடவுளைப் போலவே காண முடியாத, அறிய முடியாததான ஆத்மா என்பது பற்றியும் முன்னையவைகளைப் போலவே ஒரு அளவ தத்துவ விளக்க முறையில் தெரிந்து கொள்ள வேண்டியது இங்கு அவசியமாகும்.

மனிதன் என்றால் என்ன? ஆத்மா என்றால் என்ன? விவகார (லாஜிகல்) முறைப்படி அவர்கள் தத்துவம் என்ன? என்று யோசித்துப் பார்த்தால், மனிதன் என்பது உலகில் காணப்படும் எல்லா வஸ்துகள் - பொருள்கள் போல் ஒரு பொருளேயாகும். பொருள்கள் எல்லாம் சரம், அசரம் அதாவது, இயங்குவது, இயங்காதது; ஜீவன் உள்ளது, ஜீவன் இல்லாதது ஆகிய எல்லாப் பொருள்களும் பெரும்பாலும் கூட்டுப் பொருள்களே யாகும். அதோடு அவையாவும் குறிப்புப் பெயர் பொருள்களே யாகும். எப்படியெனில், அந்தந்த தோற்றத்திற்கு மாத்திரம் கொண்ட அந்தந்தப் பெயர் உடையதேயாகும். உதாரணமாக, ஒரு பொருள் என்பதின் கூட்டை, சேர்க்கையைப் பிரித்து விட்டால், அந்தப் பொருளுக்கு உள்ள பெயர் மறைந்து, அந்தப் பிரிந்த பொருளுக்கு வேறு ஒரு பெயர் ஏற்பட்டு விடும். இப்படியே கூட்டுகள் - சேர்க்கைகள் பிரியப் பிரிய பெயர்கள் மாற்றமடைந்து, முடிவில் காண முடியாததாகி பெயர் சொல்லவே மயக்கமுண்டாகி, முடிவில் மூலப் பொருள் தன்மையை அடைந்துவிடும். இப்படிப்பட்ட சேர்க்கைப் பொருள்களில் ஒன்றுதான் மனிதன் என்பது என்று உணர்க. இது நன்றாக விளங்க. ஒரு மனிதன் என்ற பொருளை எடுத்துக் கொண்டு விவகார முறையில் பொருளை நிச்சயிப்போம்.

ஒரு மனிதனைப் பாருங்கள், அவன் தோற்றத்தில் மனிதனாக இருக்கிறான். பொருளில் மனிதனா என்பதற்கு எது மனிதன் என்று தொட்டுக் காட்டுங்கள் பார்க்கலாம். நீங்கள் அந்த மனிதன் என்பவனை எந்த இடத்தில் தொட்டுக் காட்டினாலும் அந்த இடத்தைக் கொண்ட பாகத்துக்கு, வஸ்துவுக்கு வேறு பெயர் இருக்கிறது. நீங்கள் எதைத் தொட்டாலும் சரி; தலையைத் தொட்டால் அதற்குப் பெயர் தலை, கையைத் தொட்டால் கை, காலைத் தொட்டால் கால், மார்பைத் தொட்டால் மார்பு, முதுகைத் தொட்டால் முதுகு - இப்படியாக நீங்கள் மனிதனின் எந்தப் பாகத்தைத் தொட்டாலும் அதற்கு வேறு பெயர் இருக்கிறதென்பது மாத்திரமல்லாமல்,

அந்தப் பாகங்களையும் மறுபடியும் தொட்டுக் காட்டும்படிக் கேட்டால், நீங்கள் தொடும் பாகங்களுக்கு மறுபடியும் வேறு பெயர்கள் இருக்கின்றன. அதாவது, தலையைத் தொடுகிறீர்கள் என்று வைத்துக் கொள்ளுங்கள். தலை என்று சொல்லிக் கொண்டு நீங்கள் மயிரையோ அல்லது தோலையோதான் தொடுவீர்கள். அப்படியேதான் வீடு, விளக்கு, மேஜை, நாற்காலி, செருப்பு, விளக்குமாறு, பாத்திரம், வண்டி, கப்பல் முதலிய எல்லாப் பண்டங்களுமாகும். இதிலிருந்து என்ன விளங்குகிறது? வஸ்து அல்லது பொருள் என்பது எதுவும் பல பொருள் கொண்ட ஒரு சேர்க்கைக் பொருள். அதாவது, பல தன்மைகள் சேர்ந்த ஒரு கூட்டுப் பொருள். அந்தக் கூட்டுப் பொருள் என்பதும் ஒரு தோற்றத்திற்கு அல்லது ஒரு மாதிரியான அமைப்புக்குப் பெயராகக் கொண்டதேயொழிய தனிப் பொருள் அதாவது அதுவே முடிந்த பெயர்கொண்ட பொருள் அல்ல.

எப்படி ஒரே மரத்திலும், ஒரே உலோகமான இரும்பிலும் ஒரே ஆயுதத்தைக் கொண்டு, ஒரே மனிதனான தச்சன் செய்கின்ற பண்டங்கள் - ஒன்று நாற்காலி, ஒன்று பெஞ்சு, ஒன்று கட்டில், ஒன்று பெட்டி, ஒன்று பீரோ, ஒன்று வண்டி, ஒன்று இரயில், ஒன்று கப்பல், ஒன்று இது, ஒன்று அது என்று பல பொருள்களாகக் காணப்படுகின்றனவோ அதாவது மரம், இரும்பு ஆகிய இரண்டு "மூலப் பொருள்கள்" சேர்க்கையால் மாற்றமான தோற்றம் கொண்ட பல்லாயிரக்கணக்கான பொருள்கள் காணப்படுகின்றனவோ, அதுபோலவே ஜீவப்பிராணிகளும் குறிப்பாக மனித ஜீவனும் ஒரு சில மூலப்பொருள்களின் சேர்க்கையால் மனிதனாக தோற்றமளிக்குமொரு நகரும், இயங்கும் வஸ்துவே ஆகும். மாடு, பன்றி, கழுதை, குதிரை, யானை, சிங்கம், புலி, நரி, பாம்பு, தேள், பறவை, பூச்சி, புழு, கிருமி முதலாகிய உலகில் காணப்படும் எல்லா ஜீவப் பிராணிகளும் இப்படியே பொருள்களின் கூட்டுச் சேர்க்கையால் ஏற்பட்ட தோற்றமேயாகும்.

இதில் மனிதன் என்பவனுக்கு மற்றப் பொருள்களைவிட, மற்ற ஜீவராசிகளைவிட அதிகமாக மதிப்புக் கொடுக்க வேண்டிய அவசியம் ஒன்றுமே இல்லை. பின்னர் ஏன் மனிதன் மற்ற ஜீவராசிகளைவிட மேல் என்று சொல்லப்படுகிறானென்றால்,

மனிதன், பேசுகிற ஒரு சக்தியை உடையவனாய் இருப்பதால், அந்தச் சக்தியைப் பயன்படுத்தித் தன்னை உயர்ந்தவன் என்று சொல்லிக் கொள்ளுகிறான். எப்படி ஒரு பட்சி தனக்குப் பறக்கிற சக்தி இருப்பதால்; அந்தப் பறக்கிற சக்தியால் ஆகாயத்தில் பறந்து தான் எல்லா ஜீவராசிகளையும்விட மேலான சக்தி வாய்ந்ததாக ஆகாயத்திலிருந்து காட்சி அளிக்கிறதோ அது போல், மனிதன் தனக்கு உண்டான சக்தியை இப்படிச் சொல்லப் பயன்படுத்திக் கொள்ளுகிறான் என்பதல்லாமல், மனிதனிடம் தான் உயர்ந்த ஜீவன் என்று சொல்லிக் கொள்ள எந்த ஒரு தனிப்பட்ட குறிப்பும், அடையாளமும் இல்லை யென்றே சொல்லுவேன்.

மனிதனால் எண்ணப்படும், பேசப்படும், செய்யப்படும் காரியங்களில் எதிலாவது மற்ற ஜீவன்களைவிட உயர்ந்த தன்மை ஏதாவது இருக்கிறதா என்று பார்த்தால், அவற்றில் தான் மற்ற ஜீவன்களைவிட தாழ்ந்த தன்மைகள் பல இருப்பதாகச் சொல்லாமே தவிர, உயர்ந்த தன்மையைக்குறிக்க ஒன்றினாலும் காண முடியவில்லை.

மனிதனுக்குப் பகுத்தறிவும், சிந்தனா, சக்தியும் மற்ற ஜீவப் பிராணிகளைவிட அதிகமாக இருக்கின்றன என்பது ஒப்புக் கொள்ள வேண்டியதாகும். அதுபோலவே மனிதனுக்கு இல்லாத சக்தி மற்ற ஜீவன்களுக்கும் இருக்கின்றன வென்றாலும் இவற்றால் மற்ற ஜீவன்களுக்கு, மனிதனுக்கு லாபம் என்ன? இதனால் ஏற்படும் நன்மை என்ன என்பனவாகியவை யோசிக்க வேண்டியதாகும்.

முதலாவதாக பகுத்தறிவும், சிந்தனா சக்தியும் இருக்கிற காரணத்தாலேயே மனிதனுக்கு மாத்திரம் ஒழுங்காய், ஒழுக்க மாய் நடக்கக் கடவுளும், மதமும் தேவைப்பட்டிருக்கின்றன. இவை இல்லாதிருக்குமானால், மனிதன் நேர்வழியில் நடக்க மாட்டான் என்கின்ற கெட்ட பெயருக்கு அருகதை உடையவனாக ஆகிவிட்டான்.

மனிதனின் பகுத்தறிவானது மனிதனுக்குச் சக்தியற்ற நிலையையும், எல்லையற்ற ஆசையையும், பொறாமையான போட்டியையும் உண்டாக்கி ஓய்வில்லாமல் செய்திருக்கிறது.

மனிதனுடைய சிந்தனா சக்தியானது மனிதனை மனிதன் உண்ணவும், மனிதனை

மனிதன் சுரண்டவும், மனிதனை மனிதன் இழிவுபடுத்தவும், மனிதனை மனிதன் வெறுக்கவுமான காரியங்களைச் செய்யச் செய்கிறது.

பகுத்தறிவும், சிந்தனா சக்தியும் இல்லாத மற்ற ஜீவப் பிராணிகளிடம் இருக்கும் எந்தக் கெட்ட காரியம் மனிதனிடம் இல்லையென்று சொல்ல முடியும்? மற்ற ஜீவனைத் தொல்லை கொடுப்பது, வஞ்சிப்பது, துன்பப்படுத்துவது முதலாகிய கெட்ட சுபாவம் பகுத்தறிவும், சிந்தனா சக்தியும் படைத்த மனிதனிடம் இல்லையென்று யாராவது சொல்ல முடியுமா?

சித்திரமெழுதுவதும், கவி பாடுவதும், தங்கம் செய்வதும், செத்தவனைப் பிழைக்க வைப்பதும், ஒரே நாளில் லண்டன் போய் வருவதும், நான் மனிதத் தன்மைக்கு மேலானவன் என்று 40 கோடி மக்களையும் ஏமாற்றுவதுமான அரும் சக்தி இருப்பதாலேயே மனிதன் உயர்ந்த ஜீவன் ஆகிவிடுவானா? என்று யோசித்துப் பாருங்கள். அல்லது சாகாமல் இருப்பதாலேயே உயர்ந்த ஜீவன் ஆகிவிடுவானா? ஒவ்வொரு ஜீவனுக்கு ஒவ்வொரு சக்தி அமைந்திருக்கிறது என்று சொல்லலாமே தவிர, எல்லா ஜீவராசிகளையும்விட மனிதன் உயர்ந்தவன் என்பதைக் குறிக்க மனிதனிடம் ஒன்றுமில்லை என்றே சொல்லுவேன்.

குணம், எண்ணம், நடப்பு ஆகியவைகளைப் பொறுத்த வரை ஜீவ சுபாவங்கள், ஜீவ இயற்கை ஒரு மாதிரியாகத் தான் இருக்கின்றன. ஜீவன்கள் பிறப்பு, வாழ்வு, இனப்பெருக்கம், முடிவு ஆகியவை ஒரே தத்துவத்தைக் கொண்டவைகளே தவிர, வேறல்ல.

ஆனால், மனிதன் சமுதாயத்தில் தனித்தனியாகக் கருதப்படுகிறான்.

நல்லவன், கெட்டவன், கோபக்காரன், சாது, பொய்யன், உண்மையன், தர்மிஷ்டன், அன்புள்ளவன், கொடுமைக்காரன், திருடன், வஞ்சகன், நன்றியுள்ளவன், நன்றி கெட்டவன், விவேகி, மடையன், பொறாமைக்காரன், முன்கோபி, நட்புக்குரியவன் என்பன முதலிய பல குணங்களை மக்களுக்கு நாம் கற்பிக்கிறோம்; அல்லது பல குணங்களை மக்களிடத்தில் காண்கிறோம். இந்தப் பேதங்களுக்குக் காரணம் என்ன? இந்தக் குணங்களுக்கு அந்தந்த மக்களே

பொறுப்பாளிகளா? அல்லது அவர்களது அமைப்பு அதாவது, அந்தந்தச் சரீர - உடல் அமைப்புக் கூறு பொறுப்பானதா? என்பதைச் சிந்தித்துப் பாருங்கள்.

ஒரு நாய் இருக்கிறது. அதனிடத்தில் நன்றி காட்டுதல், வீடு காத்தல், எஜமானனிடம் விஸ்வாசம் முதலிய குணங்கள் இருக்கின்றன. ஆனால், அதே குணங்கள், சற்றேறக்குறைய நாய் போலவே தோற்றமளிக்கும் ஓநாய், நரி, குள்ளநரி ஆகியவைகளிடத்தில் இல்லாமல் நேர்மாறாய் இருக்கக் காரணம் என்ன? நாய்களையே எடுத்துக்கொண்டாலும் ஒரு நாய் கடி நாயாகவும், ஒரு நாய் கடிக்காத நாயாகவும், ஒரு நாய் திருடித் தின்னும் நாயாகவும், ஒரு நாய் எஜமானனிடத்தில் அதிகபட்சமாகச் சதா கொஞ்சி விளையாடும் நாயாகவும், ஒரு நாய் கூப்பிட்டாலொழிய அருகே வராத நாயாகவும், ஒரு நாய் அதிகப் புத்திசாலியாகவும், ஒரு நாய் சொன்னாலும் தெரிந்து கொள்ளாத நாயாகவும் இருக்கக் காரணம் என்ன? இந்தக் குணங்களுக்கு அந்தந்த நாயே பொறுப்பானதா? அல்லது பிறவிக் குணமா? அதாவது, அந்த நாயின் சரீர அமைப்புக் குணமா? யோசித்துப் பாருங்கள்.

ஒரு மாடு முட்டித் தள்ளிவிடுகிறது; ஒரு மாடு அடித்தாலும் முட்டுவதில்லை. ஒரு யானை, பாகனைக் கொண்டு போக்கிரித்தனம் செய்து கொண்டே இருக்கிறது; ஒரு யானை எவ்வளவு அடித்தாலும், பாகனைக் கொல்லுவதில்லை; சாதுவாகவே இருக்கிறது.

இவற்றிற்கெல்லாம் அந்தந்த ஜீவன்களே பொறுப்பானவைகளா? அல்லது அவற்றின் சுபாவம், இயற்கைத் தன்மை, பிறவிக்குணங்கள் அல்லது சரீர அமைப்புத் தன்மைகள் காரணமா? என்று சிந்தித்துப் பாருங்கள்.

அதுபோலவே மனித அமைப்பையும் சிந்தித்துப் பார்த்து, மனித சுபாவங்களை அறியுங்கள். திருடன், பொய்யன், கோபக் காரன், வஞ்சகன், பொறாமைக்காரன், நன்றியே இல்லாதவன், வெறும் சுயநலக்காரன் என்கின்ற தான முதலிய குணங்களுக்கு ஆளானவர்கள் அத்தனை பேரும் 100-க்கு 90-க்கு மேற்பட்டவர்கள், அவர்களின்

சுபாவம் அல்லது சரீர அமைப்பு ஆகியவைகளின் காரணத்தால் ஏற்பட்ட பிறவிக்குணங்கொண்டவர்களே, யாவர்.

வேயங்குமல் - குழாய் ஒன்றுதான்; ஊதுகிறவன் ஒருவன் தான்; வாய் வைத்து ஊதுகிற இடம் ஒன்றுதான். ஆனால், அதில் பல மாதிரி சப்தம் - ஒலி கேட்கிறோம். காரணம் என்ன?

அந்தக் குழாயில் துளைக்கப்பட்டுள்ள ஓட்டைகள் காரணமாக அந்தக் காற்று எந்தெந்த ஓட்டையில் அல்லது ஓட்டைகளில் வெளியாக்கப்படுகிறதோ அதைப் பொறுத்து சப்தபேதம் கேட்கப்படுகிறது. அதுபோல்தான் அதாவது, குழாயில் பல துளைகள் துளைக்கப்பட்ட அமைப்பால் சப்தபேதம் கேட்கப்படுவதுபோல, ஜீவ சரீரத்தில் மூளை நரம்பமாகிய கருவிகள் அமைந்திருக்கும் அமைப்பால் குணபேதங்கள் காணப்படுகின்றன. இந்தப் பேத குணங்களுக்கு ஜீவன் அல்லது மனிதன் பொறுப்பாளியல்ல என்பதும், மனித அமைப்புத்தான் என்பதும் இதனால் உணரலாம். இந்த அமைப்புத் தன்மையைப் பகுத்தறிவுள்ள மனிதன் அறிந்து கொள்ளாமல், அறிந்து அதற்கு ஏற்றபடி நடவாமல் எல்லா குணங்களையும் அந்தந்த மனிதன் மேல் பொறுப்பு ஏற்றி, விருப்பு வெறுப்புக்கொண்டு வாழ்வில் சதா கவலையை, ஏமாற்றத்தை அனுபவிக்கிறான். மனிதனுக்கு மனிதன் சுபாவம் அறிந்து அதற்கேற்றபடி நடந்து கொள்ள மனிதன் வாய்ப்புப் பெறவே இல்லை.

தோற்றம், அதாவது பார்வை எப்படிக்கண்களின் தன்மையைப் பொறுத்ததோ, எப்படிக்கேள்வி காதுகளின் தன்மையைப் பொறுத்ததோ அதுபோலவேதான் அறிவு, ஆற்றல், நுட்ப உணர்வு, ஆராய்ச்சி, அற்புதம், அதிசயம், கண்டுபிடித்தல் முதலாகிய தன்மைகளும்; கோபம், சிரிப்பு, சிடுமுஞ்சி, நட்புணர்ச்சி, வஞ்சகம் முதலிய தன்மைகளும் இந்திரியங்களின் அல்லது தாதுக்களின் அமைப்பையே பொறுத்தவையாகும்.

இவற்றை இவ்வளவு தூரம் ஏன் விளக்குகிறேன் என்றால், குணங்களுக்கு செய்கைகளுக்கு மனிதன் பொறுப்பாளியல்ல என்பதை விளக்கவே. அதாவது, நாய்க்கு விசுவாசம் இருப்பதுபோலவும், பூனைக்கு வஞ்சகம்; திருட்டு வாழ்வு இருப்பது போலவும், கழுதுக்குத் தூரப் பார்வை இருப்பது போலவும், ஆந்தைக்கு இருட்டில் பார்வை இருப்

பது போலவும், சரீர, இந்திரிய தாது, கரண அமைப்புப்படிதான் குணங்கள், செய்கைகள், சக்திகள் இருக்கின்றன என்பதையும்; இதற்காகத் தீருடினவனைக் கடவுளோ, மதமோ, தர்ம சாஸ்திரமோ, சட்டமோ தண்டிக்க முடியும் என்பது பொறுத்தமற்றது என்பதையும் காட்டுவதற்கே ஆகும்.

கோழிக்குஞ்சு புழுக்களைத் தின்பதற்கும், கழுகுகோழிக்குஞ்சைத் தூக்கிச் செல்வதற்கும் கடவுள் கண்டிக்க முடியுமா? அப்படியானால் கறையான் மரங்களைத் தின்பதற்கும், மண் இரும்பைத் தின்பதற்கும் கடவுள் தண்டிப்பவராக இருக்க வேண்டும்.

(15.11.1946 அன்று செலம் கல்தூரி கலைக் கழகத்தின் சார்பில் தந்தை பெரியார் அவர்கள் "தத்துவ விளக்கம்" என்னும் தலைப்பில் பேசியதன் ஒரு பகுதி "குடி அரசு", 23.11.1946).

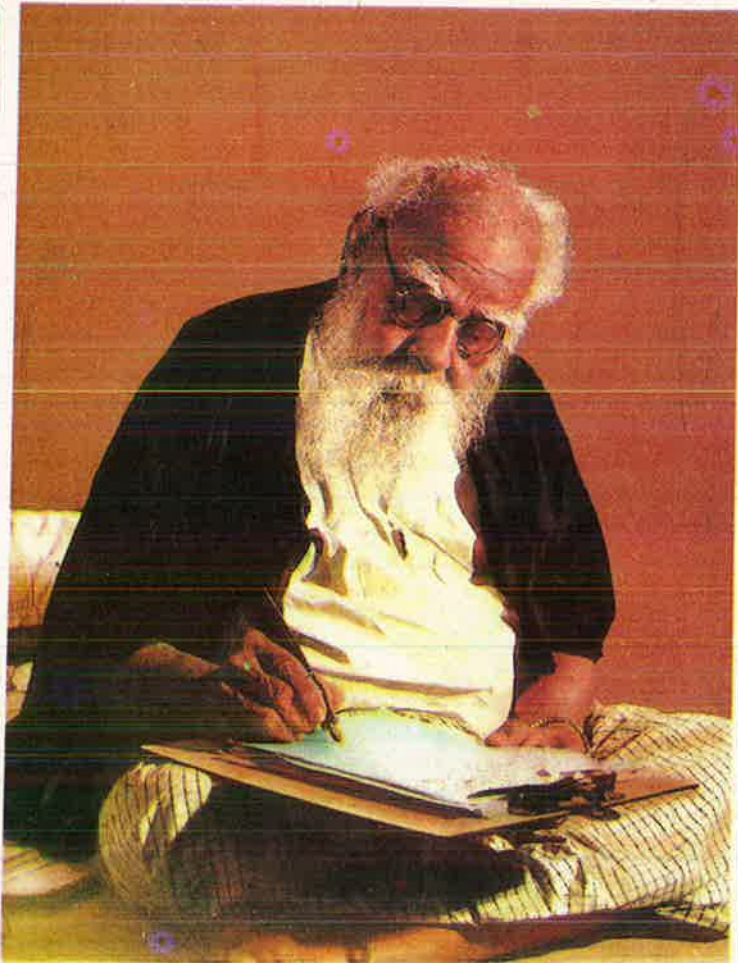

பெரியார் களஞ்சியம்

For Sale

தமிழ்ச் தேசிய அவணச் சுவடிகள்
பெரியார் கயற்றியாகை 11 பிரச்சார நிறுவன வெளியீடு